

ДЖУДИТ ГУЛД ГРЪЦКА ВИЛА

Превод от английски: Есин Халид, 2004

chitanka.info

1.

Коконат Гроув, Маями, Флорида

С пукването на зората в сряда Трейси натисна бутона на будилника върху нощната масичка цели дванадесет минути преди той да нададе настойчивия си писклив вой. Отметна завивките и скочи от леглото. За своя изненада не се чувстваше ни най-малко нервна въпреки абсолютно несигурното си бъдеще. Днес щеше да научи дали мечтата, на която бе посветила последните три години, щеше най-сетне да се сбъдне.

Или щеше да разбере, че тези три дълги години са били прахосани на вятъра. Вторият вариант означаваше, че е осъдена да остави проекта незавършен, да го захвърли и да започне всичко отначало по новата книга, върху която размишляваше. За нейното написване щяха да са ѝ необходими още години упорита работа.

Но винаги оптимистично настроената Трейси Съливан отказа да мисли за резултат, различен от положителен. Те харесват романа ми, каза си тя. Ето защо смятат да го публикуват.

Или, по думите на агента ѝ Марк Варни: *Мисля, че ще стане.*

Трейси бавно протегна дългите си, слаби крайници и вдиша соления въздух. Един поглед към огледалото на тоалетната масичка ѝ разкри, че красивата ѝ пепеляво руса коса бе разрошена, придавайки неволен пънкарски вид на прическата ѝ. Зелените ѝ очи с цвят на оливин^[1] гледаха закачливо.

Тя се приближи до прозореца и вдигна кепенците. Докато извършваше това движение, огромният брилянт на пръста ѝ — шест каратов гигантски годежен пръстен, улови слънчевата светлина, процеждаща се през процепите, и разхвърли из стаята отблясъци, подобни на ивиците на зебра.

Погледът ѝ се зарея навън към свежата джунгла от палми, бананови дървета, живи плетове от фикус, натезали от цвят глицинии^[2] и буйни бугенвилии^[3]. Сутрешното небе бе мъгливо, но безоблачно. Въздухът бе тежък и душен, изпълнен с влага, нещо

типично за август в спокойния и уединен Коконат Гроув. Това бе зелено убежище, но достатъчно близо, за да можеш да се насладиш и на опияняващата, изпълнена със сладострастие супер шикозна арена за забави, каквато всъщност бе Саут Бийч, където знаменитости и манекени се тълпяха през цялата година, а с настъпването на зимата богатият елит от цял свят се събираше да прекарва нощите в луди купони.

И съвсем естествено за такова място въздухът пулсираше под ударите на латино с набиващ се диско ритъм, ремикс на известен дисководец. Трейси надзърна изпод повдигнатите кепенци. По засадения от двете страни с дървета път заоблен Кадилак '57 кабриолет се носеше като ментово-зелена хромово сухоземна яхта на гребена на огромна вълна. Вътре бяха наблъскани хлапета на път към къщи, където да разпуснат след купона, а шест чифта ръце се издигаха към небето и помпеха въздуха в такт с ритъма.

Къде другаде, ако не в Маями?

Бляскави многоцветни диви папагали, потомци на отдавна избягали домашни любимци, надаваха крясъци сред зеленината, а самотна жена, облечена цялата в бяло — тениска, гащета, козирка за слънцето и маратонки, тичаше за здраве по протежение на улицата. Тя също бе настроена на латинските ритми, но чрез слушалките на уокмена си.

Трейси се отдръпна от прозореца и се концентрира върху работата си. Никога не променяше сутрешните си порядки и тази сутрин се зае с тях също толкова религиозно, както и друг път.

Първо: събуждане точно след пукването на зората.

Второ: втурване през глава по тесния коридор на малката бедняшка къща в стил Флорида към кухнята, включване на кафе машината, подготвена от предната нощ.

Трето: брутално разтърсване на организма до пълното му събуждане с леденостуден душ.

Четвърто: препълване на голяма чаша със силно, димящо черно кафе Кубано.

Пето: сядане на бюрото в ъгъла с нахлузена твърде широка бяла мъжка тениска, с вдигната коса.

Трейси забодее моливи в косата си подобно на китайски клечки и стартира компютъра. Сръбна от прекомерната доза кофеин, за да

раздвижи организма си, и погледна със свежи сили страниците, изписани от предната нощ.

Дисциплината, в комбинация с непоклатимата вяра в собствения талант, помагаха на Трейси да работи всеки ден върху романа си по два часа сутрин след събуждане и вечер преди лягане.

Трейси бе решила да направи успешна кариера като писателка на комерсиални романи. Е, в интерес на истината, малко повече от просто успешна. Под успех Трейси си представяше спечелването на супер слава като писателка. Редом с имена като Даниел Стийл, Джаки Колинс, Ан Райс.

Нещо подобно.

Естествено, Трейси имаше реална представа за шансовете си някога да достигне такъв връх. Те бяха точно толкова, колкото шансовете на амбициозен актьор да се нареди сред звездите. Но колкото и обезсърчителни да бяха тези изгледи, Трейси не униваше. Ако не друго, те ѝ даваха стимул да работи още по-усърдно. Ако никой не си даваше зор да опита, нямаше да има и звезди.

Така през този първи ден от остатъка на живота си Трейси прекара първите два часа в работа пред компютъра. След това настана време да се приготви и да тръгне към службата във ВМАИ-ТВ — независима телевизионна станция, обслужваща голяма част от района на Маями и Метро-Дейд. Второстепенна телевизионна станция, разбира се, но, о-хо, тя работеше в телевизията.

— Добро утро, татко — поздрави Трейси весело.

След като мина по тесния, застлан с килим коридор и се мушна в подобие на кухня от четиридесетте години, тя шумно млясна баща си по оплешивяващото му теме. Той седеше на обичайното си място пред прозореца, на бялата със златисти петна маса с пластмасово покритие — остаряла вещ със златист нюанс на метала, навярно два пъти по-стара от дъщеря му.

— Ей, здравей, Слънчице!

Той вдигна поглед от кръстословицата в Маями херълд и ѝ се усмихна нежно.

— Тази сутрин гледаш някак закачливо — добави той, като я погледна иззад очилата, стил Бен Франклин.

— Какво искаш да кажеш с това тази сутрин? — намуси се Трейси и се престори на обидена. — Аз винаги гледам закачливо. Разбра ли? — Тя скръсти ръце на хълбоците си и погледна ужким разгневено.

— Да! Разбрах те съвсем ясно!

Трейси си наля още една голяма чаша кофеин. Отпи глътка и изтри уста с опакото на дланта си, като без да иска зацапа с червилото си, марка Виола Мист, така грижливо положения руж Рийп Плам.

Баща ѝ се изкикоти.

— И какво — стрелна го с поглед Трейси — ти е толкова забавно?

— Ами, ето те тук в работната ти премяна. Чудесно сресана и изрядно спретната. А ти какво правиш? Натриваш си грима по лицето и се превръщаш в Покахонтас, тръгнала по пътя на войната.

— О! — възкликна Трейси истински угрижена и скокна на крака.

— Няма нищо, което да не можеш да оправяш за няколко минути пред огледалото.

— Няколко минути! — Трейси автоматично погледна към часовника с хромова рамка Сет Томас, тиктакащ кротко на стената над голямата бяла допотопна печка с емайл и хром, още една идеално запазена реликва от четиридесетте години. — Сега вече ще закъснея! — измърмори тя.

Трейси грабна чантата си и се завтича към банята, за да изследва пораженията. Когато включи осветлението, неволно подскочи. Лицето в огледалото бе нелепо смешно от носа надолу. Изглеждаше така, сякаш дете си беше играло с грим. Или приличаше на портрет от Карел Апел.

Тя бързо разкопча портмонето си и се зае да се оправя. Все още се занимаваше с лицето си, когато баща ѝ извика:

— Кажи ми дума с пет букви за следното: *Крепят се на рамки.*

— В момента гледаш през тях — отвърна Трейси без да се замисля, опитвайки да не движи устни докато внимателно си очертаваше устните с молив, наведена напред към огледалото.

— Очила! Това е! — възкликна Том Съливан. — Благословена да си! Ти си истински гений! Какво ли щях да правя без теб?

— Ами със сигурност нямаше да успяваш да си довършиш кръстословиците — подхвърли Трейси хапливо. — Наистина не

разбирам защо се измъчваш с тези проклети неща.

Трейси затвори капака на молива за устни с рязко щракване, пусна го в чантата си и си хвърли последен, няколкосекунден критичен поглед, на който всяка жена е свикнала да се доверява. Трейси съзнаваше всеки свой недостатък, но бе приятно изненадана от избраното облекло. Днес носеше тениска, тюркоазен пуловер с качулка с навити ръкави, миниатюрна черна минипола, черни чорапогащи и обикновени, но модни ниски лъскави черни обувки. Имитация на Прада, произведени в третия свят, купени от уличен търговец, и евтини. Та кой ли би могъл да си позволи истинската марка?

Определено не и моя милост, помисли си Трейси. Не и с моята заплата. Но, обеща си тя, когато получише първия чек за романа, първото нещо, с което щеше да се похвали, щяха да бъдат едни наистина прилични обувки.

Тя излетя от банята и хвърли загрижен поглед на стенния часовник.

— Тате, тръгвам — заяви, наведе се и целуна набързо наболата буза на баща си. — И не се притеснявай за вечерята. Нали си спомняш, че е мой ред да готвя?

— Я чакай малко — провикна се той след нея. — Каж ми дума с десет букви за *Трагично погрешно прилагателно* от 1912 година?

Трейси вече бе отворила външната врата и вратата с мрежа против комари.

— Непотопяем — извика тя остро през рамо и се затича надолу по скърцащите стъпала на предната веранда, а ключовете на колата подрънкваха в ръката ѝ.

Таратайката ѝ бе паркирана точно отпред, от другата страна на покритата с бугенвиллии мрежа, която закриваше къщата откъм пътя. Що се отнася до транспорта, с тази кола едва се справяше. Някога бяла, а сега нашарена с точици, тази ръждясала и силно накривена бракма бе една от малкото оцелели марки Шеви Корвер в движение с навъртени над 187 000 мили^[4] на километража.

Точно до нея бе паркиран автомобилът на баща ѝ, Олдсмобил Сиера 1976. Слънцето във Флорида бе избелило някогашната лъскава черна боя до тъмносива, лишена от блясък. А и самата кола не беше от златните стари модели. Но предвид възрастта си, тя бе изненадващо надеждна.

Трейси кръстоса пръсти и отправи безмълвна молитва към бога на автомобилите с надеждата, че и двете коли ще издържат още малко.

Само още една-две години, господи, това е всичко, за което моля...

Трейси заобиколи корвера откъм страната на шофьора, отмятайки настрана заострените като ножове палмови листа и хвърли поглед към къщата, която наричаше свой дом. Подобно на колите, тя също бе виждала по-добри дни. Изтеглено встрани, едноетажното бунгало бе построено по дължината на тесния парцел, а фронтонът^[5] му с широки конзоли и провисналата предна веранда гледаха към пътя. Това бе сянка от миналото, особено сега, след като всичко останало в целия квартал бе сринато, след като съседите или наследниците им бяха продали имотите си на една от големите строителни компании.

За разлика от ивиците модни, обновени хотели в стил Арт Леко и блоковете в Саут Бийч, още от четиридесетте години квартал Коконат Гроув винаги е представлявал редица от бунгала, всяко от които сгушено непосредствено до следващото. На тези тесни и дълги парцели от по четвърт акър човек можеше да протегне ръка от един от страничните прозорци и да се ръкува с комшията от съседната постройка.

Но не и днес.

Всички останали къщи бяха изчезнали, с изключение на самотното бунгало на баща ѝ. Защото се инатеше и непрекъснато отлагаше. Той беше самотник, противопоставящ се на модата, и отказваше да продава. Ако не беше той, на това място отдавна щяха да построят квартал от кооперации със скъпи порти.

Трейси си припомни предложените строителни планове, които бе видяла. На мястото на някогашните бунгала щяха да се издигнат извънредно големи имения — замъци от винил и гипсова мазилка с повече фронтони, отколкото можеш да преброиш. Квартал, планиран за висшето общество, в който дъбовете и банановите дървета щяха да отстъпят място на миниатюрни, подрязани парадни морави. Колосални чудовища на цена милиони долари, че и повече. В крайна сметка, не по-добре изглеждащи от многоетажните сгради, които вече навлизаха в територията на този оазис на зелено спокойствие.

В деня, в който баща ѝ за първи път получи оферта за къщата, милият и любезен мъж, когото тя познаваше и обичаше, разкри и друга

страна от характера си. За първи път нямаше и следа от благия характер на Том Съливан.

Само желязо. Студено, непреклонно желязо.

— Тук съм прекарал половината си живот, по дяволите, и никой не може да ме насили да изляза! — Така се беше обърнал баща ѝ към един репортер. — Не ме интересува колко пари размахват под носа ми, никога няма да са достатъчно.

Бяха изминали повече от две години, а Том Съливан не бе отстъпил от позицията си. Дори и когато му предложиха четвърт милион. Не помръдна и когато увеличиха офертата на половин милион, а след това — на три четвърти. А съвсем наскоро той бе отхвърлил дори цял милион — и то след данъците. Точно тогава адвокатът му, който работеше на процент, най-накрая реши да си измие ръцете.

— Не само че си неблагоприятен — каза му той, — ти си направо полудял. Не мога да работя с побъркани типове.

На път към службата Трејси размишляваше върху вината на баща си и изстискваше максимума от престарелите цилиндри на колата. Корверът пристигна пред телевизионната станция две минути преди началото на работното време. Тя паркира колата на едно празно каре на паркинга за служители зад станцията. Излезе от колата, наведе се навътре, грабна чантата от мястото до шофьора, праметна я през рамо и тръшна вратата. Завъртя се елегантно и пресече полупразния паркинг. Премина през оградата за циклони и едва забеляза новинарския хеликоптер на ВМАИ, марка Бел Джет Рейнджър, на който ясно бе изписано логото на телевизионната станция. Хеликоптерът, паркиран в средата на голямата буква Н, изрисувана във вътрешността на още по-големия жълт кръг, приличаше на размазано петно. Ниските ѝ обувки затракаха по зацапани с масло бетон, а очите ѝ виждаха само задния вход на свадата. Пет бетонни стъпала, перила от тръби, обграждащи рампата за инвалиди, и червен знак с бели букви, който предупреждаваше:

„Само за служители!
Нарушителите се наказват.“

Предният вход не бе по-привлекателен. ВМАИ заемаше розово-пепелява правоъгълна сграда на три етажа, известна предимно с липсата на стъкла. Няколко ценни прозорчета разнообразяваха непроницаемите, подобни на крепост стени.

Което бе напълно разбираемо. Телевизионните станции не се проектират така, че да бъдат светли и проветрени. Те трябва да са практични и шумоизолирани. Защитени като в пашкул от бури, метежи, жеги и потайни доби. Трейси се приближи и чу равномерното бръмчене, носещо се от плоския покрив, на който бяха монтирани гигантски климатици, борещи се двадесет и четири часа с горещините и влагата на Южна Флорида. Тя се спря пред армираната стоманена врата с разположени по нея камери, порови в чантата си и извади нещо подобно на пластмасова кредитна карта с магнитна лента, която прекара в процеп, приличащ на този на банкоматите. Набра шест цифров ПИН код на клавиатурата, разположена в съответната ниша, и вратата чинно избръмча. Трейси я отвори и премина прага, потапяйки се от горещината и влагата навън в силния порив на арктическа зима вътре.

Зад нея вратата автоматично се затвори и щракна.

— Брад — поде тя, като се спря пред бюрото, — вече си се прибрал от Бахамите? Какво си направил? Загубил си си ризата?

— Трейс! — възкликна възторжено униформеният охранител, сякаш не бе забелязал пристигането ѝ на дузината видео монитори, монтирани на наклоненото бюро пред него.

Отстрани бе разположена полицейска радиостанция, която излъчваше поредица от статични разговори. Макар и пенсионирано ченге, Брад Ноубъл обичаше да следи какво става в бившия му район.

— Как си? — попита я.

Трейси не можеше да не се засмее. Всички знаеха, че той често улавя по радиостанцията горещи новини, които новинарите от горния етаж пропускаха.

— Как съм? Защо не ми кажеш ти? — предложи тя лукаво и посочи с брадичката си към радиостанцията. — Ти си този, който дежури от полунощ.

Брад се престори на отвратен от криминалните елементи като цяло, особено от престъпленията през изминалата нощ, сви мускулестите си рамене и махна презрително с ръка.

— Ех, нали знаеш... Все същото, 'свен ня'олко престрелки между престъпните банди и отмъкване на дрога, иначе беше доста спокойно. Без пожари в горите, без запалени пасажерски кораби. Никакви застреляни туристи. Никакви самолетни катастрофи в мочурищата. По дяволите, няма дори нито едно принудително кацане на летището. Как ти харесва? Звучи ли ти изобщо като едно дълго, горещо лято?

— Нали знаеш приказката — отвърна тя. — Щом няма новини, значи всичко е наред.

— Обаче не важи за твоята работа — изтъкна той. — Запомни думите ми. — Брад кимна многозначително. — Освен ако нещо не удари десетката, местните вечерни новини ще имат нужда от някои шумни реклами. Редакторите ще те впрегнат да им изкопаеш някоя съзливиста историйка.

Ако това трябваше да обезкуражи Трейси, то тези думи постигнаха точно обратния ефект. Както повечето асистенти, тя все още не бе изтощена. Изгледът да ѝ поставят задачата да разследва някоя история, която и да е история, вместо просто да я използват като секретарка, я изпълваше с ентузиазъм.

Тя помахала леко с ръка и се понесе плавно по бетонния коридор към редицата от асансьори. Заизкачва се по бетонните стъпала по две наведнъж и отвори противопожарната врата за втория етаж, новинарната. Пулсиращото сърце, където историите се раждаха, умираха, или биваха убивани.

Трейси zakрачи по постланата с килими централна пътечка. Зад остъклената стена отляво редици трепкащи телевизионни екрани осветяваха ярко пространството от масите до тавана. Технически лица чукаха по клавиатурите и вмъкваха местни реклами в паузите на излъчваните едновременно по няколко програми телевизионни комедии. Залата беше огромна и ако не бяха бетонните подпорни колони и високият четиринадесет фута^[6] таван, покрит с плочки с акустичен ефект, в нея спокойно би се побрал пътнически реактивен самолет. Отгоре бе разположена остъклена тераса, с двойно остъкляване за шумоизолация, която гледаше към разположеното на партерния етаж студио за излъчване в ефир. Подиумът със син килим, разположената върху него подобно на олтар, полирана полукръгла маса

на водещите новини и втрещените в нея гигантски камери винаги предизвикваха вълнение в Трейси.

Редовите служители нямаха свои офиси. Вместо това етажът бе запълнен от редици шестоъгълни помещения, наподобяващи шушулки, които спестяваха място и съдържаха по шест преградени кабинки. На петата редица Трейси зави надясно, след което сви по една тясна пътека. Оставаше ѝ да подмине още една от поредицата шушулки и да достигне до работното си място, когато красива млада жена рязко се изтласка назад със стола си и ловко прегради пътя ѝ.

— Аха! Мислиш, че ще ми се изплъзнеш, а, amiga^[7]? — сгълча я тя добронамерено. Бляскавите ѝ черни очи, маслинената кожа, горда осанка и едва доловимият акцент издаваха испанския ѝ произход.

— Марибел! — възкликна зарадвано Трейси, гледайки най-добрата си приятелка.

Марибел Пиналес бе въвела Трейси в работата през първия ден от назначението ѝ. Те се почувстваха свързани още след първия поглед, който си размениха. Скоро връзката им укрепна дотолкова, че се чувстваха като сестри.

— Не мога да повярвам — добави Трейси. — Върнали са те в дневната смяна?

— Нямаха избор — засмя се Марибел. — Някой трябва да те следи да не се разпуснеш.

Трейси присви зелените си като оливин очи, престорено ядосана.

— Моя милост? Момичето за поръчки Съливан? Това само показва абсолютното ти безсрамие. Би използвала всякакво оправдание, за да се измъкнеш от нощната смяна. — Трейси се усмихна. — Всъщност, сега си спомням, ме ми спомена, че ще се измъкнеш. Веднага след като те назначиха в тази смяна. Спомняш ли си?

— Дали си спомням? — въздъхна Марибел. — Por Dios^[8]! Та аз не си спомням дали тази сутрин изпих две или три чаши кафе!

— Ох, добре... — Трейси сграбчи облегалката на стола на Марибел и го затика внимателно като инвалиден стол обратно до работното място на приятелката си. — Трябва да се залавям за работа. Ще си поговорим по-късно, нали?

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — извърна се Марибел.

— Ще видим — намръщи се Трейси. — Всичко зависи...

— Да...? — Марибел повдигна вежди въпросително.

Трейси протегна ръка и размърда пръсти, при което шесткаратовият пръстен със скъпоценен брилянт просветна.

— Ах, той! — Марибел завъртя очи и изпусна многострадална въздишка. — Не зная как го правиш. Кой друг би успял да забие годеник, чието семейство е в първата половина на списъка на Форбс 400? И всичко това, докато твоята бедна сестра от испанските квартали е осъдена да се задоволява с някакви престарели мъже, които ѝ се изпречат на пътя. Това честно ли е, или животът е такава гадост?

— Ха! Наистина престарели мъже! Ти си тази, която изглежда като мис Вселена — изтъкна Трейси. — Поправи ме, ако греша. Беше ли, или не беше, измежду първите пет финалистки на конкурса Мис Флорида преди две-три години? И не си ли ти тази, която отказа четири предложения за брак? — Трейси направи пауза. — Е?

— Пет — поправи я Марибел унило, вдигайки разперените пръсти на ръцете си. — Пет предложения, не четири.

— Да, но четири от тях бяха отправени от безбожно богати мъже — подчерта Трейси.

— Даа, но и четиримата бяха грозни стари тролове, което ги описва съвсем точно. Но твоят Брайън... — Марибел се завъртя на стола, а огромните ѝ черни очи заискриха, докато въздишаше. — Ето това е пич мечта — млад, богат и красив. Той може да мине за манекен или филмова звезда. Никакви дебели грозни старци за теб.

Трейси се засмя и потърка с палец и показалец ухото си.

— Нали знаеш, че тревата на съседите винаги изглежда по-зелена. А когато прескочиш оградата? Със сигурност откриваш, че това е съвсем същата трева. — Трейси направи кратка пауза и продължи: — Освен това мога да се обзаложа, че в момента има най-малко двама-трима кандидати, които те преследват.

— Ами... — смънка Марибел с дяволито пламъче в очите.

— Аха, така си и мислех. Разкажи ми за него?

— По-късно, става ли? Сега трябва да се залавям за работа.

— Разбира се — кимна Трейси. — Ще се видим по-късно.

Обърна се и се запъти към съседните кабинки. Марибел я хвана за ръката.

— Чуй нещо, преди да се закотвиш на бюрото. Трябва да ти кажа нещо. — Тя се огледа наоколо и заговорнически снижи гласа си. —

Открих абсолютния, най-страхотен уличен търговец на всички времена.

— Какво? — наостри уши Трейси. — Хайде, давай! — Тя строго размаха показалец. — И да не скриеш нещо.

— Някога да съм крила нещо от теб? — Марибел прие обидено изражение. — Както и да е. Той продава имитации на Гучи, Прада и D&G. Само в края на седмицата. Казвам ти, че можеш да си умреш за стоките му. Разправят, че стоките са толкова добри, че дори магазинерите не могат да ги различат със сигурност.

Сега вече наистина успя да спечели вниманието на Трейси. Към множеството общи интереси на двете жени спадаше и общият им вкус към дрехите. Дрехи, които за съжаление, бяха безбожно скъпи, извън възможностите на бюджета им. Преди да се омъжи, Трейси можеше само да си мечтае за истинската марка. Същото важеше и за Марибел. Ето защо те непрекъснато дебнеха добрите евтини имитации.

— Чудесно! — отвърна Трейси радостно. — Уговаряме се и хич и не си помисляй да ми се измъкнеш?

— Ами какво ще стане с...? — Марибел погледна многозначително към годежния пръстен на Трейси. — Богатия принц?

— Брайън Ръдърфорд Бигс е голямо момче — заяви Трейси високомерно и се намуси. — Ще трябва да се задоволи да ме види петък вечерта и цялата неделя. Гарантирам ти, че независимо какво ще ни поднесе остатъкът от седмицата, в събота ни чака сериозно пазаруване. Това е.

— Страхотно — ухили се Марибел.

— Каж ми нещо — сети се Трейси. — Нали не смяташ, че създаваме впечатление за плитки, празни и обладани от потребителска мания?

— Искрено се надявам да не е така — смръщи се Марибел. — О, и само като си помислиш, че в петък плащат...

— ... което — Трейси продължи в същата насока — означава, че можем да похарчим всичко на едно място.

Марибел се разсмя и се зае с работата си, а Трейси се понесе бързо към собствената си тясна работна кабинка. В нея разполагаше с компютър, телефон, шкафчета за папки и закачалка за палто. На една от разделящите стени висеше табло за бележки, приело специфичен облик със закачения календар с котка множеството набодени с

кабарчета снимки на двамата с Брайън, както и любимите ѝ снимки с баща ѝ.

Довери се на Марибел да открие нов търговец помисли си тя щастливо и се отпусна на червения си ергономичен, петкрак въртящ се стол, приличен на стол от футуристичен космически кораб. Едва-що седна и телефонът иззвъня.

— Зала новини, Съливан — извести тя с делови тон.

Гласът от другата страна звучеше тихо и меко и събуди цяла дузина приятни усещания.

— Трябва да ми помогнете. Страдам от остри симптоми на Съливанова недостатъчност.

— Брайън! — засмя се тя. — Та нали ме видя снощи!

— Така ли? Имам чувството, че е изминала цяла година!

— Чуй се само!

— Иска ми се да можех. Какво ще кажеш за една приятна тиха вечеря тази нощ. Нещо наистина небрежно и романтично. Без други хора. Никакви оберкелнери, сервитьори и помощник-келнери. Само ние двамата. Плюс луната, свещи, шампанско... — Гласът му бе изпълнен с хиляди обещания.

Трейси въздъхна.

— Звучи ми — подхвана тя безпомощно — така, сякаш не мога да откажа на това предложение.

— Хубаво. И запомни, че наистина имам предвид небрежно. Ще те взема в седем.

— Но...

— Никакво „но“! — сряза я той, изпращайки ѝ звучни целувки.

Смяташе да попита какво има предвид под *наистина небрежно*, но той вече бе затворил.

[1] Вид минерал — Б.пр. ↑

[2] Пълзящо растение с благоуханни лилавосини цветове — Б.пр.

↑

[3] Тропическо растение с големи цветни листа — Б.пр. ↑

[4] 1 миля = 1,609 км — Б.пр. ↑

[5] Фронтон — триъгълно поле под двустранен покрив на сграда до линията на стрехите, обикновено с украса. — Б.пр. ↑

[6] 1 фут = 30,48 см — Б.пр. ↑

[7] Amiga (исп.) — приятелка. — Б.пр. ↑

[8] Por Dios (исп.) — За бога! — Б.пр. ↑

2.

Трейси се прибра от работа и се втурна като луда да приготвя вечеря за баща си. На него му нареди да гледа телевизия.

— Мога и сам да си приготвя вечерята — възпротиви се той. — По дяволите, не съм дете и мога сам да се грижа за себе си. Намали темпото и се приготви спокойно. Такава красива млада дама като тебе, която отива на пламенна среща...

Трейси прогони баща си с думите:

— Първо на първо, не отивам на пламенна среща, а само на вечеря. И второ, ще ти приготвя нещо за хапване пред телевизора и това е всичко.

Трейси се държеше заповеднически, защото се чувстваше гузна, че излиза с Брайън и оставя баща си сам в къщи.

Постави лазанята в микровълновата печка, препече чесновия хляб и сервира храната върху табла с охладена бутилка Бад. След това си взе душ и остави влагата да накъдри косата ѝ на спирали в стил Холивуд. Когато Брайън наду клаксона на колата, тя вече бе приключила с обличането, за по-сигурно спортно, но все пак достатъчно елегантно, че да може да влезе почти навсякъде.

— Уха! — подсвирна баща ѝ с възхищение, когато тя се завъртя пред него. — Малкото ми момиченце е за чудо и приказ!

— Само така си приказваш. И двамата знаем, че си предубеден.

Тя взе мобилния си телефон, провери дали е включен и го мушна в портмонето си. Агентът ѝ Марк не се бе обаждал, но все още имаше изгледи да го стори. Предвид разликата от три часа във времето и навикът му да работи до късно, той често звънеше, когато в Маями вече бе девет или десет часа.

— Ако не вярваш на мен — поде той, — върви и питай огледалото.

И тя стори точно това. Със своите зелени като оливин очи, пепеляво русата си коса и нежния тен Трейси изглеждаше като модерна млада дама от Флорида. Беше избрала памучна морско синя

блузка с презрамки, оранжеви панталони без маншети и лилави велурени сандали с токчета, които се завързваха с каишки около глезените. И ако се окажеше, че нещата вземат малко по-официален характер, Трейси бе наметнала през раменете си шал с лилави, червени и резедави цветове, произведен от чудесно падаща тъкан — много ценна и евтина находка. Портмонето ѝ бе малко, квадратно, с цип, покрито с морско сини пайети и презрамка от морско синьо лико.

Подходящо, каза си тя, за всякакви изненади от Брайън. Едно нещо бе научила със сигурност: никога не знаеше какво я очаква с Брайън. Можеха да изпратят деня в моторна лодка и да вечерят в Бимини. Или да сменят клуб след клуб в Саут Бийч — Беш, Екзайл, Хани и да прекарат цялата нощ в танци. Или наистина щеше да я изненада, като останат през цялото време на едно място — да пият вино, вечерят и да танцуват буги-вуги в Б.Е.Д. например, или в Оксиджен Лаундж.

Той не обичаше да е предсказуем.

И това бе едно от нещата, които Трейси харесваше.

Брайън бе също така непредсказуем относно колите, които караше. Същински маниак на тема скорости, той притежаваше нарастваща колекция от класически коли. Тази вечер бе избрал Корвет 1959 кабриолет, за който можеха да му завидят всички колекционери на автомобили. Решетката на автомобила наподобяваше челюстите на акула, а червеното купе — тялото на добре закръглена блестяща римлянка, с характерни вдлъбнати странични панели. Плюс типичните бели страни, хромови калници и кръгли двойни фарове, монтирани един до друг.

Колата направо грабваше вниманието, особено със смъкнат гюрук.

Той изскочи от колата в мига, когато Трейси стъпи на верандата. Не отвори вратата, а грациозно я прескочи. Приземи се ловко на асфалта, заобиколи предницата и отвори вратата на мястото до шофьора.

Истински джентълмен от старата школа. Дали ще ѝ целуне ръка, зачуди се Трейси.

Не се чуди дълго. Докато тя се приближаваше, Брайън навярно си каза *по дяволите*, пусна дръжката на вратата и разтвори широко ръце.

Тя се втурна право в прегръдката му, а стегнатото му и мускулесто тяло се притисна до нейното. Положи странично лице върху гърдите му и вдиша дълбоко. Той винаги ухаеше толкова хубаво на чисто. Никога на парфюм, само на сапун, на мъж и на изпрани дрехи.

Трейси долови ударите на сърцето му, мятащо се бясно в гръдния му кош, докато двигателят на корвета пърпореше тихо, изключен от скорост. Тя тутакси почувства напрегнатото издуване в панталоните му и той се прилепи към ханша ѝ. Трейси го сграбчи за ръцете, наведе глава назад и го погледна право в топазените му очи.

Слънцето все още не бе залязло и златиста светлина, процеждаща се през джунглата от клони, проблесна по кожата му и освети всяко кътче и ъгълче на красиво изваяното му лице. Устните му леко се отделиха, но не за да продума, а за да я поздрави безмълвно.

— Брайън?...

Изрече ли го? Или го вдиша? Или си го помисли? Не беше сигурна. Във всеки случай нямаше нужда от напомняне. Брайън наведе глава напред, притисна ръка около талията ѝ, притегли я към себе си и постави другата ръка на тила ѝ.

След което устните им се срещнаха.

Ушите ѝ забучаха, сякаш чуваше далечния тътен на Ниагара.

Топлите му и нежни устни игриво ухапаха нейните. Тя отвърна настойчиво и алчно и приглушено изстена, когато усети как езикът му се плъзна покрай устните ѝ, попивайки сладката и мека влага в устата ѝ. Известно време езиците им бавно танцуваха прекрасен менует, след което ускори темпото до страстно танго.

В ушите ѝ тътенът на Ниагара се усили до гръм. Високочестотен ток пробягна между двамата. Изгарящ пламък премина от неговата уста в нейната и се разля по цялото ѝ тяло и крайници.

Целувката му се задълбочи, той засмука въздуха от дробовете ѝ и го пое в своите, задържа го за миг, след което бавно го издиша обратно в нейните. Трейси едва издържаше това сексуално опиянение. Имаше чувството, че около двамата вилнее буря, а те са изолирани като в пашкул от целия свят.

Трейси се почувства така истински жизнена, както никога до тогава, а гладът ѝ не признаваше никакви граници.

„Боже господи, помогни ми! — помисли си тя. — Не мога да му се наситя!“

И като доказателство за слабостта ѝ, топла влага се стече в слабините ѝ. Неспособна да се контролира, тя сладострастно се потърка към притиснатата между бедрата ѝ ерекция.

— Уха! — ухили се той, като прекъсна свързващата ги целувка и вдигна глава. Тръсна я леко и добави: — По-спокойно. Не ти ли се струва, че се държим като примрели за секс тийнейджъри?

Тя с неудоволствие пусна ръцете му.

— Аз само — промърмори тя — исках да ти кажа здравей и да изразя чувствата си.

— Здравей! — Той избухна в сърдечен смях. — Уха, ако така казваш здравей направо ми се прииска да замина някъде за известно време, та да видя как ще ме посрещнеш с *Добре дошъл у дома!*

— В интерес на истината няма да е много по-различно — отвърна тя дрезгаво.

Той изглеждаше разочарован, но в този момент тя вдигна ръка с големия блестящ камък на пръста ѝ.

Той се усмихна и кимна.

Тя също се усмихна. Колко ясно си спомняше оная нощ, когато ѝ предложи брак. Вечеряха навън в „Ред фиш грил“ в Корал Гейбълз, на маса под едно от палмовите дървета, чиито стволоче бяха обвити в малки бели коледни светлинки. Фенерчета блестяха на края на терасата, а все още имаше и достатъчно дневна светлина, която позволяваше на погледа да се устреми далеч отвъд тучните ливади към безкрайната синева на сливащите се небе и море.

Някъде между аперитива и предястието той извади малка червена кутийка с изписан златист надпис Картие, отвори я, извади пръстена и го сложи на пръста ѝ.

Естествено, той ѝ пасна идеално. Брайън вършеше всичко идеално.

— Виждаш ли — тихо поде тя. — Може все още да не сме женени, но аз така или иначе съм твоя. Няма значение дали сме разделени само ден или цяла седмица или месец — във всички случаи болката е една и съща.

— Романтична както винаги — отвърна той и нежно прокара пръст по бузата ѝ. След което отстъпи назад и отвори вратата на

корвета. — На вашите услуги, принцесо! — Нарочно го произнесе като Гавин Маклеод: *принцеса*. Подаде ѝ ръка. — Ако мога да се осмеля?...

Трейси влезе в тон и високомерно протегна ръка. Той се наведе над нея, докосна я леко с устни и ѝ помогна да седне в колата. След което затвори вратата.

Тя се настани на тапицираната с бяла кожа седалка и закопча колана. Вдигна поглед към предното стъкло и проследи Брайън, който заобиколи наперено и мина откъм страната на шофьора.

Според думите на Марибел, Брайън Ръдърфорд Бигс бе истински дар за жените. Може и да имаше право. Той беше изключително красив, орловият нос и косото чело придаваха на профила му аеродинамична форма, проектирана специално като украшение за тялото. Черната му гъста лъскава коса бе пригладена назад и от него лъхаше на пари, власт и увереност. Нищо чудно, че го подготвяха да поеме огромния бизнес на семейството.

Но той беше нещо повече от просто висок, тъмен и красив. Определено излъчваше мъжественост.

Брайън отвори вратата си със замах, наведе се и седна зад волана, обърна се към Трейси и ѝ отправи една от обезоръжаващите си усмивки.

— И така, къде отиваме? — полюбопитства тя и нагласи шала върху раменете си.

— Ще видиш.

Изведнъж я обхвана тревожно предчувствие.

— Да не би най-накрая да ме запознаеш с родителите си? — попита тя разтревожено. Беше ѝ любопитно, защо Брайън все още не я бе представил на родителите си, но, от друга страна, въобще не изгаряше от нетърпение. — Моля те, Брайън, ако си си наумил това, трябва да ми кажеш. Щях да се облека по-подходящо...

— Скъпа, няма ли да престанеш? Изглеждаш екстра. А колкото до моите родители, няма нужда да се притесняваш за тях — засега.

— Какво искаш да кажеш с това *засега*? — настоя тя.

— Просто се шегувам — усмихна се той. — Както и да е. Татко склучи бизнес сделка в Шанхай и е толкова доволен, че реши да си вземе една седмица и да го отпразнува. Вместо да се прибере направо в къщи, накара майка ми да отлети до Мавриций да го посрещне. Ще останат там около седмица, нещо като втори меден месец.

— Слава на Всемогъщия — промърмори Трейси.

— Ох, за бога! — вметна той. — Те са чисто и просто родителите ми. Не разбирам защо толкова се притесняваш да се запознаеш с тях.

— Не се притеснявам. — Засмя се отривисто. — Е, добре де, притеснявам се, но наистина искам да се запозная с тях. Само дете не искам да създам лошо впечатление за себе си от първата среща, това е всичко. Трябва да ми обещаеш, че когато му дойде времето, ще ме предупредиш предварително.

— Така че да си извадиш перлите? — подразни я той.

Трейси се намуси.

— По някакво стечение на обстоятелствата, нямам такива — отвърна тя хапливо. — Освен това, ако все още не си забелязал, не съм от типа с перлите и бижутата.

— И слава богу! — Тъмните очи на Брайън потънаха в нейните. — Кое, мислиш, беше първото нещо, което предизвика интереса ми към теб? — Той се наведе към нея и я погали по бузата. — Последното нещо, от което се нуждая, е още една дебютантка. Имал съм вземане-даване с достатъчно такива и ми стигат за цял живот.

Трейси си позволи да се отпусне.

— И така, след като няма да ходим в дома на родителите ти, тогава къде отиваме?

— Както вече ти казах, ще видиш — отвърна той. На лицето му се изписа разгулна усмивка, погледна в огледалото за обратно виждане, превключи на първа и натисна газта.

След като прекосиха залива Бискейн по магистралата Макартър, Брайън насочи хромовата муцуна на колата по първата рампа надолу. В момента, в който навлязоха в Саут Бийч, той свърна рязко надясно по Алтън роуд и изви по друг остър завой надясно към яхтен кей Маями Бийч.

Брайън намали скоростта и ловко маневрира с корвета край редицата от коли, чакащи обслужващия паркинга персонал, който се стрелкаше насам-натам в опити да насмогне на навалищата пред рибния ресторант. С типичното си незначитане на всякаква власт Брайън спря на празно място, пред което един знак изрично съобщаваше *Паркирането забранено*. Трейси се почувства

противоречиво: възпитана в духа на средната класа, тя изтръпна пред възможността да си навлече неприятности, а бунтовникът в нея се възхити на начина, по който Брайън пренебрегна правилата, мислеше си, че това е страхотно и желаше да постигне същото хладнокръвие.

— Ето, пристигнахме — обяви той. Изключи двигателя и започна да вдига гюрука.

След опияняващия тътен от вятъра и движението, настъпилата тишина ѝ се стори неземна. Цъкащите шумове от изстиващия двигател под капака звучаха абсурдно силно.

Брайън заключи колата, постави ръка на кръста ѝ и я поведе към закотвените яхти. Пристаните стърчаха от павирания кей към водата подобно на пръсти, някои от които бяха изправени, а други — извити под прав ъгъл. От двете страни на всеки от тях бяха завързани лодки. Те бяха най-различни — от лодки с дължина около 20 фута до огромни бели чудовища с над осемдесет фута дължина.

Трейси погледна Брайън.

— Нали яхтата на родителите ти била твърде голяма, за да се закотви в този яхтен кей?

— Да — кимна той с гримаса на лицето, — и с постоянния екипаж от четиринадесет души можеш да се уединиш точно толкова, колкото и на някой коктейл.

Трейси кимна. В интерес на истината, тя умираше от желание да види този плаващ дворец, но не искаше да изглежда толкова нетърпелива. Съвсем скоро ще го видя, успокои се кротко.

Брайън я поведе към един от пристаните, покрай яхти с имена като Бойница, Миси, Прекрасната Нанси, Изкусния хитрец, Към максимума. Най-сетне спря на самия край и се вгледа възхитено в една лъскава пасажерска яхта, дълга петдесет и четири фута.

Тя бе аеродинамична, в европейски стил, с изтеглена назад радарна арка. Цялото пространство около кърмата като че ли бе предназначено за дейности на открито — от джетовете и ските, монтирани странично върху хидравличната платформа за скокове, до застланите с възглавници шезлонги чак до кърмата; от тапицираните канапенца, разположени под прав ъгъл, и екзотичната маса до стъклената кабина в средата на яхтата със своите двойни седалки и ергономичен щурвал. Таблото бе осеяно с толкова много компютърни монитори, че ѝ напомняше на командния център на футуристичен

космически кораб. В предната половина на гладкия, ослепителен корпус на кораба бяха разположени четири издължени овални люка с хромови рамки; на предната палуба върху тях бяха разпръснати още няколко шезлонга на няколко уединени местенца.

Брайън пусна китката ѝ, пъкна ръце в джобовете и започна да обикаля яхтата надлъж. След като я преброди напред-назад няколко пъти, той попита:

— Е? — Без да погледне Трейси докато изричаше въпроса си, сякаш неспособен да откъсне поглед от яхтата. — Какво мислиш за нея?

Какво мислеше? В съзнанието ѝ изплува терминът *тапицирана моторна лодка, както и платформа за купони*, но за пръв път Трейси реши да пробва водата преди да скочи в нея.

— Аз, тъъ, да смятам ли, че... искам да кажа, тъъ, твоя ли е?

— Да! — На лицето му се появи горда усмивка, сякаш току-що му се бе родило дете. — Докараха ми я днес. Харесва ли ти?

Той замахна с ръка и разкри името, ясно изписано на кърмата с декоративни черни букви и позлатени контури.

Качете се на борда

А с по-малки букви отдолу:

Маями Бийч

Качете се на борда...

Сексуалният оттенък на фразата не ѝ убягна. Господ да ни е на помощ, помисли си Трейси и изстена безмълвно. Какво им става на мъжете покрай техните машини? — зачуди се тя. Трябва ли едни усъвършенствани двигатели да изкарват на преден план най-глупавото от тях?

— Е? — подтикна я Брайън. — Харесваш ли я?

Трейси избра лесен начин да се измъкне, без в действителност да отговори.

— Че какво може да не ми хареса?

Не че той забеляза. Просто се усмихна и продължи да гледа яхтата одобрително по същия начин, по който би загледал добре оформено момиче на плажа.

— Да, права си — проговори бавно. — Нима има нещо, което някой не би харесал?

Той най-сетне успя да откъсне очи от аеродинамичното фибростъкло и насочи цялото си внимание към Трейси. Тя моментално усети, че започва да потъва в дълбините на топазения му поглед. Не се интересуваше от яхтата, а от него.

Гласът му бе мек също като погледа му.

— Какво ще кажеш, ако счупим бутилка шампанско и я кръстим подобаващо?

Очите ѝ все още бяха приковани в неговите.

— Никога преди не съм кръщавала яхта. Не съм сигурна, че ще имам смелостта да счупя бутилка на носа. Или пък каквото и да е било друго. Ще ме е страх да не повредя нещо.

Той премигна при тази мисъл.

— Имаш право. Тази душица няма и драскотина по себе си. Знаеш ли какво ще направим? Аз ще отворя тапата, ще ти подам бутилката и ти ще имаш честта. Само дето ще разлееш шампанското, вместо да чупиш бутилката. Става ли?

— Добре — усмихна се тя.

— А след това — промърмори той, заровил лице в шията ѝ — ще вдигнем котва и ще отплаваме в залива. Ще го наречем нашето първо миниатюрно плаване с яхтата.

Целият свят като че ли се смали пред нея и в него останаха само двама души.

— А после? — попита тя с дрезгав глас.

— После ще хвърлим котва.

— И...?

Той се усмихна и я притегли към себе си. Гърдите ѝ се опряха в мускулестия му гръден кош и тя почувства силните удари на сърцето му.

— И после — прошепна той — ще я кръстим подобаващо.

Брайън хвърли котва извън шамандурите на канала в залива Бискейн. Слънцето бе залязло и небето аленееше. Беше изключил двигателите и генератора и единственият шум идваше от вълничките, които се плискаха в корпуса. Светлините на *Качи се на борда*, черпещи енергия от батериите, бяха включени, така че излезлите зад

шамандурите на канала плавателни съдове да забележат закотвената яхта.

Трейси бе разтворила широко ръце на засипаната с възглавници облегалка на един шезлонг край кърмата и бе протегнала разкошните си крака напред. Тя вдиша дълбоко свежия солен въздух, загледана в небето над Маями, който се мерзелееше в далечината като панделка от издигнати сгради, черни и извисяващи се високо към притъмняващото небе.

— От тук — промълви тя замечтано — многоетажните сгради блестят като наредени един до друг диаманти.

— И не забравяй, че между тях се появяват рубини, сапфири, смарагди и жълт кварц — добави той. — Брайън лежеше по гръб под прав ъгъл до нея, положил глава в скута ѝ.

— Чудя се — поде тя унесено и наклони глава настрани. — Скъпоценност с какъв ли цвят би подходдал на онази сграда, осветена в тъмнопурпурен цвят, хей там отдясно? — Трейси посочи към нея с ръка. — Само знам, че не е аметист.

Брайън повдигна глава и напрегна врат, след което отново я разположи удобно в скута на Трейси.

— Предавам се — сви рамене той. — Вече казах почти всички скъпоценни камъни, които зная. Ако наистина те интересува, някой път можеш да попиташ майка ми. Тя е експерт по скъпоценните камъни. Предполагам, че в крайна сметка ще превърне в такъв и тебе.

— Не ме стряскай. Аз съм абсолютен идиот, когато стане въпрос за бижута.

— Не се опитвам да те стряскам. Освен това знам, че бързо ще се научиш. Преди да се усетиш, майка ми вече ще е успяла да те накара да тичаш насам-натам с лупа в портмонето. За нея това е нещо като картата ѝ Америкън Експрес. Никъде не излиза без лупата си.

— Вярно ли? И защо? Просто в случай, че попадне на някоя дрънкулка, изложена на витрините на бижутерийните магазини?

— Точно така.

Света Дево, помисли си Трейси. Дори не можеше да си представи такова богатство. А когато се омъжеше, несъмнено щяха да очакват от нея да следва примера на майка му и нейните приятелки, които вечеряха в подходящия ресторант, подписваха огромни чекове за филантропични цели, познаваха различните тънкости на търговете за

изящно изкуство и антикварни вещи, можеха да различат не само разликите между стила на Луи XIV и Луи XV, но също така само с един поглед да преценят качеството на съответния предмет, поръчваха си целия гардероб от най-различните модни ревюта, които посещаваха, ако, разбира се, не летяха до Париж за проби...

Само при мисълта за това на Трейси ѝ се зави свят и внезапно я обхвана паника, че ще трябва да се впише в един толкова чужд свят. За да събере кураж Трейси придърпа чашата с шампанско от близкото вградено шкафче за питиета. Погълна съдържанието и въздъхна удовлетворено, моментално забравяйки всички задължения, които очакваха бъдещата госпожа Брайън Ръдърфорд Бигс. Тя внимателно постави чашата обратно на шкафчето.

— Този Дом Периньон определено е много добър — каза тя.

— Дом Периньон винаги е добър — засмя се той. — Гладна ли си още?

— Всъщност, не. Напълно съм заситена, въпреки че трябва да призная, че леко ми се върти главата. — Усмивката ѝ едва се забеляза на слабия блясък на включеното осветление. — Но кому е нужна храна? Имам всичко това. — Тя мързеливо вдигна ръка да посочи фантастичната гледка. — Имам и тази яхта, имам и теб...

— В такъв случай — допълни Брайън — навярно ще пожелаем да се заситим с нещо друго...

При тези думи той се претърколи и притисна лицето си в скута ѝ. Остана така безкрайно дълго време, без да помръдне дори един мускул. Само вдишваше. Издишваше.

Не беше необходимо да прави нищо друго, за да я възбуди. При всяко негово издишване взривове от топлина се насочваха към тънката материя на оранжевите ѝ панталони, промъкваха се през нея и възпламеняваха плътта отдолу.

Трейси тихо изстена. Примигна с очи, след което ги затвори и се отнесе. Отначало бе доволна просто да се носи така, приспивана от нежното люлеене на яхтата, докато топлината, излъчвана от устата му, затопляше слабините ѝ и по тялото ѝ се понасяха остри тръпки на удоволствие.

Такова възбуждане не можеше да продължава безкрайно. Веднъж възпламенени, огньовете с огромна сила се развилняваха неконтролируемо и бе нечовешко да се очаква, че Трейси ще успее да

ги овладее. Тялото ѝ болезнено желяеше неговото — и ако не го получише скоро, със сигурност щеше да полудее. При все това той продължаваше просто да лежи, без да мърда и само дъхът му подклаждаше огъня ѝ и поставяше на изпитание издръжливостта ѝ.

Внезапно тя усети, че не може да издържа повече. Както беше седнала с превити крака, Трейси се плъзна и легна по гръб на шезлонга.

— О, Брайън — изстена тя. — Или престани, или направи нещо...

Тя повдигна таза си, сграбчи главата му с ръце и я притисна към себе си, извивайки се като змия под него.

Той бавно успя да надигне глава въпреки усилията на Трейси да задържи лицето му заровено в пролуката между краката ѝ. Брайън се надигна, обхвана ръцете ѝ, разхлаби пръстите ѝ и преплете своите между нейните.

Трейси се замята енергично, но съпротивата ѝ неизбежно бе сломена. Тя нададе болезнен вик и се предаде, а Брайън притисна ръцете ѝ надолу в класическа разпъната поза и се намести отгоре ѝ, докато държеше треперещото ѝ тяло в плен.

Гърдите ѝ учестено се движеха нагоре-надолу.

— Бавно, сладката ми — посъветва я Брайън и се вгледа в блестящите ѝ очи. — Не бива да си толкова алчна. Не си ли чувала, че хубавите неща се случват на онези, които умеят да чакат.

— Да чакат? — Трейси го погледна в лицето. — Чакането е мъчение!

— Ако е мъчение — прошепна той, — имаме на разположение цялата нощ.

Брайън легна отгоре ѝ така, както си бяха с дрехите. Подпря се на лакти и пръстите на краката, за да не я смачка, и наведе глава да я целуне.

Трейси разтвори плътните си устни в очакване, но той спря и я погледна в очите. Там забеляза страст, която разпали в него огъня на желанието и вече нямаше сили да продължава да я дразни. Трябваше да я има и то бързо. Брайън я целуна страстно, претърколи се на една страна и я придърпа към силното си и стегнато тяло. Ръцете му се плъзнаха под морско синята ѝ блуза и загалиха кадифените ѝ гърди, а езикът му се гмурна в сладостта на устата ѝ.

Трейси изпъшка при допира на ръцете му до тялото ѝ, а когато пръстите му започнаха да описват леки кръгове около зърната ѝ, по възбуденото ѝ тяло пробягаха тръпки. Стенейки тихо, Трейси го притисна по-близо до себе си и усети нарастващата му ерекция, която я очакваше. Трейси протегна търсещо ръка и го погали, а Брайън изпъшка.

На свой ред той прокара ръка в оранжевите ѝ панталони и започна да масажира пролуката между краката ѝ. Когато почувства влагата ѝ, по тялото му се стрелна вълна на удоволствие и той се отдръпна.

— Хайде да се съблечем — прошепна той. — Никой не може да ни види тук, пък и да могат, какво от това?

Тя кимна и му помогна да издърпа блузата ѝ, след което събу оранжевите си панталони. Той хвана копринените ѝ пликчета с пръсти, загледа се с неприкрита наслада в русото ѝ хълмче, издърпа бикините ѝ и ги подхвърли настрани. Трейси бе свалила обувките си още при качването си на борда, за да не оставя следи по безупречната полировка. Брайън се изправи и трескаво се освободи от дрехите си, като ги захвърли върху нейните. Той разкрачи пълните си, мускулести бедра и застана в тази поза, заглеждан в красивото ѝ тяло с огнен пламък в очите. Тя отвърна на погледа му, наслаждавайки се на възбудения му член и очевидната гордост, с която той възприемаше собствената си мъжественост.

След секунди той отново легна върху нея, опрян на лакти и колене, устните му покриха нейните и я целунаха с подновена страст, сетне се придвижиха към гърдите ѝ, където с върха на езика си започна леко да докосва зърната ѝ. Трейси се протегна и обхвана с ръка пулсиращата му мъжественост. Цялото тяло на Брайън се разтресе при този допир и той изръмжа от удоволствие, след което се протегна, хвана ръката ѝ, отмести я от члена си и я целуна нежно. Той влезе в нея, бавно и внимателно в началото, изпаднал в транс от погледа на Трейси, излъчващ почуда и желание.

Тя изпъшка от удоволствие и тялото ѝ зажадня още повече за него. Брайън не можеше да се сдържа повече и се гмурна силно в нея, а тя простена и потръпна от глава до пети от стрелналата се по тялото ѝ сладострастна тръпка.

В този момент Брайън покри устните ѝ със своите и засмука жадно езика ѝ, докато ритмично се движеше навътре-навън в страстното си желание за женствената ѝ сладост. Трейси му се отдаде безрезервно, тялото ѝ се движеше с неговото, а собствените ѝ тласъци бяха не по-малко мощни от неговите. Сграбчила раменете му, Трейси мислеше, че той със сигурност е най-страхотният любовник на света и че тя със сигурност е единствената му любов.

Той започна да се движи по-настойчиво, обхванат от вихъра на неконтролируемо желание, движейки се навън-навътре с бурна невъздържаност.

Неочаквано силното пърпорене на мобилен телефон проникна през булото на сексуалното удоволствие, което ги обгръщаше. Брайън изпъшка силно, а тялото на Трейси автоматично се присви. Сигурна беше, че е нейният телефон.

Ръкописът ѝ. Бяха ли го приели?

— Аз... аз трябва да... да го вдигна — каза тя с нежелание. Най-вероятно Марк звънеше от Лос Анжелис.

Брайън заклати глава, макар че намали и почти спря.

— Не — прошепна той. — Забрави го.

Телефонът продължи да звъни, а звукът му пронизваше ушите им.

— Брайън — поде тя и се опита да се освободи. — Важно е! Трябва да проведе този разговор.

Мощното му тяло се отпусна и той се отдръпна.

— По дяволите — изруга глухо. — Вземи проклетото нещо. — Той се извъртя и седна, захлупил глава в ръцете си, с подпрени на коленете лакти.

Трейси бързо намери портмонето си с пайети и сграбчи мобилния си телефон.

— Ало — каза тя задъхано, като натисна бутона за приемане на разговора.

— Трейси?

— Да?

Обаждаше се Марк Варни, агентът ѝ. О, господи, помисли си тя, седнала съвсем изправено. Почувства се така, сякаш тежък ковашки чук изведнъж заби лудо в гръдния ѝ кош. Бум-бум, бум-бум, бум-бум!

Книгата! Тя протегна ръка към Брайън и той я пое, неохотно, отбеляза Трейси. После я притисна подкрепящо. Така е по-добре!

— Как си? — попита Марк.

Трейси потисна пристъп на нервен смях.

— Мисля, че ти знаеш това по-добре от мен — отвърна тя развълнувано. — Защо не ми кажеш?

— Е, добре. Слушай! Току-що обядвах с Лизет Александър от Браун Смијкс...

Бум-бум. Бум-бум. Бум...

— Тя е главният шеф, дето беше харесала резюмето ти и примерните глави — припомни ѝ той. — Както ти казах преди няколко седмици, в Браун Смијкс зелена светлина за проектите вече не се дава от един човек. Това се извършва от комитет.

Да, да! Тя почувства непреодолим импулс да го разтърси въпреки огромното разстояние и да му изкрещи: *Това вече го знам! Приказвахме за това преди две седмици! А сега казвай!*

— Е, тя е приключила с четенето и го е обсъдила на срещата на редакторите тази сутрин...

— Д-да? — престаши се Трейси. Започваше определено да усеща обезпокоителни вибрации относно посоката на разговора.

— А също така, след последния ни разговор, компанията майка на Браун Смијкс е въвела нова корпоративна политика.

А-ах, по дяволите! Ето сега... Тя затвори очи за това, което предстоеше, и се подготви да го посрещне. Ръката, в която държеше телефона, се запоти и стана хлъзгава. Брайън, който бе предугадил естеството на телефонното обаждане, стисна леко свободната ѝ ръка и на Трейси ѝ се стори, че вижда усмивката му във вече настъпилата тъма.

— До сега — продължи Марк — комерсиалните книги на Браун Смијкс покриваха загубите, причинени от публикуването на престижни литературни творби, които водеха само до загуба на пари. Но вече не. Паб-Корп ООД, компанията родител, наскоро прокара нови решения. От сега нататък всяка книга, която публикуват, ще се разглежда като отделно заглавие. Като такова, то трябва да носи пари.

— Но моят роман е комерсиален! — вметна Трейси. — Ти самият го каза.

— Ти знаеш, че е такъв. Аз също го знам. Но в момента „Браун Смијкс“ са недоброжелателно настроени към новите автори. Особено към онези, които нямат нищо издадено, което да ги препоръча.

Трейси почувства как малкият ѝ удобен свят започва да се върти неконтролируемо. Нова корпоративна политика... не на издателите, а на компанията родител, която, разбира се, даваше тона. В съзнанието на Трейси се появи подвързана книга, която в забавен кадър избухна и наоколо се развихри буря от накъсани страници. Тя виждаше своята книга, нейното дете. Проектът, в който бе инвестирала стотици часове, който бе отгледала...

... и за какво? Само за да види как я убиват?

— С други думи — произнесе Трейси глухо, — моят ръкопис е отхвърлен.

Последва неловка тишина. После Марк Варни прочисти гърлото си.

— Да.

Трейси издаде сподавен вик на раздразнение. Кои, по дяволите, бяха тези корпоративни мижитурки?

— Но имай предвид — продължи Марк, — че „Браун Смијкс“ не са единствени в града. Вярно, че след всичките обединения и изкупувания са останали само няколко издателски гиганта. Но все още не сме пробвали „Бертелсмън“, нито „Тайм Уорнър“, нито пък „Саймън & Шустер“...

Трейси го остави да бърбори окуражително, но не чуваше почти нищо. В някои моменти чашата с течност се възприемаше като наполовина пълна. В други обаче същата чаша определено се тълкуваше като наполовина празна.

— Най-важното нещо е, да не се отказваш — продължаваше Марк. — Ти си прекалено добър писател, за да си пропилиеш таланта. Изчакай малко.

Да, добре. Сякаш мога да си позволя да чакам.

— Ох, ох! — изохка тя внезапно, за да може да затвори и да ближе раните си на спокойствие. — Трябва... да затварям. С един приятел съм. Ще обсъдим положението някой друг път. Става ли?

— Разбира се — отговори Марк. — Но, слушай, да не вземеш сега да се отчаеш. Аз все още вярвам в тази книга, Лизет също вярва. Не е настъпил краят на света.

Трейси си пое дълбоко дъх.

— Така е — каза тя и натисна бутона, с което сложи край на разговора.

В същото време обаче си мислеше: *Не е така. За мен настъпи краят на света.*

Отхвърлен.

Трейси затвори телефона с треперещи пръсти и го пусна в портмонето си. След това грабна чантичката си, сякаш телефонът я бе опърлил. След това се вцепени на стола и се втренчи в палубата на яхтата, вперила невиждащ поглед в чистата белота, която блестеше дори на бледата светлина.

Съвсем разбираемо, в момента скъпата полировка на яхтата на Брайън не достигаше до съзнанието ѝ. Нито пък останалият лукс на борда. Това, което осъзнаваше, бе мястото, в което се чувстваше като в капан — празна ничия територия, изпълнена с болка и терзания.

Толкова горчиво бе това хапче на разочарованието, толкова трудно ѝ бе да го преглътне след всички този труд, преминал под знака на оптимизма, че Трейси яростно прехапа устни и замига начесто, за да пресече заплашителния порой от сълзи.

Брайън я прегърна през раменете с мускулестата си ръка и я притегли към себе си.

— Какво има, Трейси? — попита той тихо. — Хайде, кажи ми.

— Марк Варни... се обади — прошепна тя едва доловимо. — Не искат книгата ми.

Той я прегърна покровителствено.

— Не се притеснявай за това. Не е настъпил краят на света, Трейси. — Брайън докосна леко с уста ухото и шията ѝ, прокара нежно език по врата ѝ и я целуна по бузата. Трейси не реагира и той добави: — Хей, хайде! Отърси се от това, Трейси. Помисли за нас. Нали се сещаш?

Трейси кимна, без да го погледне.

— Знам... Брайън — продума тя. — Само дете имам нужда... точно сега имам нужда да остана сама.

Брайън шумно въздъхна.

— Сама? За бога, Трейси! Излязохме с новата ми яхта, прекарвахме си чудесно и след това глупаво обаждане аз все едно не съществувам.

— Съжалявам, Брайън. Аз... не мога да направя нищо. — Тя се опитваше да се пребори с напирещите сълзи.

— Ако можех да направя нещо, за да се почувстваш по-добре — промълви Брайън.

— Ако можех и аз — отвърна тя, — но... наистина нищо не мога да направя.

— Разбирам — успокои я той и я придърпа към себе си. — Искаш ли сега да те прибера у дома?

Трейси кимна.

— Мисля, че така ще е най-добре, Брайън.

Той нежно целуна голото ѝ рамо.

— Щом така е най-добре за моето момиче — проточи Брайън и се опита да прикрие разочарованието си.

— Благодаря — измърмори Трейси.

Би трябвало да съм щастлива, че има някой, който се грижи така за мен, помисли си тя, но не се чувствам никак щастлива.

3.

Марибел се облече и беше готова да излезе, когато мъжът, с когото имаше среща, позвъни на вратата. Тя обаче нямаше намерение да се втурва веднага натам. От опит беше научила, че на мъжете им се отразява добре да почакаат минута-две.

— Уно моментито! — провикна се тя.

Марибел бе готова за забавления. Носеше прилепнала по тялото червена къса рокля с гол гръб, с банели за гърдите и дълги като спагети презрамки, които се кръстосваха на врата ѝ. Черните ѝ дантелени чорапогащи идеално контрастираха на червените ѝ оригинални кожени обувки с високи като небостъргачи токчета и каишки около глезените.

Тя бавно се запъти към вратата с полюшкваща се секси походка. Спря до шкафчето в коридора, взе лъщящото си червено портмоне с щампован алигатор и, което бе по-важно, хвърли последен поглед в огледалото над шкафа.

Нацупи устни и възхитено инспектира основния слой електриково червено червило и втория слой влажен прозрачен гланц. На техния фон белоснежните ѝ зъби идеално изпъкнаха. А очите ѝ... Тя доволно кимна. Ефектът на очите ѝ, блестящи като черни маслини, заедно с остро извитите и заострени черни вежди, се подсилваше от обилно използваните сенки Мадина Милано абсолют 46, топъл нюанс на червеното — така придобиваше едно дяволито излъчване. Не беше забравила и да лакира ноктите си в подходящ цвят и те блестяха с вече засъхналия лак О.П.И. — червен!

— Арррррр-иба! — изви тя тихо и застана в поза за фламенко. — Катрин Зита-Джоунс, пукни от яд!

След това отметна назад дългата си гъста черна коса, изпрати въздушна целувка на отражението си в огледалото и се запъти към вратата.

Рамон Фелипе Есколано стоеше усмихнат под светлината на верандата ѝ.

Dios mio^[1]! Тя остро пое дъх. Когато се видяха за първи път — това беше единствената им среща до сега, по време на която набързо се уговориха за тази вечер — той бе от глава до пети в каре: консервативен с тропически десен костюм от три части, оранжева копринена вратовръзка, френски ръкавели със златни бутони. Още тогава ѝ взе ума с излъчвания сексапил. Но това, което не очакваше, за което не смееше дори да се надява, бе фактът, че костюмът може да крие такива възхитителни и върховни качества.

Dios mio! — наистина.

Рамон Есколано бе висок и строен. Лицето му бе изградено от равнини и ъгли: отвесни скули, квадратна челюст, издадени устни, които молеха за целувка, и очи, които някога наричаха очи трепачи. Големи, черни и влажни, с дълги мигли, очи, в които можеш безвъзвратно да се изгубиш. Късата, консервативно сресана черна коса, която си спомняше от първата им среща, бе трансформирана в стилна прическа със заострени връхчета.

— Хо-ла^[2]! — Марибел поздрави провлечено и го загледа одобрително от глава до пети, докато модният ѝ радар, включен на максимум, регистрираше и най-малките подробности.

Подробности, като черната му фланелка с остро деколте, изпод която прозираха чифт красиво оформени мускулести ръце и се загатваше за коремните му плочки. Надиплените му свободно падащи бели ленени панталони, които оставяха всичко на въображението — акт на внимание към Ралф Лоурен Поло, предположи тя — бяха пристегнати с черен колан от кожа на алигатор и, ако Марибел не се лъжеше, носеше марката на Бари Киселщайн Корд. Плюс бялото спортно сако, което небрежно бе праметнал през рамо (приличаше на Армани, а не някаква имитация) и голям Ролекс, който, въпреки че беше безбожно скъп, бе изработен семпло, но с вкус, от неръждаема стомана.

Като цяло много ефектен, но в същото време не прекалено крещящ.

В същност, помисли си тя с известна доза гордост, мъж според моите вкусове...

За никого не беше тайна, че Марибел имаше слабост към красивите и модно облечени мъже. Всички, с които излизаше, бяха отражение на нея самата. И след като тя влагаше сто и един процента

от себе си, за да изглежда добре, естествено, че заслужаваше мъж, който прави същото.

— И на теб хола! — отвърна той и се усмихна широко, при което се разкриха ослепително белите му зъби. Издърпа ръка иззад гърба си и със замах ѝ подаде розова роза с дълго стъбло. — Красиво цвете за друго красиво цвете.

Определено изтъркан, но все пак мил жест. Марибел прие розата с усмивка на изненада, поднесе цветето към носа си и вдиша дълбоко нежния му аромат.

— Готова ли си за една приятна и ленива вечеря, след която може да потанцуваме?

— Буено^[3]! — Очите ѝ заискриха. Думите му звучаха все по-добре и по-добре.

— Резервирал съм маса в Кис Стейкхаус & Лаундж. Имаш ли нещо против?

Дали има нещо против? Та това беше едно от петте ѝ любими места!

Марибел го хвана под ръка.

— О, мисля, че ще го преживея — подхвърли тя небрежно, понеже не искаше да звучи така, сякаш държи на това прекалено много.

— Значи в Кис.

Кис, разположен на ъгъла на Линкълн роуд и Джеймс авеню, представляваше комплекс от ресторант, клуб, дискотека и кабаре. Всичко бе много изискано и отговаряше на вкусовете на хайлайфа в Маями. Всички маси, както вътре, така и отвън, бяха положени върху изваяни поставки, а столовете с доста преувеличени високи облегалки изглеждаха като постмодернистични тронове със заострени върхове.

Рей бе успял да запази маса отвън, под палмите и звездите.

— Искрено ти препоръчвам маргарита — предложи той, докато обекелнерът кавалерстваше на Марибел за стола.

— Повярвай ми — засмя се Марибел. — Няма нужда да ме насилват, когато става дума за маргарита.

— Две маргарити — поръча той на сервитьорката, като вдигна ръка и изпъна два пръста.

Когато питиетата пристигнаха, вдигнаха наздравица.

— За нас — обяви Рей и вдигна чашата си високо.

— За нас — отвърна Марибел като ехо, а дъхът ѝ като че ли спря в гърлото. Ръката ѝ затрепери, докато се чукаха. Марибел отпи от питието и хвърли поглед към Рамон през ръба на чашата.

Той също я гледаше.

— Харесва ли ти маргаритата? — попита той тихо.

Тя улови нотката в гласа му и почувства, че се изчервява. Искаше ѝ се да отвърне *Харесвам теб. Искам да ме любиш*.

— Прелестно! — изрече тя на глас, но очите ѝ ясно предаваха посланието, че има предвид не само питието.

Благодарение на маргаритите опознаването не беше трудно. Обсъждаха всичко и нищо, и двамата се изненадаха, когато установиха колко много общи неща имат помежду си.

— Не мога да повярвам — възкликна Марибел с блеснали очи. — Луд си по хоккей на лед, танцови ремикси, Ози Озбърн и чуждестранните филми? Хайде, признай си, че някой ти е подшушнал, че Висконти също е на първо място в списъка ми.

Той поклати отрицателно глава.

— Искаш да кажеш, че никой не ти го е споменавал? Закълни се в бог!

Рамон постави ръка на сърцето си и се усмихна.

— Заклевам се в бог!

— Уха! — възкликна тя и се загледа как отпива от маргаритата и облизва с върха на езика си солта от горната си устна. В същото време си мислеше: *Сигурно сънувам. Надали има по-идеален мъж*.

Въпреки че Марибел бе принудена да разпределя внимателно бюджета си и да прибягва до имитации и магазини за втора употреба, а Рамон носеше дрехи на Армани и Поло, бе излъскан и с Ролекс, тя скоро установи, че миналото и на двамата не се различава много.

Той бе отгледан само от майка си. Тя също. Семействата и на двамата бяха в Маями и Куба.

Поръчаха си още няколко маргарити, по някое време Марибел наклони глава и заяви:

— Искам да знам повече.

— Тогава ме подложи на кръстосан разпит.

— Не си ли ужасно млад, за да си адвокат?

— По-стар съм, отколкото изглеждам — усмихна се той.

— Я стига!

— Сериозно. Изселихме се от Куба тук през седемдесет и осма.

— Ти си от испански произход? — погледна го тя изненадано.

— Точно така. — Той отпи от маргаритата и облиза солта от горната си устна. — С майка ми дойдохме с първия кораб. — Той започна да върти чашата в ръцете си, а сетне вдигна поглед към Марибел. — Какво толкова те изненадва?

— Защото нямаш никакъв акцент в английския. Дори аз имам, макар че съм родена тук.

— Да, но си отраснала в испанската общност. Когато пристигнахме, бях на осем години и майка ми настояваше да си намери работа във вътрешността на страната и да живее сред англичани, така че трябваше да посещавам училище, в което се говореше само английски. — Рамон направи гримаса. — Проблемът беше, че те не бяха просто англичани, а бедняци от Флорида.

— Ай-й-й... — Марибел също направи гримаса.

— Господи, колко ги мразех... — Той поклати мрачно глава. — А как ме мразеха другите хлапета! Вечно бях аутсайдерът.

— Децата могат да бъдат много жестоки — кимна Марибел съчувствено.

— Аз ли не знам! И тъй като бях от испански произход, те непрекъснато ме тормозеха и ме питаха дали не съм престъпник или някой умопобъркан, пуснат от лудницата от Кастро. Спомням си първия ми ден в училище. Сбих се и се прибрах в къщи целият насинен. Когато се оплаках на майка си, тя не прояви никаква жалост. *Просто ще трябва да се научиш да се грижиш за себе си*, каза тя. А когато я помолих да се преместим в по-дружелюбен квартал? Знаеш ли какво ми отговори?

Марибел поклати глава.

— Каза, че накрая ще ѝ благодаря. Тогава си мислех, че се е побъркала. Да ѝ благодаря? — мислех си аз. За какво? Че ме захвърли в онова училище, пълно с разгневени акули? Но тя бе убедена, че моето поангликанчване е единственият сигурен начин да напредна в живота. Наистина да постигна нещо.

— Я чакай да отгатна. Хлапетата, които са те измъчвали? Начинът, по който са се нахвърляли върху теб?

— Да...?

— Точно това те е подтикнало да учиш до побъркване и да получаваш само шестици. Така ли е? А оценките ти, естествено, са те правили още по-нежелан.

Той я погледна странно.

— Точно така. Нека сега аз да се опитам да отгатна. Предполагам, че и ти самата си била в подобна ситуация.

— Ами, подобна, но не и същата. За щастие аз израснах в Литъл Хавана. Но, за бога, майка ми как ме караше да уча! Това със сигурност не ме направи популярна в училище, винаги ми викаха малката послушна госпожичка с чистите обувчици, домашното любимче на учителите. Но знаеш ли какво? Днес съм благодарна, че майка ми е била толкова строга.

— Знам — усмихна се той и добави тихо: — И при мен е така.

Поръча на сервитьорката още по едно, при което се заеха да изучават менюто. Сервитьорката поднесе още две маргарити и прие поръчката им.

Рей си взе пържола, средно опечена.

Марибел пожела миди с розмарин.

Рей реши, че Напа вели совиньон бланк от 1998 година ще подхожда идеално и на двете ястия.

Което се оказа вярно и така преходът от маргарити към вино бе напълно безболезнен.

След вечеря той предложи да се прехвърлят в клуба. Това бе място, където можеше да изразходиш натрупаната енергия — просторно, с извисяващи се колони и осветление с оптично влакно, дисководещите въртяха най-новите международни хитове, имаше кабаретни горещи сцени и танцьорки на ориенталски танци. Беше едва десет и половина, все още рано по стандартите на клубовете — обстановката нямаше да се нажежи по-рано от полунощ. Но на тях им харесваше и така. Липсата на притискащи те тълпи придаваше поинтимна обстановка.

Танцуваха, той поръча бутилка шампанско, продължиха да танцуват.

Едно нещо влечеше след себе си друго. Вечерята се последва от танци. А сега, сгорещени от пулсиращия ритъм, им се струваше, че само те са на дансинга и че всички останали са изчезнали. Макар

телата им да не се докосваха, и двамата имаха чувството, че се любят страстно направо на полираните дъски.

Най-накрая Рей я хвана за ръката и ѝ извика нещо в ухото. Музиката заглуши думите му, но и не беше нужно да ги чува. Знаеше какво е предложението.

Марибел се вгледа в него за миг, а искрящите ѝ очи се разшириха. След това кимна и го последва извън клуба. Рей благоразумно реши да остави колата и да хванат такси, защото хората не шофират пияни, когато возят приятели.

Той живееше в апартамент в чисто нова многоетажна сграда близо до залива, отвъд пешеходния мост над Брикел бей драйв. Входът се отваряше посредством най-съвременна технология, използваща отпечатъците на палците. Униформеният портиер, седнал зад голямото бюро от палисандър и мрамор, ги поздрави учтиво. Същото стори и въоръжената охрана. Частен асансьор, за който също бяха необходими отпечатъци от палците, само за няколко секунди ги изнесе на стотици фута над залива Бискейн. Вратата на асансьора се плъзна и се отвори с едва доловимо жужене.

Марибел бе силно възбудена. Бавно влезе в апартамента и се завъртя на място на 360 градуса. Не можеше да повярва на очите си. Тази двуетажна надстройка на покрива с огромните си пространства приличаше на замък в небето. Подът беше от рядка полирана дървесина, а прозорците, които заемаха целите стени, предлагаха несравнима гледка. Нямаше много модни мебели, но точно защото бяха малко, показваше изискан вкус.

Отвън на необхватната частна тераса погледът попадеше върху дзен градина и басейн.

Ако това не беше реализация на американската мечта, тогава кое беше?

Рей Есколано определено бе извървял дълъг път. Разстоянието от тук до Куба беше най-малко пет милиона долара.

— Пор диос! — прошепна Марибел. — Какво богатство! Аз... нямах си и представа дори! — Тя се обърна към него. — Каж ми, Рей. Знам, че си адвокат, но с какво по-точно се занимаваш? Наркодилъри ли защитаваш?

Той избухна в смях.

— Не. Специалист съм по данъците върху имотите. Работата ми е да намирам вратички в закона за ужасно богати клиенти, които не искат половината им състояние да се изпари в момента, в който умрат.

— И по този начин си успял да си позволиш всичко това? — Тя захласнато посочи наоколо.

— Малко по-сложно е, но мразя да говоря за бизнес, когато е време за нещо по-стойностно. — Той я гледаше прочувствено. — А от мястото, на което съм застанал, бих казал, че сега е време за нещо наистина стойностно.

Тя също го погледна.

Никой след това не си спомняше кой бе направил първата крачка. Бяха като два магнита, неумолимо привлечени един към друг. Преди да се усетят, ръцете му я обгърнаха, тя се притисна до силното му и топло тяло и повдигна лице към неговото.

Имаха чувството, че са застинали в тази поза цяла вечност. Той се любуваше на очите и гъстите ѝ мигли, на чиния ѝ нос и плътните, чувствени устни, полуотворени в очакване, на блестящите ѝ зъби. Тя от своя страна поглъщаше лицето му, извисено над нейното само няколко инча, черните му кадифени очи, в които виждаше две свои миниатюрни отражения. Усещаше силния ритъм на сърцето му и усилването на своя собствен пулс.

Този миг се проточи телескопично.

Внезапно Марибел почувства, че не издържа повече.

— Рей... — Тя пое шумно дъх, преплете ръце зад тила му, надигна се на пръсти да срещне лицето му.

Марибел извика сподавено, когато устните му се докоснаха до нейните — не си и представяше, че може да са толкова меки. А тази целувка разбуди хиляди силни тръпки, които прободоха цялото ѝ тяло.

Не след дълго сладките му леки ухапвания отстъпиха пред дълбоките, жадни целувки и невъздържана страст обхвана двамата. Езиците им се срещнаха и се увлякоха като в дуел, чувствителните ѝ зърна се уголемиха и изтръгнаха под подобната на корсет горна част на роклята.

Тя радостно откри, че възбудата бе двупосочна. Опряла таза си в неговия, за Марибел беше невъзможно да не усети напрегнатата му ерекция. Панталоните му едва я съдържаха.

Тялото ѝ незабавно реагира и в слабините ѝ бликна влага. Тя се олюля. Краката ѝ отслабнаха и затрепериха като на новородено жребче, но в същото това време усещаше, че никога преди не се е чувствала толкова жизнена, така буйна и жизнерадостна. Сякаш ѝ поникнаха криле и тя полетя, реейки се в небето все по-нагоре и по-нагоре.

С върховете на пръстите си той започна да изследва и да отбелязва пътечки като на карта по голия ѝ гръб. Постепенно едната му ръка се понесе надолу и започна да гали дупето ѝ, докато другата се придвижи напред и почти небрежно се плъзна под корсажа на роклята ѝ.

Той я докосна с пръсти и този допир подобно на съскащи искри обгори голите ѝ гърди, възпламенявайки мълнии от удоволствие, които се стрелнаха по тялото ѝ.

— Ох, да — задъхано простена тя, притисна се към врата му и пламенно отърка бедра в еректиралния му член. — Да!

— Шшш! Не толкова бързо — прошепна той, обхвана с длан гърдата ѝ и нежно започна да върти с пръсти зърното ѝ.

Тя пое въздух, стисна очи и отпусна глава назад в екстаз.

— Ох, хубаво е. Толкова е хубаво! Ох, Рей...

Рамон плъзна другата си ръка под минижупа и започна да опипва.

Това беше! Изведнъж и двамата не можеха повече да се въздържат.

Марибел заби безумно нокти в раменете му и се опита да издърпа сакото.

Рей трескаво се зае да развързва презрамките на роклята ѝ.

Тя започна да се бори с колана и ципа му.

Той успя да изхлузи плътно прилепналата еластична материя през главата ѝ.

Дрехи полетяха на всички посоки.

Най-накрая, голи като Адам и Ева, те застанаха на няколко стъпки един от друг и се загледаха, дишащи тежко и притаили дъх. Преценяваха се, доволни от това, което виждаха.

Марибел прокара одобрителен поглед по хармоничното и гладко тяло като на плувец, но плувец, изправил ятаган от пулсираща плът сред гъста туфа черни срамни косми.

Рей изпи с очи чувствените извивки на младата жена — здрави и горди гърди, плосък корем, ослепителни бедра и хълмче, подстригано по формата на бикините.

Това прекъсване приключи почти веднага след началото му. След което тази първична сила отново ги прилепи един към друг. Устите им отново се съединиха необуздано. Той започна да мачка пълните ѝ гърди с тъмновиолетови зърна. Нейните пръсти се забиха в дупето му и го придърпаха плътно, приклещвайки напрегнатия му фалос между своя и неговия корем. Там той започна настойчиво да трепти и пулсира, като че ли притежаваше своя собствена воля.

Отначало Рей се опита да се отдръпне и да предостави на мъжкото си достойнство място за маневри, но бедрата ѝ като че ли бяха залепени за неговите. После се опита да я отблъсне, но пръстите ѝ се забиха още по-дълбоко в задните му части и го притиснаха още по-здраво към нея. Осуетените му опити да се освободи предизвикаха гърлен смях, идващ от дълбините на страстната им целувка.

Рамон отлепи устните.

— Ах, ти... ти... вещица такава! — промърмори ѝ той и я стрелна с присвити очи. — Изведнъж почваме да играем грубо, за да постигнем целта си, така ли?

— Кой играе грубо? — Тя закачливо имитира погледа му и нацупи красивите си устни.

— Знаеш кой — отвърна той. — Ти!

И без предупреждение пусна гърдите ѝ, наведе се бързо като светкавица и я сграбчи в долната част на бедрата ѝ. Вдигна я високо над пода и я понесе с главата надолу към секционното канапе. Приблужи се откъм задната му страна, постави я да седне на меката кожена облегалка и я пусна.

— Кой се смее сега? — изсмя се той.

Тя запази равновесие като склучи ръце около врата му.

— Аз — захили се тя.

Но като видя сбърченото му чело, реши да спре да го дразни и го пусна, катурвайки се бавно назад докато се приземи на канапето с главата надолу. Дупето ѝ се опря в облегалката, краката ѝ стърчаха над нея, а стъпалата ѝ висяха във въздуха. Главата ѝ стигна почти до пода, а дългата ѝ черна коса се разпери като ветрило по полираните гранитни плочки.

— А сега какво? — прошепна му тя. Очите ѝ бяха кръгли и бляскави. — Големият лош вълк там ли ще стои, или какво? Червената шапчица го чака, нали знаеш.

Той издаде свиреп вой и изръмжа.

— А сега големият лош вълк ще те изяде.

При тези думи той я сграбчи за краката, разтвори ги широко и се гмурна към слабините ѝ с главата напред.

Езикът му бе влажен колкото вагината ѝ и с него той започна да опитва дълбоко скритите ѝ тайни. Тя беше мека, топла и очакваща. Тялото ѝ се заизвива, но приглушените ѝ викове не бяха викове на болка.

Когато той вдигна глава да поеме дъх, тя се тласна към него.

— Не, Рей! — простена тя. — Моля те, не спирай.

Той погледна надолу към лицето ѝ. Тя мятеше глава напред-назад, косата ѝ се удряше яростно в пода, а на лицето ѝ бе изписано изражение на силна концентрация.

— Моля те, Рей, толкова е хубаво...

Той пое въздух в дробовете си, задържа го и отново се гмурна. Когато го вдиша вътре в нея, тя направо обезумя.

Безумието ѝ нарасна още повече, когато Рей плъзна два пръста навътре и нагоре в нея и нежно захапа клитора ѝ. Точно в този момент тя свърши! Очите ѝ се ококориха, по тялото ѝ преминаха спазми, а той се удави в нектара ѝ.

Той повдигна влажната си брадичка и ѝ се усмихна.

Тя го изгледа укорително.

— Защо спря? Не искам да спираш.

— Не спирам — отвърна той тихо. — Защо бързаш толкова? Откъде е този плам?

— Той е вътре в мен! — прошепна тя страстно.

— В такъв случай, моя малка секси гълъбице — усмихна се той, — няма за какво да се притесняваш. Аз едва сега започвам.

[1] Dios mío! (исп.) — Бога ми! — Б.пр. ↑

[2] Хола! (исп.) — Здравей! — Б.пр. ↑

[3] Буено (исп.) — Добре — Б.пр. ↑

4.

— Тежък ден ли те чака? — попита Том Съливан дъщеря си, запътена към вратата.

— Кой знае, татко? — отговори тя. — Може и да работя в новинарната, но със сигурност не мога да предричам новините.

Той се изкикоти.

— Това го знам. Само дето бързаш повече от обикновено.

— Не е вярно — усмихна се Трейси. — Това ми е обичайната забързана походка. Защо?

В действителност тя бързаше да излезе от къщата, така че да не се налага да му съобщава за лошата новина, която научи предната вечер. Знаеше, че в крайна сметка ще трябва да му каже, но нямаше желание да го прави точно сега, защото знаеше, че той ще е дълбоко разочарован заради нея.

— Мисля, че забравяш нещо — каза Том Съливан и я погледна над рамките на очилата си.

— Да съм забравила нещо? — Трейси повдигна вежди въпросително.

Баща ѝ потупа бузата си с пръст.

— Целувка за довиждане за баща ти?

— Ох, божичко, татко! — възкликна тя.

Трейси забърза към него и го целуна по плешивото теме, след това за по-сигурно го целуна и по бузата.

— Така е по-добре — кимна той доволно. — До довечера.

Трейси се запъти към вратата.

— До довечера, татко. Обичам те!

— И аз те обичам, Слънчице...

Невъзможно е да се предскаже къде или кога ще се появят сензационни новини. За това един новинарски център трябва да бъде

гъвкав, да превключва обороти и да пристига на мястото за броени секунди.

Което обяснява, защо цяла сутрин Трейси тичаше насам-натам. Уж нищо интересно не се случва в определен момент, а в следващата минута като че ли адът се разтваря.

Като повечето новини, последният инцидент бе уловен по полицейската радиостанция. Вниманието привлече телефонно обаждане на телефон 911 от обезумяла жена от Саутийст севънтийнт теръс в Литъл Хавана. Очевидно обхванатата от скръб жена и дъщеря ѝ са били нападнати от приятеля на жената, размахващ в ръце нож и чук, който след това продължил трагедията, като заплашил да се хвърли заедно със седем годишния им син от покрива на пететажния блок.

В отдел Новини превключиха на пълни обороти. Екип от репортери и видео оператори хукнаха към гаражите на долния етаж, за да се натоварят на репортерските каравани на ВМАИ. Това бе от онзи вид бурни драми, за които живееха репортерите. И въпреки че Трейси не издаваше мислите си, тя също тайно живеше от този енергиен вихър. В моменти като този тя се изкушаваше да зарече писането на романи за сметка на редовната журналистическа кариера.

Не минаха и петнадесет минути, когато съобщиха за още един нещастен случай — зрелищен пожар в един от новите луксозни блокове кули на Колинс авеню над Сикстийнт стрийт — в отдела персоналът намаля още повече. Дежурният пилот на новинарския хеликоптер се втурна да стартира машината си и да я подготви на площадката. Той бе последван от един репортер и видеооператор.

Не след дълго Трейси и шепа нейни колеги като че ли останаха сами в сградата и трябваше на всяка цена да удържат фронта.

Трейси проведе няколко десетки телефони обаждания, използва компютъра си, за да намери номерата на главни служители, които трябваше незабавно да бъдат информирани, и набра код, който автоматично оставяше съобщения за спешност на абонатите. Хрумна ѝ също така да проведе решаващите телефонни обаждания и да разбере плановете на общината, пожарната и полицията. И сякаш това не бе достатъчно, Трейси написа за водещите редактори заглавия, възбуждащи любопитството, които щяха да се излъчат веднага щом редакторите пристигнеха, например: *Същински ад в Маями* —

подробности в новините в пет часа, съчини и кратки прегледи, резюмета от по петнадесет секунди, на най-различни теми. След като приключи с това, Трейси надникна в звукозаписното студио и направи няколко записа за филмовите репортажи, които ще съпътстват резюметата.

Трейси свърши толкова много задачи наведнъж, че почувства без ни най-малко притеснение удоволствие от факта, че беше незаменима — па било то и временно — и живо си се представяше като едно от онези шесторъки индуски божества.

Телефоните звъняха. Репортерите от мястото на събитието излъчваха историите си чрез сателит. Водещите редактори пристигнаха и грабнаха заглавията, които Трейси им подаде. Тогава настъпи време да се накъсат ръкописите. Принтерът непрекъснато бълваше последните новини от развитието на събитията в пет различно оцветени копия, като всяко от тях трябваше да се скъса на ръка и да се съпостави, откъдето идваше и терминът колаж. Бялото копие се пращаше на директора, зеленото — на отдела за търсене на таланти, а жълтото, розовото и синьото копие — на други отдели.

Ако се съдеше по сутринта, нямаше да има нужда да се измислят разни истории за попълване на новинарските емисии. Случки имаше предостатъчно.

И за капак, сякаш старата поговорка, че нещастieto идва тройно, имаше нужда от доказване: фокус-бокус! и съобщиха за сблъсък на шест коли едновременно на магистралата Саут Дикси. В отдел Новини пристигнаха още няколко души с все още зачервени очи, току-що измъкнати от леглата си от съобщението на Трейси, макар до смяната им да оставаха още много часове. Те мигом се завъртяха кръгом и се завтекоха да отразяват събитието от местопроизшествието.

Навярно цялото това оживление бе добре дошло за Трейси: тя бе толкова заета, че забрави да се тревожи за лошата новина, която Марк Варни ѝ бе съобщил предната вечер. Внезапно телефонът ѝ изчурулика за хиляден път. Тя спря да чука по клавиатурата, вдигна слушалката и избърбори стандартната реплика:

- Отдел Новини. Съливан на телефона. С кого да ви свържа?
- Трейс? Трейс, в неподходящо време ли звъня?
- Кой...?
- Трейс, аз съм, Брайън! Твоят годеник! Или ме забрави?

Брайън. Тя неволно погледна към ръката си и неприлично големия брилянт, който тежеше на пръста ѝ.

— Ох, Брайн — изохка тя. — Извинявай! Напълно изключих и ме хвана неподготвена.

— Надявах се да те хвана все още там. Наближава обяд.

Брайън Ръдърфорд Бигс говореше провлечено, спокойно и отпуснато. Роден богат, Брайн никога не се тревожеше.

Нещо трябва да се е случило. Брайн рядко ѝ звънеше по това време. По правило той изчакваше до по-късно, малко преди да изтече работното ѝ време. О, божичко! — помисли си тя виновно. Заради снощи. Искаше това да е специална вечер, като ми покаже новата си яхта, а аз провалих всичко.

— Брайн — каза тя. — Съжалявам за снощи.

— О, забрави за това, Треиси — прекъсна я Брайн. — Аз съм в твоя район. Всъщност в съседната пресечка. Та си казах, не е ли страхотна идея да обядваме заедно?

Обяд?...

Как ли щеше да яде, когато нямаше никакъв апетит? Трябваше ѝ време, за да асимилира лошата новина от Марк Варни, така че да свикне и да се примири.

Освен това, много добре знаеше как я харесва Брайн: закачлива, ведра и безгрижна. Последното нещо, което би желал, е да изслушва проблемите ѝ.

— Ох, Брайн, не знам — подхвана Треиси колебливо. — Не можеш да си представиш каква лудница е тук в момента.

Брайн се разсмя.

— Нека да позная. Главата ти се е напълнила с купища новини. Междувременно ръцете ти са заети да подбиращ разни изрезки от пикантности, освен това са те натоварили да преработиш новините на водещите редактори и да измислиш силно драматични заглавия — Пожар изпепелява горите. Подробности в пет часа. Нещо подобно. Справям ли се?

Треиси се разсмя пряко волята си.

— Няма ли да спреш да придаваш романтичен облик на този къртовски труд? Така те изцеждат до смърт, сякаш никога не са чували за обявяването на еманципацията.

— Точно затова ти се притичвам на помощ. След петнадесет минути. Ще бъда отпред и ще те чакам в колата.

— Брайън!

— Тц-тц-тц. Спомняш ли си какво ти казах, когато се запознахме?

В интерес на истината, не си спомняше. Беше й казал толкова много неща. Наистина ли очакваше да си спомня всички негови думи?

— Какво? — попита тя.

— Нумеро уно — припомни й той, а в тона му се долавяше нотка на раздражение. — Никога не приемам отрицателен отговор.

— Добре де, Брайън — въздъхна тя. — Ще се видим отпред.

— Браво на момичето! — произнесе той бодро.

И преди да й остане време да се засегне от очевидното му снизходително отношение, Трейси бързо прекъсна връзката. Докато затваряше слушалката, нещо в блясъка на многокаратовия пръстен привлече погледа й. Тя вдигна ръката с годещия пръстен и я размаха наляво-надясно.

Трейси се намръщи. Въобразяваше ли си, или каратите бяха загубили малко от блясъка си...

Трейси се зачуди с коя ли от колите си ще се появи Брайън този път, а след това се усмихна, когато спирачките изсвириха и той спря отлично запазения си Мерцедес Бенц 450SL с меден цвят.

— Скачай — подкани я той.

Преди да си сложи колана, Трейси преплете пръсти на врата на Брайън и го целуна страстно. Брайън изключи от скорост, прегърна Трейси с мускулестите си ръце, придърпа я към себе си и отвърна пламенно на целувката й. Тя почувства, че се разтапя в ръцете му, поглъщайки мъжкия аромат на мощното му тяло. Дори и да имаха множество разногласия, Трейси винаги изтръпваше от подчертано мъжествената му натура.

— Аз... аз наистина съжалявам за снощи — прошепна тя тихо, когато той започна да гали с ръка гърдите й през дрехите. — Брайън, нали знаеш как мразя да те разочаровам.

— Хмммм — измънка той възбудено, а езикът му описваше пътечка от основата на тила й към ухото. — Няма нищо. — Ръката му

се премести от гърдите към късата ѝ пола и се плъзна под нея към бедрата ѝ.

— Оххх, Брайън — задъха се Трейси, а тялото ѝ реагира на допира с кратки трепети на вълнение. Тя продължаваше да обгръща врата му, без да се притеснява каква гледка представляваха за минавачите отвън.

Той отново я целуна и я придърпа още по-близо, преди най-накрая да отпусне прегръдката си. И двамата дишаха тежко, а Трейси не можа да сдържи усмивката си.

— Май ще трябва да тръгваме, ако въобще възнамеряваме да ходим там — каза Брайън и също се усмихна.

— Май си прав — отговори тя и почувства как любовта ѝ към него извира отнякъде дълбоко в нея.

Брайън я целуна още веднъж, после превключи на скорост и се съсредоточи в шофирането.

Трейси не се изненада, когато той сви към любимия си ресторант — Капитал грил на Брикел авеню 444. Безспорно най-елегантният ресторант в търговската част на Маями, но също така много скъп, мястото за обяд на имащите власт. Менюто тук бе подчинено на пържолите — говеждо филе, подобрани парчета филе, филе миньон, пикантни — Холестерол грил, както го наричаше Трейси.

Брайън остави мерцедеса на обслужващия паркинга персонал на улица Ийст фифт стрийт. Както обикновено, той не мина през сградата. Вместо това избра дългият заобиколен път, за да влезе грандиозно през главния пазарен площад на Брикел, малко преди подвижния мост, а от отсрещната страна на петте шосейни платна се намираше Шератън със своите вечни редички от жълти таксита. На Брайън му доставяше огромно удоволствие да гледа огромните саксии, заобиколени с пейки, бликащите като гейзери чешми, разхлаждащата черна тента над вратата и прозорците, полираните месингови знаци. Да не говорим за редиците черни стенни фенери и обхванатата от патина двойка величествени черни льове, застанали като стражи пред входа.

— Ето това — каза Брайън и подуши одобрително, докато следваха обекелнера към масата — наричам истински ресторант. Тук няма и следа от претенциозната кубинска кухня.

Трейси се разсмя.

— И ти си ми един консервативен — само месо и картофи признаваш — каза тя и стисна леко ръката му.

Това бе намек за последния ресторант, на който Трейси го беше завела и който тя знаеше — Лас Делициас дел Мар Перуано, където сервираха несравними папа ала буанкаина и където ѝ стана забавно, когато установи, че той предпочита чисто американската кухня.

— Хей, Брайън — провикна се един червендалест, добре охранен тип с вид на banker, който се държеше така, сякаш полусуровите мръвки в чинията бяха последната му храна в живота.

Брайън се усмихна и закрачи по-наперено.

— Здравей, Арни. Радвам се да се видим.

Мъж от друга маса му махна с ръка.

— Брайън! Как я караш?

Още една служебна усмивка, многозначителен поглед назад към Трейси, още малко перчене в осанката.

— Как ти се струва, Майк?

Много по-добре и от двамата ви, боклуци такива, помисли си Трейси мрачно, това поне е сигурно.

Въпреки усилията си за обратното, на това място Трейси се почувства изключително неудобно и не във форма по време на обяда. Съвсем очевидно, това беше територията на Брайън и компания. Понякога се чудеше защо Брайън бе хлътнал така силно по нея.

По няколко повода Трейси бе успяла да склони Брайън да посетят няколко от нейните любими заведения, но скоро се отказа.

— Прекалено етническо — изказа се той за Лос Ранчос.

— Не знам нищо за това място — каза той подозрително за Гарсия.

— Чудя се кога ХЕИ за последен път е инспектирал това място? — измърмори по адрес на един евтин тайландски ресторант.

Трейси се изненада, когато оберкелнерът ги поведе към маса в ъгъла най-отзад, където беше най-уединено. Това определено не бе типично за Брайън. Обикновено той настояваше да са най-отпред, на централно място, откъдето можеше да вижда всичко и да бъде забелязан.

Какво, зачуди се тя, е толкова различно днес?

И двамата нямаха нужда от менюто. Вече дори Трейси можеше да го изрецитира по памет.

Брайън се протегна през масата, взе ръката ѝ в своята и я погледна предано.

— Обзалагам се, че ще позная какво искаш за пиене.

— Обикновеното ми питие през лятото — каза тя. — Ягодено дайкири.

Той си поръча своето питие — супер сухо Мартини с лек дъх на вермут и три маслини.

Брайън си избра тлъста пържола от подбрано филе.

— Недопечена — каза той. — Отвън да е изсъхнала като въглен, кървава и студена отвътре. Печени картофи с масло и кисел сос и малка зелена салата с гарнитурата от сирене.

Трейси си взе салата Цезар.

— Без сурови яйца в гарнитурата — добави тя остро.

През цялото време докато чакаха питиетата, Брайън държеше Трейси за ръката и ѝ се усмихваше, докато разказваше нещо незначително.

Когато сервитьорът донесе напитките, тя вдигна своята висока разпенена розова чаша.

— Я да видим. За кого да пием?

— Защо не решиш ти? — предложи Брайън, пресегна се през масата и взе ръката ѝ в своята.

Тя сбърчи лице съсредоточено и тутакси се усмихна лъчезарно.

— Знам! Какво ще кажеш да вдигнем тост за нас?

Тя чукна чашата си в неговата.

— Наздраве! — каза тя. — За нас!

— За... нас — повтори той с усмивка. После отпи глътка от мартинито, а Трейси сръбна от дайкиритото.

Тя се вгледа в Брайън, който изведнъж остави чашата си малко по-силно, а очите му бяха приковани в нещо в далечината. Трейси се обърна да види какво гледаше така втренчено и се изненада при вида на елегантна и грациозна блондинка, която се приближаваше към масата със загадъчно изражение на красивото си лице.

Брайън бързо плъзна стола си назад и се изправи рязко.

— Джорджина! — извика той изненадано. — Колко се радвам да те видя!

Русата красавица прегърна Брайън и го целуна безцеремонно по устните, като се забави в тази поза много по-дълго отколкото бе

необходимо.

Трейси ги гледаше невярващо. *Коя е тя?* — чудеше се безмълвно. *Ако е бизнес сътрудник, или роднина, или дори старо гадже, държанието им е прекалено интимно.*

Брайън се отскубна от прегръдката на блондинката и се обърна към Трейси.

— Трейси Съливан — каза той. — Позволи ми да те представя на Джорджина Кауфман. Джорджина, Трейси.

— Как сте? — поздрави Джорджина учтиво и високомерно, протягайки дългата си и нежна ръка.

— Благодаря, добре — отговори Трейси, поемайки протегнатата ръка. — Приятно ми е!

Трейси бе поразена от скъпия ароматен парфюм на жената с дъх на цветя.

Сините очи на Джорджина добиха строго изражение, докато гледаше втренчено към Трейси и я преценяваше.

— И коя точно сте вие, госпожице Съливан? — попита тя. Погледът ѝ се премести от Трейси към Брайън.

Брайън отвори уста да отговори, но Трейси го прекъсна.

— Това отговаря ли на въпроса ви? — каза тя и гордо подаде напред ръката с огромния годежен пръстен и я раздвижи така, че диамантът да се види от всички страни, наслаждавайки се на светлината, отразявана от шлифованите брилянти.

Очите на блондинката се разшириха от изненада, а кръвта се смъкна от лицето ѝ. Отметна елегантната си глава в посока към Брайън, но той стоеше изправен, вперил безпомощно поглед в пода. Джорджина възвърна самообладанието си, присви ледените си сини очи и размаха ръка пред Трейси. Изправи пръста, на който носеше огромен диамант — по-голям дори от този на Трейси, който се открояваше на фона на бледата ѝ нежна кожа.

— А това отговаря ли на въпросите, които ви се иска да ми зададете, госпожице Съливан? — изсъска бясно Джорджина. — Вярвам, че този е по-голям от вашия.

За миг Трейси се втренчи възхитена и очарована в диаманта, след това вдигна поглед от хладното му бяло великолепие към пронизващия взор на Джорджина Кауфман. Вените ясно изпъкнаха на

бледата кожа на русата красавица, чието лице бе изкривено в гримаса, а цялото ѝ тяло трепереше в опити да сдържи гнева си.

Трейси почувства как сърцето ѝ се качи в гърлото и за момент помисли, че със сигурност ще повърне. Събра остатъка от самообладанието си и отговори:

— Мисля, че сте права и по двата пункта, госпожице Кауфман.

С едно бързо и плавно движение Джорджина се обърна към Брайън и му зашлеви звучна плесница по бузата.

— Свиня! — процеди тя през зъби, след което се завъртя на токетата си и изхвърча от ресторанта като фурия, решена на убийство. Парфюмът ѝ остана да се носи във въздуха след нея.

Брайън седна с глупаво изражение. Известно време и двамата мълчаха, а Трейси наблюдаваше почервенялото му лице и сведения към земята поглед, в стремежа си да избегне вперените в него очи на останалите посетители.

— Аз... аз всичко ще ти обясня... — поде Брайън с тих глас.

— Не мисля, че трябва да обясняваш каквото и да било — прекъсна го Трейси, която все още полагаше усилия да овладее смесицата от гняв и чувство на угнетение.

— Не, Трейси, наистина — възпротиви се той и направи опит да се усмихне. — Трябва да ме изслушаш.

— Повръща ми се от теб — каза тя.

— Грешиш — поклати глава Брайън. — Това е едно голямо недоразумение. Аз те обичам, Трейси!

— Обичаш ме? — озъби се Трейси. — За толкова наивна ли ме смяташ? Може и да си ме баламосвал от известно време, но повече няма да можеш, Брайън.

— Трябва да ме изслушаш — произнесе той умолително.

— Нищо не трябва да слушам — каза Трейси с нарастващ гняв.

— О, хайде, Трейси! — Интонацията му бе като на дете, което не постига своето. — Джорджина е... тя е просто...

— Просто какво, Брайън? — прекъсна го Трейси рязко. — Каж ми? Годешният ѝ пръстен съвсем ясно ми говори каква е тя, Брайън.

— Не, Трейси — отрече той, търсейки подходящите думи. — Разбрала си всичко погрешно. Не е това.

Трейси не можеше повече да слуша безплодните му опити да изопачи очевидното. Погледна блестящия диамант на пръста си и го

свали. Почувства се така, сякаш се разделяше с частичка от сърцето си и с всичко, в което е вярвала до този момент.

— Ето — каза тя и плъзна пръстена по масата към него. — Вземи това обратно. Не искам повече да виждам нито него, нито тебе.

— Не! — извика той. — Не прави това, Трейси. Не можеш да направиш това.

— Вече го направих, Брайън! — Тя бутна стола си назад и се изправи. — Сбогом!

Той бързо скочи и се втурна към нея.

— Хайде, Трейси — опита се да я склони той. — Нямах това предвид! Не можеш да постъпиш така!

— Вече ти казах сбогом, Брайън — озъби се тя. — И няма да го повтарям. — При което се обърна и избяга от ресторанта, забързана към площадчето на Брикел авеню.

През замъглените си от сълзи очи, Трейси едва различаваше обичайната редица от таксите, чакащи пред Шератън на отсрещната страна на петте платна на шосето. Тя се затича почти слепешката през Брикел, без да обръща внимание на клаксоните на колите, свистенето на спирачките и виковете на вбесените шофьори. Достигна до редицата чакащи таксите и се пъкна в първото, което ѝ се изпречи, отпусна се на седалката и тръшна вратата след себе си.

Трейси каза адреса и избърса сълзите си с хартиена носна кърпичка, която извади от чантата си, след което отпусна глава на облегалката. Искаше само едно — да си отиде вкъщи и да се наплаче, да се освободи от ужасните страдания, които я бяха обхванали. Но това бе невъзможно, защото работата я чакаше.

Работата е най-доброто лекарство, каза си тя и се зачуди как въобще ще успее да изкара останалата част от деня. По-лошо от това не може да стане. Няма как нещата да се влошат още повече.

Но Трейси и не подозираше, че най-лошото тепърва предстоеше.

5.

Когато се върна в телевизионната станция, любопитковците — предимно Марибел и неколцина приятели — все още обядваха навън. Това бе истинска благословия. Онези, които се интересуваха от подобни неща, нямаше да забележат ранното ѝ завръщане.

Трейси кръстоса пръсти никой да не забележи единствената сигурна улика — липсващият годежен пръстен. Нямаше готовност да дава обяснения за случилото се. За късмет този ден имаше множество събития и предостатъчна работа около тях, така че съзнанието на Трейси бе ангажирано. Нещо повече, когато Марибел и компания се втурнаха в офиса след обяд, те също се заеха с купищата ангажименти. С малко повече късмет ще успее да се измъкна без никой да разбере за Брайън.

Следобедът напредна, а новините се трупаха по-бързо, отколкото можеха да ги обработят. Диспечерът непрекъснато изпращаше техническия персонал от едно място на друго, използваше клетъчните телефони за свръзка с новинарските екипи и направляваше микробусите с репортерите и видеооператорите от едно местопроизшествие на друго.

А новините се сипеха непрекъснато.

Тайно подслушан разговор по телефона на Американското дружество за защита на животните разкри историята на една жена, която отглеждала в мобилния си дом петдесет и четири некастрирани котки.

Заблуден куршум, изстрелян от неизвестен извършител, ранил тригодишно момченце, докато се люлеело на люлката в детския кът на квартала.

Далеч в покрайнините на областта Дейд, една мила прабаба, обичана заради множеството си добронамерени постъпки и благотворителност, бе арестувана за това, че с помощта на две дузини лампи за специално осветление е превърнала гаража си в истинска оранжерия, претъпкана с отлична реколта марихуана.

Поради огромното количество новини телевизионната станция започна да изпитва недостиг от репортери. Такава опасност винаги съществуваше при малките независими станции, каквато беше и ВМАИ.

Същият този следобед някой трябваше да отрази събитията, които другите репортери не можеха да покрият. Някой, който, така да се каже, до сега е стоял зад кулисите.

Така изгряваха звездите.

Трейси ни най-малко не очакваше подобно развитие, особено когато денят бе натоварен с необичайно много местни новини, важните факти и статистиката за които трябваше да се проверява и препроверява. И тя вършеше точно това на компютъра си, когато Джоел Заидоф, директорът на отдел Новини, я потупа по рамото и я извика със себе си.

— Ей, хлапе, зарежи всичко и тръгвай след мен.

Трейси се завъртя със стола си и се втренчи в него.

Джоел Заидоф бе към четиридесетте, набит, с надвиснали вежди, облечен в спортна риза с къси ръкави на бели и сини ивици. Косата му бе оредяла, а шкембето му се провесваше над колана.

Резкият му и експедитивен маниер, както и склонността му към сарказъм, често погрешно се тълкуваха като грубост.

— На мен ли говорите? — изписука Трейси.

Джоел Заидоф сметна за нужно да се огледа.

— Не. Говоря на един от моите седем невидими лакеи, които ме следват навсякъде. Разбира се, че говоря на теб!

— Но аз съм в разгара на...

— Няма значение в разгара на какво си. Имаме недостиг на хора и ако мога да се доверя на очите си, ти си достатъчно фотогенична, за да те оцени мъжката част от зрителите. Скоро ще разберем това. Ясен ли съм?

Трейси се втрещи.

— Фотогенична? Аз?

— Е? — изръмжа той. — Какво чакаш? Коледа? Хайде!

Той се запъти към редицата от асансьори, без да се обръща назад, сигурен, че тя го следва.

Трейси трябваше да подтичва, за да не изостава — толкова бърза бе крачката му.

— Ето — каза той и ѝ подхвърли прикрепен към връвчица ламиниран временен репортерски пропуск, който се носеше на врата. — Това ще ти е нужно.

Трейси го улови и без да го оглежда го прекара през главата си.

— Всички микробуси са заети някъде, така че ще трябва да се задоволим с най-обикновена кола — обясняваше ѝ той докато слизаха с асансьора към приземния етаж и гаражите. — Аз ще шофирам и ще снимам с видеокамерата. Готова ли си да застанеш отпред с микрофон в ръка и да отразяваш събитията, докато лентата се върти?

— Аз... аз никога... — подхвана Трейси.

Вратата на асансьора се отвори с тихо жужене и те се насочиха към паркинга, а Джоел пропъди с ръка опасенията на Трейси.

— Лесна работа — избъбри той. — Освен това не е някаква важна новина. Чисто и просто обикновен инцидент. Нали знаеш, от онези, при които някоя кола пада от подвижния мост? Нищо ново. Но все пак трябва да го отразим.

Сърцето на Трейси заудря бясно. Това е големият ми шанс, помисли си тя. Ако не оплескам всичко, може би ще ме оставят да отразявам и други събития. Кой знае?

За движението в Маями подвижните мостове имат същата функция, каквато имат главните пътни артерии за останалата част на страната. Маями Бийч представлява група от седемнадесет острова и мрежата от надземни пътища и подвижни мостове го свързва в едно цяло и осигурява нормален достъп от островите към главната част. Същинският Маями, отвъд залива Бискейн, не е свързан с островите, но си има своята река и се задоволява с безбройните мостове по нея. В резултат на това, местните шофьори са много добре запознати със сигналния, подобен на слонски, рев и предупредителния трясък, придружаващи вдигането или смъкването на подвижния мост. По необходимост пътното движение споделя правото си за преминаване с водния транспорт.

И няма нужда да се споменава, че всеки инцидент по тези подвижни мостове обърква плановете на онези, ползващи ги редовно,

особено когато приближава следобедният час пик.

Джоел, дългогодишен ветеран по улиците на Маями, затвори прозорците и включи климатика на максимум, след което се впуснаха на юг по Интерстейт 95. Трейси гледаше през прозореца докато прекосяваха река Маями и следеше с очи движението на железницата, движеща се плавно в обратната посока, която като че ли бе зареяна някъде високо в небето на високите си кокили от надвесени като арка железопътни линии, същинска небесна магистрала. Джоел обърна по Саутийст севънт стрийт и пое на изток. След четири пресечки спря поради задръстеното движение, насочено на север.

Трейси заби нокти и силно стисна облегалката, а от устата ѝ се отрони тихо стенание.

Ох, божичко! Брикел авеню!

Джоел забеляза реакцията ѝ и я погледна косо.

— Какво има?

Трейси поклати отрицателно глава и се загледа напред.

— Нищо! — промърмори тя глухо, изричайки нещо толкова далеч от истината.

Джоел не се задълбочи. Той се пресегна пред нея, отвори жабката, извади отвътре голяма картонена табелка с едро изписан надпис *Преса* и го постави над таблото.

Трейси седеше неподвижно, като скована. Мястото на произшествието я изплаши до смърт. Беше се случило точно там, където Брайън я заведе на обяд. Южната част на моста на Брикел авеню се виждаше от вътрешността на ресторант Капитал грил.

Ами ако...

Накъдето и да погледнеш, виждаше суетящи се униформени полицаи. Те направляваха движението с отсечени жестове и пронизително надуване на свирките, отклонявайки част от задръстеното движение по Фифт стрийт. Махаха на болшинството шофьори да направят обратен завой и да се върнат по пътя, от който бяха дошли, използвайки лентата с три платна на Брикел авеню.

Благодарение на репортерския пропуск, колата на Джоел премина покрай най-голямото скупчване на коли, прекоси булеварда и достигна до сравнително спокойния паркинг на Шератън до залива Бискейн. Тук, в подножието на надвисналата рампа, застина под

ъгъл спрямо неподвижната каменна секция на моста, едно ченге на мотоциклет вдигна облечената си в ръкавица ръка с дланта напред.

Натискането на един бутон се придружи от едва доловимо бръмчене и прозорецът от страната на шофьора се спусна плавно надолу. Трейси, аклиматизирана към хладното удобство на климатика, почувства внезапния горещ порив като огнен език, протягащ се от бумтяща пещ.

Джоел мушна глава през прозореца и погледна нагоре.

— Да, господин полицай?

— На табелката пише *Преса*.

— Точно така. — Джоел извади портфейла си и го вдигна, за да покаже официалната репортерска карта. — ВМАИ-ТВ — добави той.

Полицаят ги насочи към място, което бе определено специално за колите и фургоните на медиите. Джоел започна да маневрира из претрупаното с паркирани коли пространство, а Трейси гледаше през прозореца към моста. Двете водещи на север платна на рампата бяха претрупани с коли и шляещи се пешеходци, които по всяка вероятност бяха задържани за разпит като свидетели. Там, където първите коли бяха спрели пред многобройните червени светлини на светофара, ивичестата бариера, преграждаща пътя, бе премазана и накривена. Напред се издигаше съвсем празен сто и петдесетфутов път. А малко по-нататък двете разделени стоманено-бетонни половини на подвижния мост се извисяваха към небето. По-близката кула бе украсена с гигантски урни и висока бронзова колона. На върха ѝ бе излят бронзов индиански воин от племето текуеста, застинал миг преди да пусне стрелата си.

А сцената отдолу представляваше типичната гледка за което и да е автомобилно произшествие. Множество спасителни части бяха безредно разположени от вътрешната страна на верижна ограда, заобикаляща изравнен от булдозер парцел на струващото няколко милиона имение, разположено на брега. Арсеналът от автомобили бе традиционният при такива случаи: противопожарни камиони, линейки, кранове, полицейски коли и мотоциклети.

Само дето, помисли си Трейси, ако някоя кола наистина се е катурнала в реката, едва ли вече ще могат да спасят някого. Тогава осъзна, че нещо липсваше. Най-съществената съставка за всяко произшествие.

Останките от крушението. Такива нямаше.

Което при дадените обстоятелства не беше толкова изненадващо, тъй като трагедията се бе разиграла във водата. Вярно, че катери на полицията и бреговата охрана вече се бяха събрали по няколко от долната и горна страна на моста, разположени на тези позиции да връщат всички плавателни съдове. От друг катер по средата на реката двама водолази, екипирани за подводното спускане, придържаха маските си за лице и скочиха ловко и в синхрон зад борда. Чу се пликане и те изчезнаха под водата, а на тяхно място на повърхността се появиха кръгове мехурчета.

Трейси отвори вратата, излезе от колата и хвърли преценяващ поглед към флотилиите микробуси и коли, принадлежащи на конкуренцията — ВФОР (СБС-ТВ), ВПЛГ (АБС-ТВ), ВТВИ (НВС-ТВ) и СНН.

Толкова много, за да излъчат репортаж от местопроизшествието, помисли си тя кисело. При това тя не включваше новинарските екипи от ВССВ и ВЛТВ, испаноезичните телевизионни станции. Нито пък членовете на пресата, представящи както англоезичното, така и испаноезичното радио и вестници.

Пърпоренето на моторите я оглуши, водата се пенеше и на повърхността ѝ се появяваха вълнички. Сенки на хеликоптери я уловиха за кратко и пробягнаха край нея. Трейси надигна глава и засенчи с ръка очите си от слънцето. Подобно на въздушни акули, хеликоптери на репортери и полицията кръжаха над главите. Междувременно полицията припряно издигаше бариери на моста, пред входа за пешеходци, отцепвайки района от нарастващата тълпа зяпачи.

Тълпата като че ли се беше събрала да гледа цирк.

Трагедия, възприемаща се като забавление, каза си Трейси мрачно. Нека акробатите да се търкалят. Липсваха само продавачите на фъстъци и пуканки.

— Ей! Хлапе!

Трейси се обърна по посока на гласа. Джоел се беше надвесил над багажника на колата. Той подхвърли без предупреждение безжичен микрофон с прикрепеното лого на ВМАИ.

Тя ловко го хвана във въздуха.

— Добро хващане — кимна той. — Да не си била лидер на клакьорите в гимназията?

— Моя милост? Толкова популярна? — Тя го изгледа от глава до пети. — Сигурно се майтапите.

Той сви рамене.

— Откъде да знам.

Повдигна голяма професионална камера и я положи на рамо като истински професионалист.

— Някога бях оператор — подхвърли той в отговор на въпросително повдигнатите вежди на Трейси. — Около милион години преди ти да дойдеш.

Тръшна багажника с една ръка и се огледа наоколо, за да се ориентира.

— Слушай, ето какво ще направим — инструктира я той. — За сега ще се разделим. Аз ще заснема нещата, които са що-годе обещаващи и ще подуша наоколо да видя какво мога да изкопая. Навремето имах нюх към това. А ти през това време се качи на моста. Обикаляй! Наостри си ушите. Но запомни, инстинктът е най-важен. Усещаш ли онази жегваща тръпка? Следвай я. — Той погледна часовника си. — След петнадесет минути ще се видим тук да разменим информация. Става ли?

— Става.

Трейси погледна часовника си, стар Таймекс, поосвежен малко от новата чудесно изглеждаща жълта гумена каишка.

— А... — добави той. — И още нещо.

Тя го погледна.

— Не се притеснявай да проявиш агресия, нали разбираш? Ние сме репортери. Хората го очакват от нас. И не се притеснявай да използваш непозволени средства. В този бизнес никой не печели от добротата си. Първото нещо, което им минава през съзнанието, когато видят жена, е, че в главата ѝ има макарони вместо мозък.

Трейси си каза наум: *В превод: Забрави, че си дама. Няма нищо лошо да си гадняр.*

— Ясно — кимна тя.

Разделиха се. Джоел се запъти към място, откъдето можеше да заснеме общ изглед към местопроизшествието. А Трейси започна да се

навърта около униформените полицаи на моста, но всички те млъкваша още в момента, в който видеха репортерския ѝ пропуск.

Всички повтаряха едно и също.

— Съжалявам, госпожо. Ще трябва да се обърнете към прес аташето. Той ще даде интервю веднага след като установим нещо по-конкретно.

— Хайде, момчета — опитваше се да ги придума тя, осланяйки се донякъде на съчувствието им. — Както виждате от временния ми репортерски пропуск, аз съм съвсем нова. Няма ли да се смилите, а? Да ми кажете нещо. Каквото и да е? Може да е неофициално...

Навсякъде ѝ отвърщаха с категорично клатене на главата.

— Съжаляваме, госпожо. Имаме заповеди.

Трейси продължи да се движи и да опитва късмета си, и така се приближи до колите, паркирани непосредствено зад вдигнатата ментово зелена бариера на подвижния мост. Онези униформени мъже не бяха ли екипи полицаи, разпитващи шофьорите?

Хмммм, помисли си тя, привлечена от първите две коли, паркирани една до друга. Ето това изглежда малко по-обещаващо.

Колата в лявото платно бе стара, марка Транс Ам, която бе направена по-скоро от стомана в Бондекс, отколкото в Детройт. Вратата на шофьора бе отворена, а жената зад кормилото бе седнала странично, с крака на асфалта. Лицето ѝ бе начумерено и отегчено и беше слаба като вейка. Носеше омачкани лимонено-жълти шорти, сини джапанки и светло зелена блуза с гол гръб. Въпреки тропическите цветове обаче, самата тя изглеждаше някак сива. Косата ѝ бе руса, с черни корени, която определено се нуждаеше от къпане. Жената бе положила кокалестите си лакти на коленете, а брадичката си бе подпряла на стиснатата в юмрук ръка. Бузите ѝ заприличваха на вдлъбнати кухини при всяко дърпане от цигарата.

Жената палеше цигара от цигара, жадна за поредната си порция катран и никотин. Тя ръкомахаше с цигара в ръка, сякаш описваше с пръчка във въздуха йероглифи от кълбета дим и жестикулираше нервно, докато разговаряше с две ченгета.

Ако се съдеше по държанието ѝ, преживяното определено я беше разтърсило. Според същия признак, не беше особено въодушевена от мотаещите се наоколо ченгета с тефтери и химикали в ръка. Без съмнение те всеки момент можеха да се задълбаят и да проверят

достоверността на информацията ѝ. Или може би вече го бяха сторили?

Подозрително присвитите очи на жената определено издаваха, че не е абсолютна привърженичка на съблюдаването на законите.

Аха, нещо шикалкави, каза си Трейси триумфално. Обзалагам се на всичко, че е очевиден.

Трейси внимателно тръгна към ченгетата откъм гърбовете им, така че да не забележат нейното присъствие, и небрежно доближи колата. Спря на около десет фута точно зад гърбовете на полицаите. Те все още не я бяха забелязали, а от това място можеше да чува разговора им.

До тук добре...

Когато се приближи, Трейси забеляза, че жената в колата бе много по-млада, отколкото изглеждаше в началото. Бедността и тежката работа определено бяха оставили отпечатъците си. Трейси се зачуди колко ли деца я чакаха в къщи.

— Да, тъй е. Де да бях обърнала повече внимание... — Съдейки по плътния ѝ дрезгав акцент, Трейси я определи към бедните слоеве на Флорида, — Но хич не очаквах, ч' той ш' натисне газта. Нал' тъй?

Жената звучеше раздражено и направи пауза, за да дръпне дълбоко от цигарата. Изпусна през ноздрите си две кълбета дим. След това повдигна глава и погледна ченгетата. Тя бавно заклати глава.

— Божичко, кой би казал, че този тип е тъй луд? Хм?

Единият от полицаите каза:

— Значи, сте останали с впечатлението, че шофьорът... въъ... е постъпил така нарочно?

— К'во? Искаш да кажеш, ч' той съ самубил? — И тя погледна полицаия с широко отворени очи.

— Да, госпожо — кимна ченгето. — Точно това питам.

Жената се намръщи, обмисляйки възможността. По лицето ѝ се четеше как прехвърля случая от различни гледни точки. След което сви рамене, загубила интерес.

— Отде да знам? Искам да кажа, по дяволите!

Последно дръпване и тя изхвърли фасата на асфалта, след което го смачка с джапанката си.

— Може да е искал да натисне спирачката, а вместо туй да е надул газта — продължи тя. — Ил' да е решил, ч' може да мине

оттатъка. Колко пъти съм виждала да правят тъй. Дечурлига предимно. На риск. Аз, такава, само размишлявам. Мостът вече беше напъл'вина вдигнат.

— Имаше ли пътници в колата?

— Не съм видяла таки'а. Тъй ил' иначе обърнах му нула внимание, не и преди да изфърчи кат някой адски прилеп и дъ съ забий от моста. — Тя подсмръкна сякаш имаше нужда да си издуха носа и затърси цигарите си. Прерови с пръст вътрешността на пакета, но той се оказа празен.

— Ау, виж ти! — повиши тя глас и при последната сричка достигна отчаяни фалцетни нотки. Смачка празната кутия на топка и безсилно я захвърли на земята, без въобще да й хрумне, че замърсява. — По дяволите!

Прокара ръка през косата си, а пръстите ѝ оставиха мазни следи. Започна да се изнервя. Разшава се на седалката и се загледа в посоката, откъдето бе дошла. Всякакъв интерес към произшествието се изпари поради предизвиканото неудобство.

— Какъв беше моделът и марката на колата? — подтикна я един от полицаите.

Тя вдигна ръце и ги отпусна на бедрата си.

— Виж к'во, пушачката ми свърши и умирам от умора, разбираш ли? Колко време ш' ме държите тук, а? Ш' закъснея за вкъщи след работа, а пък зълвата гледа децата. Нейната смяна почва след час. Ня'ам време за тез глупости!

— Госпожо? — Гласът на служителя звучеше тихо и учтиво, но в същото време строго и нетърпящо врели-некипели. — Моделът и марката на колата?

— Ох, не 'нам — смотолеви тя. — Черна. Може би синя. — Тя пак сви рамене. — Сива също е възможно. В 'секи случай беше средна на размер.

— Нормална или с гюрук?

Тя се разшава.

— Нормална — произнесе тя раздражено.

Трейси въздъхна почти болезнено облекчено.

Благодаря, благодаря, благодаря, господи, занарежда тя тихо. Поне не е Брайън.

— Вижте, някой от вас пуши ли? — Жената загледа с надежда полицаите един след друг.

Когато всички заклатиха отрицателно глави, Трейси забеляза, че погледът на жената премина покрай тях и достигна до самата нея.

Ох — ох!

Трейси моментално поклати глава и се обърна, преструвайки се, че се оглежда. Все едно е туристка, хваната в този капан в една от колите, която е решила да излезе и да се полюбува на търговската част на Маями.

Гледайки през рамо, Трейси изчака докато полицаите си тръгнат. За себе си реши, че една бизнес походка много ще ѝ приляга. Това все пак бе първата ѝ бойна задача. Истински шанс. Ще е срамота да го пропилее.

Колата до онзи модел Транс Ам бе нов лъскав Ягуар, цялата с бронзов цвят металик и затъмнени прозорци, двойни фарове и яйцевидна решетка. Друга двойка ченгета току-що бяха приключили с въпросите си към шофьора и се заеха с един бял Хюндай, който беше следващ в редицата.

Трейси доближи ягуара тъкмо когато затъмненият прозорец на мястото на шофьора се вдигаше. Въпреки това тя успя да зърне шофьора. Лъскав тип около тридесетте с елегантни очила Долче & Габана. Косата му бе нашарена на ивици, внимателно разрешена според последната мода. Служител в корпорация? Търговец? Галеник на някой фонд? В наши дни трудно можеше да се досетиш за професията на другите. Трудно беше да се различи фризьора от хирурга.

Е, каза си Трейси решително, какъвто и да е, едно нещо е сигурно. Печели онзи, който рискува.

Тя почука с кокалчетата на пръстите си по затъмнения прозорец на вратата откъм шофьора, след което се приведе и се усмихна приятно. Знаеше от опит, че една приятна усмивка можеше да постигне почти всичко.

С едва доловимо жужене прозорецът се спусна надолу.

— Да? — попита мъжът.

— Здравейте! — поздрави Трейси приветливо. В стъклата на очилата му тя различи две свои тъмни миниатюрни копия. — Чудех се дали е възможно да помогнете на едно момиче?

— Съжалявам! — заяви той със звучен и тънък гласец. — Свърших всичкия лак за нокти.

Под формата на шега, но в същото време и доста ясно, той даде да се разбере, че е обратен.

И какво ново има тук, зачуди се тя. Попитай което и да е момиче и то ще ти каже, че почти всеки мъж трепач в Маями е обратен.

— Та казвахте, че...? — подсказа ѝ шофьорът на ягуара. — Че се нуждаете от помощ...?

— Ох. Да.

Внезапно нервни вълни обхванаха Трейси. Това беше първият ѝ случай и ако въобще човек се нуждаеше от опит в професията си, моментът сега изискваше точно това. От друга страна, как въобще щеше да придобие нужния опит, ако не попадеше в ситуации, в които да го натрупа?

— Работа за ВМАИ — обясни тя и вдигна ламинирания репортерски пропуск, който носеше на врата си. — Телевизионната станция. Всъщност, както можете да видите и от този репортерски пропуск, той е временен. Нова съм. Случи се така, че нямаше кой да отрази този инцидент и така... Ами, казано накратко, директорът на новините ме грабна и... ето ме тук! Осъзнавам, че това е тежка задача, господин...?

— Райфенбърг — допълни той веднага. — Теодор Райфенбърг. Но няма нужда да сме толкова официални, нали? Приятелите ми ме наричат Тед. Ако желаш, можеш да ми викаш дори Теди, само не ме викай прекалено късно за обяд. — Той направи гримаса. — Ох, извинявай! — А после добави, сякаш това обясняваше всичко: — Тази реплика е от Мейм, струва ми се.

— Не се притеснявай, Тед. Простено ти е — усмихна се тя. — И просто за архива, името ми е Трейси Съливан. — Тя подаде ръка. — За теб съм Трейс.

Ръкуваха се през отворения прозорец.

— За мен е чест да се запозная с една привлекателна репортерка — заяви той.

Трейси го погледна така, сякаш казваше я не се занасяй, след което превключи на служебна вълна.

— Тед, имаш ли... имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно видя тук?

— Да разбирам, че имаш предвид онази кола, която се изстреля от моста, профуча във въздуха и се гмурна с носа напред във водата?

— Точно така — кимна тя енергично. — Да.

— Ами не. Не виждам никакви проблеми да го сторя.

— Слава на бога! — изрече тя пламенно. — Не го и осъзнаваш, но най-вероятно ми спасяваш кожата.

Сега беше негов ред да я погледне многозначително. После с кратки изтръскващи движения на пръстите си ѝ направи знак да се отдръпне и отвори вратата. Разгъна дългите си крака и се протегна. Беше висок и мускулист според съвременните стандарти за красота, но без цялата онази огромна маса. И много модерен. Целият в Гучи — от сребърно-сивата риза с нестандартна кройка до панталоните от естествена кожа на питон и футуристични черни чехли на цена четиристотин долара.

— Е? — усмихна се той и смъкна очилата си. — Целият съм твой.

Тя прочисти гърлото си.

— Я да видим! Първо, смяташ ли, че е било нарочно. Нали разбираш, някой, който извършва самоубийство? Или е било нещастен случай?

Той погледна към издигнатата рампа, след това надолу към хората от различните служби за спешни случаи. Погледът на Трейси последва неговия. Водолазите бяха се показали и сигнализираха на някого от брега. Надуваема шамандура се носеше над водата и обозначаваше мястото, където очевидно бяха открили колата.

Тед Райфенбърг въздъхна тихо. Без да отмести поглед от дейностите долу:

— Определено беше нарочно. Така трябва да беше.

— Сигурен ли си? — Трейси му хвърли остър кос поглед.

— Без съмнение. Искам да кажа, че го чух как изчаква подходящия момент, в който вдигат моста. Тогава форсира двигателя. Точно както правят мотоциклетистите на червено.

Тя кимна. Разбираше идеално какво иска да каже.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за модела и марката на колата? Номерът ѝ от Флорида ли беше?

— Съжالياвам. Забелязах само, че бе стара. Не от онези лъскави класически автомобили, които виждаш в Саут Бийч, а просто една

тъжна, очукана, ръждива таратайка.

Двамата загледаха как кранът се приближи на заден близко до водата, от хидравличната му лебедка се спускаше дълъг дебел кабел с огромна кука, висяща на края му. Един от водолазите заплува към брега да я хване и да я насочи под водата.

— Тед? — попита Трейси и се опита да звучи не заинтересована. — Ще имаш ли много против, ако те интервюирам пред камерата?

Той отмести поглед от драмата, разиграваща се долу, и повдигна вежди.

— За новините? Като очевидец?

— Като очевидец, разбира се. — Тя се обърна към него. — Ти какво мислеше?

Той се усмихна.

— Хей, забравих ли да ти спомена, че ВМАИ е най-любимата ми, когато става въпрос за телевизионни станции? Или че през цялото време дистанционното ми управление е включено на този канал? Или как включвам бутона веднага щом се прибера у дома, дори преди още да затворя входната врата?

— Тед? — прекъсна го учтиво Трейси.

— Какво?

— Можеш ли да ми направиш една съвсем малка услуга?

— Разбира се. Каквато и да е тя.

— Престани с тези врели-некипели, става ли? Много добре съм запозната с демографските показатели за аудиторията ни. А вие, господине... — тя насочи показалец към гърдите му — за съжаление започвате да не се вписвате в тази отегчителна група. Що се отнася до рейтинга ни, е, *може би мрачен* е един от начините да го опиша.

Той я погледна съчувствено.

— Горкичките. Ами какво стана с онази реклама на Авис? Номер две и трябва да положите повече усилия?

— Ами, опитай с номер седем, за да добиеш представа — каза тя кисело. — Първо са трите главни мрежи — пет, ако включиш ФОКС и СНН — след това двете испаноезични станции. Доста покъртително, нали? Но, по дяволите, това все пак е телевизия и ни излъчват в цялата област Маями Дейд, което прави около две хиляди квадратни мили...

Трейси изведнъж установи, че съзнанието му е ангажирано и гласът ѝ постепенно заглъхна. Каква беше тази сила, която телевизията

притежаваше? Само му спомена, че ще го дават по телевизията, макар и тази телевизия да беше ВМАИ, и вече се пречупи. Дори се наведе и се огледа в страничното огледало на ягуара. Сръчно прокара разперените си пръсти по косата и разроши още повече прическата си. Дали не беше стилист по професия?

Той се обърна и се усмихна.

— Готов съм когато кажете, госпожо — произнесе той драматично.

Но тя гледаше надолу към празния парцел, където кипеше от оживление, и търсеше с поглед Джоел Заидоф. Не след дълго успя да го открие.

Трябваше да се досетя, каза си тя. Ветеран като него непременно щеше да се добере до най-важната точка. Джоел бе застанал точно до крана, откъдето снимаше двамата водолази, които дърпаха куката с кабела към шамандурата.

— Там — Трейси вдигна ръка и посочи с пръст към крана. — Трябва да слезем там — обясни тя на Тед. — Просто ме следвай, макар и да не ти обещавам да те направя звезда.

— Звездите — осведоми я Тед Райфенбърг важно — се раждат, а не се правят. Във всеки случай — той се поклони театрално и размаха ръка — *apres moi le deluge*.

Трейси забърза надолу към крана. Наближаваше четири следобед. Вече отброяваха последните минути. Тя усещаше как напрежението видимо нараства сред множеството телевизионни екипи. Едва ли някой друг осъзнаваше по-ясно от Джоел Заидоф отлитането на тиктакащите секунди.

Трейси не си губи времето да запознава Тед Райфенбърг с директора на отдел Новини. Докато Тед изчакваше отстрани, Джоел свали от рамото си голямата камера и внимателно я постави между краката си. След което двамата с Трейси приближиха глави и сравниха записките си.

— Какво имаме дотук? — попита Трейси. В едната си ръка държеше жълт тефтер, а в другата дебел флумастер. Готова да води записки и да записва основни думи — нейната собствена версия на стенографията. Заместител от подръчни материали на компютъризирания подсказващ текст за водещите в студиото.

— Какво имаме ли? — изръмжа Джоел отвратено. — Пълна нула, ето това имаме. Нищо. Само дете водолазите съобщиха за едно мъжко тяло в колата. Че са казали на полицаите номера на автомобила и че той вече е вкаран в компютърната база.

— И?

— Починал е при удара. Коланът му не бил закопчан.

Трейси хвърли поглед към Тед, който стоеше наблизко, докато двамата с Джоел обсъждаха положението.

— Интересно — произнесе тя бавно, почуквайки по зъбите си с маркера. — Незакопчаният колан подкрепя онова, което Тед каза за форсирането на двигателя. Очевидно е било самоубийство.

Джоел се намръщи.

— Да, но в нашия бизнес очевидно не ни върши работа. Всъщност, това си е чиста заблуда. Или вече в лекциите по журналистика това не го преподават? В наши дни фактически репортаж се наричаше процесът на отговорно представяне на новините — можеш ли да го повярваш? А не на спекулациите.

Грубият сарказъм успя да я ужили. Но Трейси внимаваше да не се поддава на този вид мъчения. Тя отметна глава и отвърна остро.

— Знам какво означава да се отразяват новините, Джоел. Но да погледнем фактите. Самият ти каза, че имаме кръгла нула.

— И какво предлагаш? — въздъхна Джоел.

— Ами, без репортерски микробус очевидно не можем да излъчим на живо до студиото — подчерта Трейси.

— На мен ли го казваш? — измърмори Джоел заядливо и хвърли унищожителен поглед на микробусите на конкурентите с изписаните върху автомобилите имена: АБС, НБС, СБС.

Трейси се консултира с часовника си и се увери, че оставаха всичко на всичко петдесет и девет минути до специалното издание — гордостта и радостта на ВМАИ. Едночасова смесица от по-тежки и по-леки местни новини, спорт и времето, това бе най-популярното предаване на станцията, което неизменно получаваше най-висок рейтинг и следователно, носеше лъвския пай от приходите.

Всички конкурентни телевизионни станции щяха да излъчват репортажи на живо от мястото на драмата, която се разиграваше тук. Всички, с изключение на ВМАИ.

Нямаше да има репортаж на живо. Все пак трябваше да има начин да се справят с положението.

Какво са правили, когато са нямали сателитни включвания?

Внезапно Трейси я озари вдъхновението.

— Слушай, Джоел — поде тя развъгнувано. — Представи си, че рискуваме. Не ме гледай така преди да си ме изслушал. Представи си, че снимаш как интервюирам Тед? Схващаш ли?

Тя придърпа Тед по-близо до себе си и го хвана за горната част на ръката като жив трофей.

— Това е експонат А — обясни тя. — Няма значение, че нямаме експонат Б.

— Продължавай! — подкани я Джоел, заинтригуван пряко волята си.

— Ами ако оформя въпросите си по определен начин, например да го питам за неговото мнение... а след това той повтори онова, което ми каза за шофьора и форсирането на двигателя... е, това няма да се смята за фактическо твърдение от наша страна, нали? Искам да кажа, че в съда това със сигурност ще се счете за подвеждащ въпрос. Но ние не сме в съда. И така няма да се приеме като спекулация — Трейси се усмихна. — И най-хубавото е, че никой не може да ни обвини в неспазване на правилата, особено ако застана пред камерата и повторя, че Тед е очевиден и добавя, че все още очакваме официално потвърждение и така нататък...

— Хм! — замисли се Джоел. Той се поколеба известно време, мушнал ръце в джобовете. От там се дочу звънтене на монети, докато се клатеше напред-назад на петите си. — Ами... — промърмори той.

Джоел погледна Трейси със странно и любопитно изражение на лицето, сякаш за първи път наистина я забелязваше.

Трейси чакаше и се стараеше да овладее нетърпението си.

— Хм! — повтори Джоел. След което добави: — Дъ... ааа — като провлече думата с една кратка и една много дълга сричка. — Знаеш ли какво? Не си чак толкова глупава кукличка.

— Бре! — възкликна Трейси язвително. — Благодаря, Джоел.

Той изсумтя и размаха ръка напред-назад, сякаш искаше да отпъди рояк досадни мушички.

Трейси се съсредоточи върху предстоящата работа.

— Всъщност извадихме голям късмет, Джоел. Ако не губим повече време, останалите станции могат да ни дишат праха. Поне що се отнася до местните новини в пет часа. И знаеш ли защо? — попита Трейси, като се опитваше да прикрие триумфа в гласа си. — Доколкото съдя, примамахме единствения очевиден, на когото ченгетата не са запушили устата.

— Хммм — измърмори Джоел. — Голяма печалба.

— Време е да снимаме вече — напомни Трейси забързано, като пусна ръката на Тед и намести тефтера така, че да ѝ е удобно да си води записки. — И така, Джоел. Какво успя да откриеш? Някакви имена? Кървави подробности? Марката на колата? Нещо друго?

Джоел поклати глава.

— Само това, че шофьорът е бил сам. Няколко е други пътници. И че самоличността все още не се съобщава, докато не уведомят близките.

Трейси не се изненада. В такива случаи това беше нормално, така и трябваше да бъде.

Тя започна да съпоставя на ум останалата информация, която ѝ беше известна, и набързо надраска записките си, използвайки своята стенография. Докато дописваше записките си, Трейси остана приятно изненадана. Макар да разполагаха с оскъдна информация, написана на лист, историята всъщност се осветли и придоби по-ясни очертания, отколкото имаше в съзнанието ѝ.

Тя почука с маркер по зъбите си и попита:

— Джоел? Ти си старата пушка. Някакви предложения?

— Само това, че ще се помотая тук докато извадят колата от водата. Но не разчитам много. Освен това трябва да си оставя достатъчно време, за да се върна в студиото, да редактирам набързо записа и да го подготвя за излъчване.

— А когато си тръгнеш, аз да остана ли или да се прибера с тебе? — попита Трейси.

— Ти си нашият репортер на мястото на събитието, така че ще останеш тук. Иначе ще се върнем обратно в каменната епоха. Така поне ще се обаждаш по телефона и ще ни информираш за развитията на нещата. Дръж! — Той извади от джоба издължения си клетъчен телефон и ѝ го подхвърли. Тя го улови безпроблемно.

— Набери 01 — поясни Джоел — и той автоматично ще позвъни в кабинета ми. Ако набереш 02, ще се свържеш директно с офиса на редакторите. На кой от двата номера ще се обадиш, зависи от развоя на събитията тук. А ако някой от микробусите се освободи, така че да излъчваме на живо... но кога ще стане това... както и да е — сви рамене Джоел. — Ако се разкрие нещо важно докато тече предаването, препоръчвам ти да звъниш направо в редакцията.

— С други думи, ще се обаждам в ефир? Ще отразявам по телефона? Шаня и Ед ще ми задават въпроси?

Шаня Ландис и Едгардо Хуарес бяха звездите водещи във ВМАИ.

— Да, да, и пак да. А междувременно на екрана ще се излъчи твоя снимка. Представи си. Твоята муцунка ще я гледат навсякъде из Маями и Дейд.

Той се наведе, вдигна видео камерата и я метна на дясното си рамо. Започна да фокусира Трейси през окуляра. Намръщи се. Уравновеси камерата, а с лявата ръка започна да прави кратки вълнообразни движения.

— Застани малко вляво. Не толкова много. Половин стъпка вдясно. Ето така. А сега не мърдай! Хващам те на идеален фон.

Един от водолазите се показва над водата. Вдигна ръка и даде знак на шофьора на крана да започва. След това удари с плавници и отново се изгуби под водата.

— Чуй ме сега. Съвсем скоро ще стане много шумно — предвиди Джоел. — И запомни, на пет включвам. Говори директно в микрофона. Не се притеснявай за крана или останалия шум. Микрофонът е проектиран така, че да улавя само близките звуци. Най-високите задни шумове автоматично се филтрират. — Той направи пауза. — Готова ли си?

Трейси изпълни дробовете си с въздух, задържа го и бавно го изпусна. Стисна яростно микрофона. Напрежението нарасна като променлив електрически ток и се изрази като тик под дясното ѝ око.

— Абсолютно готова — потвърди тя.

Дори и да бе развълнуван, Джоел не го показваше по никакъв начин.

— Чудесно! А сега следи лявата ми ръка. — При тези думи той я стисна в юмрук. — Ще броя до пет, на глас и с пръсти. Разбра ли?

Тя кимна и в същото време трепна при механичното изскърцване на грамадното жълто чудовище. То започна да навива протестиращия смазан сребристо-черен кабел и го опъна. Сега започна истинската шумотевица, която отклони вниманието на Трейси от камерата.

— ... и пет.

Трейси подхвана.

— Трагичен инцидент, или самоубийство?

Деловият ѝ глас беше перфектен. Безпристрастен и сериозен, но в същото време уверен, овладян и ясен.

— Това е въпросът, който възникна този следобед пред полицията в Маями, а отговорът може да се забави с дни, дори седмици. Засега сигурните факти са само два. Загинал е един мъж, а жителите и посетителите са безсилни пред създалото се задръстване в началото на пиковия час. Всичките пет платна на Брикел авеню, от Саутуест севънт стрийт до Саутийст фърст стрийт — една от главните артерии на града, пресичаща реката, са затворени за неопределено време заради инцидента на моста на Брикел авеню, а движението се насочва по алтернативни маршрути. Междувременно полицията очаква изтеглянето на потъналия автомобил, за да започне разследването на причините за тази трагедия. Както вероятно дочувате, прави се всичко възможно да се извади колата, която всеки момент ще се подаде над водата. Но основният въпрос, който вълнува всички, е: Защо? Един от очевидците описа автомобила като стара марка и твърди, че причината за инцидента е решението на шофьора да се самоубие. Тук до мен е очевидецът Теодор Райфенбърг от Корал Гейбълз, който е шофирал зад въпросната кола.

Трейси се обърна към Тед ѝ се наведе към него, така че и двамата да са в обхвата на камерата. След това изрече към микрофона:

— Тед, казвате, че сте били свидетел на този ужасен инцидент и сте убеден, че това е било самоубийство. Защо мислите така?

Трейси наклони микрофона към Тед.

Той се наведе над него.

— Ами, той си беше паркирал и сякаш чакаше рампата на моста да се вдигне. Искам да кажа, че стоеше там още преди да се разсвирят клаксоните, преди светофарът да светне червено и преди червено-бялата бариера да се спусне. Трябваше рязко да натисна спирачките, защото не осъзнавах, че не се движи. Цяло чудо е, че колата зад мен

успя да спре навреме без да ме блъсне. Шофьорът, мисля, че беше жена, започна бясно да надува клаксона, сякаш искаше да ни каже да се размърдаме. Точно в това време прозвуча предупредителният сигнал и светофарът се смени. Малко след това и рампата започна да се вдига.

— През това време придадохте ли някакво значение на факта, че колата пред вас е спряла точно на това място?

— Не — поклати той глава. — Нямаше причини за това. Сигурно съм сметнал, че е видял приближаващ се кораб и се е досетил, че ще вдигнат моста. В този смисъл в действията му имаше резон. Нали разбирате, като при определени светофари, с които сте свикнали дотолкова, не можете да пресметнете с точност до секундата момента, в който светлините ще се сменят...

Трейси кимна.

— И кой беше първият признак, който забелязахте, за да твърдите, че постъпката е била преднамерена?

— Предполагам, че форсирането на двигателя. То започна веднага след като мостът започна да се издига. Нали знаете, задържате съединителя, но надувате педала на газта. Да повишите оборотите.

— С други думи, като състезателна кола, която чака сигнала за старт?

— Да — потвърди той и леко се изненада. — Точно така изглеждаше. Но всъщност не направи някакво странно впечатление. Много хора форсират двигателя на червен светофар. — Тед сви рамене. — Виждал съм да го правят и на подвижни мостове. Само че не толкова често.

Внезапно голяма приливна вълна се надигна по водната повърхност и набра скорост. Вълнението нарасна и хората се защураха насам-натам заедно с промяната на положението на хидравликата на крана.

Определено предстоеше нещо. Но какво? Възкръсването на потопения автомобил?

Трейси инстинктивно поднесе микрофона към устата си.

— Един момент, Тед!

След това направи половин крачка в страни и отново застана анфас пред камерата.

— От промяната на настроението наоколо разбирам, че съвсем скоро ще научим най-новото...

Сега Трейси напълно усети недостатъците на видео записа. Де да можеше да отразява развитието на живо!

Както всички други, привлечени на това място, зрителят в нея се обърна по посока на опънатия, мазен кабел, потънал във водните дълбини. Водолазите отново излязоха на повърхността и запляскаха на място с отдръпнати от лицата им маски на безопасно разстояние от кабела.

Там, където той падаше във водата, Трейси различи определено раздвижване, от което се образуваха концентрични водни кръгове. След секунди вълничките набираха скорост и ставаха все по-мощни.

Трейси разбираше, че от една страна тя е просто още един любопитен зяпач. От друга, осъзнаваше задълженията си. Като репортер, тя бе очите и ушите на стотици хиляди зрители.

Потопеният автомобил всеки момент щеше да се покаже на повърхността. Разбунена вода се надигна като огромен пръстен, а концентричните кръгове придобиха невероятни размери и мощ.

Последва силен плясък, придружен от тътен на стичаща се вода. Кабелът бавно надигна натежалата от вода кола, като първо се показва предницата. Лъчите на субтропичното слънце се плъзнаха по мекия хром на решетката и амортизьорите и отскочиха с ослепяващ блясък. Цели водни стени се стичаха от висящия тъмно сив капак, а металното му тяло проблесна на слънцето и като че ли се обагри с нова лъскава боя, която само след минутка се стопи до предишната си излющена сивота.

Колата се издигаше все по-високо и по-високо. Експлозив от мехурчета се взриви на повърхността: целият уловен в купето въздух се освободи и водата около колата като че ли закипя.

Бавно, но сигурно изплуваха предното стъкло и горната част на покрива — стъклото се бе запазило изненадващо непокътнато.

И макар че беше износена, колата изглеждаше съвсем малко повредена — сигурен знак за възрастта и качеството ѝ. Очевидно хромът беше истински Маккой — хромов метал, а не посребрена пластмаса, която при такъв удар във водата щеше да се разбие: купето и хромът бяха от истински тежък метал.

Трейси се увери, че прикаченото към микрофона лого на ВМАИ все още бе в кадър и докладва:

— А ето го и автомобилът, който поради една или друга причина полетя от вдигащата се рампа, опита се напразно да достигне небето, но вместо това потъна на дъното на река Маями. Засега можем само да кажем, че е наистина стар автомобил...

Въпреки царящия наоколо осезаем ритъм на въодушевление, Трейси коментираше със спокоен глас. Тя бе спокойна и уравновесена, все едно отразяваше фестивал на артишока^[1], или описваше последната мода в банските костюми.

От отворените прозорци на колата се стичаше и пляскаше обратно в реката цял ниагарски водопад от тиня и дребни сребристи рибки. От страничния прозорец на шофьорското място една бледа глава с безизразно лице се люлееше отпуснато върху тялото.

— ... а доколкото се простират познанията ми за колите — продължи Трейси, — този прилича на Олдсмобил Сиера. Това е марка, която вероятно датира от средата на седемдесетте...

И точно в този момент тежък ковашки чук като че ли я удари в корема. На безстрастното репортерско изражение на Трейси се изписа неописуем ужас. Тя спря по средата на изречението, а лицето ѝ пребледня като платно.

О, мили боже, не!

Тя познаваше тази кола. Тя я познаваше толкова добре, колкото и нейния подобен на парцалена кукла пътник.

Олдсмобил Сиера. Стара марка. Убито сиво...

Как не можа да се досети?

Татко? — помисли си тя втрещена и безмълвна.

Не! Всичко вътре в нея крещеше. *Не може да бъде! Това е някакво съвпадение!*

Тя се олюля като пияна в един безкраен и мъчителен миг, а тялото ѝ изписа кръгове, перфектно имитиращи тези на Чаплин. Още секунда-две и тя със сигурност щеше да припадне.

[1] Артишок — зеленчуково растение с листа, подобни на зелето.
— Б.пр. ↑

6.

Джоел продължаваше да държи камерата включена и насочена към нея, но вдигна око от окуляра. Лицето му изразяваше абсолютна загриженост.

— Трейси, какво става?

Застанал от едната ѝ страна, Тед Райфенбърг повтори като ехо:

— Добре ли... но разбира се, че не си добре! Всеки идиот може да го види.

— Ох... боже... мой... — Трейси бе възвърнала, макар и слабо, способността си да говори, но устните ѝ бяха така пресъхнали, че думите се процеждаха в дрезгав шепот. Дишаше тежко и бързо, сякаш беше тичала.

Ох, пожела си тя, само да можех да избягам от този кошмар наяве! Да бягам, бягам и да не спирам. Може би ако се оципя, или ако си заповядам да се събудя...

Но Трейси знаеше, че от този кошмар не можеше да се събуди.

Чувстваше се отвратително гадно: не успя дори да мигне и целият ѝ добре подреден свят се разби брутално на парчета. Струваше ѝ се невъзможно трагедии от такава величина да изтрещят като гръм от ясно небе и да я поразят без никакво предупреждение.

Описанието на Тед отпреди няколко минути се заблъска бясно в съзнанието ѝ като куршум, който търси откъде да излезе: ... *определено беше нарочно... чух как изчаква подходящия момент... форсира двигателя.*

Не! Едва не изкрещя Трейси. Тед, грешиш!

Със сигурност грешеше. Не може да е било самоубийство поради една проста причина: тялото беше на баща ѝ.

И не само ѝ се искаше да не е самоубийство. Всеки, който го познаваше, щеше да потвърди. Том Съливан определено не беше от типа на самоубийците. Та нали ѝ каза, че ще се видят довечера.

Напротив! Той беше борец, готов да предизвика всеки, независимо от последствията.

Нали го бе доказал с безкрайната си битка срещу строителните предприемачи „Палм Коуст инкорпорейтид“.

Някой мина покрай нея и блъсна лявата ѝ ръка. Нечий лакът я сръга отдясно и я завъртя. И всичко това докато стоеше там, с микрофон в ръка. Тя смътно различаваше униформените служители, които се опитваха да въдворят ред; журналистите и операторите, маневриращи умело да се приближат до колата, вече изцяло извадена от водата.

Колата. Не просто някаква стара кола, а тази на баща ѝ. А вътре в нея — *баща ѝ.*

Вниманието ѝ бе привлечено от едно движение на Джоел. Той все още нямаше представа какво става, но вече сериозно се бе разтревожил. Достатъчно, за да започне да смъква камерата.

Камерата, каза си Трейси безмълвно, а мозъкът ѝ даде на късо, като включваше и изключваше на периоди, подобно на разхлабена електрическа връзка в лампа. Но имаше далечното усещане, че камерата може да ѝ помогне по някакъв начин.

Една-единствена дума пулсираше в съзнанието ѝ: *Огън...*

Разбира се! Понякога се налагаше да се бориш с огън срещу огъня!

— Джоел! — Гърлото ѝ така се беше стегнало, че трябваше два пъти да го прочисти. — Джоел! — повтори тя по-твърдо, а в очите ѝ гореше пламенен блясък.

Той я погледна угрижено.

— Постави камерата обратно на рамото си — каза тя. Гласът ѝ звучеше пресипнало и тихо, но в същото време спокойно и непоколебимо.

Трейси забеляза как двамата с Тед се спогледаха. Учудващо, но Джоел, старият професионалист, се колебаеше да продължи. Той присви очи и изгледа Трейси.

— Сигурна ли си, че си добре? — запита Джоел.

— Да, сигурна съм — произнесе Трейси с по-силен глас.

Тя изправи глава — и защо не? Нямаше от какво да се срамува. Непрекъснато се случваха произшествия. А така с един куршум щеше да улучи два заека. На първо място щеше да отблъсне голяма част от лешоядите още преди да са се спуснали, и второ, по-важното, щеше да

оправдае баща си, или поне щеше публично и пламенно да го защити срещу предположението, че се е самоубил.

— Джоел — повтори Трейси буйно. — Трябва да ми позволиш да го направя.

— Там е работата. Да направиш какво? — поиска да разбере той. — Очевидно познаваш шофьора...

— За бога! — прекъсна го Трейси. — Стига си губил време! Хайде да приключваме!

Джоел въздъхна и сви рамене.

— Щом настояваш — отстъпи той с неудоволствие.

Все още не напълно убеден, все пак вдигна камерата на рамо. Когато червената ѝ светлинка отново замига, Трейси разбра, че е започнал да снима.

Микрофонът бясно се разтресе в ръката ѝ и тя си наложи да го задържи неподвижен.

— Тази... тази кола, която току-що изтеглиха от реката — подхвана Трейси със заковани в камерата очи, — аз... аз познавам тази кола. Името на шофьора е... — Тук тя затаи дъх. — Името на шофьора беше — поправи се тя дрезгаво — Том Съливан от Коконат Гроув.

Света Богородичке! Джоел размърда устни безмълвно и остана с отворена уста.

— Мога да съобщя името на шофьора — продължи Трейси, — защото въпреки, че неговото... тяло не е официално идентифицирано, отразяващата това събитие разпозна както него, така и колата. — Тя направи кратка пауза да си поеме дъх. — Според жестоко стечение на обстоятелствата, за които официалните лица все още не знаят, роднината на Томас Съливан... вече е информирана. Казвам това напълно убедено, защото Том Съливан е... не. — Трейси се намръщи и поклати глава. — Трябва да го кажа другояче... Томас Съливан беше мой... мой баща!

При последната дума гласът ѝ се извиси. Тя внезапно се предаде на емоциите, вдигна ръка да прикрие лицето си, но отправи с микрофона знак към Джоел да продължи да снима.

След минутка тя възвърна самообладанието си. Прехапа силно долната си трепереща устна, върху която останаха бледи белези. Успокои лицето си. Вдигна глава и погледна решително към обектива.

— Зная, че при отразяването на фактически новини няма място за спекулации и лично мнение. Но в този конкретен случай смятам, че в памет на баща си съм длъжна да наруша това правило и да изкажа мнението си. С други думи, аз лично имам множество причини да вярвам, че този Том Съливан, когото познавах, бащата, който ме отгледа и дари с любов и когото аз обичам от цялото си сърце, никога, никога не би се замислил за самоубийство, камо ли да го извърши. Той прекалено уважаваше живота и вярваше, че трябва да се живее пълноценно.

Трейси направи пауза да събере сили за следващата част от своята импровизирана реч, извираща от сърцето ѝ. Тя преглътна отново, за да смаже гърлото си.

— Баща ми беше борец. Всеки, който го познаваше, ще потвърди. А когато го видях за последно, тази сутрин... Знаете ли какво правеше? — Преди да си отговори, Трейси погледна камерата въпросително. — Можете ли да повярвате, същото нещо, което правеше всяка сутрин? Точно така. Пиеше кафе и решаваше кръстословицата в Маями херълд. Това звучи ли ви като за човек, който е решил да се самоубие? — Тя поклати глава. — На мен не — отговори си сама Трейси.

Тя стоеше с оголена душа, излъчваща сила, толкова нереална, колкото и кошмара, в който бе попаднала. Каза всичко, което трябваше да каже. За сега нямаше какво друго да добави. Дори и да имаше, Трейси не би била в състояние да го въплъти в думи. Силният шок, който преживя, последван от усилията за записа, изсмукаха всичките ѝ останали сили.

— Това... това е всичко, струва ми се — извини се тя немощно. — Съжалявам, но... не мога да продължа.

Тя отдалечи микрофона от себе си, сякаш искаше да отпъди тази трагедия възможно по-далеч.

Тед, който стоеше най-близо до нея, бързо го взе измежду пръстите ѝ. Джоел веднага спря да записва и свали камерата.

— Божичко, колко съжалявам — каза Тед на Трейси. — Ако можех да предположа, че това е баща ти, никога не бих си отворил устата.

Трейси го погледна и поклати глава.

— Не, Тед — изрече тя със съвършено достойнство. — Ти каза това, което си видял. Точно както и аз, на свой ред, казах каквото сърцето ми чувства. Не мога да изправя версията ти срещу теб. — Тя се опита да се усмихне, но не намери и капчица енергия в себе си.

— Трейс — намеси се Джоел. — Трябва да поговорим. За предпочитане насаме. — Той кимна към посоката, където бяха паркирали.

Треиси мигновено настръхна при тази мисъл. Тя яростно заклати глава.

— Не! Ох, не, недей — заохка тя със свит и напрегнат глас. — Н... Н... нали няма да ме отрежеш, Джоел?

— Не смятам да...

— Извинявай, но точно това се опитваш да направиш. Така че не отричай. Знам, че го предлагаш за мое добро. Въпреки това, отговорът ми е не. Н-Е. — Тя се приближи до него и стисна ръката му като в менгеме. Очите ѝ блестяха от забавеното действие на шока. — Заради мен, Джоел, трябва да направиш каквото те моля. Искам да занесеш този запис навреме. Имам нужда да го направиш!

— Но защо? Не разбираш ли, че се изправяш пред най-отвратителната ситуация в живота си? Имай ми доверие, знам какво говоря. Толкова дълго съм в този бизнес, че зад гърба ми ме наричат Метусела^[1].

Тя поклати глава.

— Не, Джоел, ти не разбираш. Единствено така мога да избегна безмилостното преследване на останалите лешояди. Освен това някой трябва да защити баща ми. Ако не го сторя аз, можеш ли да ми посочиш кой друг?

Той я погледна, пръстите ѝ потъваха все по-дълбоко и по-дълбоко в ръката му, а младото ѝ лице грееше от онзи жар, характерен за борещите се за справедливост.

— На всичкото отгоре разполагаме и със записа на Тед — припомни му тя. — В случай, че се притесняваш, че репортажът няма да е балансиран.

— Това не ме притеснява — поклати глава Джоел Заидоф.

— Виж какво, Джоел. Забрави, че съм замесена лично, става ли? Просто мисли за мен като репортер. Който и да е репортер.

— Ох, добре! — въздъхна той.

— Сериозно ти говоря — продължи Трейси.

Изписаната болка на лицето на Джоел бе доказателство, че разбира. Но реши да ѝ даде още един последен шанс да се откаже.

— Сигурна ли си? — попита. — Искам да кажа, абсолютно сигурна? Веднъж излъчим ли го, няма връщане назад.

— Мислиш ли, че не знам — прошепна Трейси яростно. — Не съм дете. А сега тръгвай! Занеси записа в студиото навреме за предаването. И стига си се притеснявал за мен. Няма да се разпадна на парчета преди да се прибера у дома. Има хиляди таксита зад Шератън.

— Не мисля, че точно сега трябва да оставаш сама!

— Няма да съм сама. Ако имам нужда, Тед — Трейси погледна въпросително към Тед Райфенбърг — ще ме придружи до вкъщи. Нали, Тед?

— С радост ще го сторя — отговори Тед. — Всъщност, настоявам за това. Не си в състояние да се прибереш сама. — След което се обърна към Джоел. — Ще се погрижа някоя приятелка да прекара нощта при нея.

— Добра идея — кимна Джоел.

— Какво ви става и на двамата? — настоя Трейси. — Вие наистина ли смятате, че жените са по-слабия пол? В това ли е проблемът?

Няколко минути Джоел я гледаше изпитателно, след което взе решение и грабна видео камерата. Той се забърза, провирайки се между униформените полицаи и репортерски хрътки.

— Джоел — викна Трейси след него.

Той се обърна и я погледна.

Тя задържа погледа му.

— Благодаря! — много по-тихо, отколкото смяташе, произнесе Трейси. — Длъжница съм ти.

[1] Метусела — лице от Стария Завет, дядо на патриарха Ной. — Б.пр. ↑

7.

Санторини, Гърция

Сравняват красотата на Оя с живописна картичка. Невероятно и ослепително бяло селце, сгушено в отвесните склонове на скалистите върхове, наподобяващо разхвърляни захарни бучки.

Нагоре и надолу погледът потъва в синевата на небето и морето. Куполите на варосаните църкви са също сини. Синкава изглежда и прекъснатата линия неясна суша, която обгражда изпълнената с вода, с размери четири на шест мили калдера^[1] — кратер, появил се в резултат на вулканичен катаклизъм в древността.

И на последно място, но не последно по значение, син — в този случай лазурен — е и леко трапецовидният ромб на плувния басейн на Урания Викърс. Кацнал опасно на хиляди фута над Егейско море, непреградените му ръбове създават у къпещите се илюзията за безкрайност, като че ли водата му се влива директно в самото море.

Имението на Урания е на три нива и представлява криволичеца шестоъгълна площ с осемнадесет стаи, построени дълбоко навътре в истински пещери в склона на хълма. Фасадите на стаите са варосани, с много прозорци и се свързват посредством цяла мрежа от стръмни стъпала, тесни пътечки и обгорени от слънцето тераси. Отвътре и отвън подовете са облицовани с крокалия — каменна мозайка от кръгли естествено бели камъчета, инкрустирани с черни, изписващи сложни шарки и граници. В духа на островната традиция, цели каскади от бугенвиллии, олеандри и светло червени мушката в саксии грабват окоето с цветната си палитра.

Ако съществува рай, то той определено е на това място.

Но дори Цикладите, тази перла в короната на Средиземно море, не са предпазени от ритуалните погроми, пораждащи се в заседателните зали на манхатънските еснафи.

— Ох, за бога, скъпа, защо въобще трябва да се разстройвам?

Урания крачеше по терасата сякаш бе на сцената. Блестяща в прозрачния си копринен кафтан, украсен с ясно изразени вертикални

линии, паралелни точки и тирета в синкаво черно, бродиран с плътни концентрични кръгове от златиста нишка, наподобяващи стила на Гюстав Климт, тя изглеждаше величествено, за което допринасяше дори кафявата цигара, забодена в телескопичното цигаре от слонова кост с изумителна дължина, от което тя периодически дръпваше, но без да вдишва дима, и което възприемаше по-скоро като театрален реквизит, отколкото като порок.

— Факт е — продължи тя и използва драматичния си талант да подчертае словата си с трепване на очите, — че ти безкрайно много ми помогна, драга Джулия. Най-сетне ме вкара в правия път. Много съм ти признателна, скъпа. Наистина. Не бих могла да ти се отблагодаря.

Със замах Урания наклони цигарето под остър ъгъл нагоре, дръпна и изпусна облаче дим, наподобявайки Норма Дезмънд на Глория Свонсън. Ако оставим настрана драматизма, Урания бе звезда в своето собствено, макар и постепенно залязващо съзвездие.

Прекомерно високата, кокалеста и безизразна Джулия Маркоф се намръщи и размени остри погледи със своите две подчинени. И трите бяха с чупливи коси като на Сара Джесика Паркър, но на тях стояха като змии, свити за атака.

Урания се носеше леко по ниската стена на терасата, надвиснала над морето. Беше края на лятото и силуетът ѝ се открояваше на слънцето, канещо се да приключи с дневните си задължения, но което сякаш не възнамеряваше да го стори, преди да си тръгнат Джулия Маркоф и нейните недостойни помощнички.

Джулия реагира на блестящото изпълнение на Урания с явно облекчение.

— Толкова се радвам, че не се разстройваш, мила. Бях покрусена от мисълта, че ще го разбереш погрешно, а знаеш, че обичам да запазвам приятелските си отношения с моите автори. Важно е да се разбираме. А сега, абсолютно ли си сигурна, че не желаеш писател призрак? Рейчи или Рути ще грабнат с две ръце възможността да останат и да ти помогнат да оформиш романа си. — Тя погледна за подкрепа първо едната, после другата от своите подражателки. — Не е ли така, куклички?

От израженията им ставаше ясно, че нито една от тях не би изявила желание да стори нещо подобно, но и двете се усмихнаха пресилено. Едната каза:

— С радост.

А другата измърмори унило:

— С удоволствие.

И двете звучаха така, сякаш Джулия им бе предложила да се кандидатира за доброволно за газовата камера.

Но чувството им беше взаимно. Със същото удоволствие, Урания би приела да измъкнат ноктите ѝ с клещи. Тя нямаше да се подложи на мъчението да позволи на която и да е от тях да бърника ръкописа ѝ, да променя едно, да прибавя друго и да го лиши от неподражаемия глас на Урания, а след публикуването из цял Ню Йорк да разправя: *Не Урания Викърс, а всъщност аз написах романа.*

Първият роман на звездата бе получил незначителен успех, дължащ се предимно на фактора любопитство. Хората го купуваха с една цел: да видят дали Урания може да пише.

За предпочитане бе да не се задълбават в отговора на този въпрос. И както един критик написа в списание Ню Йорк: *Винаги сме знаели, че не може да играе, но винаги си е струвало и е било забавно да гледаш предвзетите маниери на Урания Викърс. Сега знаем, че Урания не може и да пише. Но за съжаление, да четеш нейните романи нито си струва, нито е забавно. Те прибавят един напълно нов нюанс на термина „изтерзани“.*

— Наистина не смятам, че е необходимо някой да остане — измърка Урания. — Следващата седмица ще ти изпратя някои страници.

— За мен ще е удоволствие! — Или поне така каза Джулия.

Урания отново се загледа в панорамата за няколко минути. Тя зае поза със стегнат ханш и се престори, че изучава състава на синята калдера, на дълбокото синьо небе и лилавеещия полукръг от редицата острови отвъд огромния, изпълнен с вода кратер. Хиляда фута по-долу кораб, смален от разстоянието до размерите на детска играчка, бързо напредваше. Далечното бръмчене на двигателите му се процеждаше в тишината.

— О, скъпи мои, погледнете само! — извика Урания. — Отворете очите си и вижте!

Урания разпери широко ръце с драматизъм, сякаш искаше физически да прегърне гледката.

— Не е ли направо болезнено великолепно, та чак сълзи ти се появяват? Хората може да се прехласват по Бора-Бора, Капри или Малките Антили и така нататък. Но това тук — това е красота, драма и история. И само си представете! Там, на онзи остров в средата, живият вулкан все още изпуска дим и сяра и всъщност, казвам го съвсем сериозно, затопля водата.

Джулия, родена и израснала в Бронкс, заклетата жителка на Манхатън по свой избор, дори не си направи труда да прикрие потръпването си.

— Ако трябва да съм абсолютно честна, не бих желала — каза тя твърдо. — Определено е ужасяващо. Как може да живееш върху жив вулкан?

Прическата — последна мода, излъсканите зъби, седмичният грим и изтънченият гардероб от Сакс и Пол Стюарт се връзваха с този имидж. За нещастие обаче, Джулия Маркоф бе запазила диалекта от Бронкс и вместо *живееш* казваше *живейш*.

— О, животът тук е истинска приказка, скъпа — изстреля Урания. — Доволен и без стрес. Много по-безопасен от... — изкушаваше се да каже зарзаватчийниците в Манхатън, но потисна желанието си и вместо това довърши: — Улиците на Ню Йорк.

С тези думи звездата се въртна, подпряла лакът в едната си длан, хванала цигарето вертикално нагоре. Тя долови стъпки на боси крака и се загледа в сенките зад своята аудитория от трима души. Зад Медуза и нейните две кохорти, един мъж с рядка хубост, облечен в селска риза от естествен лен и бели навити работни панталони, се бе привел отпуснато в сянката на извития като дъга праг. И наблюдаваше представлението с интерес.

— Ах, Марк! Така се надявах да се присъединиш към нас, преди милата Джулия да си тръгне! — След което се обърна към Джулия: — Знаеш ли, че той е един от феновете, които те обожават.

Джулия вдигна китка и приближи часовника към очите си, при което въздъхна:

— Времето наистина буквално лети. Май ще е по-добре да потегляме, ако искаме да хванем последния полет. Не мога да си представя дори, какви връзки си използвала, за да ни намериш места. Нямах си представа, че е толкова трудно да излетиш от този остров.

— Това, Джулия, скъпа, е така, защото Тони Бенет е объркал всичко.

— Така ли?

— Да. Човек не оставя сърцето си в Сан Франциско. — Урания изпуфтя при самата мисъл.

— Нима? — изгледа я Джулия втренчено.

— Абсолютно не. Човек оставя сърцето си в Санторини, къде другаде? О, ето го и Ставрос — додаде Урания, като имаше предвид един набит грък с гъсти черни мустаци, който даваше знак, застанал две тераси по-нагоре. — Той ще ви отведе до колата и ще ви закара на летището.

Урания веднага съжали, че е успяла да намери места за Джулия и двете ѝ подражателки за полета тази вечер. Само ако знаеше за фобията на Джулия от вулкани... Как щеше да се наслади на мъките ѝ, ако трябваше да прекара тук нощта.

— Да-а. Тръгваме — измърмори Джулия и добави: — Знайш ли, никога в живота си не съм виждала такава малка кола. Едва не си изкълчих краката, докато излизах от нея тази сутрин.

— Колко ужасно, скъпа!

— Да-а. Не знаех, че правят такива миниатюрни коли. За кого са? За дребосъци ли?

— Значи трябва да внимаваш, скъпа. Ще се върнете със същата кола.

Джулия благоволи да се усмихне ведро. Очевидно с облекчение напускаше това странно място в средата на нищото. Блясъкът на конските ѝ зъби бе толкова ослепително бял, колкото ѝ местните стени на обедното слънце.

— Е, ние тръгваме — обяви Джулия. — Радвам се, че се видяхме, кукличке.

— Удоволствието беше изцяло мое, мила Джулия. Скъпа, трябва да дойдеш някой път и да поостанеш известно време.

— Да, трябва.

В превод: *Само през трупа ми.*

Последва вихър от шумни въздушни целувки, от които несъмнено личеше, че Урания и Джулия бяха познати, които едва можеха да се понасят. Подражателките трябваше да се задоволят с

кратките помахвания на Урания — онези присвивания на пръстите, с които се казваше чао-чао на бебета, а не на възрастни.

От сянката Марк се провикна към Джулия:

— Ще се чуем веднага след като се прибереш в офиса, съкровище. Или аз ще ти се обадя, или ти на мен.

Джулия положи усилия да постави Марк на мястото му.

— Моята секретарка ще се обади на твоята.

Марк изчака, докато главният редактор и двете ѝ подражателки си тръгнаха. Едва тогава той зашляпа с босите си крака и застана до Урания. Заедно загледаха как Джулия и сие се изкачват с мъка по няколкото площадки външни стълби към небесносинята порта във високата варосана стена по-горе, дебела бариера, която ефикасно скриваше имението от любопитните погледи на зяпачите по единствената главна улица на Оя, която в тази си част постепенно се смаляваше в тясна виеща се пешеходна алея, претъпкана с таверни, ресторанти на открито и търговски магазини, повечето от които бяха бижутерийни, обслужващи заможните тълпи от пасажерските лайнери.

— Знаеш ли — отбеляза Марк, — понякога се чудя коя е по-голяма кучка. Ти или Джулия.

Урания, която гризеше цигарето си, му хвърли развеселен кос поглед.

— Трябва ли да се чудиш?

Мълчанието му подсказваше, че беше по-добре да изоставят тази тема.

Урания вдигна очи и установи, че Ставрос превеждаше Джулия и подражателките ѝ през портата. Тя изчака, докато слабият двигател на малката кола изкашля и стартира и чу затръшването на врати. Едва тогава, когато чу колата да потегля, тракаща по-скоро като шевна машина, отколкото като автомобил, леля Мейм се трансформира в Круела де Вил.

— Рррррр! Тази... тази тъпачка! — избълва Урания, давайки воля на всичко, което бе потискала през целия ден. — Тази противна идиотка с големи челюсти и ниска култура, тази тъпачка от Бронкс! Тя за каква се смята да идва тука и да се опитва да ми пробутва бандата си писатели призраци? На мен! Представи си! — Тя се обърна разгневено към Марк, а гласът ѝ клокочеше от яд. — Безочие, да дойде тук — тук! — в моя дом, моето убежище! И за какво? Да ми предложи

услугите на писател призрак! Сякаш аз съм неспособна да си напиша романа сама! Господи, каква кучка!

В яростта си Урания счупи цигарето на две. Тя се втрени в повредената слонова кост, след което запокити надалеч двете парчета. Те се приземиха със слабо подрънкване на инкрустирания с камъчета под на терасата, а остатък от цигара продължи да блещука пресекливо.

— От сега нататък — фучеше тя — Джулия гаднярска Маркоф, тази накъдрена старомодна драка, по-добре да си седи там, където ѝ е мястото — в убийствения си офис, и там да се прави на голямата работа. Навсякъде другаде тя определено вони до небесата!

От устата на Урания, която вярваше, че дължи на публиката си винаги да е издокарана от глава до пети и наконтена до съвършенство, парфюмирана с любимия си аромат Пантер де Картие, това бе далеч по-язвително жегване от която и да е поредица от пет букви. Що се отнасяше до Урания, това бе най-голямата обида.

Марк изчака, давайки възможност на грубиянката да изпусне всичката пара. Едва след като се укроти и се плъосна на белия шезлонг със сини възглавници край басейна, той се осмели да си отвори устата.

Макар и млад за агент, Марк не беше неопитен. Той се бе учил при най-добрия — необикновения, починал наскоро, супер агент Джулиус Бум Бум Майчини и бе наследил от шефа и наставника си голяма част от неговите клиенти знаменитости. Ето защо той знаеше как овреме да се справя с техните непредсказуеми характери.

Това надали бяха идеалните условия за работа, особено като се има предвид, че беше пристигнал едва вчера. Организмът му още не се беше приспособил към часовата разлика, което не беше изненадващо предвид тринадесет часовия полет от ЛАХ, за да подкрепи Урания, когато трябваше да кръстоса шпага със също толкова войнствената редакторка. Като че ли, учудено ще запита някой, Урания имаше нужда от някой, който да я държи за ръка.

Всъщност — и това може да изненада тълпата, — Урания наистина имаше такава нужда.

За доказателство, просто отстранете ролята на звезда, махнете съпътстващите реквизити и погледнете под излъсканата и добре поддържана фасада. Отхвърлете перфектния грим и бляскавите одежди, струващите 1845 долара сандали Гучи от нокти на щраус, или силно извитите подметки, които заедно с високите токове и няколко

оскъдни инча червени и тюркоазени кожени каишки, се равняваха на 455 доларови домашни пантофи от Маноло Бланик. Премахнете основните аксесоари — черно-бяла чанта с цип от Тодс, която възлизаше на солидната сума от 950 долара; чантата Епи от Хермес, струваща колкото четири-пет чанти от Тодс, несесерите с форма на чудновати животинки — и насекоми, от Джудит Лайбер.

Сетне следваха и дребните бижута от бижутерии от Фифт авеню, които също не излизаха евтино — злато и оливин, аквамарин и топази да не споменаваме диамантите, рубините и смарагдите. Отнемете също другите основни реквизити: апартаментите и вилите на най-хубавите адреси, покоите в петзвездни хотели, бутилките от подбрани реколти Кристал, купите за лед от Белуга. И обкръжението от разни типове, понеже ги намираще за забавни, защото я ласкаеха, като ѝ отдаваха цялото си внимание и можеха да я размиват. Красиви хрантутници; същества за купони, които бяха толкова забавни и скандални, мили, но за които отиваше толкова много ядене и пиене. Махнете всичко това и какво ще откриете? Определено не и заслепяващата, изкусителна сирена, която завърта глави из целия свят, а по-скоро...

Марк се чудеше: Защо почти винаги става така?

... една изплашена и изгубена жена дете. Разглезено същество, което без съответните си реквизити и реплики едва можеше да завърже връзките на обувките си. Същество, чието его непрекъснато трябваше да се ласкае, чиято самооценка — да се подхранва, подхранва, подхранва. Същество, което всъщност дълбоко в сърцето си беше самотно, уязвимо, предразположено към мрачни пристъпи на самосъжаление и отчаяние.

Но проблемите на Урания бяха съвсем истински. Стилът ѝ на живот поглъщаше парите по-бързо, отколкото ги печелеше. Договорът за две книги на стойност пет милиона долара, който Бум Бум Манчини успя да ѝ спечели преди смъртта си, бе застрашен от прекратяване.

А после какво? Това беше въпрос, който Урания нямаше желание да засяга поради простата причина, че не съществуваха успокоителен отговор.

Ролите за жени на възрастта на Урания бяха оскъдни както в киното, така и в телевизията. Няма нужда да споменаваме, че тя отдавна бе похарчила аванса от един милион долара, който получи при

подписването на договора. Край Урания парите като че ли просто се изпаряваха.

В момента примката все повече се стягаше около шията ѝ. Дължеше на модните си дизайнери цели малки състояния, просрочваше плащането на наема за апартамента си в Париж, не беше плащала на домакинската прислуга в Бевърли Хилс и Париж от седмици. Имаше сметки от магазини за цветя, ресторанти, петзвездни хотели и от организаторите на тържества. Ако не капеха по малко пари от чуждестранните продажби на предния ѝ роман, шоуто, което представляваше Урания, щеше да бъде застрашено от прекратяване. За неопределено време.

Накратко, Урания Викърс беше в безизходица. Не точно без пукната пара, но само с шестдесет хиляди долара — цената за една прилична модна рокля.

Господи, мислеше си тя, само ако можеше да се докопа до парите, които трябваше да получи по договора за двете книги! За съжаление, останалите две вноски зависеха от приключването на ръкописите — по един милион за книга.

За съжаление, но повечето от тези пари също отдавна бяха похарчени — и никой в нейно присъствие не смееше дори да прошепне тази ужасяваща дума данъци.

Да, тя наистина пишеше и то като маниячка. Урания можеше да покаже купища и купища ръкописи, но така също и страници противни факсове, които осъждаха усилията ѝ като неприемливи, незрели, далеч от върха, както и термини като няма да мине.

Съвсем ясно бе, че меденият месец с издателя ѝ беше приключил. И за да се утежни още повече положението, самите Грийнлийф букс, където Джулия Маркоф бе главен редактор, бяха с разклатени основи. Като малко подразделение на голяма издателска къща, името им беше престижно и поради тази причина зачитаха мнението им.

Но вече не.

С всичките сливания и изкупувания, които се случваха в издателската индустрия, родителската компания на Грийнлийф неотдавна бе абсорбирана от Инфо-Медия, световен издателски гигант. Един от онези международни конгломерати с глава на хидра, който притежаваше огромна власт и пет пари не даваше нито за авторите —

знаменитости или литератори, нито за книгите. Интересуваха се единствено от долната черта. Точка.

Което вкратце обясняваше визитата на Джулия Маркоф. Всъщност тя бе пратена в Гърция да постави ултиматум на Урания: или за четири месеца да предаде приемлив и завършен ръкопис, или щяха да прекратят договора.

По-лоши новини едва ли можеше да има. Това означаваше, че имаше опасност бъдещите фондове на Урания, на които тя толкова много разчиташе, да бъдат отрязани. И още по-лошо, Инфо-Медия заплашваха красивото закръглено дупе на Урания със съд и възнамеряваха да си възстановят изцяло дадения от Грийнлийф аванс от един милион долара. Същият този аванс, който бе изплатен отдавна и също така отдавна похарчен.

Накратко, това определено не бяха най-добрите времена за Урания Викърс. Нещата стояха така, че независимо колко се стараше, за нея имаше само една посока.

И тя беше надолу.

[1] Калдера — голям кратер на вулкан, който по-късно може да се запълни с вода. — Б.пр. ↑

8.

Маями, Флорида

Времето се държа прилично и изчака, преди да пусне гръмотевичната си буря. Марибел Пиналес шофираше. Трейси, седнала на мястото до нея, стискаше урната, съдържаща праха на баща ѝ. Времето се задържа спокойно, докато достигнаха скромната къща в Коконат Гроув. Марибел паркира елегантната си малка червена корола, двете се подслониха под отрупаната с глицинии предна веранда, и точно в този момент природата представи своето шоу.

Като прелюдия, небето се оцвети в мастилено черно и мощен вятър зашиба палмите, мимозите и дъбовете; започна да разкъсва оградите от фикус, бухналите шефлери^[1] и бугенвиллии; затрополи по загниващата, обрасла решетка, която ефектно скриваше къщата от улицата.

Марибел отвори вратата с мрежата против комари и извади ключа, който Трейси ѝ беше дала. Едва успя да откряне предната врата, да щракне лампите и вентилатора на тавана, когато основната атракция започна.

Взривяващи се светкавици огряваха дъсчиците на полуотворените кепенци. Шумни гръмотевици разтърсваха земята, отекваха по дъските и дюшемето и залюляваха старата къща из основи. Горе първият вихър от тежки дъждовни капки танцуваше, почуквайки по ламаринения покрив, и след броени минути прерасна в толкова силен тътен, че Трейси едва успя да чуе собствените си мисли от рева на падащите плътни дъждовни завеси.

Марибел остави предната врата отворена, за да улови насрещния вятър, но гръшна рамката против комари с възгласа:

— Уха! Едва успях!

Трейси не отговори. Стоеше безмълвна, притиснала урната към тялото си, оглеждаше стаята като изгубено дете и се опитваше да разбере какво бе толкова различно.

Нещо липсваше. И тогава се усети.

Присъствието на баща ѝ.

Къщата е мъртва, каза си тя. Баща ѝ и вдъхваше живот. А без него всичко изглеждаше като без жизнени вещи и неуловими духове. Особено в тази предна стая с уютните, излъчващи мъжко присъствие шезлонги и диван; библиотечки, отрупани с грижливо подредени томове, и къси черджета по широките, лакирани дъски на пода. Без него, каква беше стойността на стъклената антикварна кутия, съдържаща колекция принадлежности за зимен риболов от Минесота? Тук Том Съливан си отпочиваше с вдигнати крака, гледаше телевизия, четеше или слушаше Били Холидей от скритото си богатство грамофонни плочи. В тази стая той бе отделял неизброими часове, приучвайки Трейси на любов към джаза, да играе шах и покер, да потъва в книгите или просто да цени онзи най-сепъл, но най-скъп от всички дарове — уединението.

За съжаление нищо не можеше да върне времето.

Трейси осъзна, че този остров на спокойствието никога нямаше да бъде същият.

Тя бе така погълната от спомени, че дори не се сепна, когато — БУМ — като картечен изстрел, един от кепенците в задната част на къщата се откачи и започна шумно да хлопа от вятъра.

— Аз ще го оправя — обади се Марибел, благодарна на възможността да излезе. С потракващи токчета тя обиколи припряно къщата и провери всички прозорци.

Когато се върна в предната стая, Трейси стоеше на същото място, на което я бе оставила. Все още притискаше урната до гърдите си.

Марибел виждаше, че денят бе взел своя данък. И наистина, последните два дни биха изцедили енергията на всеки.

Безбройни добронамерени телефонни обаждания за изказване на съболезнования, поднасяне на готвени ястия и салати, непрекъснато поднасяне на цветя. Отпъждане на репортери с любезна учтивост, за да не се създадат бъдещи врагове.

Приготовленията нямаха край. Тялото трябваше да се транспортира от градската морга до погребалния дом. Ковчегът да се пренесе до двора на храма на Харе Кришна, където последователите на тази вяра от уважение към толерантния, но нерелигиозен Том Съливан предоставиха помещенията си на разположение на Трейси. Да се уточни датата на самото кремиране, да не пропускаме откриването и

уведомяването на предишните съседи, които се бяха преместили след продажба на къщите си и които биха желали да го почетат за последно.

А късно тази сутрин кратката, необвързана с конкретна вяра литургия, състояла се на открито зад портика на храма. Присъстваха най-различни хора, тъй като неограниченият кръг от познати на Том Съливан включваше множество колоритни местни образи. В по-голямата си част приятелите и познатите му принадлежаха към групата на творците: артисти, писатели, поети, хора, които живееха на яхти, плюс шепа другари за риболов и всякакъв род други ексцентрични натури. Всичките доброволно отлъчили се от основната маса разтревожени, притиснати от времето хора. И вероятно от уважение към свободния небрежен стил на Том Съливан, никой не носеше костюм и вратовръзка.

През цялото това време Трейси бе непоклатима като Гибралтарската скала. С нищо не показва колко усилия ѝ костваше да приема успокоителните излияния или да споделя личната си скръб.

Най-изнурителният миг настъпи след литургията, когато и последните опечалени си тръгнаха. Трейси настоя да последва катафалката в крематориума.

Марибел я изгледа втрещено.

— Майната му! — изруга тя. — За бога, защо?

— Защото трябва да съм там и да гледам — отвърна просто Трейси.

— Да гледаш? Да гледаш какво?

— Кремирането.

— Исусе, не!

— Все светии, да! — Трейси бе непоколебима.

Не че Марибел беше гнуслива, или не беше виждала смъртта. Напротив, тя отлично познаваше етикецията при жалеене до най-малката подробност. Поради кубино-американския си произход, беше придобила доста богат опит при случаи на смърт. Сред батальоните от застаряващи лели и чичовци, армиите от племеннички и племенници, истинските орди първи, втори и трети братовчеди — да не споменаваме многобройната, подобна на стадо общност от приятели, съседи и познати — Марибел бе присъствала на много повече от полагащия ѝ се дял погребения. Знаеше, кога да бъде внимателна и успокояваща. И кога да бъде внимателна, но твърда.

Опитът ѝ подсказваше, че точно сега беше време за второто.

— Ето така — предложи Марибел и се протегна да вземе урната от Трейси. — Защо не оставим това за малко, а?

Като някое дете, което защитава най-ценната си вещ, Трейси се обърна и притисна урната още по-близо до себе си. Нямахше намерение да се разделя с нея, сякаш ако я пуснеше от ръцете си, бездната между нея и баща ѝ щеше да се разшири.

Марибел предугади мотивите на Трейси и избра съответния подход.

— Сега, Трейс — започна да я придумва тя, като говореше достатъчно високо, за да бъде чута от тътена на пороя, стичащ се по ламаринения покрив. Беше решила да използва най-убедителното оръжие: внимателна, но неумолима логика. — Няма да направим нищо драстично, нали така? Само ще я оставим за известно време.

Трейси смръщи чело.

— Така — продължи Марибел — ще избегнеш възможността случайно да я изгървеш.

— Ох... — Трейси пое рязко дъх, при което гръдният ѝ кош се надигна и тя се замисли върху аргумента на Марибел. Не ѝ беше хрумнало, че може случайно да изгърве урната, но след като семето бе вече посято, самата представа за подобно сквернословие я изпълни с ужас.

Марибел протегна ръце.

— Хайде, аз ще я оставя някъде.

Трейси все още се колебаеше.

В това време, като че ли, за да сложат край на спора, светкавици подобно на пулсиращ лъч проникнаха през трите прозореца и осветиха ярко стаята. Почти едновременно с това се чу оглушителен трясък и — *скръц!* — гръмотевицата се стовари върху недалечно дърво.

Трейси подскочи от проглушаващия ушите тътен, а урната едва не се изплъзна от дланите ѝ. Може би, реши тя, Марибел е права. Може би трябва да я оставя.

С тържествеността на ритуал Трейси предложи урната на Марибел.

Марибел я прие също толкова тържествено. Тя преувеличи вниманието, с което я постави върху дъбовото шкафче със стъклена

вратичка, в което се намираше колекцията на Том Съливан от ръчно издялани принадлежности за риболов в заледени места.

— Ето — тя плесна ръце и се отдръпна. — Сега е на сигурно място. Не се ли чувстваш по-добре?

Трейси се изопна, когато друга пулсираща луминесценция освети летвите на кепенците. Но интензитетът на светкавицата бе намалал и изминаха две секунди преди скоростта на звука да пренесе придружаващия гръмотевичен гръм.

Центърът на бурята отминаваше.

Марибел хвана Трейси под ръка.

— А сега, приятелко, какво ще кажеш да се погрижим за тебе, а?

Трейси я загледа с празен поглед. Поради всепоглъщащата скръб бе безчувствена, макар и временно, към всякакъв личен физически дискомфорт!

— Първо — подхвана Марибел и насочи обвинително лакирания си пръст към обувките на Трейси, — можеш да изуеш тези сандали. Не си ги събувала от сутринта и краката ти сигурно са отекли.

Трейси се подпря на Марибел и послушно вдигна единия си крак, събу обувката и повтори същото с другия крак.

— Чудесно. Справяш се много добре! — кимна Марибел одобрително. Сложи ръка на рамото на Трейси и я поведе през тесния коридор към дъното на къщата, където бе спалнята ѝ.

Трейси забави крачка.

— А сега какво? — поиска да разбере тя.

— Сега ще ти съблечем този тесен костюм и блузата и ще ти облечем нещо по-удобно. Например някоя стара тениска и шорти. Или може би тениска и панталон. — Марибел сви рамене. — Нещо старо, без значение какво. Гарантирам ти, че за останалата част от деня никой, абсолютно никой, няма да те безпокои. Няма да пусна никого в тази къща, дори това да е президентът.

Трейси не продума около минута, но отказа да върви. Отмести поглед от Марибел към коридора, след това отново към приятелката си и я попита какво ще правят след като се преоблече.

— Естествено, че това, което ти е нужно. — Марибел изглеждаше малко стресната от въпроса. — Ще седнем, ще си вдигнем краката и ще релаксираме. Важното е да не правим нищо. Какво мислеше, че ще правим?

Трейси потъна в мисли, след което промърмори:

— Прекалено съм развълнувана, за да релаксирам. — Тя леко разшава пръстите си. — Иска ми се да правя нещо.

Марибел я погледна косо.

— Доообре — произнесе бавно. — Страхотно. Имаш ли идея какво е това нещо, което ти се иска да правиш?

— Трябва да започна да подреждам работите на татко. Нали знаеш, да намеря документите му? Да се уверя, че няма просрочени сметки, да отменя абонаменти, да видя дали е имал застраховка. Такива неща.

— Да, но не забравяш ли нещо? — каза тихо Марибел.

Трейси вдигна безмълвно поглед.

— Разказвала си ми, че баща ти е много потаен. Че криел важните си документи и други неща, или ги е заключвал.

Трейси кимна.

— Това е една от причините, поради които искам да се захвана с тази задача. Трябва да намеря къде си държи нещата.

Тя се намръщи още повече, а очите ѝ пребродиха предната стая и се насочиха навън, през рамката против комари, където от покрива на верандата се изливаха същински сребристи завеси от вода.

— Всъщност — добави тя почти шепнешком, — нямам абсолютно никаква идея кое какво е. Никаква представа.

— В такъв случай — отговори практичната Марибел. — определено няма да ни навреди, ако започнем да търсим, нали?

— Риболовни такъми! Нищо повече от някакви проклети, стари, ръждясали риболовни такъми!

Трейси изрита очуканата кутия за инструменти, при което съдържанието ѝ се разхвърча във всички посоки.

— Защо, по дяволите, е заключил тези боклуци? Никой нормален човек няма да пожелае да ги открадне!

Тя прокара ръце по влажната си коса и продължи:

— Бррррр!

След това избърса с ръка капчиците пот по челото си и победено отпусна крака. Плъзна се надолу, опряла гръб в стената и седна.

— Отказвам се! — извести тя стаята и остана да седи с наклонена леко назад глава, хипнотизирана от въртенето на трите махагонови перки на стария вентилатор на тавана.

Наближаваше полунощ и въздухът бе влажен като в Екваториална Африка. Двете с Марибел изгубиха сума ти часове да претърсват къщата от хиляда и двеста квадратни фута, включително и навеса за инструменти в задния двор.

А възнаграждението за усилията им? Нищо. Нула. Въздух. Цялото им ровене беше на вятъра — провериха дори дали няма разхлабени дъски по пода и стените.

Марибел, дочула удара на кутията за инструменти в стената, внимателно надникна от вратата. Като се увери, че към нея не летят други оръжия, тя влезе и захвърли накривения нож от неръждаема стомана, който използваше като лост да отваря заключените чекмеджета на нощното шкафче на Том Съливан. Съдейки по изражението ѝ, тя също бе разочарована.

— Нищо не разбирам — изстена тя изтощено.

Марибел се присъедини към Трейси и седна в същата поза, но точно под прозореца.

Сега, след като времето се беше оправило, множество насекоми, привлечени от светлината, се бяха полепили по мрежата и бръмчаха пресекливо. Цикадите въодушевено свиреха. Милиарди дървесни жаби, излезли след дъжда, крякаха бурно.

Марибел отпусна глава на една страна, после я изправи, описа кръг и я отпусна на другата страна. Тя присви очи към Трейси.

— Не че някога съм се съмнявала в думите ти, но когато ми каза, че баща ти е потаен, мислех, че без съмнение преувеличаваш. Сега обаче виждам, че не си. Всичко, което може да се заключи с брава или катинар, е заключено. Всяко чекмедже на нощно шкафче или бюро. Никога не съм виждала нещо подобно. Само си помисли, Трейси. Питам те. Това странно ли е?

— Странно е — съгласи се Трейси и отскубна мъхче от мокета. — Татко беше най-чудесният мъж на земята, баща, за който всяко хлапе си мечтае. — Тя свъси вежди и изпусна многострадална въздишка. — Но имаше два основни недостатъка.

Марибел мълчеше, давайки възможност на Трейси да продължи със свое темпо.

— Единият бе, че отказваше и дума да продума за майка ми. Наистина, Марибел, нито думичка! Другият бе, че не издаваше нищо за финансите си.

Марибел издаде замислено устни.

— Да, но все някъде трябва да има документи — настоя тя. — Ако не тук, тогава някъде другаде. Може в някой сейф, макар че не попаднах на подобен ключ. — Тя повдигна вежди. — А случайно ти да си намирала такъв?

Трейси завъртя очи.

— Нямахте ли да ти кажа, ако бях? А проверих всички джобове на дрехите му.

— Добре, хайде да обсъдим това разумно и да използваме главите си. Претърсихме навсякъде. Не остана място, което да не сме преровили, понеже тази къща няма нито мазе, нито таван.

Трейси се плесна с ръка по челото.

— Разбира се! — възкликна тя, а бузите ѝ пламнаха от вдъхновение, докато скачаше на крака.

— Разбира се — какво? — изръмжа Марибел, като се намръщи.

— Очевидно е! Каква глупачка съм само!

Придържайки се за перваза, Марибел изтощено се придърпа и стана.

— Какво е толкова очевидно?

— Не се ли досещаш? Цялото това претърсване е било само уловка. Така че никога да не заподозра.

— Брей! — Марибел протегна ръка с дланта напред. — Я намали малко. Напълно се обърках. Така. Уловка, за да не заподозреш какво?

— Къде крие всичко — поясни Трейси. — Естествено, сигурно е предполагал, че ще го открия в случай, че... е, в случай на нещо подобно, което се случи сега. Но за да го сторя, или трябва да разчистя цялата къща, или да търся като отчаян копой.

Марибел започна да се дразни.

— Ще започнеш ли да говориш свързано? — А когато Трейси тръгна към вратата, извика: — Чакай! Къде отиваш?

— В навеса.

— Но ние вече търсихме там.

— Знам. Само ще взема стълба.

— Не. Да не искаш да кажеш, че ще се катерим по дърветата?

— Нищо толкова радикално, Марибел. Всичко си дойде на мястото, когато спомена за мазета и тавани.

— Трябва ли да ти напомням, че тази къща няма нито едното, нито другото?

— Няма нужда. Но дори и да няма нормален таван, все пак има пространство, в което можеш да лазиш. Там се влиза само през капандура и със стълба. — Трейси направи знак с ръка. — Последвай ме, ще ти покажа.

Трейси я поведе към банята, отвори вратата, а когато влязоха, посочи нагоре към дървения таван с жлеbove и прорези.

— Виждаш ли онези тъмни очертания? Това е капандурата. И само забележи колко много замазка е паднала от там. Обзалагам се на всичко, че през всичките тези години документите са били над главата ми.

Марибел не изглеждаше напълно убедена.

— Казвам ти, Марибел, те са там горе. Направо ги надушвам.

Трейси се беше втренчила в тавана с блестящи очи.

— Всъщност — добави тя, — толкова съм сигурна, че са там, че ще заложа най-новия си чифт имитация на Маноло Бланик. Най-хубавите.

— Да не искаш да кажеш — онези червените с пластмасови токчета?

Трейси свали поглед от тавана.

— Точно те. Червените с пластмасови токчета — потвърди тя.

Марибел я погледна благоговейно.

— Уха! Трябва да си абсолютно сигурна, щом си готова да ги заложиш.

Трейси постави приятелски ръка върху рамото на Марибел.

— Погледни го от тази страна, амига. Това е единственото логично място, което не сме претърсили. Нали така? Пък ако загубя тези обувки, какво? — Трейси сви рамене. — Без документите на татко съм за никъде.

Там беше.

Лежеше в средата на меко одеяло от прах и плесен, по което съвсем скоро някой беше минавал — следите все още си личаха.

Там беше, уловено от лъча на прожектора на Трейси.

Предметът, който търсеха.

Старомоден метален пътнически сандък, реликва от една по-славна епоха на пътешествия. От онзи тип, който вече не произвеждаха и за вдигането, на който бяха необходими двама души. Огромен и тежък, с дебела кожена дръжка от всеки край и закръглено месингово покритие по ъглите, чиято железария бе придобила приятен бледозелен цвят от окисляването. Заключен с големи ключалки, също месингови, и огромна по размер скоба с комбиниран катанец от по-нови времена.

— Света богородичке! — прошепна едва чуто Трейси.

Едва успяваше да си поеме дъх, но това не се дължеше на праха. Сърцето ѝ се мяташе така бясно, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Е? — подкани я Марибел нетърпеливо от основата на стълбата. — Виждаш ли нещо?

Трейси се изкатери за миг по останалите стъпала на стълбата. Помещението не можеше да се нарече таванско, но все пак предоставяше малко повече място от това просто да пълзиш и бе доста удобно благодарение на шперплата, който баща ѝ бе поставил над решетката. Мястото не можеше да мине за нормална стая — максималната височина в центъра бе четири и половина фута и се скосяваше до няколко инча от всяка страна. Трейси трябваше да се придвижи приведена напред, за да достигне до сандъка.

Тя долови зад себе си тупуркането на Марибел, която също се изкачваше по стълбата. След това я чу как рязко поема дъх, когато погледът ѝ попадна на пътническия сандък.

— Нямам представа как са го качили дотук, но не виждам начин това нещо да мине през капандурата — отсъди Марибел.

Трейси не се притесни.

— И какво от това? Ще разбием ключалката му тук и ще пренесем на части съдържанието му долу.

— Да, но ти подхождаш от гледната точка, че вътре са нещата, които търсиш. Не се изненадвай, ако открием някои проядени от молците стари шапки и малки кутийки със свещи за рожден ден.

Трейси хвърли на приятелката си съжалителен поглед.

— О, вие, безверници! Защо не направиш нещо полезно и не слезеш долу? Тази ключалка тук изглежда доста сериозна работа. Навремето куфарите не са били такива боклуци, каквито са сега. Най-малкото ще ни трябва чук и лост. Аз ще потърся допълнителен кабел и крушка.

Марибел проряза въздуха с ръка и отдаде чест.

— Слушам, капитане! — изрече тя дръзко. Но Трейси забеляза, че тутакси се зае със задачата.

Хм, какво знаеш ти! — помисли си Трейси. Марибел може и да изглежда спокойна, но тя е също толкова нетърпелива, колкото съм и аз, да разбере какво има в този сандък.

Тук Трейси се поправи. Не! Грешка. Никой не може да е по-нетърпелив от мен. Нима това бе възможно? Цялото ми бъдеще зависи от това, какво ще открия в сандъка. Това може да се отрази на останалия ми живот. Може би...

Сърцето ѝ задумка лудо дори при самата мисъл. Кой знае? Трейси не можеше да спре мислите си. Може би дори ще открия коя е майка ми?

Импровизираната лампа заля сандъка със сто и петдесет вата светлина. Емайлираните сини стени блеснаха ослепително като квазар и на тяхното отражение Трейси и Марибел се превърнаха в прегърбени вещици, а гигантските им сенки по долната част на скосения покрив имитираха всяко тяхно движение.

Марибел отстъпи на безопасно разстояние в страни.

— Готова ли си? — попита тя.

Трейси пое дълбоко дъх и го задържа в дробовете си. След това кимна.

— Да. Когато дам знак. Пригответи се. Давай!

Трейси напрегна мускули и се отпусна на лоста, натискайки го до край. Болка пробяга по ръцете и бицепсите ѝ, сигнализирайки ѝ да спре.

Не, каза си тя. Още съвсем малко усилия и ще успеем. Още съвсем малко... Скобата изскърца като клон на дърво. Винтове се стрелнаха към тавана, отскочиха и се върнаха, разпилявайки се по пода.

Трейси отпусна лоста и застина в приведена като маймуна поза, задъхана, с отслабени и треперещи ръце, с бесен пулс и шумно

дишане. Изкривената скоба висеше безполезно от ключалката.

— Добре — проговори тя най-сетне. — Да го отваряме.

Тя разкопча едната страна на сандъка, докато Марибел се зае с другата. Заедно повдигнаха капака. Несмазваните отдавна панти се разскърцаха със стържещ звук.

Ето. Сандъкът бе отворен.

Трейси се втренчи, обхваната от разочарование. Нямахше нищо освен една празна табла, разделена на две, която можеше да се повдигне.

— Не се отказвай тъкмо сега — окуражи я Марибел. — Не сме приключили още.

С тези думи Марибел хвана таблата, вдигна я, извади я, пусна я на пода и...

... каква находка!

Трейси не вярваше на очите си. В сандъка лежаха дебели, плесенявали кафяви пликове, престарели и буквално пръскащи се по краищата, някога овързани с вече изгнили ластици. Твърди кафяви папки, завързани с връвчици. Няколко прошити с върви кутии. Нещо подобно на стар фотоалбум. Избледняла жълта купчинка прогнил тюл, най-вероятно част от някогашен корсаж. И...

Космите по ръцете и гръбнака ѝ настръхнаха.

... положен с лицето нагоре, по средата на всичко останало, чист, съвсем нов бял плик. С една-единствена дума — *Трейси* — написана набързо. Тя веднага разпозна почерка на баща си.

Трейси не можеше да се помръдне. Шокът от намирането на това имане бе по-голям от първоначалното ѝ разочарование. Не знаеше какво да чувства. Когато видя името си, очевидно съвсем скоро написано, сякаш получи съобщение от отвъдното.

Марибел я хвана за ръката. Трейси се обърна и я погледна. Преглътна трудно. Внезапно започна да се задушава, а бликналите от очите ѝ сълзи се търколиха тихо по бузите ѝ, оставяйки бледи ивици по прашното ѝ лице.

— Виждаш ли, амига? — промълви нежно Марибел. — В крайна сметка, се оказа права.

Трейси закри уста с ръката си. Беше достигнала крайната точка на емоционално претоварване. В момента не беше в състояние да произнесе нищо смислено.

Марибел продължаваше да държи ръката на Трейси.

— Искаш ли да те оставя сама за малко?

Трейси изтри с длан сълзите си и кимна безмълвно.

— Хей, по problema! — Марибел се опита да прозвучи ведро. — Ако имаш нужда от мен, просто потропай по пода. За секунда ще се кача. Става ли?

Трейси отново кимна.

— И спокойно. Няма за къде да бързаш.

След тези думи Марибел се насочи приведена към капандурата, постави единия си крак на стъпалото, след това другия и бързо слезе по стълбата.

Без Марибел мястото на тавана изглеждаше по-пусто и много по-враждебно.

Сякаш принадлежаха на някой друг, пръстите ѝ се впуснаха към плика и го разкъсаха. Отвътре се показаха написано на ръка писмо на лист от тетрадка и няколко страници от нещо подобно на правен документ. Всички те прилежно сгънати като оригами в стила на Том Съливан.

Тя започна да чете.

„Скъпа моя Трейс!

Най-вероятно ме смяташ за глупак и страхливец, че не споделям с теб. Всъщност, не ми беше никак лесно, особено когато това означава, че не съм бил абсолютно честен към теб.

Скъпа моя, съди ме както искаш; единствено твоето мнение ще се зачита. Но те моля: опитай се да не ме съдиш твърде строго или прибързано, моя скъпоценна дъще и душа на живота ми!

Колкото и да ми е болно да го призная, този сандък е единственото ми наследство, както ще разбереш от приложения правен документ. Но не бързай да тършуваш из кутиите и папките, а първо помисли за потенциалните последствия. Вземи пример от митологията и не забравяй какво се случи с бедната Пандора. Помни, че любопитството и суетата (особено суетата, след като по

най-трудния начин разбрах, че тъкмо моят инат и суета са причина за падението ми и които, вследствие на неразсъдливостта ми, те засягат директно) винаги струват доста скъпо.

Излишно е да ти пожелавам успех (въпреки че го правя), защото знам, че ще успееш във всичките си начинания. Това убеждение само ще ми е достатъчно, за да почивам в мир.

Преди всичко, учи се от моите грешки и се грижи за себе си по-добре, отколкото аз се грижих за теб.

Иска ми се да бях перфектен баща, както ти беше перфектна дъщеря.

Ако има усещания, след като си заминем, знам, че ужасно ще ми липсваш.

С цялата ми обич, завинаги твой.

Татко.“

Сълзите на Треиси закапаха по писмото. Може би в крайна сметка Тед Райфенбърг е имал право, помисли си тя горчиво. Звучеше така, сякаш баща ѝ наистина се беше самоубил.

Тя подсмръкна и избърса носа си. Остави писмото настрана и погледна правните документи.

И веднага ѝ се прииска да беше изчакала, да можеше да отложи ужасяващите новини.

Една-единствена ослепяваща дума резюмираше правния жаргон.

Просрочена.

Последното нещо, което очакваше, и то се стовари отгоре ѝ като гръм. Главата ѝ се завъртя и положи неимоверни усилия да не повърне.

В ръцете си държеше известие за просрочване върху къщата. Ако не платеше ипотеката и данъците до шест дни, щяха насилствено да я изгонят — заедно с вещите.

Баща ѝ беше печелил безбройни битки.

Но в крайна сметка строителните предприемачи Палм Коуст инкорпорейтид бяха спечелили войната.

[1] Шефлера — тропическо растение с бляскави листа, често отглеждано като домашно растение. — Б.пр. ↑

9.

— Петнадесет хиляди деветстотин четиридесет и седем долара и шестдесет и осем цента — съобщи Марибел печално, докато двете с Трейси обядваха на терасата на Тайдс на Саут бийч. — Това е настоящата неустойка, дължима по първата ипотека, с което нещата се актуализират. Но тук не се включват други шест хиляди и шестнадесет долара за неизплатени плащания, дължими по втората ипотека. И остават още четири хиляди шестстотин и седемдесет и три долара за неуредени данъци по имуществото. Говорим за тройна опасност. Дори ако държателите на първата или втората ипотека не изискат къщата, данъчните власти със сигурност ще го сторят.

Трейси избута към края на чинията си купчинка изсъхнали рибки.

— Някъде около двадесет и седем хиляди. А аз имам всичко на всичко пет дена, за да ги намеря — поклати тя глава. — Да погледнем нещата в очите, Марибел. Със същия успех можеше да бъдат и двадесет и седем милиона. Не виждам как изобщо бих могла да се сдобия с двадесет и седем хиляди долара.

— И няма никакви пари? Абсолютно никакви? Сигурна ли си?

— Напълно — кимна Трейси унило. — Няма пукната стотинка. — Тя въздъхна дълбоко. — Ох, ако знаех, че е ипотекирал два пъти абсолютно всичко, само за да ме изпрати в Колумбия! Но татко беше толкова потаен. И толкова ужасно горд!

Марибел подпря брадичка с юмрук и погледна замислено отвъд Оушън драйв към Луммъс парк. Съвсем малък участък син океан надничаше зад дюните.

— Сигурно има нещо ценно в къщата.

Трейси я изгледа.

— Шегуваш ли се? Нали беше вътре! Само вектории. Дори не стават за една прилична разпродажба. — Трейси също зарея тъжен поглед към дюните. — Можем да си го признаем — промълви тя. — Аз съм разорена.

На Марибел ѝ се искаше да може да направи нещо повече. Тя бе настояла да изведе Трейси на екстравагантен обяд и колкото по-далеч от Коконат гроув, толкова по-добре. Всъщност целият смисъл бе да я отдалечи от къщата и от проблемите ѝ, па било то и само за няколко часа. Това, естествено, изискваше и известно съобразяване от нейна страна, например да избегне Брикел авеню и, преди всичко, моста там.

За съжаление, нито смяната на географското положение, нито храната, която се топеше по небцето, можеха да откъснат Трейси от проблемите ѝ. Най-малкото, самият размер на завещанието ѝ — или по-скоро липсата на такова — все още не бе достигнало изцяло до съзнанието ѝ.

Марибел подхвана със съчувствени нотки в гласа, но без да е прекалено настоятелна.

— Все още не си разорена, но положението определено не е розово. Ако беше кораб, бих казала, че се пълниш с вода, амига, и това е факт.

Трейси се усмихна, без да ѝ е весело.

— Е, поне мостът на Брикел авеню винаги е изход.

— Не! — Очите на Марибел заискряха с латиноамерикански яд и размаха ножа си. — Само да си помислиш нещо подобно, само да си го представиш и ще ти спестя проблемите. Чуваш ли? Защото преди това ще те убия.

Трейси се трогна от пламенността на Марибел.

— Не се притеснявай. Няма да направя нищо безразсъдно. — И когато видя, че Марибел не е напълно убедена, добави: — Давам тържествената си дума. Така става ли?

Марибел задържа погледа ѝ за минута, след това кимна.

— Вуено! А сега, преди да се приберем у вас и да подреждаме останалото, което намерихме в онзи сандък...

— Не че ще намерим нещо — прекъсна я Трейси унило. — Прегледах набързо съдържанието. Всичко като че ли е лична кореспонденция и снимки.

— Да, но това не означава, че няма да намерим нещо полезно.

— Дано да е така.

— Е, във всеки случай, преди да си тръгнем, може би ще бъдеш така добра да ми разясниш едно-две неща.

— Например? — попита Трейси учудено.

Марибел посочи с ножа си към пръста на Трейси.

— Да не си мислиш, че не съм забелязала липсата на онази грамада. Или че богаташчето не беше на литургията, не изпрати цветя, дори не прояви учтивостта да се обади. Това, че през последните няколко дена си кротувах, не означава, че не съм любопитна. И така? — Тя се облегна и кръстоса ръце на масата. — Какво обяснение ще ми дадеш?

— Върнах му го — отговори Трейси с абсолютно пренебрежение.

— Това не ме просветлява особено.

— Тогава ще го кажа другояче. Скъсах. Върнах му онзи вулгарен камък. — Трейси направи пауза, преди да се реши да продължи. — Той е излизал с друга. Дори и на нея е дал пръстен.

— Какво? — възмути се Марибел. — Този долен кучи син!

Трейси кимна.

— Не мога да повярвам, че ме е мамил. Чувствам се като идиотка.

— Е — усмихна се Марибел, — ако питаш мен — макар че досега не си ме питала — струва ми се, че си се отървала.

— И защо смяташ така?

— Защото — подхвана Марибел търпеливо, — така няма да има нужда да те спасявам. От самата тебе и от него.

— И защо казваш това? — попита Трейси озадачено.

— Защото той не беше за теб, Трейс. Всъщност, вместо мистър Подходящ, той беше мистър Неподходящ. Всички го виждаха.

— Брей! — възкликна Трейси. — Мислех, че според теб е идеален. Защо нищо не ми каза? Можех да си спестя много сърдечни мъки.

— Не — отвърна Марибел тихо и поклати глава. — При такава ситуация само щеше да намразиш вестителя на лоши новини. — Тя протегна ръка през масата и стисна ръката на Трейси. — Предпочитах да си държа устата затворена, за да запазя приятелството ни непокътнато.

Откровението на Марибел предизвика сълзи в очите на Трейси.

— Аа, не! — замоли Марибел. — Por favor^[1]! Недей сега да се поддаваш на емоциите заради мен!

— Ако... — преглътна Трейси. — Ако съм леко... въз, трогната изобщо не е подходящата дума, по-скоро развълнувана... то е само защото това означава толкова много за мен. Не зная как въобще щях да преживея последните няколко дена, ако не беше ти. Сериозно ти говоря.

— Знам — рече кротко Марибел. — И съм поласкана, наистина. Но нали затова са приятелите. — След което се наведе нетърпеливо напред и рязко смени темата. — Какво ще кажеш ако вземем едно важно решение?

— Марибел! — възпротиви се Трейси. — За къде бързаме? Никога не мога да ти вляза в крачка.

— Това е поради кубинската ми жилка — отговори Марибел. — Ние, испанците, живеем живота си на по-бързи обороти от вас, англичаните — засмя се тя. — Както и да е, решението е съвсем просто. — Тя се намръщи към чинията на Трейси. — Да разбирам ли, че си приключила с изतिकването на храната и с преструвките, че ядеш?

Трейси притеснено кръстоса ножа и вилицата в чинията и кимна. Чувстваше се ужасно. Беше видяла менюто и нямаше нужда да ѝ се напомня, колко безбожно скъп беше обядът.

— Ето какво си мислех — започна Марибел. — Защо не запратим по дяволите предпазливостта и поне веднъж да забравим за талиите си? Хайде да си поръчаме някой божествен десерт — и знам точно какъв. Тук приготвят най-прелестния класически крем Брюле, от който ще ти потекат лигите — истински крем Брюле, без да го разкрасяват и развалят с ягоди, шоколад или други подобни. — Тя погледна към Трейси със светнали очи. — Ммм? И така, каква е присъдата ти? Ще се впуснем ли в грях? Или не? Хайде! — примоли се тя и наклони глава на една страна. — Хайде да поемем риска.

— Аз ще се въздържа — усмихна се Трейси. — Но ти давай, поръчай си. Не искам да те спирам.

Марибел се нацупи и въздъхна.

— Не, права си. И без това дрехите ми вече са ме намразили — оплака се тъжно. — Не мога да си позволя да кача дори едно кило, защото не мога да си позволя нов гардероб. Е, стига толкова на тая тема. Крем Брюле... — Езикът ѝ затрептя при произнасянето на *p*, сякаш предвкусваше крема, и въздъхна още по-дълбоко. — Все пак беше хубаво да си помечтаем. Не е ли така?

— Да — съгласи се Трейси. — Една прекрасна фрашкана с калории, гарантираща надебеляване мечта.

— На която ние, като малки мъченици, непоколебимо устояхме.

Марибел избърса устните си с крайчеца на салфетката, извъртя се и привлече вниманието на сервитьора. Вдигна ръка и надраска цифри из въздуха с въображаем химикал.

Той се усмихна и се поклони леко.

Марибел се обърна, постави лакът на масата и подпря брадичка на ръката си.

— Сладък е, не мислиш ли? — попита тя замечтано.

— Кой? Сервитьорът?

— Разбира се, че сервитьорът. На кого мислиш правих мили очички през време на целия обяд?

— Хей, а аз мислех, че ти и сенър Мистериозо...

— Той си има име, знаеш. Рамон. Рамон Фелипе Есколано, но приятелите му го наричат Рей. И какво за него?

— Ами, след всичко, което се случи, аз все още не съм го виждала, но имах чувството, че ти и този Рамон си прекарвате чудесно.

— И? Само защото нямаш пари не означава, че не можеш да зяпаш витрините.

— Марибел!

— Ами така си е. Можеш да гледаш, дори и ако не купуваш.

Трейси поклати глава.

— Ти си непоправима, знаеш ли?

Марибел се усмихна и проследи с поглед приближаващия се сервитьор.

— Ммм. Намирам, че черните мъже в свежи бели шорти са неустойими. Естествено, една хубава бяла тропическа каска само ще подсили сексуалното очарование. — Тя изведнъж придоби сериозно изражение. — Хей, мислиш ли, че това обяснява защо съм така побъркана по Бахамите?

— Възможно е — отсъди Трейси разнежено. — Но какво знам аз? Със сигурност обаче някой ден ще свидетелствам за едно нещо.

Марибел вдигна въпросително вежди.

— Така ли? И какво е то?

— Че си побъркана — точка!

Двете с Марибел седяха в предната стая на къщата, в която Трейси бе израсла. Телевизорът тихо премигваше с изцяло намален звук. Каналът беше нагласен на ВМАИ, Следобеден филм, някакъв сладникав шпионски трилър от началото на седемдесетте. Не от типа на Бонд, но някаква имитация, снимана с оскъдни средства. Тъй като образът се приемаше изцяло от старомодна антена на покрива, през екрана непрекъснато минаваха черти.

Нито Марибел, нито Трейси обръщаха внимание на телевизора. И двете се бяха пременили във всекидневно облекло, Трейси — в прекалено голяма тениска с изрисувани делфини, която достигаше до под коленете ѝ, а Марибел — в бледи оръфани къси дънки Ливайс и алена блуза с гол гръб. Предната врата бе широко отворена, мрежата възпираше ордите насекоми, а кепенците бяха вдигнати с оптимистичните надежди да уловят някой заблуден насрещен вятър. Над главите им вентилаторът едва се движеше, а перките му вяло раздвижваха въздуха.

Навсякъде около тях бяха разпръснати купища кафяви пликове и прашни папки, които двете с Марибел бяха пренесли на части от тясното пространство на тавана.

— Де да знаехме какво търсим — терзаеше се Марибел, докато натискаше металната пластинка на кутия пепси без кофеин. Тя тръсна глава и заметна лъскавата си черна грива върху раменете. — Запомни ми думите. Каквото и да е то, сигурно през цялото време ни стои под носа. Без да разберем.

— Де да е така....

Марибел сръбна от пепсито и издаде звуци на задоволство.

— Забрави за пари — каза Трейси, седнала с кръстосани крака върху голия полиран дървен под между две черги. — При бързия си преглед щях да ги открия. Възможно е да попаднем на застраховка живот, но някак си се съмнявам.

— Даа... — Вниманието на Марибел за момент бе привлечено от картината на телевизионния екран. Показваха руса красавица с бляскави очи и гъста коса, притиснала се към измазана с гипс стена, с вдигнати ръце и пистолет, насочен нагоре, докато се насочваше на пръсти към отворена врата. Само слепец не би разпознал обаятелната Урания Викърс, кинозвездата от миналото, превърнала се в супер

телевизионна звезда, а след това в писателка, чиито бледи очи и изящни скули редовно надничаха от страниците на жълтата преса. На последната снимка, която Марибел беше видяла, Урания Викърс не изглеждаше много по-стара отколкото в този трийсет и няколко годишен филм — ефект, постигнат благодарение на комбинацията от магическото действие на боята за коса, щедрия грим и перуката.

Марибел обърна гръб на телевизора, постави пепсито на пода и седна срещу Трейси, огледален образ на индианската ѝ поза. Тя вдигна една издута папка от близката купчинка и започна да развързва връзките с красивия маникюр на ноктите си.

— А не мислиш ли, че може и да грешиш? Сред всичко това трябва само да намерим нещо, което струва двадесет и седем хиляди долара.

— Да, разбира се — отбеляза Трейси сухо. — Може би лотариен билет отпреди хиляда години.

Марибел въздъхна.

— Нямах предвид това и ти го знаеш. Но как може да си толкова сигурна, че няма да открием стари сертификати за държавни ценни книжа, или... или облигации, струващи двадесет и седем хиляди бона... — Тя въздъхна треперливо, като чу собствените си фантазмагории и въздишката ѝ заглъхна в тишината.

Известно време преглеждаха книжата мълчаливо, като компания им правеха само звуците на шумоляща и шушнеща хартия, сякаш някой размесваше карти. От време на време си подаваха листи, писма, снимки, бележки.

Нищо значително. Стари сметки за телефон, ток и газ, всичките отпреди няколко десетилетия — насъбран продукт от ежедневието.

Трейси приключи с проверката на първия плик, събра съдържанието му и го напъха обратно. Издаде гъргорещ звук на безсилие и го бутна настрана.

— Да разбирам, че си нямала късмет, така ли? — попита Марибел.

— Не и с тази партида.

Продължаваха все по същия начин.

Трейси избра по-тънък плик със завързани на панделка върви и започна да го развързва. Вкара ръка и измъкна една купчина книжа.

Разгъна един лист, след това друг и друг, като ги преглеждаше все по-бързо и по-бързо... и изпъшка.

— Какво, по дяволите?

Марибел долови треперлива нотка в гласа на Трейси, отмести купчината стари книжа, стана и опъна кръст назад като дъга. Погледна към телевизора. Сега Урания Викърс беше на щурвала на бързоходен катер, преследвана по петите от цяла ескадра катери с въоръжени главорези на борда. Сцената беше снимана с малко пари, най-вероятно в студио пред прожектиран фон. Урания, със забрадка на главата и големи тъмни очила, правеше всичко според възможностите си на второстепенна актриса да се свие и отбегне въображаемите куршуми.

Марибел загърби телевизора, приближи се до Трейси и клекна от едната ѝ страна. Вниманието ѝ беше привлечено от нещо подобно на официален документ, един от няколко подобни.

— Какво е това? — попита тя.

Трейси го подаде с думите:

— Очевидно точно това, което пише отгоре. Акт за раждане.

— Да, но е издаден на името на някоя си Анна Рейнълдс.

— Точно това ме смая. — Трейси сбърчи чело, очевидно объркана. — Коя ли е пък тая Анна Рейнълдс? Да ти идва нещо наум?

— Мисля, Трейси, мисля.

Марибел прегледа документа отблизо и прокара дългите си лакирани нокти по всеки ред с попълнен текст.

— Ах. Хммм. Според този документ бащата е Томас Рейнълдс, а майката е... чакай да видя... Виктория Уре.

Тя погледна към Трейси.

— Някое от тези имена познато ли ти е?

Трейси се зарови в паметта си, но не откри нищо. Тя поклати глава.

— Нищо. Кълна се, че днес за първи път чувам за тези хора. Но първото име на татко беше Томас. — Тя задърпа долната си устна с палеца и показалеца си, сякаш това можеше да ѝ помогне да разгадае загадката. — Само че фамилията му не беше Рейнълдс, а Съливан.

— Да, да — кимна Марибел. След известно мълчание нещо привлече погледа ѝ. — Трейс — произнесе тя много тихо.

Трейси спря да дърпа устната си.

— Какво?

Марибел проследи с пръст датата на раждане на акта за раждане.
— Забеляза ли, че според този документ Анна Рейнълдс е родена на четиринадесети февруари?

Трейси грабна документа, стисна го с две ръце и се втренчи в него.

— Боже господи! — възкликна тя. — Права си. Св. Валентин. Когато е и моят.

— И — добави Марибел приглушено — забележи, че годината е 1980. Виждаш ли? — Тя посочи с пръст мястото и те отново размениха погледи.

Трейси изтръпна.

— Но... нищо не разбирам — изломоти бързо Трейси. — А я погледни тук. — Посочи обвинително с пръст към документа. — Родена в два и четиридесет и седем сутринта, точно когато и аз.

— Знаеш ли какво означава това?

— Мисля, че да — изрече Трейси с горчивина. — Този акт за раждане е издаден на някой, роден на същата дата като моята. И не само това, но в абсолютно същия час, до минутата. И този някой се казва Анна Рейнълдс.

— Да? И то какво ти говори?

— Просто това — отговори Трейси разтреперано. — Ако Анна Рейнълдс е някой друг, добре. Но да предположим, че Анна Рейнълдс и аз сме едно и също лице...

— Да?

— Ами тогава аз? Ако това е положението, аз къде се връзвам?

Марибел продължи да я гледа втренчено, неспособна да измисли отговор.

Внезапно Трейси се почувства много изморена. Тя се облегна на стената и затвори очи.

— И по-важното — изрече тя, — коя, по дяволите, съм аз?

[1] Por favor (исп.) — Моля. — Б.пр. ↑

10.

Трейси седеше от едната страна на масата в столовата, вперила поглед в нарастващата купчинка доказателства за... е, не беше много сигурна за какво, но в този пъзел все още липсваха някои съществени елементи.

Марибел, седнала точно срещу нея, гледаше телевизионния екран. Очевидно ВМАИ излъчваха кино парад с Урания Викърс — три второкласни филма един след друг: шпионският трилър, който бе свършил; драма с библейски костюми, която приближаваше към края, и съдейки по филмовите откъси по време на прекъсванията за реклама, предстоеше малко известен филм от 1972, озаглавен „Империя на амазонките“.

Трейси бе извърнала лице от беззвучното трепкане на телевизора и не му обръщаше никакво внимание. Съзнанието ѝ беше заето от книгата, които с Марибел бяха открили и които лежах с лицевата страна нагоре върху пластмасовата повърхност: омачканите и изгладени документи бяха подредени в редица като хор от обвинения. Светлината на лампона с трите си електрически крушки, включени на максимума си от 150 вата, още повече засилваше сюрреалистичната картина.

Горната редица съдържаше четири документа, един от друг по-уличаващи. Трейси ги беше подредила в хронологичен ред от ляво на дясно и всеки разказваше своята собствена история.

Първо беше едно копие от брачно свидетелство на Томас Рейнълдс и Виктория Уре, с дата 27 август 1979 година и съответния печат от градската регистратура; гражданският акт се е сключил в Пайн Блаф, Арканзас. Един от подписите бе познат: Томас бе изписано с неподражаемия почерк на баща ѝ по начина, по който той винаги го изписваше, а Рейнълдс — с абсолютно същия почерк.

Трейси нямаше никакви основания да се съмнява в автентичността на подписа на баща си. Но не познаваше ъгловатия почерк на булката.

Булката. Най-вероятно майка ми.

Трейси докосна подписа и прокара пръст по ъгловатите букви. Колко странно, че след всичките фантазии за майка си, сега, когато най-накрая виждаше името и подписа ѝ, не почувства по-близка жената, която ѝ бе дала живот. Ако не друго, почти невъзможно беше между тях да възникне някаква връзка.

Това неочаквано чувство я обезпокои: беше точно обратното на онова, което винаги си бе представяла.

Следващият по ред документ беше актът за раждане на Ана Мелинда Рейнълдс, подписан от д-р Роджър Л. Джоуплин, в Чарлстън, Западна Вирджиния, с дата 14 февруари, 1980 година. Съответно удостоверен от градския регистратор и с положен официален печат.

Третият документ показваше, че Томас Люк Рейнълдс легално е сменил името си на Томас Джозеф Съливан. Смяната е регистрирана в Галвстън, Тексас, на 16 октомври 1982 година.

И накрая, четвъртият документ от редицата. Този, според който името на Ана Мелинда Рейнълдс е официално сменено на Трейси Ан Съливан. Както и другите документи, този също бе издаден от още едно необичайно място — Сан Преъри, Уисконсин, с дата 9 май 1983 година.

— Марибел — започна Трейси бавно, — зная, че си чувала за Галвстън, Тексас. Но какво общо има между Пайн Блаф, Арканзас; Чарлстън, Западна Вирджиния и Сан Преъри, Уисконсин?

Марибел отмести поглед от телевизионния екран.

— Лесно е — засмя се тя. — Всички те са места, за които никога досега не съм чувала и изобщо нямам намерение да посещавам.

— И аз мисля същото — кимна Трейси. — Мисля, че улучихме. Сякаш татко и Виктория, или татко, Виктория и аз, или само татко и аз, сме обикаляли из страната с гигантски крачки. — Тя се намръщи още повече. — Само дето за нищо на света не мога да разбера защо. Няма никакъв смисъл.

— Хмм. Права си, трябва да има някаква причина. Може би... може би е трябвало да пътува заради работата си? — предположи Марибел любезно.

Трейси ѝ стрелна един от онези погледи, които казваха: *я стига!*

— Съвсем искрено се съмнявам в това. Нали помниш, че преди злополуката и неработоспособността му, той е бил риболовец в

Луизиана. Галвстън е в залива, добре. Но как, по дяволите, комерсиалният риболов ще го отведе в Арканзас, Западна Вирджиния и Уисконсин? — Тя направи кратка пауза и бавно добави. — Предполагам, че трябва да се изразя така: татко винаги е твърдял, че е риболовец. И аз му вярвах. — Тя протегна отчаяно ръце, след това ги отпусна тежко в скута си, където те се заизвиваха неспокойно, подобно на малки животинки, хванати в капан. — Но сега вече не знам на какво да вярвам.

— Има и нещо друго, което не се връзва и което още не сме обсъдили.

— И това е...?

— Ами ако баща ти е сметнал за необходимо да промени своето и твоето име, няма ли документи за Виктория Уре? Това не ти ли хрумна?

— Всъщност, не — призна Трейси. — Не се бях замислила. Но сега, след като го спомена, имаш право. — Трейси зарови из мозъка си за най-различни сценарии. — Във всеки случай, не сме обсъдили възможността Виктория Уре да е мъртва. Всъщност, това идеално би обяснило нежеланието на татко да говори за нея. Може да е скърбял до последно.

— Да, но не попаднахме на нищо, в което да се говори за смърт — припомни ѝ Марибел. — Няма смъртен акт. Няма некролог. Нищо. Нито пък, ако все още е жива, нещо, свързано с развод.

— С други думи — добави Трейси, — като изключим името Виктория Уре, което се споменава в брачното свидетелство и акта за раждане, дамата е изчезнала. Сякаш... — Трейси се начумери и поклати глава. — Нее, забрави.

— Трейс! — повиши глас Марибел. — Не можеш да постъпиш така с мен! Не е честно! Знаеш колко мразя, когато някой започне да ми казва нещо и не довърши. Хайде! Казвай!

— Добре! — предаде се Трейси безрадостно. — Искях да кажа, че татко е бил така потаен, защото може да се е укривал. Например от закона?

— Трейс, Трейс — стълча я Марибел. — Сега вече наистина си измисляш. Я си помисли. Ако беше така, защо щеше да си прави труда да сменя имената ви законно? Не забравяй, че ако са искали, властите щяха да го намерят за нула време. Само щяха да наберат старото му

име в компютъра и хоп! Официалната смяна на името щеше да изскочи за секунди.

— Може би — въздъхна Трейси, — защото, макар и да беше прекрасен, татко бе наистина много чудат.

— Няма нужда да го казваш. Всички сме чували за семейни тайни, но тази тук е върхът на сладоледа... — Марибел спря рязко и настръхна, сякаш се беше натъкнала на нещо значително, но нямаше и представа какво точно. — Сладолед — измърмори тя под носа си и забарабани все по-бързо с пръсти по устната си. — Сладолед... сладолед... Защо си представям... Еврика!

Тя щракна с пръсти и се усмихна триумфално.

— Защото майките често правят сладоледени десерти — тържествуваше тя, — ето защо! Това е то! Трейс! Това е отговорът!

— Марибел, добре ли си?

— Никога не съм била по-добре. Слушай, амига. Опитай това. Ами ако баща ти се е опитвал да те скрие от... не. Зарежи! Ами ако, по една или друга причина, се е опитвал да те скрие от майка ти? Може би за твое добро? Ето така нещата се връзват.

Трейси замълча, докато асимилираше хрумванията на Марибел.

— Нещо... — успя да изрече тя колебливо — нещо в това...

— Знам, знам, няма нужда да ми го казваш — гукаше Марибел весело, — ... просто се връзва! Нали това искаше да кажеш?

Трейси с неудоволствие поклати положително глава. Не можеше да не мисли за ироничната ситуация. През целия си живот най-много копнееше поне за някаква информация за майка си. И ето сега, когато пресяваше слоеве от информация и се приближаваше все повече и повече, въобще не беше сигурна дали наистина иска да открие истината.

Когато проговори, гласът ѝ трепереше.

— И как предлагаш да продължим?

— Как? — Марибел погледна часовника и потисна прозявката си. — Ами да седнем, да поотпочинем малко, да поспим. Все още имаме да прегледаме ужасно много снимки, да прочетем и най-дребните текстове и тем подобни. Аз викам да спрем за днес, съвсем заслужено да поотморим и да продължим утре. Да започнем свежи сутринта... или следобед, или когато и да е. Абсолютно загубих представа за времето. Междувременно можем да хванем този филм,

който ще започне след малко по телевизията. — Марибел кимна към телевизора.

Трейси се извърна.

На екрана — все още без звук — Урания Викърс изглеждаше величествено на трона си от грубо изсечена скала и наблюдаваше поклонението на тълпа от красиви, оскъдно облечени красавици, преди да вдигне поглед към подиума, на който мускулест млад Прометей се гърчеше в напразни опити да се освободи от оковите си. По устните на Урания, която щракна с дългите си хищни нокти, можеха почти ясно да се прочетат думите ѝ: *Твоето наказание ще сполети всеки мъж, дръзнал да нагази в тези земи. Това е земя, по която мъжки крак не бива да пристъпва. Това е... империята на амазонките!*

При което заглавието „Империята на амазонките“ просветна в огнени окраски на екрана в три редици крещящо жълти букви.

Трейси се обърна с умоляващ израз на лицето си.

— Марибел — простена тя, — не! Имай милост. Това е мъчение. Знаеш как ненавиждам тези нискобюджетни филми.

— О, но това не е кой да е нискобюджетен филм, Трейс. Това е „Империята на амазонките“. Култова класика. Съвсем сериозно, трябва да го гледаме. Няколко пъти съм хващала отделни части и всеки път едва не пукнах от смях, толкова смешно беше. Наистина е много комичен. А най-хубавото е, че хуморът е непреднамерен и точно това го прави толкова велик.

— Ами тези? — попита Трейси и посочи втората редица документи на масата. Всяка спретнатата купчинка представляваше ипотека, или известие от ипотекодържателя, че продава ипотека на трето лице. Една купчина бе определена за известия за закъснение и всяко писмо, изискващо плащане, бе все по-заплашително от предното.

Истинското ми наследство, помисли си Трейси горчиво. Господи, само ако знаех...

— Хайде, Трейс — опитваше се да я придума Марибел. — Бъди добра. Десет минути. Само толкова. Ако след това успееш да се откъснеш от телевизора, ще спрем да гледаме. Става ли?

— Ох, добре — съгласи се Трейси с болезнено примирение. — Десет минути. Можеш да пуснеш звука, но аз ще гледам от хей там долу.

При тези думи Трейси стана рязко от стола си и се настани с кръстосани крака на пода.

— Ще преглеждам тези снимки докато гледам.

Марибел се забърза към телевизора и усили звука. Както можеше и да се предполага, саундтрака звучеше скърцащо, а музиката извиваше до мелодраматично кресчендо. Диалогът бе заснет в чужбина с оскъдни средства, най-вероятно в Източна Европа, бе дублиран отвратително и допълваше идеално тази върховна глупост.

Нямаше нищо синхронно. Устните се движеха там, където не би трябвало, и оставаха неподвижни на места, в които би трябвало да се движат. На места декорите се разклащаха от движението на героите. И въпреки че филмът бе заснет през седемдесетте, диалогът бе класически за петдесетте, но пикантно гарниран с убийствени дози архаизми.

Например: *Къде закрачила си ти, моя кралице?*

Все е едно за тебе. Варварите идват, а моята ножница е без своя меч. Бързо, донеси го. Ти! Пригответи ми единорога. И бързо!

Или: *За какво стоиш наоколо?*

Очаквам вашата заповед, Ваше Величество.

Давам заповедта!

Ако всичко беше измислено нарочно, нямаше да се получи. Но заснет сериозно и то толкова зле, филмът се превръщаше в творба на комедиен гений.

— Не спада ли към отделна класа? — припя Марибел. — Кълна се, че е готин като филм на Ед Ууд... и два пъти по-фантастичен от Дза Дза Габор в „Космическа кралица“. Който пък е друг бисер! Сега, Трейс, се нуждаеш точно от една огромна доза истинска, очевадна безвкусица.

Трейси слушаше диалозите, а погледът ѝ пробягваше от екрана към снимките и от снимките към екрана. На моменти не можеше да не се изкикоти. Марибел не преувеличаваше. Това наистина бе един от най-смешните филми, които бе гледала.

Десетте минути преминаха в петнадесет. Петнадесетте станаха двадесет. А Трейси продължаваше да гледа. Купчинката снимки бяха сортирани и поставени настрана — нищо на тях не ѝ беше познато. След това Трейси посегна към албум за изрезки, подвързан с маслиново зелена пластмаса и щампован с крещяща позлата. Тя го

разтвори и изпъшка при вида на цветната снимка на баща си на млади години. Той стоеше до жена на средна възраст, която се бе притиснала до ръката му и държеше букет малки розови рози, обвити с бял тюл. И всичко това на фона на бетонни стени и лъскав, вълнообразен линолеум. Правителствена сграда без излишна украса? В Пайн Блаф, Арканзас, може би? Където и да беше, определено имаше вид на някаква институция.

Снимката съвсем ясно обясняваше прогнилия и плесенясал тюл, който беше открила в сандъка.

Но Трейси прояви най-голям интерес към жената, която се притискаше собственически към ръката на баща ѝ, опряла бузата си в неговата, а полуотворените ѝ червени устни разкриваха ослепително бели зъби със съвсем леко издадена напред захапка.

Нямаше начин да не я познае — особено докато телевизорът работеше. И то въпреки очевидната дегизировка — големи маркови очила с тъмни стъкла и най-вероятно перука с гъсти черни къдрици. Напълно достатъчно да заблуди хората в Пайн Баф, Арканзас, защото какво ли ще търси една световноизвестна знаменитост там?

Дори Трейси трудно повярва на очите си. Жената на снимката — ако това беше Виктория Уре от брачното свидетелство, носеше родео версия на каубойски костюм, макар че надали щеше да свърши много работа, ако наистина се използваше за родео. Бели кожени панталони, подпъхнати в умопомрачително скъпи, ръчно изработени бели каубойски ботуши със сложни нашивки. Бяла копринена маркова блуза. Тоалетът завършваше не просто с някоя обикновена десетгалонова шапка или по-малка, плоска каубойска версия, не, а с голяма, кръгла като паница бяла сламена шапка Сесил Бийтъниш, украсена със сребристи цветя.

Вярно ли е? Или не е?

Трейси прикова очи в телевизора. На екрана кралицата на амазонките търсеше съвет от оракула — сляпа вещица, която очевидно живееше на ръба на действащ вулкан. Всред боботене и облачета дим всичко се тресеше, гърмеше и търкаляше. А там, на живо, меднокосата Урания Викърс, с ослепително белите си зъби и специфичната, съвсем леко издадена напред захапка...

Трейси отново погледна в скута си жената на снимката до баща ѝ. Ръцете ѝ трепереха докато отгръщаше дебелия страница. От ляво се

мъдреше снимка на булката в близък план. Изключителна прилика!

Не, не изключителна: *самата тя*. Така трябваше да е.

Тя, в албума в скута ѝ.

Тя! Там на екрана.

— М-Мари-бел?

— Трейс? Какво има? — Марибел усети сериозна нотка в гласа на приятелката си. — Какво? Какво намери?

— Марибел, ще погледнеш ли това? Каж ми дали не си фантазирам.

— Разбира се! — Марибел скокна от дивана, намали звука на телевизора и се приближи до седящата на пода Трейси. Погледна надолу и отмести очи, след което последва класическа закъсняла реакция. Очите ѝ без малко да изхвъркнат от орбитите си.

— Уха! Това същата жена ли е, за която си мисля?

— Точно това исках да те питам.

Марибел моментално забрави за филма, плъосна се на пода до Трейси и се протегна към албума. Поднесе го под сияйния ореол на лампона. Наклони глава настрани като птичка и загледа снимката отблизо.

— Хъм!

След което бързо и въодушевено започна да прелиства албума. Следваха страници със снимки, всички те очевидно направени по същия случай.

Марибел затвори очи и поклати глава с резки движения, като че ли куче се отърсваше от водата. След което отново отвори очи.

Ако махнеш очилата и перуката, разсъждаваше тя.

Сега беше ред на Марибел да хвърля сравнителни погледи между снимките и безмълвния екран, а лицето ѝ бе изкривено от напрежение. Тя върна албума без думи и издиша шумно.

— Е? — интересува се Трейси, която се опитваше да открие отговора по изражението на приятелката си.

— Дръж се да не паднеш — предупреди Марибел. — Всичко ми говори, че е невъзможно, но...

— Но какво? — запита Трейси със затаен дъх.

Марибел я изгледа с безкрайно удивление.

— Какво искаш да кажеш с това какво? Ти вече знаеш отговора. Ако жената на снимката е Виктория Уре и ако, както открихме, баща ти

се е женил само веднъж, ами, освен ако няма сестра близначка, за която никой нищо не знае, бих казала, че госпожа Уре и Урания Викърс са едно и също лице.

— Това... — Жестовете на Трейси бяха като на разтревожено птиче. — Това ми се струва невъзможно.

— Така е — съгласи се Марибел. — Но нали намери снимка на булката и младоженеца. И какво знаеш дотук? Младоженецът е баща ти, а се оказва, че булката е абсолютно копие на Урания Викърс.

— Вярно, но...

— Тцъ-тцъ. Аз говоря сега. — Тя прелисти още страници от албума, намери точно определена снимка в близък план и посочи с пръст към определено място. — Забеляза ли тази мъничка бенка тук, на шията на Урания? Видях я по телевизора. А тук, на тази снимка също я има. — Тя спря, задържа погледа си върху Трейси и добави: — Трябват ли ти още доказателства?

Трейси беше загубила дар слово.

— Погледни на нещата трезво, карина^[1] — продължи Марибел. — Шансовете може да са стотици милиони към един, но всичко води до Урания Викърс. Възможно е да са се срещали с баща ти — може би на снимачен терен, кой знае? — и между тях да се е получило нещо. Освен това, ако погледнеш акта за раждане и направиш някои сметки, ще установиш, че тя вече е била бременна, когато са се оженили.

— Най-малко в третия месец — промърмори Трейси.

— Ъхъ. Обзалагам се на всичко, че са пазили бременността, сватбата и раждането в тайна заради публичността. Нито пък можем да отхвърлим възможността, че най-вероятно в началото баща ти не е познал звездата Урания. Съвсем спокойно можем да предположим, че тя е използвала фалшива самоличност, тъй като вече знаем, че е използвала измисленото име Виктория Уре. Възможно е да е излъгала дори баща ти в началото.

Трейси искрено се надяваше да не е било така. Горкият татко! Той беше много чувствителен и беше лесно да го нараниш.

— Потайността им обяснява защо са избрали да се обвържат в някакво затънтено място в Арканзас. Урания несъмнено е разчитала, че фалшивата самоличност и тъмната перука ще я преобразят. Също така се запитай, както най-вероятно и тя се е запитала, кой в Арканзас би разпознал коя всъщност е тя? Някой изобщо може ли да очаква, че

една истинска кино звезда ще се появи точно в Пайн Блаф, Арканзас? — Марибел погледна Трейси въпросително и поклати глава. — Не мисля. — След малко добави: — Следиш ли мисълта ми?

Трейси опита да преглътне надигналата се в гърлото ѝ буца.

— Струва ми се... да.

— Добре. И така, след като не намерихме никакви документи за развод, склонна съм да се обзаложа, че бракът все още е регистриран, макар и да не знам дали е валиден, или не, след като е използвано измислено име. Но все пак едно нещо е сигурно. Тя със сигурност не е била непълнолетна и освен ако не страда от продължителна загуба на паметта, или от множествено разстройство на личността (в което искрено се съмнявам), много добре е знаела какво върши. Мога също така да предположа, че са се разделили с баща ти, защото не е издържала дълго далеч от светлините на рампата. След като веднъж си станала звезда, предполагам, че се нуждаеш от редовни дози хвалебствия... нещо подобно на наркомана, който не може без наркотика си, нали разбираш? И, моля те, не го разбирай погрешно и не ми се сърди, но когато си е събрала багажа и си е тръгнала?...

Трейси изчака.

— Ами, няма да се изненадам, ако го е направила без дори да каже сбогом. Нито на теб, нито на баща ти.

Трейси въздъхна шумно. Настръхна при мисълта, че нещата може да са се развили по този начин.

Господи, надявам се да не е било така, мислеше тя трескаво. Ако предположението на Марибел е вярно, тогава Урания Викърс наистина е разбила сърцето на баща ми. Нищо чудно, че и дума не обелваше за миналото!

— Ще кажа едно нещо — сподели тя с Марибел. — От приказките ти разбирам, че самата ти не си голям почитател на Урания Викърс.

Марибел отговори с прозаично свиване на раменете.

— Какво да ѝ харесвам или да не ѝ харесвам? — попита Марибел. — Повечето от филмите ѝ са ми забавни. Не са някакво велико изкуство, но са пред взето смешни. Гледаш това, което получаваш. Признавам, че бях залепена към онзи телевизионен хит сериал, в който Урания участваше в началото на деветдесетте. Искам да кажа, че тя наистина беше велика! За няколко години беше на първо

място по телевизията. Но дали ми харесва или не? Хм. — Марибел потъна в размисъл. — Честно да ти кажа — поде тя бавно, — никога не съм се замисляла. Нито за едното, нито за другото. — Тя се засмя тихо. — Определено не се затичах да си купя автобиографията ѝ. Същото важи и за романа, който написа. — Тя хвърли въпросителен поглед към Трейси. — Ами ти? Какво ще кажеш? Какви са твоите чувства? Или по-скоро — тя произнесе думите ясно и отчетливо — какви бяха до днес!

Трейси потърка слепоочията си.

— Аз май пропуснах уранияманията. Като се замисля, най-вероятно защото татко ме държеше настрана от филмите и телевизионните ѝ шоута, но по такъв начин, че нищо да не заподозра. Досега чувствата ми като че ли са били неутрални. Естествено, виждала съм снимките ѝ в жълтата преса. Тези вестници се продават на всяка каса в супермаркетите. Но никога не съм си правила труда да ги чета. Просто ми беше... все едно.

— Което е за добро, ако имаме предвид случилото се.

Трейси кимна и си помисли: *аз ли не знам.*

— Е — обобщи Марибел, — попълнихме, доколкото можахме, празните дупки. Първо аз ще призная, че повечето от тях са само добре обосновани предположения. Но докато не се докаже противното — тя вдигна ръце, — вършат работа. Така също се обяснява, защо баща ти те е грабнал и непрекъснато се е местил, като е живял на странни, затънтени места. Обзалагам се, че това е било и причината да смени имената ви. По този начин, ако Урания случайно е размислела, нямало да ѝ бъде лесно да ви открие. Вероятно се е страхувал, че някоя прекрасна сутрин тя ще се събуди, ще почувства майчински инстинкт за около пет минути и ще се опита да те вземе.

Трейси кимна, но не проговори. Тя размишляваше наум и Марибел реши да не ѝ пречи.

Скоро Трейси отново се загледа в телевизора. На екрана Урания Викърс бе яхнала подскачащия си бял еднорог и преглеждаше войските си. Властна като Валкирия на Вагнер, в пълно бойно снаряжение. Облеклото ѝ бе смесица от различни епохи. Стратегически украсено бюстие, подобно на това на Ксена. Футуристична броня от чиста пластмаса ала Барбарела. Пола,

характерна за римския легион, пелерина от пера в стила на ацтеките. Плюс прическа конска опашка от „Русата амбиция“.

Същото важеше и за оръжието. Меч. Лазерно оръжие. Звезди за мятане като тези на нинджите. Арбалет.

Беше прекалено и Трейси се заля от смях: точно в този момент камерата внезапно приближи в близък план образа, който сякаш се втренчи точно в нея. Лицето на Урания, по-голямо от естествените размери, запълни целия екран: острите ѝ котешки зелени очи преминаха границата на телевизора и се впериха в Трейси с изучаващ и укорителен поглед.

Смехът застина в гърлото ѝ. Цяла дълга мъчителна минута Трейси не можа да си поеме дъх.

Здравият разум ѝ подсказваше, че всичко бе плод на въображението ѝ, че близкият кадър бе просто част от филма. И въпреки това тя не можа да се отърси от ясното усещане, че уединението ѝ бе нарушено. Че по някакъв начин Урания беше точно тук, в тази стая. Сякаш телевизорът беше вход, свързващ два свята — на реалността и фантазията — и че беше възможно да се придвижваш от единия в другия.

Разбира се, това бе нелепо. Детинско. Да, но... изглеждаше така обезпокоително реално.

Марибел се разтревожи. Докато преглеждаше документите някакво обезпокоително развитие привлече вниманието ѝ. Тя бързо прелисти документите и ги подреди по дата.

Това бяха известия до покойния Томас Съливан и неговите ипотечи. Въпреки че източниците им бяха различни и се използваха разнообразни изрази, всички се отнасяха до едно и също.

Най-старият документ, който Марибел постави най-отгоре, беше отпреди три години и половина. „Голдън Стейт Сейвингс & Лъун“ известяваха Том Съливан, че ипотеката, за която е подал документи, е одобрена. Навярно е изплатил старата ипотека, предположи Марибел.

Второто писмо бе изпратено седем месеца по-късно и го известяваше, че Голдън Стейт са продали ипотеката му на друга кредитна институция, „Садърн маринър банк & тръст инкорпорейтид“.

Следваше бланково писмо от „Садърн маринър“, с което официално го приветстваха на борда като нов клиент. Следващи по ред бяха документи от някаква фирма, наречена „Секънд Мортгидж стор“. Датираха отпреди година и половина и официално одобряваха втората ипотека по имуществото на Том Съливан.

Нямаше нищо необичайно в тези трансакции.

Но Марибел усети нещо нередно в останалите документи. Те бяха твърде много — много повече трансакции, отколкото беше нормално за толкова кратък период от време.

Марибел Пиналес не работеше в банка, но от многобройните си роднини бе научила достатъчно за ипотеките. Знаеше например, че беше обичайно един държател на ипотеки да продаде няколко ипотеки на друг държател. След известно време лицата, ипотекирали имотите си, биваха уведомявани да изпращат след определена дата вноските си на адреса на новата фирма.

Хубаво. Дотук нямаше проблеми.

Но през последните шест месеца ипотеките на Том Съливан се бяха раздвижили обезпокоително много. В началото първата ипотека е била препродадена, този път на брокерска агенция с наименование „Фърст Лендър файненшъл корп. инк.“, с офис на регистрацията в Екзума, Бахамите.

Не минават и два месеца и втората ипотека също се продава на финансовата група „Екуити партнърс, инк.“, с офис на регистрацията на Големите Каймани. И не само това, но през следващите осем седмици тази същата ипотека последователно сменя собствениците си, като преминава през две други банкови институции — „Глоубъл инвестърс тръст, инк.“, с офис на регистрацията в Лихтенщайн, които от своя страна я продават на „Ню Дайрекшънс банкинг“, Атланта, Джорджия.

Това означаваше, че втората ипотека на Том Съливан е била препродавана три пъти за три месеца.

Определено ситуацията ставаше все по-интересна.

До преди шест седмици. Според документацията, която Марибел държеше в ръцете си, първата ипотека на Том Съливан също бе преминала през няколко ръце. Следващият притежател на тези книжа? Не друг, а същата институция, която е държала за няколко незначителни седмици и втората му ипотека, „Екуити партнърс, инк“, от Големите Каймани, а те след съвсем кратко време я препродават на

(чудесата нямат ли край?) „Глоубъл инвестърс тръст, инк.“, от Лихтенщайн, които скоро се отвърщат и я продават на (чудо на чудесата!) „Ню Дайрекшънс банкинг“ от Атланта, Джорджия.

Вече както първата, така и втората ипотека, принадлежаха към авоарите на една-единствена кредитна институция.

При нормални условия ипотеките надали биха имали стойност, имайки предвид неиздължените дългове на Том Съливан. Но при особени обстоятелства, като например факта, че строителните предприемачи „Палм Коуст инкорпорейтид“ искаха на всяка цена да се докопат до мястото, скромното жилище се бе превърнало в едно от най-скъпо платените недвижими имуществата в Маями.

Нищо чудно, че само преди десет дни двете ипотекки са били продадени за последен път. И двете на един и същи купувач?

О, да! Марибел наистина надуши нещо гнило.

Тя се запита: Сред милионите ипотекки, които непрекъснато променят държателите си, какви са шансовете първата и втората ипотека на един и същи човек, ипотекирал имуществото си при различни институции, да се продадат независимо една от друга, но чрез същия сложен канал от купувачи и само в рамките на два месеца една финансова институция да грабне и двете? Така че у когото и да бяха книгата от първата ипотека, у него бяха и книгата от втората.

Отговор: Шансовете това да се случи непреднамерено бяха абсолютно нулеви.

Освен това тук не се вземаше предвид кралят на всички миризливи плъхове, националният холдинг „Екуити инк.“, който се бе сдобил с двете ипотекки и който не си беше губил времето, а веднага бе обявил просрочване.

— Има нещо гнило в Дания! — измърмори Марибел под носа си. — Някой си е играл на гоненица с ипотеките на Том Съливан.

Нямаше нужда Марибел да си задава въпроса чия умела ръка стоеше зад всичко. Дълбай достатъчно дълбоко, разсъждаваше тя, и рано или късно със сигурност ще се натъкнеш на строителните предприемачи „Палм Коуст инкорпорейтид“.

Марибел се съсредоточи върху последните известия за трансфер на ипотеките и ги разгледа по-внимателно. Нещо ѝ се въртеше в съзнанието, но все ѝ убягваше. Тя се протегна за двете известия за

предстоящо просрочване, по едно за всяка ипотека. Постави ги едно до друго и ги сравни. Какво имаше?

И изведнъж — бинго! Не в текста, а на бланката. Под основния надпис.

— Трейс? — промърмори Марибел нерешително.

Треиси се сепна и примигна с очи: имаше усещането, че тя и телевизорът подобно на ластици отново придобиха собствените си форми. Урания и телевизорът я бяха хванали в хипнотизираща хватка.

— Д-да? — Треиси запримига бързо, след което заклати глава като че ли да се отърси от виденията си. — Извинявай! — Направи неуспешен опит да се усмихне. — Бях се отнесла в друг свят.

— Има нещо, което ми се струва, че трябва да погледнеш — започна Марибел тихо.

— Добре.

Чу се шумолене на хартия, когато Марибел размаха една купчинка. Треиси забърза към приятелката си да види какво държи. Хвърли поглед към известията за смяна на собствеността и веднага ги разпозна от периода, в който сортираха книгата.

— Ох. Тези ли — промълви Треиси, сбърчи нос и подсмръкна, сякаш от тях се носеше противна миризма, което в случая на Треиси не беше далеч от истината.

Марибел я изгледа настойчиво.

— Преглеждала ли си ги по-внимателно?

— Още не — поклати глава Треиси. — Имах намерение, но не ми остана време да атакувам този куп. Защо?

— Като за начало виж тези. — Марибел повдигна двете известия за просрочване с такъв жест, сякаш бяха изцапани. — Нека да ти обърна внимание на името на фирмата — подсказа Марибел. — Ако се вгледаш внимателно, ще забележиш, въъ, дребните букви на бланката.

Треиси пое документите, а Марибел седна тихо със скръстени в скута ръце, загледана в приятелката си. Очакваше реакцията ѝ.

Тя не закъсна.

Треиси прочете първо големите стилни черни печатни букви:

„Ню Дайрекшънс банкинг, инкорпорейтид“

Нищо необичайно. Почти се обърна към Марибел — и изведнъж забеляза онова, което ѝ беше убягнало докато сортираха книгата. Под

името на корпорацията и точно над центрирания адрес с дребен шрифт бе изписано:

Филиал на семейни фирми Бигс-Даймън

Измина около минута, преди да го осъзнае. След това подскочи. Не можа да повярва на очите си. Бигс-Даймън? Фирмата, която се е учредила и се управлява в сътрудничество със семейството на Брайън Бигс, нейният бивш годеник?

— Не разбираш ли? — обади се тихо Марибел. — Сега вече знаем кой е подпалил чергата на баща ти. — Устните ѝ изразяваха отвращение. — Онзи богаташко. Или семейството му, което е едно и също. Казвам ти, само да можеш да го докопам за топките това копеле...

— Може би... може би той си няма и представа... — Трейси мигновено се застъпи за Брайън, макар и да не беше убедена в думите си. — Това е гигантска корпорация.

Красноречивото мълчание на Марибел ясно говореше за циничното ѝ отношение.

— Утре — продължи Трейси. — Първото нещо, което ще направя сутринта, е да се втурна към офиса му. Знам, че той ще уреди всичко — само заради времето, когато бяхме заедно.

Марибел я изглежда невярващо и само печално поклати глава.

— Не ме гледай така — озъби се Трейси. — Няма да го моля за нещо невъзможно. Предвид обстоятелствата, това е най-малкото, което може да направи за мен. Кучият син ми е задължен, по дяволите!

От очите ѝ се отрониха сълзи, които замъглиха погледа ѝ, така че не успя да различи тъжното скептично изражение на Марибел.

— Той ми е задължен! — повтори Трейси, трансформирайки болката си в гняв. — Копелето ми е задължено.

[1] Carina (исп.) — Скъпа. — Б.пр. ↑

11.

Санторини, Гърция

Слънцето се потапяше зад морето, обагряйки в розово водата, облаците и варосаните, разхвърляни по скалите къщи на Оя. Урания бе облегната на шезлонга, нарочно отместила поглед от красивата природна гледка, за която стотици души се събираха в най-северния край на острова, където развалините на стара каменна постройка, наречена от местните „Крепостта“, издаваха от върха като нос на кораб и предоставяха идеална позиция за пълно задоволство от пейзажа.

Марк, разположен на шезлонг срещу Урания, също беше сляп за природните красоти. Идеално разбираше защо най-важната му клиентка не беше в настроение да се наслаждава на природата: и той се чувстваше по абсолютно същия начин.

Какво друго чувство би предизвикала визитата на Джулия Маркоф, ако не чувството на обреченост?

Той си припомни един от любимите цитати на Бум Бум Манчини: *Единственото нещо, което отминава безвъзвратно като Коледа, е една залязваща звезда.*

— Е, можем да обсъдим тактиката, или предпочиташ непрекъснато да отлагаме — каза той, а гласът му изразяваше отпуснатост и нехайство, каквито не изпитваше. — И в двата случая е време да предприемем някакво радикално действие. Какво мислиш? Хммм?

Но дори и да мислеше нещо, устните на Урания не помръднаха. Междувременно, отвъд остров Тиразия, зад калдерата, слънцето се плъзна зад водния хоризонт и небето бързо притъмня. Фоточувствителните светлини в двора, разположени на нивото на терасата и нагоре по стъпалата, свързващи трите нива, автоматично щракнаха. Както и светлините на басейна, които излъчваха зловещи сияния от радиоактивно червено.

— Нали знаеш, че Джулия разчиташе да не приемеш предложението ѝ за писател призрак? — продължи той. — Ако се беше

хванала за предложението, договорът ти щеше да е спасен, а Инфо-Медия нямаше да имат възможността да се измъкнат. Всички знаем, че четири месеца е съвсем недостатъчно време да се сглоби една книга. За бога, Урания, трябваше ли така недвусмислено да отхвърлиш предложението ѝ? Не можа ли поне да кажеш, че ще си помислиш един ден и ще я уведомиш?

— Защо ли не мога да повярвам на ушите си? — изрепчи се тя. Урания Викърс, като повечето актриси, можеше да модулира гласа си за всяка ситуация, а за тази избра да поеме по утъпканата пътечка, използвайки невероятния тон на наранена жена. — Нужно ли е да ти напомням, че би трябвало да си на моя страна и да представляваш интересите ми? А ти какво правиш? Заставаш на страната на врага, ето какво.

— Да наричаш издателя си *враг* — подчерта Марк с въздишка — е непродуктивно. Така само ще затвърдиш тази представа.

— Така и трябва — отвърна дръзко Урания и самодоволно се усмихна. — Не аз направих тази стъпка, нали? За това можеш да благодариш на твоята приятелка *милата* Джулия. Във всеки случай това вече няма значение. Всяко отдръпване потвърждава психологическата важност да изразяваш гласно истинските си чувства. Знам го, защото съм жив пример за това. Сега, след като изразих истинските си чувства, се чувствам хилядократно по-добре, скъпи. Хилядократно.

Марк Варни прокара нервно ръка по косата си. Ако Урания си втълпеше нещо, нищо не можеше да я разубеди. Винаги успяваше тя да каже последната дума.

— Знаеш ли какво, скъпи? — рязкото репчене на Урания се трансформира в сладко гукане. — Защо не покажеш, че си изключително мила душичка и не потърсиш Мария? Хмм? Да ѝ кажеш да извади още една бутилка шампанско?

— Защо? — попита той. — Празнуваме ли нещо?

С този коментар Марк си спечели свирепа усмивка от страна на Урания.

— Ако имаме нужда от повод, можем да прием за търгването на милата Джулия. Но така само ще похабим хубавото шампанско. Достатъчно е да кажем, че ако някой има нужда от пийване, то това е твоята бедна, разкритикувана писателка... не си ли съгласен?

Урания сведе клепки престорено свенливо с ясното съзнание за опустошителния ефект на своето действие върху мъжете.

Марк се поколеба за миг. Урания сърбаше шампанско цял следобед. Но какво пък, по дяволите! При всичките й кусури — а те бяха цели легиони — алкохолизмът бе единственият недостатък, в който не можеха да обвинят Урания. О, тя обичаше тази пенлива течност; всъщност, всички го знаеха — особено ако беше скъпа и безплатна. Но още по-добре знаеха, че Урания беше професионалистка. През цялата й кариера нито веднъж не я видяха да прекалява с пиенето или — далеч от подобна мисъл — в пияно състояние. И макар Марк доста често да я виждаше пийнала, никога не я беше виждал пияна-заляна.

Естествено, причината за трезвеността на Урания не беше дълбока. Тя съвсем ясно осъзнаваше, че основните й банкови авоари се дължаха на външния й вид и затова много внимаваше за лицето и тялото си, подобно на хирург, който внимава за пръстите си. И както никога не си и помисляше дори да си покаже носа навън, без да си сложи пълен грим и да се издокара елегантно от глава до пети, така Урания нямаше намерение да ускорява неизбежното. Опустошенията на времето и патилата й бяха нанесли достатъчно щети: нямаше нужда да ги подпомага, като злоупотребява с определени вещества.

— Е, скъпи? — опита се да го придума тя престорено нацупена. — Какво чакаш?

— Ей сега ще се върна — каза Марк примирено, но грубо и се надигна.

Урания го наблюдаваше през полуспуснатите си клепачи. Тя с възхищение проследи плавното и непрекъснато движение, с което се изправи, след което се отдалечи като пантера, зашляпа с босите си крака край басейна и се изгуби в надвисналата арка на вратата, от която се прокрадваше удълженият жълт език на изкуствена светлина.

Урания много добре осъзнаваше непреднамерената сексуалност, която Марк Варни излъчваше. Загорялото му голо тяло, плочките по корема му, широките бели панталони от онова ново, фантастично фибровлакно, което им придаваше модерен намачкан вид и падаше леко по стройните му бедра.

Ех, фантазираше си тя понякога, ако не се беше отдал на кариерата. Или ако нивото му на интелигентност беше наполовина на

това, което е. Какъв съвършен жиголо за чудо и приказ щеше да стане от него!

За съжаление, Марк Варни беше роден с мозък в главата си и приятен външен вид — прехосване на мъжка красота, що се отнасяше до Урания.

От осветената стая долиташе тих шепот, след това отново се дочу почти беззвучното шляпане на боси крака по гладките камъчета, забити в бетона, както и свистенето и шумоленето на високотехнологична материя.

— Мария бе поставила в камерата още една бутилка — докладва Марк и отново се настани удобно на шезлонга. — Понякога съм абсолютно убеден, че е ясновидка, поне що се отнася до теб и до пенливата ти течност.

— Така и трябва да е — изрече Урания заядливо. — Тя е при мен от... — тя нехайно перна китката си — ох, откакто се помня.

— Което ми напомня. Помоли ме да ти предам, че ви остават само една каса и половина.

— Вече? — Урания се престори на изненадана. — Божичко, Кристал направо се топи тук. Ех, добре. Просто ще трябва да се обадим на онова място в Колонаки и да поръчаме да ни изпратят още няколко каси, нали така?

Сякаш касите Кристал, всяка от които струваше хиляда и шестстотин долара, можеха да се намерят така лесно и евтино, както огромните количества бира, предлагани с отстъпка на местната борса, каквато в Санторини, естествено нямаше.

Но и раят си има своите неудобства. Първото и най-голямо сред тях беше липсата дори на първостепенната човешка нужда: източник на прясна питейна вода. На този безводен остров онова, което не се събираше в цистерни през зимния дъждовен сезон, трябваше да се внася с морски танкер, а след това да се разнася на сушата с камиони. Питейните нужди се задоволяваха с бутилирана вода.

Марк и Урания мълчаха в кадифената осеяна със звезди нощ, отражението на почти пълната луна проблясваше в спокойната калдера далеч отдолу, а светлините на Оя бяха пръснати безразборно по протежението на скалата. Разговорът им се прекъсна от една гъркиня с опънати устни, жилава като говежда пастърма и с лице като съсухрена кафява ябълка, която се подаде от вратата и приближи с поднос в ръка.

Запотена бутилка от прозрачно стъкло, на чието гърло бе нанизан златист станиол, се подаваше от фаянсова кофичка с лед. Виждаха се също и две дълги модерни чаши за шампанско, както и две чисто бели ленени салфетки, прилежно сгънати.

Жената бе Ирина Стефану, майката на Мария Стефану, доверената икономка на Урания. Родена в семейството на калени селяни, Ирина гордо носеше мрачната традиционна носия. Беше облечена в черно от глава до пети: рокля с дълги ръкави, забрадка на главата, престилка, чорапогащи и обувки.

Ирина постави таблата на ниската масичка отстрани до шезлонга на Марк. С това едно-единствено движение тя успя някак да изкаже безброй неодобрителни слова — за Марк Варни в частност, чужденците по принцип, вносните стоки и най-вече за всичко, от което лъхаше лекомислие. Шампанското, например.

Тя се оттегли така, както и пристигна — кисело и без да издаде нито звук. Пристигна и след миг изчезна.

Марк изчака Ирина да се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе, след което направи кисела физиономия.

— Не знам за тебе — каза той полугласно, — но винаги ме побиват тръпки от тази дърта крава. Трябва ли винаги да се движи така дебнешком, сякаш е зловещата смърт със сърпа? Пък и защо въобще я държиш? Не можеш ли просто да я изпратиш обратно в затътеното ѝ планинско село? Там определено ще е по-щастлива.

Урания зацъка укорително с език.

— Хайде, хайде, скъпи — сгълча го тя. — Знаеш, че ми е невъзможно да живея без Мария. Единствено тя винаги е била с мен. Мъже и любовници идваха и си отиваха, така наречените приятели и колеги забиваха нож в гърба ми. Но Мария е била и все още е, моята котва. Ако това означава да се примиря с майка ѝ, е... — Урания леко присви рамене.

Марк вдигна бутилката от заскреженото ѝ гнездо, при което се дочу характерното звънтене и тракане на лед. Последва дращещ звук докато отлепяше златистия станиол от тънкото ѝ гърло. Тишина, когато завъртя телчето, придържащо тапата. И накрая тихо пукване, когато отвори тапата като сръчно я хвана със салфетката, вместо да я остави да изхвърчи.

Той наклони бутилката към една от чашите, шампанското забълбука и закипя, а той наливаше на малки порции, за да даде възможност на пяната да спадне, така че да не прелее. След това се наведе напред и почти церемониално подаде чашата на Урания. Знаеше, че това ѝ харесва и обикновено я предразполага — а той предпочиташе тя да е в точно такова разположение на духа.

На себе си наля два пръста. Достатъчно, за да се чукне, но не достатъчно, за да пие в действителност. Нямахше настроение за алкохол.

Урания вдигна чаша.

— За отпътувалите врагове — оповести тя, сякаш се беше отървала от голяма напаст. След тези думи зарови нос в чашата си и отпи съвсем малко, като птичка. Навлажни устни с върха на езика си и въздъхна с удоволствие. — Йъм-йъм. Ето това е нектарът на боговете.

— Казваш го всеки път, когато пиеш шампанско — напомни той.

Тя се усмихна любезно.

— Това, скъпи — каза тя и потопи пръст в чашата, гонейки мехурчетата, — е така, защото Кристал винаги е за предпочитане. Където и да е. И по какъвто и да е повод.

— Трябва да те направят тяхно рекламно лице.

Урания облиза шампанското от пръста си.

— Да не мислиш, че не ми се иска. — Гласът ѝ тутакси се изпълни с копнеж. — Само си помисли за купищата безплатни каси, които ще получи в замяна на публичността.

Марк опита шампанското и го остави да се разлее по езика му. Урания имаше право в едно: шампанското беше велико. Меко като коприна и изпълнено с противоречия: чувствено, но леко, силно, но дискретно.

И все пак той предпочиташе скоч пред най-хубавото шампанско. Особено Макалън и колкото по-отлежало, толкова по-добре. Но от уважение към Кристал изчака няколко минути, преди да поднови разговора.

Марк прочисти гърлото си, с което смени и темата.

— Не ми се иска да развалям тази хубава реколта... — подхвана той.

Урания знаеше какво ще последва.

— Ох, скъпи! — изрече тя умолително и с драматичен жест вдигна ръка към челото си. — Трябва ли?

— Колкото по-скоро обсъдим този въпрос, толкова по-добре.

Урания въздъхна. Вечният боец, тя не можеше да не се съгласи.

— Ох, предполагам, че имаш право — смотолеви тя, но не и безропотно.

— Хубаво. И така, какво предлагаш да правим?

— Да правим? — Гласът ѝ отново се превърна в бръснеща стомана и тя го помете с поглед. — Какво искаш да кажеш с това какво предлагам да правим?

Марк си имаше начини да запази гласа си мек.

— Този проблем с книгата няма да се разреши от само себе си, нали знаеш?

— На мен ли го казваш? — отвърна тя навъсено.

— И така?

— И така, ще продължа да пиша — съобщи Урания надменно. При което отново мушна нос в чашата и отпи още една миниатюрна глътчица. — Какво очакваш да направя? — Когато вдигна глава, от очите ѝ се сипеха мълнии. — Да развея бял флаг?

— Не — отговори той безизразно и внимателно постави чашата си на масичката до него. — В интерес на истината, очаквах, че ще направиш точно това, което току-що каза.

Сега тя наистина се разгневи.

— И мога ли да попитам какво лошо има в това?

Той реши да бъде откровен.

— Защото тъкмо от това се страхувах.

— Страхуваш! Предполагам, че имаш предвид ангажимента да напиша собствения си роман?

Марк не отговори, а разпери ръце, като че ли искаше да каже: *Ти го каза, не аз.*

Мълчанието му не се възприе добре.

— Знаеш ли — подхвана Урания директно, — в крайна сметка ти наистина си един първокласен самодоволен глупак.

— Наричали са ме и с по-лоши имена — сви рамене той.

— Убедена съм в това.

Той провеси крака отстрани на шезлонга и седна изправен, така че да се наведе настойчиво към Урания с ръце, притиснати между

широко разтворените си крака.

— Надявах се да не се стига до тук — произнесе той тихо. — Но крайно време е да приемем някои неприятни факти.

— Мо-ля? — Гласът на Урания бе същински лед. — И какви точно са тези факти, които според теб царствените ние трябва да приемем?

Гласът му бе тих.

— Мисля, че вече знаеш отговора на този въпрос.

Урания избухна, възплавайки се в по-раншната си роля на Медея^[1] облечена от Климт^[2]. Въпреки че само се беше навела напред, човек придобиваше впечатлението, че тя се е удвоила до застрашителни размери.

— Това просто не е достатъчно, малкия! — изръмжа тя. — Искам ти да го изречеш, по дяволите! Предизвиквам те!

Урания беше забравила най-силната страна на Марк Варни: почти невъзможно бе да го принудиш за нещо. Едно от първите неща, на които го научи Бум Бум Манчини, бе да не обръща внимание на оскърбленията и избухванията на звездите със засегнато его.

— Е, става дума да се спаси твоят договор — изрече той спокойно. — Което означава, че трябва да предадеш онова, за което сте се договорили с Грийнлийф.

Урания се почувства оскърбена от държанието на агента си, което тя възприемаше като нелоялно.

— Или какво ще се случи?

— Ами знаеш за правния им отдел, които вече са си наточили зъбите за тебе — информира Марк. — Онези лешояди няма да се поколебят да приложат всички хватки от учебниците си, за да възвърнат парите на фирмата и да докажат, че си заработват парите. Не знам защо, но имам ясното усещане, че смятат да те използват като отличен пример, дори и това да означава да запратят името ти в калта.

— Само да опитат — присмя се Урания. — Гарантирам ти, че ще съжаляват, че въобще са се захванали с мен! — Тя величествено отметна глава.

— Да, но я си помисли, че не спечелиш — подходи той логически. — Всеки издател по света — а и двамата знаем, че след тези изкупувания и сливания са останали само шепа играчи на световния пазар — ще се замисли двама, преди да размаха пред лицето

ти договор за няколко милиона. И това е само за индустрията. А що се отнася до феновете ти, лошата публичност може да има ужасни последствия. Какво ще стане, ако те изоставят?

Дрезгавият смях на Урания прониза нощта.

— Да ме изоставят? — Тя го погледна невярващо. — Моите фенове — заяви тя многозначително — са лоялни.

Гневът ѝ вече бе загубил силата си и тя се намести на шезлонга. При желание Урания можеше многократно да увеличи размерите си, но със същото въздействие можеше да постигне и обратния ефект и от супер злодейка да се смали просто до суперзвезда.

За минута тя замълча и заблиза раните си, пощипвайки в знак на възмущение ръкавите на златисто бродирания си копринен кафтан, опитвайки се да придаде нова форма на тъканта, като я подбутне на едно място, поиздърпа на друго.

— Добре! — подхвана отново Марк с друга тактика. — Значи не се притесняваш за феновете си. Ами за работата?

— Марк, трябва да говориш по-конкретно. Наистина не знам какво искаш да кажеш.

— Знаеш какво, онези предавания по телевизията *Нашият много специален гост звезда*? Онези, с които вече си изкарваш прехраната? Онези, които заедно с доходите ти от книгите, държат вълците далеч от дома ти? Не се заблуждавай, че продуцентите и спонсорите няма да реагират негативно на лошата връзка с обществеността. Много скоро ще си намерят друга актриса за тези роли.

Но Марк ѝ спести продължението: *Една по-млада актриса. Такава, с която днешното поколение може по-лесно да се идентифицира.*

— Дрън-дрън-дрън... — Урания използва ръката си за уста на отегчена кукла крокодил. — Ще го превъзмогнат — увери го тя.

Марк изчака малко, след което внимателно добави:

— Те да, но ти?

Това улучи целта. Очевидно бе, че тя се стресна.

— К-какво искаш да кажеш?

— Виж, Урания, няма да губя повече време и ще говоря без заобикалки. И двамата знаем колко отчаяно се нуждаеш от парите, които ще получиш при приемането на книгата. А не можеш да си позволиш да си изплатиш неустойките и да прекратиш договора. По

дяволите, не можеш да си позволиш да им върнеш дори онзи аванс, който получи. И двамата знаем, че всъщност ти го похарчи още много преди да ти падне в ръчичките.

— Ах, ти, копеле! — Урания го прободе с очи. Ако с поглед можеше да се убива, той отдавна щеше да е убит на място.

Не беше тайна, че Урания най-много ненавиждаше две теми: първо, възрастта ѝ; и второ, финансовото ѝ положение.

Въпреки апогея си и неимоверните хонорари, Урания всъщност не разполагаше с нищо ценно. Докато Мей Уест остави след себе си цяло състояние в недвижим имот в Лос Анжелис, Полет Годар играеше като истински факир на валутния пазар, а Елизабет Тейлър събираше през годините предмети на изкуството и скъпоценности, Урания Викърс непрекъснато се люшкеше на ръба на финансовото бедствие. Не толкова отдавна тя се хвърляше на всяка малка роля, която ѝ предлагаша от Източна Европа. След това дойде време, когато отлетя за Сингапур (първа класа, естествено) за церемонията по откриването на нов екстравагантен търговски център, едnodневна веселба, за което бе доста добре възнаградена. По същия начин, за участието си като тяхната звезда наемател в рекламите на строителни предприемачи, Урания получи безплатен мансарден апартамент в Бока Раюн (който веднага след това продаде).

И въпреки статуса си на звезда и готовността си да играе, никога нямаше достатъчно роли — или сигурни пари. Нито пък имаше държавни ценни книжа или конвертируеми бонове. Нито пък богат съпруг, който да ѝ остави състояние.

И нищо чудно, че тази жена прекарваше летата си на ръба на жив вулкан.

— Аз виждам нещата по следния начин — продължи Марк. — Имаш една възможност да отблъснеш този удар и да спасиш кожата си, Урания, и това е като дадеш материала си на някой професионалист. На някой, който ще успее да сглоби ръкописите ти във форма, годна за публикация, и ще го направи бързо.

— Е, Бруте! — отвърна Урания горчиво. — Намекваш, че аз съм неспособна да изпълня договора си. Точно това казваш, скъпи! — Тя произнесе последната дума така, че от нея се изля отрова. — Нали? Скъпи?

— Нищо не намеквам, Урания. Опитвам се да спася кожата ти, не забравяй! И ако не получавам благодарности за това, е, няма нищо ново под слънцето.

— Получавах петнадесет процента от доходите ми от публикациите — заяви тя язвително. — Максимума. За някои това би звучало като хиляди благодарности.

Марк сви рамене. Такава липса на благодарност не беше нещо ново за него. Вървеше заедно с работата му, особено с авторите знаменитости.

— Независимо дали ти харесва или не, като представител на литературните ти дела, мое задължение е, да се грижа за интересите ти — продължи той. — И ако тази грижа за интересите ти изисква да намеря и наема писател призрак, тогава добре. Включва се в задълженията ми, затова ще го направя.

— Охохо! — Урания имитира ръкопляскане. — Чуй се, чуй се! Леле, колко предано и колко... професионално от ваша страна, любезни господине.

Марк не обърна внимание на саркастичния удар, който почти не чу: беше твърде зает да мисли на глас.

— Ще се наложи да се поразпита тук-там известно време, да видя кой е на разположение и хрисим. Хмм. Трябва да е някой, способен на чудеса. Тънкият момент е, че трябва да е писател, когото Джулия Маркоф и нейните подражателки не познават. Идеалният вариант е някой, когото никой от редакторите в издателските къщи не познава... — Думите му заглъхнаха. Марк се чумереше, зареял поглед далеч пред себе си, и барабанеше с пръсти по подлакътниците на дървения шезлонг.

Гласът на Урания прекъсна мислите му.

— Ти май много неща вземаш за дадени? — подхвърли тя кисело. — Някой да е чул да казвам, че съм съгласна?

— Урания, престани да правиш сцени. — Той я погледна твърдо и продължително. — Джулия ти каза едно нещо кристално ясно. Времето за вълшебства свърши. Не разбираш ли? Време е да се тръгне по водата. Трябва ни някакво чудо.

— Предполагам, че вече имаш някого предвид за тази... призрачна работа? Така ли е?

— В интерес на истината — отвърна той откровено, — не, Урания, нямам никого предвид. Но дяволски сигурно е, че бих искал да имам. Така определено работата ми щеше да е много по-лесна.

Думата *работа* не описваше съвсем правдиво проекта. Далеч по-точно описание би било: дяволската задача да се извлече нещо смислено от така наречения ръкопис на Урания — тази хаотична и озадачаваща боза от безкрайни, умопобъркващи обърквации, липсващи сцени, отпаднали герои, необясними отклонения, бомбастични диалози и резки смени на сюжета. Заемането с този безпорядък и скърпването му в нещо логически свързано, което може да се чете и, преди всичко, да се продава, бе извънредно трудно, почти невъзможно, подобно на очакванията на алхимиците да превърнат обикновените метали в злато.

Марк потъна в мисли и гласът му звучеше така, сякаш говореше на себе си. Което, донякъде, беше точно така.

— Ще трябва да потърся. Трябва ни някой, който работи бързо, на него да може да се разчита и, преди всичко, да е самата дискретност...

Урания се изправи властно. Кафтанът ѝ се изправи като че ли по собствена воля и се разля около нея като колона от разтопена тъкан.

— Е, само не забравяй едно нещо — предупреди тя строго, размахвайки пръст. — Когото и да изровиш, трябва да работи евтино. Няма да се съглася на шестцифрена сума, нито на процент от приходите ми. Омръзна ми да ме оглозгват до шушка, само защото съм звезда. — Урания прекоси терасата, спря пред огромната, прилична на кръгла буца сирене пълна луна с цвят на кости и пресметливо я използва, за да придобие силует, подобен на този от Ерте^[3]. — О, и още нещо!

Марк застана нащрек.

— И какво е то?

— Когото и да намериш, най-добре ще е да държи проклетата си уста затворена, ето какво. Марти ще подготви договора и ще го накарам да постави такава клауза.

Въпросният Марти бе Мартин Шулман, нейният адвокат. Обигран в работата си, репутацията му на лешояд не се дължеше на благотворителните му постъпки.

— Така че непременно предупреди, когото и да откриеш, че ако се разчуе дори думичка за това, ще си плати адски. Едно отклонение и не ще получи нищичко. И няма да се поколебая да накарам Марти да го обрули до шушка — всичко, което има, и всичко, което някога ще има.

Марк успя да отвърне с безразличен глас:

— Разбрах те много добре.

— Хубаво. За да сме наясно. — Урания направи кратка пауза. — Колко часът е в Ел Ей?

Марк се посъветва с часовника си и извади десет часа.

— Малко след единадесет сутринта.

— Хубаво. Ще му се обадя още сега. Марти никога не е в офиса си преди десет.

Урания си тръгна. Величествено — как иначе, а шлейфът от бляскави, бродирани авангардни заврънтулки, точици и тирета, се понесе на вълнички от течено злато по мозайката от камъчета.

[1] Медея — персонаж от гръцката митология. — Б.пр. ↑

[2] Гюстав Климт (1862–1918) — художник от Виена, основоположник на австрийското движение „арт нюво“. — Б.пр. ↑

[3] Ерте (1892–1991) — руски дизайнер и илюстратор, моделирал костюми за операта, театъра и балета. — Б.пр. ↑

12.

Маями, Флорида

Законът на Съливан: ако нещо лошо може да се случи, най-вероятно ще се случи... на един разкрач от моста на Брикел авеню.

На Трейси ѝ се струваше, че това място е епицентърът, от който се излъчва всичко грозно, подло и болезнено. Странно ли беше тогава, че офисът небостъргач на Бигс-Даймън се намиреше на две пресечки от моста?

Така размишляваше Трейси. Дори успя да обори възраженията на Марибел и настоя да минат по най-прекия път — през същия мост, от който баща ѝ бе скочил към смъртта си.

Беше девет и половина сутринта. Слънцето вече прежуриаше, а подвижният мост бе смъкнат. Трейси гледаше безмълвно през прозореца на червената корола на Марибел. Имаше нещо нереално в непрекъснатото движение на коли в двете посоки през река Маями, в бетонната мантиanela, разделяща автомобилните платна от пътеката за пешеходци, и триетажната постройка, монтирана върху греди, за пазача на моста, която беше прикрепена на моста откъм горната страна на реката. Трейси обхвана с поглед кея далеч долу, където туристическите понтонни лодки с тенти на жизнерадостни ивици бяха строени в готовност за работа, към пристаните, където лодката за водни забавления и яхтата казино с форма на висок, бял, грозен кит, с бели страни, без прозорци и дневна светлина, очакваха да понесат пътниците към зоната за комар в международни води. Високи завършени жилищни блокове с тераси и нови строежи чезнеха в далечната мараня на жегата.

Когато минаваха край бронзовата колона, на върха на която гордият воин от племето текуеста бе взел на мушка на стрелата си високото небе, Трейси за първи път забеляза с подробности спираловидната резба, обгръщаща колоната от горе до долу, която изобразяваше живота на местните индианци — всички отдавна не между живите.

Не между живите.

Както и татко.

Марибел спря до бордюра пред лъскав монолит от стомана и затъмнени стъкла. Трейси слезе, огледа се наоколо и затвори вратата зад себе си.

Бизнес сградата бе разположена доста навътре — жест от тяхна страна бе да предоставят разположения пред тях първокласен имот за няколко милиона долара на голям площад с гигантска черно-бяла скулптура от Дюбуфе^[1] по средата.

Високата тъмна сграда бе впечатляваща и достатъчно влиятелна, че да си спечели собствен адрес — площад Бигс-Даймън.

— Buena suerte^[2]! — провикна се Марибел окуражително.

Трейси се обърна и се наведе над отворения прозорец. Усмивайки се възбудено, тя вдигна ръка и показа кръстосаните си пръсти.

— Благодаря. Имам силното усещане, че ще ми е необходим.

— Хей! И помни какво си говорихме. Само запази спокойствие и всичко ще е наред. Нали?

— Да — кимна Трейси, а в същото време си мислеше: *По-лесно е да се каже, отколкото да се направи!*

— Ще те чакам на паркинга отгатък Брикел — припомни й Марибел и махна с ръка. — Hasta la vista!^[3] — извика тя и потегли.

Трейси остана още минутка на бордюра. Когато малката червена кола се скри от погледа ѝ, тя се огледа и остана доволна, че бяха избрали идеалното време. Служители крачеха от всички посоки и се втичаха в сградата като реки, при което въртящите се врати на сградата непрекъснато се въртяха, въртяха, въртяха.

Трейси пое дълбоко дъх.

— Кураж — промърмори си тя.

Вдигна високо глава, стисна в ръка куфарчето си, метна на рамо маслинено-зелената си кожена чанта и се присъедини към тълпата. Буквално я избутаха през въртящите се врати в хладното, просторно и лъскаво фоайе от черен мрамор. Бюро от същия този черен мрамор във формата на полумесец бе разположено пред редицата от асансьори. Зад него седяха две изключително красиви рецепционистки. А от двете страни стояха двама яки, въоръжени униформени охранители.

Сърцето на Трейси заби лудо, токчетата ѝ затракаха по пода, а тя се притесняваше да не събуди подозрение, ако мине прекалено бързо покрай тях. Отмина с целеустремена крачка и всеки момент очакваше някой от охраната или рецепционистките да ѝ извика и да я спре.

Имаше късмет. Поради пъргавата ѝ делова походка или костюма, излъчващ решимост за успех и който пасваше идеално на обстановката, или поради комбинацията от двете, Трейси отмина като още един търтей сред множеството подобни в кошера.

Никой не я спря да я разпитва, дори и когато се позабави пред информационното табло на сградата да види на кой етаж е офисът на Брайън. Едва сега, когато ѝ се наложи да намери тази информация, на Трейси ѝ хрумна, че Брайън нито веднъж не я бе водил горе, нито пък бе предлагал да се срещнат във фойето или отвън на площада.

Нарочно ли бе постъпвал така, да я държи далеч от сградата?

Прокара поглед по азбучния ред на информационното табло и намери онова, което търсеше.

Бигс, Б. Р., През. и гл. изп. дир.

Бигс-Даймън интернешънъл, инк.

Бигс, Б.Р., В. през., Операции

Бигс-Даймън интернешънъл, инк.

Колко подходящо, помисли си Трейси. Татенцето заема четиридесетия мансарден етаж. А Брайън Ръдърфорд Бигс е набутан девет етажа по-долу, на тридесет и първия.

На Трейси ѝ стана забавно.

Горкият Брайън, каза си тя. И понеже го познаваше доста добре, Трейси можеше да си представи как го измъчва това положение. Какъвто беше сноб, сигурно всеки ден си мислеше колко е забутано мястото му. Не беше тайна, че очите му гледаха към място номер едно. Сам беше ѝ го казвал.

Малко преди да се обърне и да тръгне към съответния асансьор, Трейси реши да провери дали няма да открие на информационното табло един филиал на Бигс-Даймън. Премести се няколко табла надясно, към буквата Н. И почувства как стомахът ѝ се качва в гърлото. Там беше:

Ню Дайрекишънс банкинг, инк., Атланта, Джорджия

Филиал на Бигс-Даймън интернешънъл инк.

Трейси очакваше донякъде, че филиалите на Бигс-Даймън ще имат офиси в тази сграда. Но въпреки това настръхна, когато видя този, продал ипотеките на баща ѝ на компанията, която предприемаше мерки по процедурата по просрочване.

Не мина и минутка и Трейси усети как кръвта ѝ се отдръпва от лицето. Още едно познато име, започващо с Н. Не можеше да бъде!

Национален холдинг Екуити, инк.

Филиал на Бигс-Даймън интернешънъл инк.

Трейси не искаше да повярва на невероятната измама, която бе преживяла, но надписа си беше там.

И така, национален холдинг „Екуити, инк.“ не бе просто друга фирма за ипотеките. Нито пък просто неделима част от по-голямата корпорация, известна като „Бигс-Даймън интернешънъл, инк.“. Това бе самостоятелно корпоративно лице. Притежавано от Бигс-Даймън, но специализирано изключително в конфискуването на имоти единствено поради просрочване. Крайно рентабилен бизнес, чийто продукт — безкрайна поредица от неизплатени ипотеките, се доставяше от многобройните филиали на Бигс-Даймън.

Това откритие ѝ нанесе още нови рани. Сякаш чувствата ѝ вече не бяха засегнати достатъчно, та трябваше сега да я огорчава и фактът, че Брайън Бигс...

Копелето! Гадното копеле!

... беше какво? Беше се запознал с нея? Излизаше с нея? Беше я ухаждал, та дори ѝ беше поискал ръката?

Нищо истинско ли не се беше случвало между тях? Или тя беше просто една наивна млада жена, която трябва да се прелъсти, за да се изпълни един голям корпоративен план? Беше хлътнала по най-изтърканите слова в света.

— Обичам те — шептеше ѝ Брайън в звездните вечери.

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб — заявяваше той на безлюдния плаж.

— Съдбата е определила да сме заедно — продумваше на скъпи обеда и елегантни вечери.

Любов и късмет.

Да, каза си тя язвително. Наистина. Естествено. По-скоро помия и смрад.

Е, поне си отговори на въпрос, който отдавна я измъчваше. Защо някой така дяволски богат като Брайън Ръдърфорд Бигс, с толкова власт и високо социално положение, преследваше нея, бедната никоя, когато можеше да избира измежду множеството дебютантки и цяла поредица кралици на красотата.

Моля те, замоли се Трейси. Дано да греша. Дано между Брайън и мен е имало нещо повече.

Едно нещо бе сигурно. Независимо дали ще ѝ хареса или не, тя бе решена да разбере.

„Палм Коуст“. Строителните предприемачи, които желяха земята на баща ѝ.

Пристъпвайки несигурно, Трейси се придвижи надолу към следващото покрито със стъкло информационно табло. Към П.

Разбира се, че ги видя. С лъскави бели букви на черен фон.

Палм Коуст инк., строителни предприемачи

Филиал на Бигс-Даймън интернешънъл инк.

Трейси почувства удар от невидим юмрук, когато подозренията ѝ се потвърдиха. Потрепери, олюля се и се преви. Обезумяло протегна разперените си пръсти и се вкопчи за опора в хладното гладко стъкло.

— Госпожо? — Непознатият глас нахлу в личната ѝ агония. Трейси бавно изви глава. Пое въздух и го задържа. Навярно беше един от униформените охранители. Тя изруга на ум собствената си слабост: бе постигнала единственото нещо, което трябваше да избегне — привлече внимание върху себе си.

— Добре ли сте, госпожо? — попита той подозрително.

— Да, аз... — кимна Трейси.

Аз... какво? — изсъска тя на себе си. Мисли, по дяволите!

Опита се да възвърне самообладание, изпъна първо краката, а след това и тялото си. Накрая изправи глава и доби почти нормален вид.

— Извинете — пресилена усмивка затрептя на устните ѝ. — За миг се поколебах дали не беше по-добре да си остана у дома. Но съм добре, благодаря.

Той я прецени с опитните си очи на ченге и тя предположи, че най-вероятно е пенсиониран полицаи, работещ като охрана.

— Да ви помогна ли с нещо?

Трейси поклати глава.

— Благодаря, ще се оправя. Просто нервност пред новата работа. Нали знаете как е? Чувството на паника, което те обзема, че няма да се представиш добре.

Тя усети как погледът му стана по-приветлив.

— Всъщност, аз самият също съм нов тук. Казвам се Джейк.

— Аз съм Трейси — насили се да се усмихне тя.

— Е, ще се виждаме често, Трейси. И успех!

— Благодаря! Ще ми трябва.

— Точно така. — Той кимна енергично и се отдалечи бавно, връщайки се към задачата си да обикаля фоайето.

Без малко да загази. Ако беше поискал документите ѝ, след което да се обади горе за проверка...

Тя не губи повече време, започна от предпоследната буква на таблото и плъзна поглед нагоре. Ето! Едно познато име изплува от паметта ѝ.

Садърн маринър банк & тръст, инк.

Филиал на Бигс-Даймън интернешънъл инк.

Една от финансовите институции, през чиито ръце бяха преминали ипотеките на баща ѝ.

Продължавай, каза си тя. Не спирай сега. Нещо друго?

И тогава:

Тряс! Още едно познато име се вписа в картинката. И още едно... и още едно...

Секънд Мортгидж стор... Голдън Стейт Сейвинг & Лъун... Глоубъл Инвестърс тръст, инк. — от Лихтенщайн, ако не ме лъже паметта! Фърст лендър файненшъл корп. инк. — от Екзума, Бахамите. Екуити партнърс, инк. — те не бяха ли от Каймановите острови? Трябваше да провери, но можеше почти да се закълне.

Устата ѝ пресъхна, задиша учестено. Предполагаше, че има нещо странно, но божичко! Всяка фирма, през която бяха минали ипотеките на баща ѝ, се притежаваше от Бигс-Даймън. Всяка!

Опитай се да обясниш това, кучи сине!

Тя насочи мислите си нагоре, нагоре, нагоре, към безсъмнено плюшения офис на бившия ѝ годеник, разположен на тридесет и първия етаж.

Едновременно с това, нещо просветна в мозъка ѝ. Тридесет и първият етаж... тридесет и първият етаж. Какво я човъркаше за този

тридесет и първи етаж?

Естествено. Отговорът беше зад херметичното стъкло: „Палм Коуст инк.“, строителни предприемачи. Те заемаха етажите от двадесет и осмия до тридесет и третия.

А Брайън Ръдърфорд Бигс работеше на тридесет и първия — за Палм Коуст, как не можа да се досети, проклет да е мизерникът в ада!

Но проклета да е и тя, ако му позволи да се измъкне, особено след като той и Палм Коуст бяха подтикнали баща ѝ към самоубийство. Проклетата да е, ако го остави да се крие в постлания с меки килими офис на тридесет и първия етаж, след като я е повел по пътя на наслажденията, само за да я захвърли като употребена вещ. Преди всичко, тя бе дъщеря на Том Съливан.

Така че, внимавайте, кучи синове, зарече се Трейси и закричи гордо като тигрица, към редицата на асансьорите. Насочи се към третата редица, която обслужваше етажите от двадесет и осмия до тридесет и деветия. Четиридесетия етаж, леговището на Големия Патрон, заслужаваше свой собствен заключен асансьор.

Внимавайте и не се захващайте с мен! Идвам и кръв ще се лее.

Асансьорът летеше нагоре като устремена към небето стъклена капсулка, разположена на гледащата на юг страна на тъмната и висока лъскава служебна сграда. Река Маями и мостът на Брикел авеню се свиха и изчезнаха далеч долу, отстъпвайки място на красива панорамна гледка.

Трейси Съливан (която имаше такава акрофобия, че дори разбеснели се коне не можеха да я завлекат във вътрешния стъклен асансьор на триетажна сграда в търговски център, камо ли в издигаща се плавно нагоре стъклена кабинка от външната страна на една от най-високите сгради на града), стисна куфарчето пред себе си. Отпусна назад главата си и я опря на единствената стена, която не беше стъклена — вратата на асансьора, и стисна зъби. По челото ѝ проблясваха капчици пот, а зелените ѝ като оливин очи се присвиха, когато се опита да гледа право напред.

Не трябва да поглеждам надолу, повтаряше си тя безброй пъти като мантра. Не трябва да поглеждам надолу, не трябва да поглеждам надолу...

Динг!

Електронната мелодийка я предупреди, че скоро ще е на тридесет и първия етаж. Трейси се подготви за неприятното хлътване на асансьора, но кабината спря съвсем плавно. Неподготвена за разтварянето на вратите, на които се беше облегла, Трейси залитна и без малко да падне върху плюшените килими на фоайето.

Намръщи се. Идеално пристигане, Трейси, изръмжа тя тихо. Много впечатляващо.

Но един бърз поглед наоколо я успокои. Несръчното ѝ появяване някак си бе останало незабелязано. Рецепционистката зад дебелото, зелено като глетчер стъкло разговаряше с някаква жена, а двамата костюмари, седнали на кожените дивани, очевидно чакащи за среща, се бяха съсредоточили в работата си — по-възрастният разлистваше някаква разпечатка, докато пръстите на по-младия се плъзгаха по клавиатурата на лаптопа му.

С въздишка на облекчение Трейси възстанови равновесието си. Пусна куфарчето от прегръдката си. Изправи гръбнак. Изпъна рамене назад и вдигна високо глава.

Не трябваше да оплесква срещата очи в очи. Прекалено много зависеше от това.

Трейси внезапно се преобрази. Това не беше Трейси Съливан отпреди минутка. Тази нова Трейси Съливан имаше мисия и в настоящото ѝ настроение нямаше нищо невъзможно. Особено когато сетивата ѝ улавяха близкото присъствие на Брайън, тази воняща гад! Подобно хрътка по следа, тя подушваше близостта му.

Не ме ядосвай, предупреждаваше всяка нейна крачка.

Непогрешимите вълни, които излъчваше, я предшестваха. Рецепционистката, красива блондинка с телефонни слушалки на главата и тънко извито микрофонче пред устата си, незабавно усети приближаването ѝ, погледна към нея и повдигна въпросително вежди.

— Идвам да се срещна с господин Бигс — изрече Трейси тихо, но авторитетно, така, че всеки въпрос за предварителна уговорка бе излишен. Отношението ѝ казваше всичко: това беше жена, която е свикнала да се разпорежда. — Става въпрос за господин Брайън Бигс трети — натърти тя, за да се увери, че няма да объркат плячката ѝ.

Рецепционистката протегна пръст над вградения в бюрото телефонен плот.

— И за кого да предам?

Трейси се усмихна почти любезно.

— Госпожица Паркър — излъга тя безочливо, като предварително бе решила да използва името на млада хайлайф особа от Палм Бийч. По този начин щеше да си запази най-важният елемент на изненадата. — Госпожица Дейзи Паркър.

Трейси изчака, рецепционистката набра трицифрения номер и измърмори нещо в микрофончето, след което се усмихна към Трейси.

— Ако обичате, седнете, госпожице Паркър — каза тя и посочи към няколкото кожени дивана. — Господин Бигс веднага ще дойде.

— Ти! — възклицанието на Брайън увисна във въздуха като обвинение.

Последва тишина. Тихият разговор на рецепцията се прекрати. Пиукането на лаптопа на бизнесмена през две канапета замря.

Трейси се скова. Пръстите ѝ стиснаха капака на маслинено зелената ѝ чанта в скута. Направи всичко възможно да запази деловия вид, който се изискваше от приятния интериор с меките плюшени килими, приглушена светлина и луксозни кожени канапета, подсилващи идеята, че това е храм, в който работата се върши безупречно.

Сякаш беше така!

Трейси се въздържа да не изпуфти. Минутите, през които чакаше в лъскавата, задушаваща атмосфера, само повишиха оборотите на трудно сдържаната ѝ ярост. Мястото бе прекалено публично; твърде много очи се бяха вперили в нея. Това нежелано внимание върху нещастие ѝ бодна като шип гнева ѝ.

— Кажи, на какво дължа честта на шибаното ти присъствие?

Трейси трепна при неприличната дума, лицето ѝ поаленя и се изопна от топлината. Тя вдигна куфарчето, метна на рамо чантата си и се изправи, запазвайки с мъка достойнство. Мъчейки се да успокои видимото си треперене, Трейси прекоси мекия килим и спря пред Брайън.

Погледна го изпитателно.

— Брайън — подхвана тя. — Нека да отидем някъде, където можем да поприказваме.

— Ние приказваме. — Дъхът му бе като нажежена пещ.

— Имах предвид насаме.

— Защо? Нямам какво да ти казвам. Ти самата каза, че между нас е свършено. Не си ли спомняш?

— Да, спомням си. Но ти не пожела да свършим.

— Аз? — Той се изсмя грубо. — Какъв майтап! Обаждал ли съм ти се? Струва ми се, че идваш тук по своя собствена инициатива. И то под чуждо име.

— Това — отговори Трейси ледено — е така, защото не ми остави друг избор.

— Я стига, зарежи тези глупости и се измитай. — Той я отпъди с ръка. — Имам работа.

Брайън понечи да ѝ обърне гръб, но тя го стисна здраво за ръката.

— Не толкова бързо, негоднико! — Гласът на Трейси бе тих, но остър като бръснач. — Щом можеш да даваш тон, трябва да можеш да изслушаш музиката.

— Музика? — Брайън примигна с неподправено учудване. — Каква музика?

— В същия ден, когато се разделихме, моят баща почина. На две пресечки от тази сграда. Точно на моста на Брикел авеню. — Тъй като помещението нямаше прозорци, Трейси посочи с треперещ пръст към вратата на асансьора. — Предполагам, че си прочел за това по вестниците? Или си научил по телевизията?

— Оо — изрече Брайън провлечено. — Сега разбирам. Опитваш се да хвърлиш вината за самоубийството му върху мен. Точно това се опитваш, нали?

— В интерес на истината — отговори Трейси. — Да, точно така. Защото ето какво намерих сред документите на баща си.

Тя пусна ръката на Брайън, разкопча куфарчето, извади кафяв плик, тикна го войнствено пред носа му и го изгледа стръвнишки.

— Давай — предизвика го тя. — Отвори го. Виж уликите.

Брайън се отдръпна, сякаш вътре беше пълно със змии.

— Все още не разбирам защо ме безпокоиш — изръмжа той раздражено. — Каквото и да е това, то няма нищо общо с мен.

— Няма ли? — продума Трейси лаконично. — Има много общо с тебе.

Зад гърба му другите хора в залата се занимаваха със своите дела, преструвайки се, че драмата не ги интересува, или че са съсредоточени в нещо свое.

С треперещи пръсти Трейси разкопча капака на плика и извади сноп документи. Вдигна високо прихванатите с телбод листи, които лежаха най-отгоре.

— Улика номер едно...

Вместо да сниши гласа си и да се концентрира върху Брайън Бигс, тя разшири сцената и включи всички в залата.

— ... ипотека от Голдън Стейт Сейвингс & Лъун. Познайте от два пъти коя ли е родителската компания на тази финансова институция. — Тя направи пауза. — Ако сте предположили, че това е един от зъбците на гигантското колело „Бигс-Даймън инк.“, браво! Получавате бонус и продължавате! За съжаление, не съм в състояние да ви дам двеста долара.

Тя захвърли документите по ипотека на дъното на купчината, хвана следващите прихванати с телбод листи, замахна и ги вдигна високо.

— Улика номер две. Това са книжа, които показват, че Голдън Стейтс продават ипотека. Може би сте чували за купувача? Садърн маринър банк & тръст?

— Достатъчно! — прекъсна я Брайън. Той дишаше тежко, а на челото му се появиха капчици пот. — Това не засяга другите.

— О, така ли? — Трейси го прободде с острия си като лазер поглед. — Не съм забелязала на някой от тези документи да пише *Поверително*. А ти?

Той я погледна с убийствена неприязън.

Но Трейси едва сега започваше. Тя продължи със списъка и обяви:

— Ако името Садърн маринър не говори нищо на сивите ви клетки — особено на твоите, Брайън, — но може би ако се поразходите с асансьора до фойето долу, ще ви проговори. Ако някой иска да провери в регистъра на сградата, ще откриете, че — о, чудо! — това е още един филиал на Бигс-Даймън!

Тя постави документите отзад на купчинката и вдигна следващата партида защипани страници.

— А сега да проследим нишката на тези книжа и да видим до какво ще стигнем. В ръцете си държа кореспонденция от националната фирма Секънд Мортгидж стор. Сигурна съм, че сте чували за нея. Това е фирмата, която е отпуснала на баща ми втората ипотека по имота му... имот, който, между другото, се оказва на много неудобно място. Защо? Защото е пльоснат в средата на цял квадратен блок, който строителните предприемачи „Палм Коутс инк.“, вече са успели да купят в Коконат Гроув. И с каква цел, ще запитате вие, са сринали със земята всяка къща, дърво и храст наоколо освен, за сега, нашата? Защо? За да построят чисто нов, супер луксозен, супер скъп квартал, ето защо!

В помещението цареше нехарактерна тишина.

Трейси се опита, но неуспешно, да задържи погледа на Брайън. Той постоянно отбягваше погледа ѝ, лицето му почервения още повече и вените на врата му изпъкнаха, когато тя продължи жестоката си атака.

— Кажете ми, господин Бигс. — Гласът на Трейси лееше саркастична жлъч. — Не сте отговорили дали името Секънд Мортгидж стор ви е познато. — Тя зашумя с листите, които държеше. — Или нещо по-добро, защо не спрем да се ровим из тази зловонна тиня и не се насочим право към целта? Като начало, можеш да ни кажеш какъв е прекият ти ангажимент към строителните предприемачи Палм Коутс инк. Какво ще кажеш? Искаш ли да пречистиш съвестта си? Хммм?

Споменаването за участието му в Палм Коутс улучи право в целта. Очите на Брайън се разшириха сякаш го бяха зашлевили, след това се заоглежда крадешком, като притиснато животно, което иска да избяга.

— И отново — продължи Трейси, — ако имате съмнения относно истинността на информацията ми, всички ние можем да вземем асансьора и да слезем във фойето. Там ще се убедим, че строителните предприемачи Палм Коутс са много, много близо и ще видим, че те заемат няколко етажа... включително... този.

— Трейси, за бога — изграчи Брайън, — от къде ти хрумват тези... тези теории за конспирации?

За миг грозотата в лицето му се трансформира в детинско отрицание. Но само за части от секундата той отново се преобрази в ръмжащия, разглезен престолонаследник.

— Я да видим — продължи Трейси. — Докъде бях стигнала? Така... и какво имаме тук? — Трейси се престори на изненадана, докато отново затършува из книгата. — О, ето, да!

Тя вдигна друга партида документи, сякаш нейните импровизирани съдебни заседатели — клиенти на Бигс-Даймън, бяха скупчени и приведени напред, а не застинали на място в различни точки на помещението.

— Това е официалният документ, с който се потвърждава придвижването на първата ипотека на баща ми от „Садърн маринър“ на „Фърст Лендър файненшъл корпорейшън“ от Екзума, Бахамите. — Тя се усмихна студено и късо. — Ще отгатнете ли в коя сграда можете да намерите сателитни офиси на Фърст Лендър, САЩ?

Отново пълна тишина, нарушавана само от бързото дишане на Брайън.

— Ако някой е предположил, че е точно тази сграда — продължи Трейси, — още веднъж продължава в състезанието.

— Свърши ли вече? — озъби се Брайън.

Трейси продължи.

— Естествено, това твърде необичайно разбутване на ипотеките в рамките на компанията, тази... тази... очевидна конспирация между филиалите на Бигс-Даймън... става още по-сложна. Каквато, смятам, е цялата идея. Нали разбирате, объркват клиентите, малко корпоративни дребни кражби и грабват гаранцията им докато клиентите не гледат. Ако продължите да следвате мисълта ми, обещавам да не ви обърквам прекалено много.

Още една усмивка, колкото да си поеме дъх.

— И така. Установихме, че „Фърст Лендър файненшъл“ вече държи първата ипотека върху имуществото. Добре. И знаете ли какво? Няма да повярвате, но втората ипотека също е продадена. И не само веднъж, а два пъти. За части от секундата според понятието за време на банките.

Отново се чу шумолене на хартия, докато Трейси търсеше други документи в подкрепа на твърденията си.

— Ако не ми вярвате, елате да видите. Първо е била продадена на „Глоубъл инвестърс тръст инк.“, корпорация, основана в Лихтенщайн, а след това на „Ню Дайрекшънс банкинг“ от Атланта,

Джорджия. И кой притежава тези две банки, ще попитате вие? О... чудо на чудесата! Те също са филиали на Бигс-Даймън!

— Е, това е! — избухна Брайън, а ноздрите му се разшириха. — Махай се. Веднага!

Брайън вдигаше пара, лицето му поаленя, на бузите му се появиха червени петна от гняв. Трейси прецени, че разполага с още малко време, не много, вероятно няколко минути, преди Брайън изцяло да обезумее.

— Ах, чувате ли го? И само като си помисля, че доскоро бях сгодена за него. — Тя поклати глава, осъждайки собственото си лековерие. — Можете ли да си представите, че той е способен да изрича нежни слова? Или че аз наистина им повярвах?

— Хей! — извика Брайън, здраво стиснал ръце. — Да не си оглушала, или какво? Казах ти да се махаш!

Брайън прехвърли гнева си към рецепционистката и обвинително насочи към нея треперещия си пръст.

— Е — изкрещя той, — стига си седяла така. За какво мислиш, че ти плащат? За бога, направи нещо!

Рецепционистката трепна при тази словесна атака. Отърси се от почти хипнотичното си състояние, в което наблюдаваше събитията, и се зае да натиска някакви числа по клавиатурата. Трейси забеляза как устните ѝ се помръдваха, но не чу настойчивия ѝ шепот към микрофончето пред устата ѝ.

Няколко секунди по-късно двама мускулести мъжаги влетяха в помещението и я изпълниха с огромното си присъствие. Сърцето на Трейси подскочи в мига, в който ги видя. Те също носеха слушалки, но от онези, малките, използвани от тайните служби, които се защитават на едното ухо и имат миниатюрно микрофонче, забодено на ревера. И двамата безпогрешно решиха, че Трейси е обектът за скоростно изхвърляне.

Охранителите достигаха най-малко метър и деветдесет на ръст и се извисяваха високо над нея. Трейси ги погледна безстрашно.

— Вижте, госпожо — провлече единият тихо през едва мърдащите си устни, — можем да приключим тихо, или можете да ритате и викате, но тогава ще трябва да ви предадем на ченгетата. Изборът е ваш.

Трейси го загледа около минута, след което премести поглед към бившия си годеник. Този гадняр отказваше дори да погледне в нейната посока. Тя сви презрително устни. Божичко, как я отвращаваше!

Трейси обмисли възможността да се възпротиви и да направи още по-голяма сцена... или дори да се отпусне и да се наложи да я влачат, преди да я изхвърлят — както правеха мирните демонстранти. Но осъзна, че това не беше обнадеждаващ вариант. Всеки от охранителите бе в състояние сам да я надвие и повлече надолу по стълбите.

Но по-важният въпрос беше: наистина ли иска да я предадат на полицията?

Отговорът на този въпрос бе твърдо *НЕ*. Здравият разум ѝ подсказваше, че от затвора ще постигне по-малко, отколкото от дома си.

Трейси извърна лице от Брайън Бигс с надеждата никога повече да не ѝ се налага да вижда това копеле, след което погледна охранителя, който бе проговорил. Протегна ръка, вдигна куфарчето си и изправи глава:

— Добре, господа — произнесе тя. — Избирам тихия вариант.

[1] Жан-Филип Артър Дюбуфе (1901–1985) — френски авангарден художник и скулптор. — Б.пр. ↑

[2] Buena suerte (исп.) — успех. — Б.пр. ↑

[3] Hasta la vista! (исп.) — до скоро! — Б.пр. ↑

13.

— Querida^[1]! Какво ли ще правя без теб? Ти си, без изключение, най-инатливата, вбесяваща, вървяща против себе си безмозъчна идиотка, която имам нещастieto да приема като сестра — промърмори Марибел.

Беше късно през нощта на същия ден и двете млади жени седяха на люлеещите се столове на верандата на бунгалото на Том Съливан. Бяха загубили представа за времето благодарение на полупразното шише текила, което Марибел бе донесла.

— Ти си — продължи Марибел потиснато — срамота за женския род веќе веќе! Да не споменавам за движението на жените, горенето на сутиени, нахлуването през стъклени покриви. Ти и твоята идиотска гордост! Ако имаше усета на една чинчила^[2], щеше да се вкопчиш в пръстена на онова копеле. Сигурно струва — колко? Тридесет хилядарки?

Трейси сви рамене. Нямаше никаква представа за стойността на годежния пръстен, нито пък се интересуваше да я разбере.

— Виждаш ли? — Марибел размаха заплашително пръст. — Подобно отношение е първият ти недостатък. С този пръстен можеше да си платиш и двете ипотечи, както и просрочените данъци. Но не! Трябва да постъпиш като госпожа *Голямата Работа*, истинска глупачка си, че му върна този пръстен.

Трейси погледна пръста си, на който доскоро беше пръстенът, и въздъхна. По-бледата ивица кожа, предпазвана от безжалостното слънце на Флорида, личеше дори на лунна светлина.

— Или — продължи Марибел замечтано, а въображението ѝ се развихри от новата чаша текила — този пръстен можеше да постави началото на нещо наистина голямо. Нали се сецаш, като тази, как се казваше? — Тя се намръщи и напрегна мозъка си, след което щракна с пръсти. — Точно така! Полет Годар, кино звездата. Тя наистина се оказа умна. Достатъчно, че никога да не връща годежен пръстен. А повярвай ми, тя е получила много.

— И какво прави с тях? — попита Трейси, която не можа да устои на любопитството си.

— Ами, единственото разумно нещо, което може да направи една жена — направи си гривна трофей от всички диаманти. Виждаш ли? Това е жена, която можеше да научи и двете ни на някои неща.

— Понеже говорим за това, как трябва да се грижим за себе си и след като благодарение на отличната текила събрах достатъчно смелост, по-добре да вляза вътре и да проведа един телефонен разговор. Преди питието да е отслабило действието си и да се откажа.

— Телефонен разговор? — попита Марибел заинтригувано. — По това никое време? — Тя приближи китката до лицето си и присви очи, загледана в осветения циферблат на часовника. — Кълна се, че е... един без двадесет? Възможно ли е?

Трейси се консултира със собствения си часовник, който изоставаше с шест минути на ден. Според него часът беше дванадесет и тридесет и две, което потвърждаваше правотата на Марибел.

— Да. Наистина е един без двадесет.

— Но на кого ще звъниш? И за какво?

— Ще ти кажа за какво — отвърна тя мрачно. — За да започна да управлявам живота си. Нали разбираш, да се грижа за себе си? Това, струва ми се, е същината на целия ни разговор до сега?

— Si, искам да кажа, да — хлъцна Марибел. — Но какво общо има това с провеждането на телефонен разговор в ранните часове на утрото?

— Много просто. Спомняш ли си, когато ме докара този следобед след... онова дяволско сбирание на крадци?

— Да...?

— Естествено — въздъхна Трейси, — какъвто ми е късметът, не можах да намеря мъжа, на когото се обадох.

— Мъжът? — За Марибел споменаването на мъже неизменно изместваше всичко друго на заден план. — Какъв мъж?

Вместо да отговори директно, Трейси продължи.

— Според секретарката му, той е на място със седем часови зони разлика.

— Седем? Къде се е дянал този човек? В Япония?

— Грешна посока. Опитай с Гърция. Но секретарката му беше достатъчно любезна и ми даде мобилния му телефон. Проблемът бе, че

поради разликата в часовете трябваше да изчакам, преди да се обадя. Сметнах, че ще му дам време поне до полунощ. Всеки уважаващ себе си човек трябва да е станал до седем. — Тя погледна към Марибел с надеждата, че приятелката ѝ ще подкрепи мнението ѝ. — Как мислиш?

— Седем ли каза? Седем сутринта?

Трейси кимна с надежда.

Марибел се намръщи.

— Предполагам, че за нас, които работим на смени, седем е добро време за нещо сериозно... например спешен случай. Но за някой друг? Не знам, querida. Седем и половина ми звучи някак ужасно рано.

— Разбирам. Но както казах, трябва да се обадя преди да изгубя смелост и текилата да отслаби влиянието си.

— Кой е този мъж? Аз познавам ли го? Готин ли е? Богат ли е?

Трейси се надигна с мъка и постоя за миг, изпробвайки земята. Тя изглеждаше учудващо стабилна.

— Ще ти докладвам всичко, което зная... веднага след като го узная. Става ли?

— Разбира се. Стига да обещаеш.

Телефонът върху нощното шкафче го събуди. Това не бе настойчивото блеене на телефона в къщата, а познатото нежно цвъртене на собствения му, тънък като вафличка мобилен телефон.

Той се претърколи, протегна ръка и заопипва с пръсти нощното шкафче. Намери миниатюрния уред и го вдигна. Натисна бутона за приемане на разговора без дори да отвори очи.

— Е, добре — каза той сънливо примирен. — Говорете.

— М-Марк Варни? — попита колебливо женски глас. Почти прошепвайки името му, сякаш се страхуваше да не го събуди.

Той лежеше по гръб с все още затворени очи.

— Да, кой се обажда?

— Съжалявам, ако е прекалено рано там... може би е по-добре да ви звънна по-късно.

— Можете и сега да продължите. Вече съм буден.

— Сигурен ли сте?

Той започваше да се дразни. Беше прекалено рано, за да се въртят в словесни кръгове.

— Разбира се, че съм сигурен. Кой се обажда?

Последва кратка пауза.

— Трейси Съливан.

— Кой?

Той почти чуваше усилието, с което се обаждаха от другата страна.

— Т-Трейси Съливан. Сещате ли се, вашият непубликуван автор? От Флорида.

— Съливан... Съливан... — Той стисна върха на носа си с палец и показалец. Съливан? Внезапно очите му се разтвориха широко и той седна в леглото, сякаш някой го смушка. Кое то донякъде си беше вярно. — Хей — изрече той с по-топъл глас. — Съливан. Точно така.

Проклет да съм, каза си. И му се иска да се скрие. Предната нощ лежа буден с часове, агонизиращ над мисълта кого да намери за писател призрак за Урания. Не че имаше недостиг на писатели призраци. Но липсваха такива, които можеха да си държат езика зад зъбите и, което също беше важно, да не струват цяло състояние. И ето — като гръм от ясно небе идеалният кандидат се обажда сам.

— Ти да не си случайно врачка? — каза той.

— Извинете? Да не би да попитахте дали съм, или не съм... врачка?

— Точно това попитах. Да.

— Сигурно се шегувате. — Последва кратка пауза. — Но защо? Какво ви наведе на тази мисъл?

— Защото, ако искаш вярвай, ти си точно човекът, с когото трябва да говоря.

— Аз ли? — Звучеше скептично.

— Точно ти — увери я той.

— Ами... — Последва още една пауза. — Не знам какво да кажа. Той се усмихна.

— Не трябва да казваш нищо. Само слушай. Става ли?

— Разбира се. Давай.

— Добре, започвам. Но трябва да разбереш, че говорим за хипотетична ситуация.

— Добре.

— Става въпрос — подхвана той — за следното. Да предположим, че една доста популярна знаменитост — нали се сещаш,

от онези, от които жълтата преса се прехранва? — е написала книга. Или по-точно казано, роман. Схващаш ли?

— Д... да...

— И да предположим, че този роман има няколко, тъъ, незначителни недостатъка. Неща, по които може да се поработи малко. Нали се сецаш, да се напише нещо наново, да се пренареди малко сюжетът, вероятно няколко промени в диалога, може би изчистване на някои несъответствия по героите и изключване на странични такива? Доизясняване на страничните линии на сюжета. — Той спря. — Всичко на всичко, това, което се опитвам да кажа, е, че е нужно малко повече, отколкото, хmmm, се изисква от редакторската работа.

Нейната страна на телефона мълчеше.

— А сега да прибавим и друг важен фактор. С този проект са свързани много пари. Не толкова много за, тъъ, наетия редактор, който и да е той... въпреки че заплащането не е никак лошо. Но за тази работа той няма да получи абсолютно никакво публично признание. С други думи, знаменитостта с голямото име ще се наслаждава на цялата слава. Ще прави съответните изявления. Ще дава интервюта. Ще се занимава с договорите около издаването. Ще поглъща всички хвалебствия. Все още ли следваш мисълта ми?

— Да. Разбирам.

— Та така, въпросът ми е следният. Как мислиш ще се чувства човек, нает да работи в такава ситуация, който трябва да остане героят в сянка?

— Искаш да кажеш писател призрак?

Той потръпна. Изрично опитваше да избегне тази дума. И добави:

— Ами, тъъ, да. Предполагам, че можем да го наречем и така.

— А защо имам усещането, че става въпрос за нещо много повече от *незначителни промени*? Звучи ми като съществена преработка. Не е ли така?

Трябваше да й го признае, тя беше проникателна, добре.

— Предполагам, че майка ти не е възпитала глупачка — изрече той с възхищение.

— Всъщност, тя не се е задържала достатъчно дълго, че да възпита каквото и да е. Татко заслужава похвалите. Но да се върнем към тази... тази хипотетична ситуация. Наистина става въпрос за

основна преработка, нали? Нещо, за което обикновено викат така наречения книжен лекар? Издателския еквивалент на това, което в Холивуд се нарича *сценариен лекар*?

Тя очевидно беше по-навътре по въпросите с издателската дейност, отколкото смяташе отначало.

— Точно така. — Той прочисти гърлото си. Нямаше смисъл вече да говори със заобикалки. Не и с нея. — Също така — добави той, — докато сме на темата, да прибавим и един доста, въъ, притискащ срок.

— Колко притискащ?

— Четири месеца максимум.

Трейси звучеше тихо.

— Това не е хипотетична ситуация, нали?

Той не знаеше защо се изненада, но наистина се изуми.

— Ти със сигурност бързо загряваш — каза той, без да е сигурен дали му харесва откритият начин, по който тя поставяше въпросите.

— И нещо повече, това е заобиколен начин да ме попиташ дали съм съгласна да се заема с тази работа, нали така? Всъщност за това става въпрос, нали?

— Точно така — каза той. Ето, въпросът вече беше поставен. И добави: — Преди да продължим по темата, трябва да те попитам нещо.

— Разбира се. Давай!

— За какво — позаинтересува се той — ми звънна? Предполагам, че е било нещо важно, иначе можеше да изчакаш няколко часа.

— Въъ, аз... аз сигурно съм объркала часовите зони. Не е нищо, което да не може да почака.

Това беше първото ѝ изречение, което не звучеше твърде истинско. Лъже, каза си той. Или поне прикрива нещо.

В крайна сметка, напомни си той, не беше я потърсил той. Тя му беше звъннала. Но засега подмина темата. Това можеше да почака. В момента имаше по-важни неща за обсъждане.

— Тогава, предполагам, можем да подхванем въпроса за тази струваща шестдесет и четири хиляди долара работа? — каза той. — Интересува ли те това предложение?

Той чу как тя бързо поема дъх.

— За писател призрак?

— Точно така.

— Аз... може и да... съм склонна. Какво предлагаш?

— Петдесет хиляди долара. Половината предварително, останалото след завършването.

— Двадесет и пет хиляди — размишляваше тя на глас и на него му се стори, че бързо пресмята нещо наум. — Хммм. Де да можех — въздъхна Трейси. — Но съжалявам. Не мога.

— Тогава колко искаш?

— Тридесет и пет предварително — каза тя, без да се колебае. — Минимум тридесет.

Сега беше ред на Марк Варни да пресмята наум. Вчера Канди му изпрати писмо по електронната поща от Бевърли Хилс: от Мадрид пристигнал чек за тридесет и две хиляди долара за испанските права на последната книга на Урания. Ако можеше да завърти тези пари, което означаваше да прескочи бизнес мениджъра на Урания и да отстъпи собствената си комисионна от двадесет и пет процента за продаването на чуждоезиковите права... и предполагайки, че Урания ще се съгласи...

— Кога можеш да започнеш? — попита той.

— Зависи. От разстояние ли ще работя? Искам да кажа от тук? Експресна поща ли ще използваме или електронна? Ти си експертът по тези въпроси.

— Всъщност — започна той бавно, — имах предвид да дойдеш тук.

— В Гърция! — изписука Трейси.

— Точно така.

Последва кратка пауза. Тя определено се опитваше да асимилира това напълно неочаквано развитие на нещата. Можеше да си представи обзелото я вълнение. Най-вероятно си мисли: Европа! Пътуване! Приключение! А колко ще се разочарова. Доколкото познавам Урания, тя ще заключи Трейси в някоя стая, където няма да има нищо друго, освен ръкописа, компютър и едно походно легло.

Но дори и да беше развълнувана, това не пролича. Трейси проговори със служебен глас.

— Кой е авторът на книгата, върху която ще работя?

— Ще ти кажа след минутка. Но първо искам да те предупредя. Ако решиш да приемеш, ще трябва да подпишеш договор за издаване. Това означава да гарантираш, че никога на никого няма да

кажеш върху какво работиш... или за кого. Нито сега, нито за в бъдеще. А под никого се включват и най-близките ти и скъпи хора. Съпругът, любовникът, приятелят, баща ти, най-добрата ти приятелка, дори и напълно непознат. Никой никога не трябва да разбере. Същото се отнася и за този разговор; действам под предположението, че мога да разчитам на твоята дискретност?

— Не се безпокой — заяви Трейси тържествено. — Няма да те разочаровам.

— Надявам се на това. Заради благополучието и на двамата ни.

— Звучиш много злокобно. — Сега Трейси като че ли звучеше по-спокойно, в гласа ѝ се долавяше дори нотка на забавление. — Не се безпокой. Мога да пазя тайни.

— Искрено се надявам да е така. Но повярвай ми, за твое собствено добро е. Предполагам, че не си падаш по съдебните дела, след които оставаш гол като шушка.

— Правилно предполагаш.

— И така — продължи той. — Сега, след като знаеш какво е положението, какво е решението ти?

Тя се засмя тихо в ухото му.

— Кой не би грабнал тази възможност? Звучи ми като предложение, на което не мога да откажа. А сега ми кажи. Кой е този сеньор или сеньорита Мистериозо, за когото трябва да работя?

— С когото трябва да работиш — уточни той внимателно, — не за. — Искаше още от началото този момент да е напълно ясен.

Марк Варни познаваше начина на действие на Урания. Веднага след приключването на проекта, Урания щеше да погледне по нов начин на връзката си с Трейси и историята щеше да се пренапише отново, като Трейси удобно щеше да се понижи до нещо като: *Кой? О, сигурно имаш предвид онази секретарка...*

— И така — каза той, — имам ли думата ти, че това ще се ограничи само от моите устни до твоите уши?

— Да — отвърна Трейси спокойно. — Имаш думата ми.

Той спря за малко.

— Урания Викърс.

Той очакваше Трейси да възкликне *Не онази Урания Викърс!* — пискайки и цъкайки от възмущение, както би направил почти всеки в тази ситуация.

Вместо това Трейси само смотолеви:

— Ур...!

И изобщо не завърши последните три срички. Слухът му долови как тя някак тъжно и шумно си пое въздух. Имаше нещо странно, да не кажем нередно, в този отговор.

— Трейси? — попита той истински загрижен. — Нещо не е наред ли?

— Не, разбира се, че всичко е наред — каза Трейси бързо, опитвайки се да възвърне самообладанието си. — Всичко е наред.

Но нейното уверение звучеше някак кухо. Поради каквато и да е причина за втори път през последните няколко минути му се стори, че тя не говори истината, или най-малкото се изплъзва.

— Знаеш, че можеш да споделяш с мен — каза той мило. — Почти всичко. Противно на слуховете, аз не хапя.

Не, каза си той кисело, само хвърлям невинните на лъвовете.

— Да. — Тя прочисти гърлото си. — Разбира се. — Трейси преглътна и добави: — Марк, ако можеш да изпратиш парите тук навреме, ще подпиша всякакъв договор, който ти или Ур... — Тя се закашля и бързо смени последната дума: — Адвокатът на авторката ми изпратите. Знам, че звучи мелодраматично, но животът ми е в твоите ръце.

[1] Querida (исп.) — скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Чинчила — малко южноамериканско животно с ценна бледосива кожа. — Б.пр. ↑

14.

Марибел настоя да се освободи за следобеда и да закара Трейси на летището.

— Трябва да те изпратя, карина, и това е. Не спори. Ще те взема точно по пладне. Така че се приготвяй.

Междувременно Трейси трябваше да свърши цял куп подробности в последната минута и да успокои безкрайно многото си притеснения. Да не споменаваме и боричкането с претъпкания си багаж.

Трейси дръпна с все сила ципа на издутия черен найлонов куфара, като го насили да се придвижи по черната му пътечка. Никакъв успех.

— Майната ти! — изръмжа тя, използвайки любимата ругатня на Марибел. — Трябва да се затвори. Трябва!

Тя постави коляно върху водонепропускливия найлон на куфара, натисна го и дръпна още веднъж. Прогрес! Милиметър по милиметър, големият цип най-сетне започна да се движи по пътечката с черни зъбци, след което бързо се плъзна по последния участък.

— Пфу! — пое си тя въздух. — Най-послед...

Изправи куфара и безцеремонно го бутна до втори, по-малък вариант от същия вид, който чакаше до вратата.

Така. Всичко е готово за тръгване.

Освен синия найлонов ръчен багаж тя вземаше и лаптопа си, титанов G-4, подарък от Брайън, на който беше качила копие от своя ръкопис. Надяваше се от време на време да се занимава и с него — преди, между или след бъртенето със страниците на Урания Викърс.

В калъфа на лаптопа постави трите си най-ценни вещи.

Първо, цветна снимка на баща си в оловна рамка, с размери осем на десет, която беше направила година по-рано.

Кафявия плик, съдържащ фотокопия на жизненоважните документи — акта ѝ за раждане, брачното свидетелство на баща ѝ, официалните документи, доказващи законната смяна както на

неговото, така и на нейното име. Плюс — нещо, което никак не би желала да притежава — неговия смъртен акт.

И накрая, фото албума, заел почти изцяло дъното на калъфа. Този, в който бяха снимките на Урания Викърс като булка на младия Том Съливан. И снимки на жената с бебе в ръце.

Аз, каза си Трејси. Сигурно съм аз.

Освен ръчния багаж и лаптопа, Трејси беше при готвила още един последен *ръчен багаж* под въпрос. Тя се надяваше, че щедрият подарък на Марибел за раздяла — ръчна чанта, безсрамна имитация на марката Миу миу, от камуфлажен брезент с регулираща се сиво-кафява дръжка и пришити кожени фигурки, която можеше да излъже всички, освен най-проницателните модни познавачи — няма да бъде сметната като трети ръчен багаж. Всеки поне наполовина разумен човек ще забележи, че това всъщност представляваше практическа алтернатива на старомодната ръчна чанта.

Поне бе свободна и на чисто. С аванса, който Марк Варни ѝ изпрати, Трејси изплати и двете неуредени ипотекки в размер на двадесет и две хиляди долара.

Надяваше се, че баща ѝ би одобрил действията ѝ. Божичко, колко съм глупава! Идваше ѝ да се плесне. Като познавам татко, не само щеше да ги одобри, но щеше да аплодира.

Мислите ѝ се зареяха отново към сандъка, който бе крил всичките тези години.

Татко, нали разбираш, че трябва да разбера истината за майка си? Аз съм достатъчно зряла и разбирам, че отказваше да говориш за нея, защото тази тема е била твърде болезнена за теб. Уважавам това. Особено след като не си унищожил съдържанието на този сандък. Ти нарочно си го оставил там, за да го намеря, заедно с писмото ти за отварянето на кутията на Пандора. Искал си да ми дадеш избор дали да последвам следата, или не.

Тя не можеше и да си представи дори колко ли трудно му е било да живее с емоционалното бреме на този сандък, тази ракла, пълна със спомени, разположен само на няколко незначителни фута над главите им.

Е, татко, ти ми показва посоката, по която да поема, а сега аз трябва да последвам нишката и да откроя коя съм и защо съм такава, каквато съм. Но не е ли иронично, че превръщането ми в

истински писател и търсенето на майка ми трябва да са така свързани?

Трейси усети как сълзите ѝ се търколиха и оставиха влажни следи по бузите ѝ. За бога, стегни се! Днес тръгваш.

Един поглед към часовника ѝ подсказа, че колкото повече приближава часът за тръгване, толкова по-бързо лети времето. Вече бе почти пладне.

Трейси облече костюм последна мода, вдъхновен от Галияно и Прада. Той се състоеше от тънко памучно стегнато с пояс камуфлажно сако, с еполети и джобове с капаци на гърдите и ханша, плюс къса пола на верев от същия плат. Кафяво-бежови камуфлажни ниски обувки допълваха тоалета ѝ.

Трейси твърдо вярваше, че винаги е полезно да се натъкмиш малко.

Лишеното ѝ от цвят лице ѝ отвърна намръщено от огледалото. Нещо липсваше.

Да, разбира се! Беше облечена, но все още не бе готова. Нямаше да ѝ отнеме дълго. Оставаше да сложи още нещо: най-важния съюзник на жената — грима!

Трейси буквално влетя в банята и атакува несесера за козметика. Нима щеше да прелети от Маями до Ню Йорк, а после цялото това разстояние до Атина, без да се представи в най-добра форма...

Тя бързо се зае със задачата, ръцете ѝ действаха сигурно. Трейси отдавна бе открила, че гримирането бе като да направиш идеалното суфле. Нужно бе само хармонична палитра, леко нанасяне и десет безбожно скъпи продукта.

Първо, леко намазване с основополагащ крем с витамин Е, който нежно попиваше в кожата. След това най-тънкия възможен слой от полуматиран грим, който изсъхваше до меко, копринено покритие. Няколко щрихи с молива, прикриващ сенките под очите. Сръчно нанасяне на бронзова пудра навсякъде по лицето. Просто докосване с руж Райн Плам, за да се подчертаят скулите. Бледи блестящи перлички около очите. Съвсем тънка очна линия, която да подчертае великолепния цвят на оливин на ирисите. Изпъкващо, искрящо и блестящо червило Виола Мист, леко приглушено чрез попиване със салфетка. И накрая, със съвсем малко по-тъмен оттенък, перфектно

поставена линия с молив около периметъра на устните, а след това — цялостно омекотяване на устните чрез леко минаване с четка.

Точно в този момент се чу и клаксон на кола, която спря пред къщата.

Време ли е да тръгвам? Вече? Трейси погледна часовника си.

Разбира се. Можеш да се довериш на Марибел. Беше точно пладне.

Трейси припряно постави грима обратно в несесера. Докато дръпне ципа да го закопчее и се върне в хола, вратата на предната веранда вече се затръшваше зад Марибел, която рязко спря и се втренчи в приятелката си.

— Por Dios! Карина! — възкликна тя тихо под носа си.

— Какво има? — попита Трейси стреснато.

— Какво има ли? Нищо няма. Изглеждаш... фантастико! Харесвам този костюм. Слава на бога, че зная гардероба ти, иначе можех да ти купя зелена кожена чанта, металик. — Марибел направи гримаса.

Трейси разпери ръце встрани.

— Нали не смяташ, че това е... прекалено? — попита тя колебливо.

— Прекалено? — Марибел присви очи подозрително и постави ръце на кръста. — Няма ли да спреш да кр̀нкаш още комплименти? — Огледа се и видя багажа, строен до вратата. Кимна одобрително. — Виждам, че си готова да тръгваш.

Тя се приближи до вратата с мрежата, п̀хна два пр̀ста в уста и изсвири учудващо силно. Само след броени секунди един як латиноамериканец в сива униформа влезе и натика две от чантите за ръчен багаж под мишница, вдигна двата куфара, които Трейси възнамеряваше да предаде в багажното, и ги отнесе.

Трейси зяпна.

— Кой, за бога, е...

— Няма значение — махна с ръка Марибел, грабна припряно чантата Миу миу на Трейси от мястото ѝ и я подаде на приятелката си. След това я хвана под ръка, тр̀шна вратата, така че тя автоматично да се заключи, и поведе Трейси навън.

На верандата Марибел пусна ръката на Трейси и се забави за миг да заключи резето. Когато се обърна, видя, че Трейси гледа втренчено

към улицата.

Трейси стоеше с отворена уста. Бяла дълга лимузина чакаше до бордюра. Това чудовище бе не нещо друго, а Хамър, с не по-малко от седем странични прозореца с тъмни стъкла. Задната врата беше отворена и Трейси зърна достатъчно от оборудвания с климатик интериор с разкошни кожи, премигващ екран на телевизор и светлина с оптично влакно.

Тя се обърна умолително към Марибел.

— Сигурно се шегуваш. Нали? Знаеш, че за нищо на света няма да си позволя да ме видят в това... това нещо, каквото и да е то.

— И никой няма да те види зад затъмнените прозорци. Ти ще можеш да гледаш навън, но другите не могат да видят какво има отвътре.

— Да не си си изгубила ума? Кой знае колко струва!

— Нищо не струва. Нали съм ти разправяла за братовчед си Хектор? Този, който е собственик на бюро за лимузини? Ами, той имаше да ми връща една услуга, така че се обадох. Искам да кажа, че не мога да те пусна да започнеш това невероятно пътуване в нещо, което не е стилно, нали така? Определено не и в моята корола.

Марибел пое дъх и продължи.

— Макар че наистина съжалявам, че е Хамър — добави тя извинително — и че е бял. Поисках стилин черен или сив Ролс или Линкълн, но в момина разполагаха само с това.

Трейси стоеше със зяпнала уста — от изумление, от приятна изненада, или от ужас; не беше сигурна кое от всичките описваше чувствата ѝ — и се взираше в издължената, луксозна, първокласна версия на скромния военен Хамви. Най-накрая си рече: *По дяволите добрия вкус*, отметна глава и се разсмя.

— Харесва ми! — изписка тя. — Защо да не се повозим в това олицетворение на лошия вкус? Като се замисля само за моята прогнила таратайка Корвер. — Тя прегърна Марибел и я притисна силно. — Никога не бих могла да ти се отблагодаря!

— Не си ли чувала? Приятелите са приятели. Не е необходимо да си благодарят.

— Ти си една откачалка — заяви Трейси нежно, — нали знаеш?

— Така са ми казвали.

Марибел успя да се освободи от мечешката прегръдка на Трейси и протегна ръка с дланта нагоре, сякаш искаше пари.

— Какво? — ухили се Трейси. — Да не би сега да искаш да ми гледаш на ръка?

Марибел не обърна внимание на закачката, а само шумно издиша.

— Самолетните ти билети, моля.

— Ох, съвсем честно, Марибел! Не се притеснявай толкова много. В мен са. Сложила съм ги на сигурно място тук. — Трейси потупа чантата, имитация на Миу миу.

— Е? — настоя Марибел с все още протегнатата ръка. — Ще ми ги покажеш ли или не?

— Ех, добре — изрече Трейси малко сърдито и грубо.

Бръкна вътре и извади папката. Тъй като съдържаше билети за три различни двупосочни пътувания (шест билета за отиване и връщане), тя бе по-дебела от обикновено. А вместо логото на въздушната компания, на капака ѝ беше изписано името на пътническата агенция, „Лос виаджерос, инк.“. Естествено, билетите бяха издадени от агенция, към която я насочи Марибел и която се притежаваше от (има ли нещо чудно в това?) още една от многобройните кубински роднини на приятелката ѝ.

— Ето. Виж сама. Всичко е наред. — Трейси подаде папката на Марибел.

— Грациас. — Марибел незабавно я сграбчи и я пусна с два пръста в собствената си чанта.

— Какв...? — Трейси я погледна изумено. — Ето сега наистина имам доказателство, че си се побъркала!

— Си — отговори Марибел невъзмутимо. И по-бърза от магьосник, тя придвижи ръцете си със скоростта на светкавица и — фокус-бокус! Извади друга, идентична папка с билети, също от „Лос виаджерос, инк“.

Трейси я изгледа подозрително.

— Какво направи сега? — попита и погледна приятелката си косо, с присвити очи.

— О, нали разбираш. — Марибел леко сви рамене. — Дребна магия, това е всичко!

Трейси стисна устни и я изгледа, изпълнена със съмнения. От опит знаеше, че когато Марибел кажеше дребна магия, това означаваше голяма магия. Никога не знаеше какво да очаква.

Трейси пое папката с билети и я отвори. Прелисти страниците с билетите. Очите ѝ едва не изхвъркнаха от орбитите си, така се изцъклиха.

— Марибел! — процеди тя под носа си. — По дяволите! Какво си мислиш, че правиш? Това са двупосочни билети първа класа! Аз платих за втора.

— И? Някога чувала ли си за промоции? Непрекъснато ги има.

— Да, но аз не съм събрала достатъчно мили...

— Мили! — изсумтя Марибел. — Това само показва колко малко познаваш бизнеса на пътническите агенции. Запомни го от мен, амига. С мили, или без мили, редовните клиенти на пътническите агенции често ползват промоции, стига да има свободни места. Единственият начин за летене. И забележи, че нито един от полетите не е променен — добави тя самодоволно. — Единствената част от пътуването, която не е в първа класа, е от Атина до Санторини и обратно. Това е поради факта, че онези самолетчета имат само една класа. А сега да тръгваме към летището, че да не си изтървеш полетите. Или искаш да стоим тук и да спорим?

Марибел я хвана под ръка и я поведе надолу по стъпалата на верандата към задната част на дългия Хамър, а шофьорът отвори вратата.

Той пое ръката на Трейси и ѝ помогна да се настани отзад, след което стори същото и за Марибел.

— Грандиозно! — Трейси се огледа, попивайки огледалния таван, полираната дърворезба, двете части на покрива под формата на луни, телевизорите, видеотата, факсовете, барчето с напитки и коженият диван с места за двадесет души. — Уха, направо започвам да се чувствам като холивудска звезда!

— Ами ти приличаш на такава, карина.

Издълженият бял Хамър тръгна, подмина дългото пространство на Барънс и влезе в сенчестите тунели със слънчеви петна, които съставляваха по-голямата част от малките, прекрасни улички на Гроув.

— А сега — каза Марибел — просто се отпусни и се наслаждавай на пътуването. Ах, ето го и днешния брой на Маями

херълд. — Тя го взе от седалката до нея и го подаде на Трейси. — Взех го в случай, че в самолета имат само Ю Ес Ей тъдей.

— Направо ще ме разглезиш — предупреди Трейси.

— Правя, каквото мога — измърмори Марибел, която безуспешно опита да прикрие усмивката си на задоволство. — Е, амига, признай си. Не се ли чувстваш върховно?

— Ммм! — възкликна Трейси, плъзна се надолу, изу обувките си и вдигна крака на отсрещната седалка. След което се протегна. — С риск да дам одобрението си на този ужасен вкус — въздъхна тя, — трябва да се съглася. — След тези думи Трейси избухна в смях. — Да! Наистина е страхотно! Харесва ми!

— Ъхъ. Само не забравяй, карина, животът е твърде кратък, за да го прекарваме в задната част на самолетите.

— Ще се опитам да го запомня — отвърна Трейси с безизразно лице.

Очевидно добре запозната с интериора на хамъра, Марибел се извърна и се засуети. Отвори един вграден мини хладилник и извади охладена бутилка Мам Напа Вали брът. Натисна някакъв бутон върху една масичка и тутакси от нея се вдигна поставка с две високи кристални чаши за вино и кръгъл процеп, най-вероятно кофичка за лед.

Трейси зяпаше смаяно.

Марибел пхна бутилката шампанско в процепа, подаде едната чаша на Трейси и взе другата за себе си.

— За земите на супер богатите корабни магнати — вдигна тя тост и поднесе чашата си. — Кой знае? Може да изкараш късмет и да срещнеш някой висок, тъмен и красив младеж. Например син на корабен магнат.

Да си призная, предпочитам да открия истината за майка си, помисли си Трейси. Но не го изрече на глас. Първо, нямаше намерение да разваля атмосферата. Второ, никоя от тях не бе подхващала въпроса за кого ще работи Трейси, или как Трейси първоначално се шокира, като разбра, че това е Урания Викърс, но как в крайна сметка това предложение се оказа неустоймо.

А и Марибел не попита нито веднъж. Дори и да подозираше нещо, тя си траеше.

Разделиха се на входа.

— Обещавам, че ще опитам да накарам приятеля си да се поразрови в мръсотията на тези Бигс докато те няма — подсмръкна Марибел, без да прави опит да скрие сълзите си. — Само ми обещавай, че ще ми пишеш.

Трейси я прегърна с две ръце.

— Наистина ще оценя, каквото и да направи приятелят ти, а знаеш, че ще ти пиша. Ще те затрупам с картички. Ще се постарая и редовно да ти пиша по електронната поща, но това зависи от условията там, на другия край.

Марибел я притисна силно.

— Ще ми липсваш, моя откачена амига! Нали знаеш?

Трейси кимна.

— И ти ще ми липсваш, повярвай ми. — Гласът ѝ се разтрепери. — Божичко, как ми се иска да можеше да дойдеш с мен!

— И на мен! — Марибел се усмихна тъжно, след което съзнателно се отдръпна и се стегна. — И да работиш като побъркана, това е всичко, което мога да ти кажа. — Марибел се опита да звучи строго. — Чуваш ли? — Тя размаха предупредително пръст. — Защото така ще се върнеш по-скоро.

— Ще работя като маниачка — обеща Трейси тържествено. — Ще работя докато наистина откача и припадна! — След това добави с по-тих глас: — Как мога да ти се отблагодаря?

Марибел я изгледа сепнато.

— Да ми благодариш? — Тя се изправи. — За какво?

— За това, че беше до мен, когато имах най-голяма нужда. Повярвай ми, щях да се разпадна на парченца, ако не беше ти, да ме крепиш. Никога нямаше да преодолеея смъртта на татко без теб.

— Ох, моля те! — махна с ръка Марибел. — Няма ли да спреш да правиш от мухата слон? Нищо не съм направила. Нищо. — Черните ѝ блестящи очи задържаха погледа на Трейси. — Освен това, за какво са приятелите, ако не да споделят хубавите времена и да минават заедно с теб през лошите?

Трейси се усмихна и поклати глава.

— Ти наистина си специална, нали знаеш?

— Щом казваш. Я стига с тези сантиментални глупости, става ли?

Марибел палаво присви очи и отстъпи две крачки. Отметна назад дългата си черна, копринена коса. Усмихна се и показа идеалните си, чисто бели зъби.

Вдигна ръка с длан към устните си и изпрати въздушна целувка към Трейси. Намигна, обърна се и се отдалечи. Не погледна нито веднъж назад. Затрака с токчета, а стегнатото ѝ малко дупе се поклащаше в такт.

Изведнъж привлече върху себе си вниманието на всички мъже. Пародия или не, но на противоположния пол им беше невъзможно да не предвкусят dulce de leche и салса, докато я гледаха. Захар и подправки. Всичко хубаво, от което бяха направени палавите малки момиченца.

Тя е непоправима — помисли си Трейси без да е сигурна какво потиска — полуусмивка или полувъздишка на отчаяние. Но за едно нещо вече не изпитваше никакви съмнения: *Какво ли ще правя без Марибел?*

Приятелката ѝ все още не се бе загубила от поглед, а Трейси вече се чувстваше самотна и странно съкрушена, сякаш се носеше без посока в огромни, неизследвани морета, а все още не бе напуснала Маями.

Я се стегни, смъмри се тя. Стоиш тука като някаква идиотка — така не се започва пътуване, Съливан!

Трейси изправи рамене, вдигна куфарчето със скъпоценното му съдържание, метна на рамо кафявата брезентова чанта, имитация на Миу миу, вдигна ръчния си багаж и се запъти към самолета.

След като се разположи в гигантския кожен диван в първа класа, Трейси изпи още една чаша шампанско, наслаждавайки се на новото усещане да бъде обслужвана по този начин в тази изключително голяма зала.

Трейси реши да се въздържа от първия филм в полза на прелистването на Маями херълд.

Той обхващаше обичайните теми и съдържаше обичайните реклами. Все едни и същи, едни и същи. Можеше да бъде, който и да е

брой от който и да е ден. И тогава...

Изведнъж се почувства така, сякаш някой я удари с юмрук в слънчевия сплит.

На трета страница от раздел Метро Маями бе поместена четириинчова дълга статия на социална тематика в две колонки. Със снимка на две добре изглеждащи усмихнати лица.

Едното принадлежеше на зашеметяваща млада блондинка от хайлайфа с големи диамантени обеци на ушите си и още по-голяма диамантена огърлица на шията.

Другото бе до болка познато, тъмно, красиво лице на мъж с черна вратовръзка. Заглавието гласеше:

„Джорджина Кауфман ще се омъжва за Брайън Ръдърфорд Бигс“

Трейси не можа да сдържи шока си. Хваната напълно неподготвена, тя изстена на глас. Болката и гневът все още бяха твърде пресни и близко до повърхността.

Статията съдържаше обичайните празни приказки, с изключение на това, че очевидно това бе брак не само на двама души, но и на две компании: наследникът на едно от най-големите богатства в областта, натрупано от бизнес с недвижимо имущество, щеше да се ожени за дъщерята и наследницата на един от най-големите търговски магнати в областта. Но един конкретен параграф изпъкваше сред останалите:

Според Кауфман, на 28 години, родена в Бока Рейтон и бивша кралица на красотата, тя и Бигс, на 31 година, са били тайно сгодени повече от година. Безкрайно сме щастливи, че най-сетне е определена датата на сватбата ни — сподели тя, грейнала от радост.

Една година. Били са тайно сгодени цяла година.

А междувременно Брайън ме е лъгал без да му мигне окото. А аз, глупачката, се хванах. Захапах примамката на въдицата му.

Трейси прилежно сгъна вестника и го подаде на минаващия стюард.

— Бихте ли изхвърлили това?

— Разбира се, с удоволствие — отвърна той. Изглеждаше леко загрижен. — Не ви ли е добре? Изглеждате малко бледа.

Трейси поклати глава.

— Добре съм, благодаря.

— Искате ли да ви донеса нещо? Още една чаша шампанско? Кафе или може би спиртна напитка?

— Не, благодаря ви.

— А чаша вода?

— Не на всичко, но все пак ви благодаря. Оценявам жеста ви.

Стюардът кимна и се насочи към сервизното помещение. Трейси отпусна глава настрана. Загледа се в небето. Бяха се устремили с повече от петстотин мили в час към слънчева Гърция.

Този Брайън Бигс изскача отвсякъде, каза си тя горчиво. Защо не мога просто да погребя миналото? И защо все още ме боли ужасно само като видя името и снимката му?

Трейси стигна до логическото заключение, че поне за известно време няма да вижда напечатано името му. Ако имаше късмет, можеше и никога повече да не го види.

Но нещо ѝ подсказваше, че той бе като черен гологан. Рано или късно винаги се появяваше. Не за последен път чуваше за него.

След това се замисли за русата красавица, за която е бил сгоден през цялото време, дори и когато самата Трейси се бе окичила с неговия пръстен.

Е, госпожице Кауфман, вече си с него, каза си Трейси. Мога да кажа само — *прав ти път!*

15.

Санторини, Гърция

Дори и най-заклетите пътешественици са съгласни с едно: да достигнете Санторини с кораб е да преживеете едно от най-величествените пристигания на света. Санторини като че ли е създаден за туристите по поръчка.

Драмата при плаването в калдерата — широкия с мили изпълнен с вода кратер, се усилва от факта, че тя е буквално заобиколена навсякъде от суша. На изток е защитният полумесец на основната суша — същинският Санторини, на север Оя протяга ръка в покровителствена прегръдка, а на юг същата функция изпълнява полуостровът, съдържащ древните останки на Акротири. Три по-малки, с различни размери буферни островчета, образуваха полукръг на запад.

И така, всъщност три устия се вливаха в същинската калдера, сякаш природата защитаваше важно пристанище. А това, което четирите острова защитаваха, бе пети остров, разположен в центъра. Това е върхът на потопения в по-голямата си част, но все още активен вулкан.

Високите хиляда фута тъмни скали на основния остров са накичени с корони от снежнобели села, разпилени надолу по ръба, а дълбоките 1 300 фута води се издължават като наситени и стряскащи тъмно сини сенки. На такъв фон дори най-внушителният пасажерски кораб изглежда като малко, незначително и паянтово човешко творение.

Всяка година милиони туристи се стичат към Санторини, но боговете са си казали последната дума. За да не би случайно групите туристи да останат повече, отколкото са желани, водите на калдерата са твърде дълбоки и корабите не могат да хвърлят котва, а наоколо няма дружелюбно пристанище. През деня, в зависимост от метеорологичните условия, катери сноват и пренасят туристите от яхтите за забавления и корабите до брега, докато самите плавателни

съдове са принудени да хвърлят котва в морето и непрекъснато да маневрират, за да останат на едно място.

Това окончателно подкрепя основното природно правило: Най-красивите места на света са, почти без изключение, най-трудно достъпни.

Турбовитловият самолет се спусна, прелетявайки ниско над винено тъмното море, но все още нищо не загатваше за спиращата дъха красота. Трейси притисна чело към вибриращия прозорец и се загледа надолу, но видя само нещо подобно на неприветлив лунен пейзаж с едва доловим маслинено зелен оттенък. Навсякъде бяха поникнали бели вили на различни етапи на строеж. А неизброимо множество от малки варосани параклиси, много от тях със сини куполи, изпъстриха тази негостоприемна гледка.

Предупреждението на стюарда не загатваше с нищо за визуалната наслада, която я очакваше. Първо на гръцки, а след това на почти неразбираем английски съобщиха, че снимането на летището е строго забранено.

Не съвсем сърдечно посрещане.

А тя толкова бе слушала за прословутата гръцка гостоприемност.

Толкова за Зорба^[1], помисли си Трейси въздържано.

Когато колелетата на самолета докоснаха земята и той се насочи към малкия терминал, Трейси разбра защо забраняваха снимането. Огромни отворени камуфлажни хангари криеха в себе си бляскави военни джетове. Бункери бяха оборудвани с големи противосамолетни оръжия. Очевидно летището на Санторини изпълняваше и ролята на гръцка военна база.

Трейси не знаеше дали да се засмее, или да въздъхне. За логическия ѝ журналистически ум тези мерки за сигурност изглеждаха съвсем странни. Ако гръцкото правителство искаше да запази това военно поделение в тайна, защо всеки цивилен, кацнал на летището, виждаше всичко така ясно?

В ранния следобед, най-горещото време на деня напускането на хладния самолет, оборудван с климатична инсталация, и потапянето в нажежената като пещ атмосфера навън се равняваше на истински шок. Както подеждва и светлината. Трейси бързо сложи очилата.

Комбинацията от безоблачно небе и прежурящо слънце, отразяващо се в огромното пространство вода наоколо, създаваха светлина, чиято сила пронизваше почти толкова, колкото и голотата на пейзажа.

Автобус превози Трейси и останалите пътници през няколкостотинфутовото разстояние до терминала. Трейси с облекчение влезе вътре. Климатичната инсталация ѝ се отрази изключително добре, както и скриването от това безжалостно слънце, каквото си представяше, че съществува не на Земята, а на най-близката до слънцето планета.

Тя смъкна тъмните си очила и се огледа за багажното, което се оказа доста малко. Имаше една-единствена лента за багажа, около която пътниците от нейния полет се скупчиха — нещо неизбежно за всички пътници. Двама гръцки войника в камуфлажни работни дрехи, барети и обувки за парашутисти патрулираха в района с полуавтомати на рамо. Двамата я погледнаха някак странно и продължиха, но миг след това веднага спряха.

Трейси нямаше и представа защо решиха да я зяпат по този начин. И тогава включи.

Ох, по дяволите, възкликна тя, цялата почервеняла, и бързо се извърна. Разбира се, че ще зяпат, както се беше натъкмила в шикозния си марков костюм. Само ако знаеше, че това летище служи също и като военна база, никога не би се облякла така.

Тя чу как гръцките войници изкоментираха нещо по неин адрес, след което се засмяха сърдечно. Отминаха, клатейки глави, присмивайки се на глупостта на чужденците.

Е, това е, закле се тя пред себе си. Няма да сложа повече този костюм, докато не се върна в Щатите. Лентата на багажното се задвижи със скърцащ звук. Тълпата около нея се притисна напред и поради това Трейси успя да го забележи. Той стоеше най-отзад, отделен от групата на пристигащите. Държеше голям картон с името СЪЛИВАН, написано с измъчени главни букви. Очевидно от някой, свикнал повече с гръцката азбука.

Преди да се приближи, тя тайничко огледа мъжа. Имаше маслинен тен, гъста и буйна черна коса, изпито и сипаничаво лице. Дебелите черни вежди почти се застъпваха над носа му, а големите черни мустаци провисваха надолу, придавайки му изключително начумерен вид.

— Предполагам, че търсите мен? — попита тя. — Трейси Съливан? — Усмихна се и вдигна ръка да се здрависат.

Той изсумтя и смъкна надписа, но пренебрегна протегнатата ѝ ръка. Трейси не можеше да каже дали го стори нарочно, или просто не я забеляза. За да не го поставя в неудобна позиция, както и себе си, Трейси отпусна ръката си.

— Аз съм Ставрос Пулианос. Ще ви откарам до Оя. — Последната дума той произнесе Е-йа, гласът му бе прегракнал, а английският му — със силен акцент.

— Ужасно мило от ваша страна — отвърна Трейси. — Сигурна съм, че и сама бих се справила, но това е наистина чудесно. Далече ли е?

— Далече? Оя? — Ставрос сви рамене. — Няколко мили — каза той неопределено.

Трейси направи знак към лентата.

— Няма да е зле да се погрижа за багажа си. — Тя се засмя кратко и нервно. — Не ми се иска да му се завие свят като обикаля така.

Тази шега не постигна абсолютно никакъв ефект. Каменното му, безмълвно изражение остана непроменено. Тя въздъхна наум. Предполагам, че това спада към прославената гръцка гостоприемност. Трейси се запромъкна през тълпата към края на лентата, извинявайки се на всеки по пътя си, а Ставрос я последва тромаво и се изравни с нея.

Определено не бих искала да му се изпречвам на пътя, отбеляза Трейси наум. Наведе се и се загледа в посоката, от която идваше багажа.

— Ето! Този! — възкликна тя. Посочи и зачака, след това протегна ръка да го вземе, но Ставрос беше по-бърз. Ръката му се стрелна и извъртя, преди тя дори да успее да докосне багажа. След минута Ставрос здраво стискаше и трите чанти на Трейси — по един куфар в едната ръка и една чанта под мишница.

Натоварен по този начин, Ставрос я поведе. Извън хладния, с приглушена светлина терминал, обратно към горещото, ослепително слънце.

Трейси бързо постави тъмните си очила и реши, че първото нещо, което ще си купи, ще е сламена шапка с широка периферия.

— Ей там — посочи Ставрос с брадичка към няколко паркирани коли точно от лявата им страна.

Трейси се зачуди каква ли кола ще има Урания Викърс. Тъй като бяха в Европа, със сигурност трябваше да е мерцедес. Или нещо по-достойно, което по-подхожда на звезда? Бентли? Ролс-ройс? Или може би по една от всички?

Ставрос спря и постави на земята един от куфарите.

— Какво е това? — изписка Трейси невярващо. Тя наблюдаваше с нарастващ ужас как със свободната си ръка той отвори с трясък незаключената врата откъм страната на шофьора на един хечбек^[2], протегна се и отключи задния капак.

— Колата — поясни той без ни най-малка следа от ирония.

Трейси зяпна. Кола? — попита се тя. Той наистина ли каза кола? Със сигурност се шегува!

Несъмнено това бе най-малката кола, която Трейси бе виждала, и въпреки че бе лъскава и нова, в сравнение с нея собственият ѝ жалък корвер изглеждаше като истинска лимузина.

А гумите! Приличаха на гуми на детска играчка. Страхуваше се да попита: Има ли двигател, или трябва да въртим педали? Ставрос като по чудо събра всички чанти и затръшна капака. Трейси забеляза, че според надписа колата се наричаше Смарт — интелигентната кола.

Ставрос заобиколи и ѝ отвори вратата до мястото на шофьора. Освободи я от ръчния ѝ багаж и го натика върху това, което служеше за задна седалка. Помогна ѝ да влезе и внимателно затвори вратата.

Прозорецът се смъкна, малка благословия за Трейси, която така поне щеше да подаде навън единия си лакът. Тя припряно смъкна сенника, след това направи няколко резки движения в опит да се смали и да се намести по-удобно в ограниченото пространство, но не постигна резултат.

Ставрос без проблеми се сви на мястото на шофьора. Запали мотора, настъпи педала на газта, натисна клаксона за туристите, които пресичаха към стоянката за таксите, и те се разбягаха като подплашени, натоварени с багажи кокошки. Вдигна ръка в отговор на веселото помахване на един полицай (тази игра навярно бе забавна и за двама им) и потегли бързо, карайки по средата на криволичещия път, сякаш ясната осева линия служеше за ориентир, към който да се равнява центърът на капака на автомобила.

Той рязко сви надясно, за да избегне сблъсъка с едно такси мерцедес и набра скорост на завоя. Трейси се вкопчи в таблото пред себе си, затвори очи и тропна с крак по въображаема спирачка, след което започна да се моли.

Ставрос я погледна косо и избухна в смях, а в устата му проблесна слънчев лъч, отразен от златен зъб.

— Добре дошла в Санторини — каза той.

Летището на Санторини е разположено точно над морското равнище на западния бряг на острова, почти на половината път надолу от външната страна на полумесеца. От там пътят се изкачва бавно, но твърдо нагоре. Трейси се загледа през страничния прозорец, опитвайки се да не мисли какво ли е усещането при катастрофа с миниатюрна, движеща се с превишена скорост кола. От дясната ѝ страна надолу се спускаха стръмни полета с вулканична почва, на които се отглеждаха лозя. Лозите се проточваха не по телени огради, както бе традиционно по другите места, а се навиваха по земята като множество отделни гигантски змии. Вероятно защото това е ветровитата страна на острова, предположи Трейси. Сред тези сухи, прежурени от слънцето склонове, чак до долу, до морето, се издигаха множество сгради, масивни вили в различни етапи от строежа им.

Влязоха в Месария — едва ли можеше да се нарече най-очарователното село, където Трейси за първи път се потопи в атмосферата на масовия туризъм. Изведнъж изригващи газове автобуси, малки коли, таксита и дузини наети мотоциклети, мотопеди и велосипеди се омесиха по тесния път с две платна и настървено се движеха в двете посоки, като всеки от шофьорите очевидно поддържаше мнението, че пътят принадлежи само на него. Евтини хотелчета се бяха строили от двете страни на тротоара, толкова близо, сякаш се промушваха направо в движението. Трейси забеляза мотопеди и коли под наем, както и вездесъщите бензиностанции, крайпътни кафенета и магазини за сувенири. Сред целия този хаос, един мъж водеше с въже магарета, всяко окичено с весели звънчета, цветя и панделки.

В населено място или не, Ставрос продължи да кара като бесен. Нищо, нито дори велосипедите и мотопедите, забавяха скоростта му.

Той си имаше свой собствен стил на шофиране: ако се съмняваш, настъпи газта. И завий, ако е необходимо.

Всички останали караха по същия начин.

Още три мили нагоре и достигнаха главното градче, Фира. Някогашният оживен град на Егейско море сега представляваше важен туристически център. Пътят извиваше като дъга покрай западния край, задръстен от движение, подобно на Месария. Районът изобилстваше от магазини, обменни бюра, пекарни, кафенета с чадъри, интернет центрове, в които пътниците наемаха компютри за определено време, репове, будки за пощенски картички, магазини за сувенири, за ръчно изработени предмети и безкрайно множество от пътнически агенции.

Но дори и в тази комерсиална част на Фира (блудницата Фира), Трейси успя да зърне частички вълшебство. Ту бляскав син купол на църква или стръмната ѝ, с многобройни арки бяла камбанария с камбана под всяка арка. Ту варосана стена, заграждаща къща с чудна вътрешна архитектура, с ярка като смарагд порта и в същия цвят дървени украси по рамките на прозорците и кепенците. Или мистериозна пешеходна алея, павирана с мрамор, която води към сенчестите, любими на туристите изящни бутици и бижутерии. А навсякъде ненадейно изникваха екстравагантно оформени бугенвиллии.

Но това бе само предвкусане за чудесата, които я очакваха. От другата страна на дългия и тесен град, на височина хиляда фута, сгради от различен тип бяха накацали по върховете на скалите, с изглед към калдерата, а тераси кафенета или ресторанти стърчаха като че ли във въздуха. Под тях се сбираха пасажерски кораби, а катери пренасяха ордите до брега. Трейси видя туристи, яздещи магарета по зигзаговидните пътеки, врязани в лицето на скалата. Други се возеха на трамваи. Реши, че непременно трябва да посети това място като туристка.

Градът постепенно отстъпи място на природата. Следваха осем мили и половина от изправящи косите завои, пътят като че ли се превърна в магическа сива лента от асфалт чак до Оя. Внезапно малката кола превали един хълм и за миг морето се виждаше от двете страни на пътя.

— О, божичко! — прошепна Трейси.

От дясната ѝ страна бяха разпръснати бели кубични вили и огромни плоски парцели земя, които посрещаха развълнуваното и

покрито с бяла пяна Егейско море. А от лявата ѝ страна набраздени скали се гмуркаха хиляда фута по-надолу в спокойствието на огромния, изпълнен с вода вулканичен кратер на Санторини, по повърхността на който слънчевата светлина проблясваше като златни пайети. Далеч напред се протягаше извита ръка, върху която бе кацнала Оя подобно на мираж, сътворен от жегата.

Изражението на Ставрос остана все така каменно, а той продължи да мълчи, но отпусна педала на газта, при което малката кола тутакси запълзя, предоставяйки на Трейси възможността по-дълго да се люби на гледката.

Трейси бе като зашеметена. Ако можеше татко или Марибел да видят това — каза си тя и почувства как буца засяда в гърлото ѝ. Гледка като тази трябва да се сподели с някого.

— Това е... направо грандиозно! Не може да е истина! — прошепна тя, когато гласът ѝ се възвърна.

Вместо отговор Ставрос натисна педала на газта и малката кола полетя неочаквано, запращайки Трейси назад към седалката.

Едва навлязоха в покрайнините на Оя и пътят се стесни до едно-единствено платно, обградено от стени. Ползваше се както от пешеходци, така и от коли. Превозните средства, движещи се в едната посока, трябваше периодически да спират и да изчакват онези, пътуващи в другата, а пешеходците се притискаха до варосаните стени, докато онези с по-голям късмет успяваха да се приютят в нишите на входовете. Те определено бяха измазани с гипсова мазилка, а затворените врати бяха боядисани в различни оттенъци на синьото, в тъмночервено или странно ярки, но подходящи нюанси на зеленото. Странно, но като че ли навсякъде, абсолютно непропорционално на населението, се виждаха порцеланово сините емайлирани куполи на параклиси и поразяващите фантазии на камбанариите им, издигащи се гордо над плоските или полуцилиндрични линии на скупчените къщи.

Трейси бе превъзбудена. Не знаеше накъде да гледа. Очите ѝ се бяха разширили и искряха в опити да погълнат всичко наведнъж.

Това, естествено, не беше възможно. Никой не можеше да смели такова пиршество за очите за толкова кратко време.

От дясната страна се разполагаха очарователни двуетажни варосани хотелчета, минимаркети, магазини за сувенири и таверни с

няколко площадки стъпала, водещи към покривите, където разпънати балдахини предлагаша на жадните и гладните сенчести маси.

От лявата страна зееше отвесна пропаст. Тесни бетонни пътеки и стъпала криволичеха на серпентини и водеха надолу покрай плоските покриви на стотици бели сгради, всичките спускащи се надолу и безразборно разхвърляни като че ли без никакъв ритъм или логика, срещу и една върху друга като поредица отворени чекмеджета. Тези стръмни тераси доказваха силата на природата. В течение на хилядолетия раздвижването на земни пластове и изригванията са изтиквали различни маси вертикални скални образувания една върху друга и зад друга, образувайки естествени, плитки издатини, които човешката ръка след това находчиво е преобразила в удобни тераси.

Като признание за изобретателността на човешкия мозък, ранните обитатели бяха достигнали до най-простото и гениално разрешение на проблема с къщите. В резултат на което се появили скафтите.

Характерни за Санторини така, както юртите са характерни за монголците, тези убежища се изграждали от изобилието на вулканичните скали и пещери. Скафтата представлявала или дълга и тясна, подобна на коридор площ, изкопана в лицето на скалата, или изкуствено разширена вече съществуваща пещера. Като железопътни тунели, те можели да съдържат редица стаи, простиращи се навътре в скалата.

Що се отнася до изхода на пещерата, обитателите просто го зазиждали, като оставяли врати и прозорци за вентилация или, където естествените тераси позволявали това, изнасяли предната стая малко напред, създавайки фантастични произведения на кубичната архитектура. Повечето от тях сега представляваха или сезонни вили, или хотели с множество индивидуални скафти.

Ставрос паркира колата на малък паркинг, изпълнен с коли, мотоциклети и мотопеди. Настани се на едно тясно празно място, изключи мотора и внимателно отвори вратата си достатъчно, за да се промуши навън. После мина зад колата, отвори капака и започна да разтоварва багажа на Трейси.

Трейси отвори вратата цели осем инча. Извъртя се на място и взе лаптопа, чантата и ръчния си багаж. Усети раздрусване в колата и чу тръшването на капака. Погледна бързо през рамо и видя, че Ставрос

стискаше в ръце и под мишница останалия ѝ багаж и гледаше към павираното с камъни платно пред тях.

Ставрос се спря до една врата с тъмночервен цвят, разположена в дълга, висока, бяла стена. От другата страна се простираше имението на Урания.

Когато минаха през вратата, Трейси установи, че то не изглежда много като вила. По-скоро приличаше на едно отделно село. Разпръснати надолу по склона на многобройни нива, криволичещи една над друга, групи варосани структури пещери, подобно кутийки на восъчна пита, стърчаха една върху друга, разположени на отделни тераси. Периметърът от двете страни се определяше от висока, закръглена на върха, бяла стена, която от своя страна се спускаше надолу стъпаловидно или рязко, предоставяйки уединение от непосредствените съседи, докато цялостната панорама оставаше незакрита. На най-горното ниво, над цялата тази смесица от стилове — кубове, извити покриви и бели куполи — се извисяваше мелницата.

В долната си част имението рязко свършваше, като на най-ниската тераса бе разположен безкрайният басейн, извисил се над калдерата. Отвъд следваше стръмна пропаст.

Но между нея и най-горната част всеки покрив бе в същото време и тераса. По ъглите бяха разположени гигантски делви с маслини, цветни растения като обички, бугенвиллии и яркочервени мушката. Цялата дограма — врати, черчевета, кепенци, перила на балкона — беше боядисана със същия оттенък на тъмночервеното, както входната врата откъм улицата.

Цялото имение — почти вертикално и на няколко нива, се свързваше чрез лабиринт от полегати стъпала. Трейси забърза след Ставрос надолу по стръмните бетонни стъпала към най-ниското ниво.

Единствената най-дълга структура в комплекса, разположена тук, издигаше колосалното си туловище, подобно на ослепително бяла крепост, под ъгъл към вулканичната скала. Поредица от осем високи арки се врязваха в лицето ѝ, а от всяка от тях се спускаше бяла фина коприна, която поради пълната липса на вятър даже и не потрепваше.

Човек оставаше с впечатлението, че всичко е подготвено така, че да задоволи и най-малката прищявка.

Дългата трапецовидна тераса бе павирана с крокалия под формата на черно-бяла дъска за шах, а всеки квадрат бе инкрустиран с

контрастиращи делфини. Границата също бе копирана от античността — непрекъснат бордюро от стилни, черни вълнички на бял фон. Върху тази ръчно инкрустирана мозайка шезлонги с меки възглавници бяха наредени с гръб към арките, а върху малки табуретки под формата на Х в близкия и далечния край бяха поставени купчини еднакво сгънати снежнобели хавлии. Три големи бежови чадъра, поставени на разумни интервали един от друг, образуваха малки сенчести островчета.

А точно пред шезлонгите, съблазнително се ширеше най-луксозният от всички луксове на Оя — безкрайният басейн без ръбове, привидно окачен високо над приказно синята калдера.

В тази пулсираща, сюрреалистична жега, Трейси с копнеж си представи как се гмурка в хладните води. След това се просва под един от чадърите, положила в скута си ягодово дайкири, и се наслаждава на неземната тишина.

Да, тишина. Защото наистина беше тихо; шумът от ордите туристи и таверните с гърмящите бузуки^[3] оставаха някъде далеч горе. Нямаше и високи гласове, които да смущават неземното спокойствие. При тази необикновено красива обстановка човек можеше само да шепне.

Ставрос изсумтя и прекъсна бляновете на Трейси. Той се запъти към най-близката арка и спря пред нея да я изчака. Бутна навътре копринените пердета и пусна Трейси да влезе първа.

Което Трейси стори бавно и внимателно, без да знае какво точно да очаква. Дъхът ѝ спря. Тя влезе в голяма просторна зала, наполовина пещера, наполовина постройка. Вътре бе изключително хладно и ухаеше на изсушена дива мащерка, чийто аромат се носеше от гравирани сребърни купи.

Ставрос постави багажа на земята и посочи към краката ѝ, като направи кръгообразно движение. Което означаваше да изчака тук.

Трейси кимна, благодарна, че не ѝ се наложи да говори. Защото изцяло бе загубила дар слово. Тя бавно се завъртя на 360 градуса, без да мърда от мястото си. Освен огромното позлатено огледало в стил барок и съответната, фино гавирана позлатена масичка под него, мебелите бяха семпли — комбинация от тъмни, дървени селски маси и ракли, пооживени тук-там с позлатен часовник, чифт свещници или пепелници, или кръгли ниски маси, покрити с кожа от зебра.

Трейси вдигна поглед и нагоре. Таванът представляваше поредица от дълги, варосани цилиндрични арки, а цялата задна стена бе частично изградена от естествена ивичеста скала, която архитектът бе вградил в проекта на къщата. Две по-малки, мистериозни ниши бяха вдълбани във вулканичната скала и се простираха към тъмните бездни отвъд.

Между нишите, поставена на централно почетно място върху бялата варосана задна стена и внимателно осветена, висеше известната картина от Уорхол на Урания. Картината бе представена в девет различни версии, но беше окачена като едно огромно цяло, така че от платното гледаха девет еднакви лица, но всяко лице и фон изрисувани с различен цвят.

Трейси се втренчи като хипнотизирана, а очите ѝ се движеха от платно на платно. За последен път бе виждала нещо подобно в Музея на модерното изкуство в Ню Йорк.

— Кра-аа-си-ва е, нали? — прошепна гърлест глас в ухото на Трейси, която подскочи. — Най-прек-рас-на-та звезда в света на кинематографията.

Трейси се извърна и лицето ѝ се озова на няколко инча от лицето на висока жена с остри, тъмни очи, месингово руса коса, прибрана в лакирана, старомодна прическа, и гърди, стърчащи гордо пред нея като двойните носове близнаци на катамаран. Тя беше облечена в безупречно чиста бяла блуза, лек черен полиестерен костюм с втъкана сребърна нишка и забележителни черни еспадрили. За украшение ѝ служеха миниатюрно златно кръстче на тънко златно ланче, златен часовник на черна каишка, така щампована, че да имитира гуцер, и обикновена панделка. Гримът ѝ бе семпъл, но ефектен. Червило с цвят на диня върху неусмихващи се устни и старомодна очна линия, доста щедро използвана. Но цялостното впечатление, което създаваше, бе за дистанцирано, внушително достойнство.

За изненада на Трейси, жената дори не гледаше към нея. Тя се взираше в многобройните Урании, точно както и самата Трейси. След няколко мига огромните ѝ черни очи с тъмни клепачи пронизаха Трейси като лазери, безпощадно преценявайки я отблизо.

— Вие сигурно сте госпожица Съливан. — Тя произнесе последните две думи госпожица Съ-лии-вън като цялото ударение падна върху първите две провлечени срички.

— Да — отвърна Трейси неутрално. — Аз съм.

— А аз съм госпожа Стефану. Мария Стефану.

Трейси нагласи приятелска усмивка на устните си и произнесе с официална любезност:

— Приятно ми е, госпожо Стефану. — И протегна ръка.

Госпожа Стефану пое предложената ръка в дланта си, която Трейси намери за странно студена и безжизнена. Почувства облекчение, когато жената я пусна.

— Мадам ви очаква, а аз трябва да ви приветствам с добре дошли — произнесено душ-ли — от нейно име и да попитам имате ли нужда от нещо?

— Много мило — измърмори Трейси.

Трейси все още стоеше близо до осветените многобройни картини на Уорхол на Урания и Мария Стефану я подкани:

— Моля седнете. Ще уведомя мадам за вашето пристигане.

— Благодаря — отвърна Трейси и проследи с поглед госпожа Стефану, която изчезна в една от нишите, чиито вътрешни стъпала водеха нагоре.

Вместо да седне, Трейси се опита да успокои нервното треперене, което я беше обзело, и закрачи бавно из масивната стая. Възхищаваше се на умелия начин на съчетаване на лъскавото и примитивното. Гипс, желязо, кристал, позлата, сребро, коприна, кожа. Изключителната пищност от вещи изпъкваше само предвид мащаба на стаята. Трейси бе останала с впечатлението, че залата е свежа и просторна, с минимално, почти спартанско количество мебели.

Сега Трейси забеляза и друго нещо, което ѝ бе убягнало по-рано. Тук-там бяха разположени антични предмети, но по-скоро дискретно, отколкото за постигане на максимален драматичен ефект.

Тя се доближи до малка варовикова фигура от Цикладите, толкова семпло гравирана, че лесно можеше да се сбърка с модерна, а не за датираща от 4 в. пр.н.е. — трудно забележима, както бе небрежно поставена върху купчина книги на една масичка. Трейси долови плискащи се звуци, идващи отвън. Някой плуваше. Погледна в посока към арките, но неподвижните копринени пердета скриваха гледката отвън.

Настъпи тишина, последвана от непогрешимия шум на стичаща се от тялото вода. Плувецът, който и да беше, бе излязъл от басейна.

За да не би погрешно да я сметнат за воайор, Трейси овладя любопитството си и се отдалечи дори още повече от арките, където се озова пред най-голямата мраморна фигура в стаята.

Красотата ѝ я изненада — без глава, без ръце, без крака, мъжко тяло в реални размери, поставено на черен постамент. Мускулести гърди, добре оформени коремни плочки, макар с по-дебела и позакръглена талия от съвременните стандарти за красота. Атлет или войник, придобил безсмъртие благодарение на длетото на скулптура, мислеше си тя. И толкова живо, че Трейси почти си представяше цялото тяло.

— Жалко, че е наполовина кастриран, не мислите ли — попита мъжки глас някъде зад нея.

— Ох!

Трейси се сепна и извърна, положила ръка на лудо биещото си сърце.

— Да не ви е навик да се промъквате така в гръб? — изрече тя укорително, а изпод гъстите мигли очите ѝ блеснаха гневно, вперени в мъжа, заговорил я на перфектен английски с американски акцент.

Само след секунда тя вече съжаляваше за резкия тон. Един поглед към него и първата ѝ объркана мисъл бе: Божке! Божке! Ето за кого е измислена думата пич!

А втората ѝ мисъл, следваща първата по петите, извика руменина по бузите ѝ. Ами той определено не оставя много на въображението!

Той в този случай бе малко над тридесетте и не носеше нищо друго, освен високо изрязани тюркоазени плувки, ако не се броеше влажната бяла хавлия, праметната през врата му. От мократа му черна и зализана назад коса се стичаха капки и човек не трябваше да е непременно известен учен, за да се досети, че това е плувецът, когото Трейси бе чула в басейна.

Освен това беше бос, което обясняваше и тихото му и неусетно приближаване.

Тя незабавно го определи като гостуваща звезда от някой сапунен сериал. Не че Трейси разполагаше с много време за сапунените опери, но в работата ѝ във ВМАИ-ТВ често ѝ се налагаше да хвърля по едно око на излъчванията на конкуренцията, така че имаше представа за външния вид на героите. Като начало, мъжът трябваше да е висок, мургав, добре сложен и красив.

А този тип се вписваше идеално в картинката. Имаше всичко. В изобилие.

По тялото му не се забелязваше нито един излишен грам — достатъчно мускулесто, голо — то можеше да разтупти сърцето на всяка дама, но не прекалено мускулесто, че да изглежда като напompано със стероиди. С тази своя физика — строен, с идеални пропорции и почти несъществуващ ханш, той със сигурност изглеждаше еднакво съблазнително както с дрехи, така и без дрехи.

Лицето му бе супер фотогенично, с всички характеристики на звезда от сапунка и манекен: квадратна брадичка, сурови скули и убийствено красиви очи, малко по-бледи от кобалтово синьо.

И макар Трейси да направи неуспешен опит да свърже това лице с определен филм, тя можеше да се закълне, че гласът му ѝ звучи познато. Чувала го бе и преди.

В някоя сапунена серия, каза си тя. Да. Без съмнение. Навярно е така.

— Говорех за скулптурата — доуточни той.

Трейси се извърна и се вгледа безизразно в нея.

Живият образец измести и запрати обратно към пантеона на безжизнените късчета камък онова, което само допреди броени минути ѝ се струваше така живо и дишащо.

— Д... да? — Тя разтегли думата в опит да скрие вълнението си, както и да го накара да говори, за да добие представа какво ѝ бе убягнало.

Той наклони глава настрани, намръщи се към статуята и преплете пръсти зад гърба си.

— Не мислите ли, че тези антични статуи са доста странни?

Трейси също се намръщи, но защото не схващаше абсолютно нищо от думите му.

Той веднага долови озадаченото ѝ изражение и добави:

— Вървете в който и да е музей, галерия или търг. Навсякъде ситуацията е неизменно същата. Да кажем, че притежавате автентична гръцка или римска глава, схващате ли?

Трейси кимна, все още недоумяващо.

— Ами съществува голямата вероятност да ѝ липсва носа. А ако притежавате тяло, почти винаги липсват ръцете, краката или главата.

Той тъжно поклати собствената си глава и добави, гледайки изкосо:

— Но мъжете са особено уязвими. Не сте ли съгласна?

— Наистина ли? — отвърна тя поради липса на по-добър отговор. Трейси все още бе твърде смутена от явното му великолепие, та да може да разсъждава правилно.

— Така мисля. Вземете за пример това тяло. Както в повечето случаи, гениталиите липсват. Винаги изчезват първо гениталиите, не сте ли забелязали?

Трейси се оплете.

— Аз... ъъ... — заекна тя, след това преглътна и вдигна глава. — Всъщност — продължи, а лицето ѝ почервения още повече. — Не съм се замисляла много за антиките и... изложените на опасност мъжки гениталии.

— Няма и защо да го правите — отвърна мъжът с вулгарна усмивка. — Но този разговор е много подходящ за разчупване на леда между нас, нали?

Той протегна ръка и се усмихна, разкривайки перфектните си зъби в стил Холивуд.

— Марк Варни — каза той сърдечно. — А вие очевидно сте талантливата госпожица Съливан. Най-сетне се срещнахме.

Трейси разбра твърде късно, защо този глас ѝ звучеше така познато. Беше го чувала достатъчно пъти. Тя пое предложената ръка и във възбудата си я разтресе силно.

— Приятно ми е да свържа гласа с лице — успя да изрече тя.

— И с тяло? — подразни я той развеселено.

— Също и с тяло — призна тя с пламнали уши, без да осъзнава, че все още разтърсва ръката му. — Да обясня за глупавата си реакция. Навярно очаквах някой...

— По-стар — помогна ѝ Марк Варни, а очите му заиграха. — По-старомоден? Шкембест? Плешив?

— И тези, да — засмя се нервно Трейси. И като осъзна, че все още темпераментно се ръкува, подобно на автомат, програмиран да не спира, тя рязко дръпна ръка. — Работата е там, че винаги сте звучал толкова... толкова зряло по телефона — добави неубедително.

Определено не можех да видя как изглеждаш, каза си тя. Кой би си представил, че ще се срещнем при такива обстоятелства — не

носиш почти нищо, освен тези оскъдни плувки, очертаващи органа ти.

Кой наистина?

Тя гледаше ту мраморното тяло, ту неговото. Невъзможно бе да не сравнява идеала за класическо съвършенство с предизвикателната реалност на безукорно оформената мускулатура на Марк. И двете съвършени посвоему.

С изключение на гениталиите, разбира се. Тези на Марк очевидно са си непокътнати. И е невъзможно да не ги забележиш в тези оскъдни...

Внезапно театрално прокашляне подобно гръм грубо стресна и двамата и привлече вниманието им.

Трейси се извърна и се втренчи.

Почуквайки зъбите си с рамките на роговите слънчеви очила, на стената на една от отворените арки се бе облегла не друга, а самото обаяние, приело човешки образ.

Урания Викърс. В плът и кръв.

— Преди да поемем по грешен път — произнесе звездата напевно, — нека си изясним нещо. Долу ръцете от приятеля на шефката. Ако сте достатъчно умна, никога, ама никога, няма да го забравите.

[1] Зорба — герой от едноименен роман на Никос Казандзакис — Б.пр. ↑

[2] Хечбек — вид кола, подобна на комби. — Б.пр. ↑

[3] Бузуки — гръцки народен инструмент. — Б.пр. ↑

16.

Урания Викърс беше професионалистка на тема *Влизане*.

След като заяви присъствието си максимално ефектно, тя бавно се понесе към центъра на сцената. Хванала в една ръка рамката на очилата, тя небрежно ги въртеше, а другата ръка протегна царствено като пародия на приветствие. Сякаш очакваше публиката от двама да падне на колене и да обсипе пръстените ѝ с целувки.

Или пък да получи благодеяние от ярките ѝ нокти, дълги като на хищник.

— Е, е, е — измърка тя игриво с полуотворени устни, ярко начервени в тон с цвета на ноктите и лъскави като на героиня в стар холивудски филм, които подчертаваха леко издадените напред зъби.

Прословутите смарагдови очи на Урания не изпуснаха нито за секунда очите на Трейси, а грациозните ѝ котешки движения не предвещаваха добро, сякаш Урания бе по-висша порода котка, дебнеща вкусна плячка, но решена да удължи удоволствието.

— А сега да видим какво имаме тука...

Настъпи тишина, по време на която се дочуваше тихото почукване на рамката на очилата по лъскавия емайл на зъбите: Туп. Туп-туп. Туп.

— Мммм — промърмори тя и направи пълен кръг около Трейси, преценявайки я с интерес. Тя обгърна Трейси не само със съкрушителното си присъствие, но и с ароматен облак на Пантер дьо Картие.

Трейси на свой ред оценяваше своята оценителка също толкова задълбочено. Вероятно поради личния си интерес към тази жена.

Загадката около раждането ѝ.

Не че в Урания Викърс се забелязваше и най-малката следа на майчинско поведение. Човек трудно можеше да си представи жена, толкова далеч от образа на майката. Тя въобще не изглеждаше грижовна. Съвсем очевидно бе, че Урания Викърс изразходва всяка капчица енергия в грижи за себе си.

Тя бе истинска *Звезда* — с главно 3. Знаменитост от световна класа, готова да се изправи пред всякакъв обектив: филмов, видео или на папараците.

Тя никога не напускаше покоите си, без да е подготвена за фотографските лещи. Дори и когато не възнамеряваше да излиза или не очакваше гости — при неизменния недостиг на пари — тя усърдно изпълняваше тази единствена роля докрай: да бъде себе си.

Урания Викърс, Суперзвездата.

Тази роля напълно ѝ прилягаше.

И както бяха обобщили в една статия от жълтите вестници: *Урания Викърс е звезда, но определено не е актриса*. Строга критика, но абсолютно вярна. Урания изпълняваше ролята на очарователна кокона в действителността много по-добре, от която и да е своя роля на екрана.

Този следобед не правеше изключение. Наконтена от глава до пети като за финален кадър, тя излъчваше цялостно обаяние. Гримът ѝ сияеше.

Със сигурност това отнемаше много време и изискваше цялостно отдаване. Повечето хора си нямаха и представа колко много, както някои нечувствителни души изтъкваха, външният вид на Урания Викърс се дължеше на обилно използвания грим. Но дори и същите тези езици трудно можеха да отрекат, че Урания Викърс изглежда по-млада за годините си.

И при това без помощта на пластична операция.

Тайната на Урания да изглежда младолика бе много проста. Цялото ѝ тяло бе с лешников тен, но Урания не излагаше лицето си на слънцето. Никога не позволяваше на жестоките му и вредни лъчи да съсипят преждевременно гладката кожа на лицето и да го сбръчкат като намачкана хартия.

Поради тази причина тя носеше гигантска сламена шапка, обвита с розов копринен шифон. Останалата част от облеклото бе подчинена на тази най-важна, предпазваща от слънцето шапка. Тънък като точени кори кафтан на дипли от преливаща, многослойна коприна, по-ефирна и от въздуха, богато бродиран с ярки розови, бели и черни цветове. Гигантски пластмасови обеци халки в шокиращо розово. Двадесетина гривни на двете китки от розова пластмаса, примесени с половин дузина от 18-каратово злато. А на краката —

розови сатенени пантофи, украсени с пискюли от бял пух на марабу. И не на Фредерик в Холивуд. Маноло Бланик — кой друг?

Но освен от дрехите и грима, Трейси бе моментално поразена и от начина, по който Урания Викърс изведнъж се уголеми, макар че физически си остана все така дребна и нежна. т свят на киното и телевизията, където важеше законът зъб за зъб, бяха оставили своите отпечатъци, видими в хладната преценка на Урания.

Трейси си припомни онова, което всички знаеха: *В Холивуд хубавите момичета приключваха последни*. А и това, че според Марибел Урания Викърс бе известна като винаги оцеляващата.

След като приключи с първоначалната си оценка, винаги оцеляващата прехвърли вниманието си върху Марк.

— Пръждосвай се, обаятелни принце! — каза му тя. — Ние, момичетата, трябва да установим някои основни правила.

Урания се приближи гъвкаво до Марк, склочи ръце около врата му и притисна таза си към неговия. Гласът ѝ се сниши до мъркане.

— Не се вкисвай, скъпи — измяучи тя. — Знаеш, че по-късно ще се занимая и с теб.

Тя впи хищнически нокти във врата му, прокара ги нагоре и разроши мократа коса, придавайки му модерна прическа с щръкнали кичури. Във въздуха като че ли се разнесоха наситени облачета на сексуално обещание.

Марк се усмихна на Урания, след което се освободи от прегръдката ѝ. Обърна се към Трейси, при което усмивката му стана печална, почти извинителна.

— Ще се видим ли по-късно? — попита той сърдечно. — Може би на вечеря?

Трейси кимна.

— Да. Може би на вечеря.

— Не бъдете толкова сигурни — измърмори Урания и закачливо шляпна Марк по дупето. Тя го проследи с поглед как излиза от залата, сякаш беше нейна собственост, след което въздъхна замечтано.

— Не мислиш ли, че има ужасно сладко дупе?

Трейси сметна за дипломатично да не отговаря, а само се усмихна.

След като Марк излезе, Урания отново сложи очилата си, но спря по средата, за да хвърли към Трейси важен поглед иззад рамките.

— Не забравяй, скъпа — предупреди тя с измамно сладък глас, — той е забранен плод. Ясно ли е? Ако ти е ясно, ще се разбираме добре.

Трейси кимна, но не отговори. Трудно беше да прогони чувството на заплахата и неизтънченост в присъствието на лъскавата, самоуверена и разглезена Урания Викърс. Тя безспорно бе звездата, онова ярко слънце, което принижаваше всички край себе си до въртящи се около нея планети.

— Добре! Сега, след като се разбрахме относно Марк, да се насладим на остатъка от следобеда и да се опознаем. — Тя хвана Трейси под ръка, поведе я към арките с висяща коприна и излязоха навън на слънцето. — В края на краищата, нали ще работим заедно, скъпа.

Зад тях някой се прокашля, при което Урания се спря и се обърна. Мария Стефану й направи знак.

— Един момент, скъпа — извини се Урания и ефирно се понесе към Мария Стефану, която й зашепна нещо на ухо.

За да не би да я сметнат за любопитна, Трейси извърна поглед от тях.

— О, божичко! — възкликна Урания, когато отново се приближи до Трейси. — Сигурно си изморена от пътуването, скъпа. Защо не се настаниш и освежиш и да дойдеш край басейна по-късно? — Тя спря и се усмихна. — Точно след час.

— Добре — отвърна Трейси.

— Следвай Мария — освободи я Урания и изчезна навън.

— Има няколко стаи за гости, но тъй като ще живеете тук няколко месеца, мадам сметна, че ще предпочетете повече самостоятелност... както заради вашата, така и заради нейната. Трябва да ви настаня в мелницата.

Три нива по-нагоре, близо до входа откъм улицата, спомни си Трейси, и това я устройваше идеално. Всъщност, ако бяха й предоставили избор — стига да имаше основните удобства — тя самата би избрала точно мелницата. И поради абсолютно същата причина — самостоятелността.

Но не и заради тази на Урания Викърс. А заради моята собствена.

— А сега, моля, последвайте ме — нареди госпожа Стефану. Трейси понечи да вдигне чантите си, които Ставрос бе оставил на пода. — Можете да ги оставите — възпря я госпожа Стефану. — Ставрос ще ги донесе след малко.

— В такъв случай ще си взема само лаптопа — каза бързо Трейси и го грабна за дръжките. След което добави извинително: — Глупаво, нали? Не че нямам доверие на някого. Но се чувствам по-добре, ако не го изпускам от поглед.

Госпожа Стефану повдигна вежди и сви рамене.

— Както желаете — произнесе хладно.

Без повече да се церемони, тя пъргаво поведе Трейси. Не се върнаха обратно на терасата и по стръмните, жулени от слънцето стълбищни площадки, както очакваше Трейси. Вместо това госпожа Стефану мина край Деветте Урании на Уорхол и влезе в нишата отдясно.

Трейси неохотно я последва. Ако трябваше да бъде откровена, тя би предпочела външния маршрут.

Тук несъмнено бяха в пещера. А Трейси не знаеше много за пещерите. Нито пък имаше сега желание да научи нещо.

— Моля ви внимавайте — предупреди я госпожа Стефану. — Стъпалата са неравни и хлъзгави.

След това предупреждение тя щракна ключа за светлината. Трейси едва повярва на очите си. От правоъгълника лумна светлина. След намесата на трудолюбивите като мравки хора, диагоналните тунели бяха снабдени със стръмни и много тесни вътрешни стълбища, издълбани с длето в твърдата скала, а след това циментирани, замазани с гипс и варосани.

— Пазете лактите.

Тръгнаха нагоре по стъпалата, госпожа Стефану пристъпваше отпред.

Лактите, по дяволите! Трейси изруга на ум и със закъснение пожела да не беше вземала лаптопа. Пространството бе толкова тясно, че трябваше да смъкне чантата от рамо, да я хване с ръце и да я протегне непохватно напред заедно с лаптопа, като при всяко стъпало ги повдигаше нагоре.

Трейси забеляза, че лампите са поставени в плитки ниши покрай стените. Те бяха лети бронзови копия на газени лампи от античността, със завити електрически крушки на мястото, където трябваше да играе пламъкът.

Въздухът беше влажен, усоеен и с дъх на плесен, а хвърляните сенки — неподвижни, загадъчни и застрашителни. Трейси не бе сигурна какво изпитваше по-силно. Очарование? Или тревога?

Госпожа Стефану обърна внимание на свещите в тенекиени поставки и малките бели пластмасови кутии, съдържащи кибритени клечки, поставени в същите ниши на електрическите лампи. Тя вдигна една от кутийките, разтърси я и я върна обратно.

— Водонепроницаеми! — заяви тя. — За случаите, когато спре токът.

— А той спира ли? — запита Трейси със засилваща се тревога. — Често ли спира?

— Достатъчно често, за да се подготвим добре.

Петнадесет стъпала по-нагоре клаустрофобичните стълби се разшириха до миниатюрно подобие на площадка. Госпожа Стефану я достигна и изчака, гледайки безизразно надолу със скръстени пред себе си ръце. Тя извърна глава и кимна към дървената врата.

— Тази врата води до покоите на мадам, както и до покоите на втория господар. Не ви препоръчвам да стъпвате в нейните покои, освен ако мадам изрично не ви покани.

Трейси се изчерви. Това беше ясно, без да го споменава. Нямаше нужда да ѝ държат лекции по етикет. Все пак тя отвърна рязко:

— Разбирам напълно.

Госпожа Стефану кимна.

— Много добре. Тогава да продължаваме.

Поеха отново по тесния коридор с размер на ковчег. Трейси напредваше с чувство на досада и неудобство. Най-сетне достигнаха върха. Много по-широка площадка, очевидно антре, с под от бели мраморни квадрати и четири врати — по една на всяка стена. Едната представляваше комплект от двойни врати, водещи навън: бяха разположени близо до отворен прозорец, през който се вливаше ярка слънчева светлина.

След подобните на тунел стълбища и електрическите лампи, дневната светлина направо заслепяваше. Трейси трудно се въздържа да

не вдигне ръка и да предпази лицето си. През отворения прозорец се процеждаше изгаряща и задушшаваща жега.

Госпожа Стефану, въпреки черния си костюм, не прояви ни най-малките признаци на дискомфорт. Тя си остана хладна и спокойна, нито едно косъмче не стърчеше от изрядната ѝ прическа, дори не беше се запотила.

— Тази, разбира се, води навън — каза тя и разтвори двете врати към терасата с изглед като на картичка към калдерата. — А тази врата — тя целенасочено прекоси няколко мраморни квадрата и се изкачи по четири ниски бели мраморни стъпала — е за вашия кабинет.

Госпожа Стефану отвори вратата, застана на прага и протегна ръка да придържа вратата така, че Трейси да хвърли поглед навътре.

Първото усещане на Трейси бе ледения порив на климатик, от което тя едва не замърка от удоволствие. Второто бе, за сравнително широка стая, с нисък покрив, но светла и в общи линии приятна. Ясно личеше, че съвсем скоро е подготвена за сериозен кабинет.

За моето пристигане, помисли си тя с известна гордост.

— Може ли? — попита Трейси и посочи с показалец към вътрешността на стаята.

Госпожа Стефану сви рамене по онзи неумолим начин, който, покъсно Трейси щеше да разбере, бе неизменна част от движенията ѝ.

— Заповядайте.

Трейси влезе в кабинета, минавайки покрай госпожа Стефану, която изчака отвън. Ето тук, каза си Трейси, ще прекарвам по-голямата част от деня си през следващите няколко месеца.

Трейси веднага се насочи към една врата и два прозореца с дръпнати традиционни гръцки пердета на сини и бели ивици. Тя разтвори малко вратата и надникна навън.

Гледката, която видя, предизвика радостен писък. Вратата водеше към тераса с под от крокалия, с тъмно червен комплект като в бистро: миниатюрна кръгла маса и два стола с подвижни седалки като тези в кафенетата, върху които хвърляше сянката си голям бежов чадър, а малко по-нататък бе разположена с лице към слънцето и калдерата люлка канапе с бежов сенник. Освен това терасата предлагаше и несравним бонус: гледка надолу към двете по-ниски тераси, чиито перголии^[1] бяха окичени с бугенвиллии; басейнът, виснал

над калдерата и, преди всичко, панорамата за милиони долари, ширнала се отляво, отдясно и отпред.

Офис с гледка, помисли си Трейси. Само дето това беше повече от гледка. Хората изминават хиляди мили, за да я видят.

Трейси затвори външната врата и продължи бавно да обикаля стаята. Стилът ѝ не бе много интернационален. Просто необходимите основни удобства.

Няколко стари кухненски маси бяха събрани на едно място в средата на стаята, образувайки по този начин гигантска работна повърхност. На мястото, на което се предполагаше, че Трейси ще седи и работи, бяха поставени два модерни ергономични офис стола.

Трейси продължи да се движи. Забеляза с одобрение, че компютърът е съвременен IBM, а принтерът — Hewlet Packard. Дотук добре. Една проверка на клавиатурата я увери, че буквите не бяха гръцки, а наистина от латиницата.

— Компютърът — обади се госпожа Стефану отстрани — има достъп до интернет. Ще ви бъдем задължени, ако го използвате само за служебни въпроси. По очевидни причини ние ревностно пазим електронния си адрес.

— Няма да го забравя — кимна Трейси.

Трейси прегледа отделните предмети върху масите, които съставляваха бюрото и откри, че е налице всичко, от което евентуално ще се нуждае. Телефон. Традиционните инструменти на писателя: топове бяла хартия, купчина тефтери, красиво подвързани празни италиански тетрадки с различни размери, всичките с различни корици с цвят на мрамор.

И предмети, които изглеждаха оригинални антики: писалки в ойноке, малка керамична делва, оформена като триизмерна женска глава с изрисувани черти; два-три тънко подострени молива, поставени в лекитос с нежно изрисуван крилат музикант, свирещ на лира; обикновени цветни кламерчета в зелена, гланцирана чаша скифос.

— Моля ви! Кажете, че... че тези не са оригинални, нали? — осмели се да попита Трейси, изписвайки неясни кръгове с пръст по посока към въпросните предмети.

Госпожа Стефану я изгледа учудено:

— Разбира се, че са — заяви тя с глас, изразяващ изненада от самия въпрос на Трейси. — А защо да не са? Тези ойноке и лекитос

датират от 5000 година преди новата ера.

Пресвета богородичке! — изуми се Трейси. Ами ако някое от тези творения случайно се счупи? Не можеше да изтича до близката книжарница за канцеларски материали и да го замени. Божичко, къде останаха добрите стари пластмасови поставки за химикали — или някой стар буркан от конфитюр?

Трейси забеляза три отделни купчини листи, поставени отстрани на две дървени табли, служещи обикновено за питиета. Гладък объл сив камък притискаше всяка купчина.

Бързо прелистване на купчинката, която изглеждаше най-използвана, я увери, че това бе нашареният с бележки ръкопис на Урания.

Втората купчина, с еднаква височина като предната, но по-чиста на вид, бе по-скорошна разпечатка на първата, вероятно с прибавените добавки и промени.

Третата и най-ниска купчина, въпреки това доста голяма, бе от листове бланки. Един бърз поглед я увери, че това очевидно бяха бележките на редактора. Множество бележки.

— Госпожице Съливан? Желаете ли да ви заведе във вашата стая?

Трейси кимна.

Изкачиха и последните стъпала. Мелницата бе като всички мелници по стотиците гръцки острови, варосана и със сламен покрив. Трейси знаеше, че много хора биха дали мило и драго за възможността да бъдат настанени в такова прекрасно и уникално жилище. Но още в момента, в който влезе, акрофобията я стисна с всичка сила. За нейно учудване до сега, особено като се има предвид вертикалния наклон на острова, Трейси бе незасегната от страха си от височините. Но тази мелница извика на повърхността дълбоко скритите ѝ опасения.

Трейси направи всичко възможно да скрие страха си, наведе глава силно назад и погледна право нагоре. И сгрещи. Разбра го в момента, когато я побиха тръпки по цялото тяло. Беше невъзможно да се отърси от чувството, че е застанала на дъното на дълбока тенджерка, висока двеста фута, макар и над нея вместо алуминий да се извисяваха варосани камъни и да бе осеяна с малки правоъгълни прозорчета, разположени на диагонал на различни височини. От зидарията стърчаха дървени стъпала, без каквито и да е предпазни перила или

парапети, и обикаляха периметъра на стените в една плавна спирала, извиваща се диагонално и нагоре по заоблените стени към таванското помещение, което изглеждаше като кекс с идеално изрязано парче, служещо за площадка на стълбите.

Покрай клиновете останалата част от мелницата се виждаше ясно — въздигаше се над таванското помещение, все по-високо и по-високо и достигаше до плитък конусовиден дървен покрив с опънати пръти.

Трейси знаеше, че за нищо на света не би могла да се качи горе. Дори и ако стъпалата имаха перила или парапети. Но стъпала, които стърчаха от стените просто така? Без да има за какво да се хванеш?

— Надявам се, че всичко е наред? — запита госпожа Стефану.

Трейси се сепна, спря да гледа нагоре и рязко се извърна. Фобията ѝ така я бе погълнала, че напълно забрави за присъствието на друг човек. Не, искаше да извика Трейси. Нищо не е наред.

Тя предвидливо разсъди, че ако разкрие страховете си, госпожа Стефану можеше да ги използва срещу нея за в бъдеще. Нямаше да предостави такава възможност на тази студена жена.

— О! Това е... определено уникално — изграчи Трейси с надеждата, че достатъчно добре е прикрила ужаса си. — Никога не съм виждала нещо подобно.

— Уникално е, нали? — съгласи се госпожа Стефану.

Но от безжалостното ѝ изражение и пресметливия поглед в тъмните ѝ очи с клепачи, очертани като седил^[2], Трейси остана с обезпокоителното впечатление, че жената вече се бе докопала до най-големия ѝ и най-таен страх.

— А сега да ви покажа къде е всичко — додаде госпожа Стефану грубо. — Разбира се, ще спите горе. Там има гардероб и ракла. Ставрос навярно вече е качил по-големия ви багаж горе.

Трейси кимна безмълвно, като в същото време си мислеше: *О, Господи, моля те! Каквото и да става, не позволявай на госпожа Стефану да ме накара да се качвам по онези стълби.*

— Илики ще дойде всеки момент — продължи госпожа Стефану. — Тя е една от прислужничките и ще ви помогне да си разопаковате и подредите нещата.

— Не е необходимо да го прави — възпротиви се Трейси. — Винаги сама съм си опаковала и разопаковала багажите. — Но след

като видя въпросително вдигнатите вежди на госпожа Стефану, добави колебливо: — Аз... страхувам се, че не съм свикнала с такова изискано отношение — добави неловко.

— Все пак съществуват определени стандарти, които трябва да спазваме. Нали? А това е едно от задълженията на Илики. — Устните на госпожа Стефану загатнаха за усмивка, примесена с укор. Вероятно намек за това, че Трейси не бе от обичайния калибър на гостите?

Но аз не съм гостенка, напомни си Трейси. Дошла съм да работя. Аз съм служител.

И тогава последваха ужасяващите думи:

— Предполагам, че желаете да разгледате горната стая.

Остра болка прониза Трейси в стомаха и тя почувства задушавашо свиване в гърлото. О, мили боже...

След което я озари божествено вдъхновение.

— Горната стая — промърмори тя с тон, който се надяваше да се възприеме като нежелание за разбунване на духовете. — Хммм. Ами, в същност, има един съвсем малък проблем.

— Така ли? — Госпожа Стефану скръсти ръце пред себе си, очевидно обичайната ѝ поза. — И какъв е той?

— Надявам се да не го споделите с никого. Наистина е много глупаво. Но понякога ходя на сън.

— Нима?

Трейси не беше сигурна дали жената разбира, или не.

— Понякога ставам нощем и се разхождам — обясни тя. — Без да се събуждам.

— Правите го насън? Много необикновено.

— Всъщност е доста... обезсърчително. А тук, с тези стъпала, в комбинация с каменния под... — Тя въздъхна. — Страхувам се, че не бих се осмелила да спя горе. Ако случайно се случи нещо, докато ходя насън, не бих искала госпожа Викърс да е отговорна за...

— Колко забележително! Но да. Разбирам какво искате да кажете. В такъв случай трябва да сменим стаята ви.

— О, не... — извика Трейси. — Не бих искала да ви създавам грижи. Тази мелница ми харесва — продължи тя, като се надяваше да не преиграва твърде. — Никога преди не съм имала възможността да отседна в такава.

— Така ли? — Госпожа Стефану не изглеждаше напълно убедена.

— Мога да спя тук, на един от тези матраци.

Това изявление ѝ спечели презрителен поглед.

— Но те са за излягане и седане. Виждате ли колко са тесни? Това е така, защото не са предназначени за спане. Определено трябва да спите в нормално легло.

Трейси внимателно, но решително отхвърли предложението.

— Но, госпожа Стефану, там, откъдето идвам, нормалните легла са такива. Бяха същите и в апартамента в Ню Йорк, където живеех със съквартирантки. Това идеално ме устройва, наистина.

Госпожа Стефану изглеждаше раздразнена. Очевидно, не ѝ се случваше често да отстъпва.

— Много добре — заяви тя. — Щом настоявате.

Най-накрая сама.

Госпожа Стефану си тръгна — слава на всички древни богове. Ставрос с още един мъж смъкнаха гардероба. Без да им казва къде да го поставят, Ставрос инстинктивно реши да го разположи там, където Илики, прислужничката, бе разчистила място, като махна един от матраците и го постави до друг, създавайки по този начин удобно, двойно меко легло.

Трейси бе доволна от гардероба — с две врати и място за окачване на дрехите, два пъти по-голямо, отколкото бе необходимо. В добавка имаше и две дълбоки чекмеджета в долния край. Краката на гардероба приличаха на заешки, а краищата в горната му част бяха украсени с леко издигната нагоре плътна отливка като корона.

Трейси даде по пет евро на мъжете като бакшиш — някъде около пет долара. Първоначално мъжете любезно отказаха, но тя настоя. В крайна сметка, след като погледнаха през рамо към двойната врата, за да се уверят, че никой не ги наблюдава, Ставрос бързо взе своите, другият мъж стори същото.

— Ефхаристо^[3] — казаха те едновременно и Трейси ги изпрати.

— Ефхаристо — изрече и тя от прага и спечели одобрителни погледи.

Трейси затвори вратата зад тях и реши да се настани.

Постави заключения лаптоп на един от подобните на дивани матраци и се зае с ключалката. Натисна две малки копчета под дръжката.

Щрак! Заклучващият механизъм подаде и пантите на ключалката се отвориха. Тя вдигна капака.

Започна да изпразва съдържанието.

Когато стигна до снимката на баща си, Трейси я извади с благоговение, разопакова я от хартията, с която я беше увила, и хвана оловната рамка с две ръце, загледана с любов в лицето на баща си. Усмихна се.

Божичко, татко! Та ти си бил красавец. Чудно защо не си се оженил отново. Разбира се, че не би се оженил. Трябвало е да се съобразяваш с мен, веригата около врата ти. Не си искал да разделяш любовта към малкото ти егоистично момиченце и да я даваш на друг. Отказал си да ме травмираш и да доведеш друга жена в къщата.

Тя постави снимката настрани и извади кафявия плик, съдържащ фотокопия на официалните документи, които бе донесла. Нейното доказателство.

Сетне вдигна албума със снимки, които евентуално можеха да подкрепят подозренията ѝ и да докажат коя е или, ако така се развиеха нещата, коя не е.

Трейси събра всички тези скъпоценни предмети и се огледа за някое скришно място, където да ги сложи. Закрачи из кръглата стая — щеше да е по-спокойна, ако скриеше тези доказателства някъде на сигурно. Под дюшека? В гравираната ракла с бродирана покривка? Под сгънатите дрехи в едно от чекмеджетата на гардероба?

Трейси веднага направи връзката. Гардеробът, който Ставрос донесе! Беше твърде висок, за да се види нещо, поставено отгоре му, а освен това високата отливка като корона служеше като защитна стена. Още повече, че по щастливо съвпадение гардеробът бе поставен така, че никой, качващ се нагоре по стълбите, не можеше да види какво има върху него.

Трейси грабна един черен кожен стол и го пренесе до гардероба. Дори след като се качи на него не можеше да види зад отливката като корона. Добре. Протегна ръка над ръба и опипа с пръсти.

Прехвърли богатствата си едно по едно върху гардероба. Последно сложи снимката на баща си, като преди да я постави целуна

гладкото хладно стъкло.

Внезапно ѝ хрумна, че трябва да скъта и диска с копие от своя ръкопис. За всеки случай. Не беше сигурна за какъв случай, но реши, че повечко предпазливост не е излишна. Извади диска от лаптопа си и го постави върху гардероба при другите си съкровища.

Докато слизаше от стола, погледът ѝ случайно се плъзна към отсрещната стена през един от прозорците. Разкри ѝ се гледка към близка бежова стена с гипсова замазка с малък извит прозорец, покрит с боядисана в синьо резба с извивки.

Тя си припомни съвсем ясно сградата. Кулата, както я кръсти Трейси, разположена до бялата стена, ограждаща имението на Урания. Сградата привлече вниманието ѝ още докато влизаха, защото въпреки определено веселите ѝ, покрити с мушката прозорци като кутийки, имаше излъчване на мрачен затвор. Вероятно заради неголемия брой малки и добре защитени прозорци.

Но не това привлече вниманието ѝ сега.

Тя видя бледо лице зад спиралите от ковано желязо и две ръце, стиснали железарията. Прозорецът бе прекалено далеч, а светлината недостатъчна, за да различи чертите на човека. Дали беше мъж, жена или дете — Трейси не можеше да каже.

Трейси погледна към горната част на гардероба, след това отново през прозореца, но лицето го нямаше. Или... си въобразяваше? Може би въобще не е имало такава? Кой можеше да каже? Може би бе просто игра на светлината и сенките. Като се има предвид, как я боляха очите от това пътуване, вероятно ѝ се привиждаше.

Тя слезе от стола и го върна обратно до масата, откъдето го взе. Затвори лаптопа си и го постави на пода до масата. Съблече се.

Определено се нуждаеше от освежаване. Госпожа Стефану не спомена ли, че по-късно ще дойде да я повика?

Зашляпа боса към банята, където я очакваше примамливият душ.

Трейси се изкъпа набързо, помнейки ограниченията за водата, и когато приключи, закрачи към предната част на мелницата.

Отвори един куфар и започна да измъква дрехите. Извади чифт сиви леки мъжки панталони, които нарочно ѝ бяха малко широки в кръста и ѝ висяха. Закопча копчетата на бялата риза с дълги ръкави, която навлече, подпъхна краищата ѝ в панталона, вдигна ципа, закопча копчето на кръста и нави няколко пъти колосаните ръкави. Нахлузи

чифт бели кожени обувки с остър връх, промуши предната част на колана през определените за целта дупки на бялата чантичка портмоне, нагласи позлатената катарамма и пъкна колана в първата скобичка.

Трейси нямаше представа какво смятаха тук за допустимо и не ѝ оставаше нищо друго, освен да използва собствената си преценка за мода.

Последва серия от почуквания по вратата, придружени от приглушен глас отвън.

— Госпожице Съливан?

По дяволите тази жена! Със сигурност пристигаше в точния час, който бе определен за Трейси. Гримът трябваше да почака. Междувременно Трейси прокара ръце по косата си и се завтича към двойните врати. Отключи едната и необмислено я дръпна широко навътре, при което яркото слънце буквално я заслепи.

— Уау! — възкликна тя и отмести поглед, но не достатъчно бързо. След това засенчи с ръка очите си, премигна няколко пъти да отпъди светлия кръг, който виждаше, и съзря точно под слънцето госпожа Стефану, застанала от другата страна на вратата и загледана в Трейси, а от пригладената прическа на месинговата ѝ на цвят коса не стърчеше нито едно косъмче.

— Мадам ви очаква.

— Само секунда и съм готова. О! Не стойте там. Моля, влезте!

Трейси остави вратата отворена и се забърза към банята. Щракна копчето за крушката и се наведе напред към огледалото. Макар и все още заслепена, тя успя да забележи, че гримът ѝ определено се нуждаеше от освежаване. За съжаление, това отнемаше време — лукс, който не можеше да си позволи.

Като алтернатива Трейси избра противоположното. Намокри едно парцалче и затърка лицето си, докато изчисти абсолютно всичко — основа, руж, блясък за устни, всичко. След което го подсуши.

— Мммм — измърмори тя, като се оглеждаше от всички страни. Резултатът бе доста задоволителен, макар че сама си го казваше. Създаваше впечатление за младост, откритост и енергия.

Трейси навлажни косата си и я приглади назад зад ушите.

Ето. Финито.

Макар че бързаше, тя се забави още един миг за последно критично оглеждане. Отражението ѝ потвърди, че бе облечена доста

нестандартно, но определено шикозно. Панталоните с мъжка кройка и тънката риза всъщност подчертаваха женствеността ѝ, вместо да я скриват, като в същото време излъчваха както вродена чувственост, така и авторитетно делово отношение.

Най-важното, не можеше да бъде обвинена в опити да засенчи звездата. Знаеше го много добре, затова не искаше дори да опитва. Направи няколко крачки назад, за да прецени как се чувства — стотици пъти по-уверена.

Дори госпожа Стефану се въздържа да изпише на лицето си обичайното си неодобрително кисело изражение. Навярно никога не бе срещала такъв плам и не знаеше как да реагира.

Госпожа Стефану поведе Трейси. Не използваха нито външните стъпала, нито тунелите от вътрешни стълби. Този съвсем различен маршрут извиваше през поредица от свързани помежду си тераси на горното ниво до най-далечната северозападна точка на имението, където то граничеше със стената на мини маркета.

Докато вървяха, госпожа Стефану използва възможността да осведоми Трейси относно традициите на домакинството, както тя наричаше правилата и порядките, които Трейси трябваше да спазва.

— Мадам е звезда с международно признание. Като такава, имаме непрекъснати проблеми с папараците, жълтата преса, нахални фенове, дори опасни... Забравям думата, която полицаите използват... луди хора.

— Имате предвид вманиачени преследвачи? — помогна Трейси.

— Точно така. Но най-лошото от всичко е, че някои гости и служители използваха фотоапаратите си да се обогатят за сметка на мадам. От тогава на никого не се разрешава да прави снимки на територията на имението.

Тя погледна Трейси строго и многозначително.

— Второ. Трябва да искате разрешение, ако смятате да звъните извън страната. И никога, при никакви обстоятелства, не давайте този номер. На никого — под никакъв предлог. Това ясно ли е?

Трейси отново кимна. Трябва ли да искам разрешение за тоалетната — зачуди се тя.

— Трето. Внимавайте с това. — Тя подаде предмет, който приличаше на чисто бяла кредитна карта с магнитна лента на гърба. —

Вашият ключ за портата, като в хотел. Електронен е. Използвали сте такъв преди, нали?

— Само в хотели.

— Да. Но това е ключ за портата на къщата.

Трейси завъртя бялото портмоне чантичка на кръста си, разкопча го и пъкна картата във вътрешното джобче с цип. След това дръпна ципа, закопча портмонето и сръчно го плъзна встрани на колана си.

— Ако имате нужда от нещо, можете да повикате помощ по телефона. Нула две е моят номер. Ставрос е на нула три. Илики е на нула четири. Мадам, естествено, е на нула едно.

— Това се запомня лесно.

Госпожа Стефану направи знак с ръка и те продължиха пътя си по терасите. Няколко ярда преди стената, разделяща имението на Урания от съседното, достигнаха две зигзаговидни поредици от стъпала — тесни бетонни стъпала с ниски гипсови стени. Те водеха до долните две нива.

Докато слизаха, Трейси от време на време успяваше да види над стената една вила на две нива, построена точно зад и под мини маркета. Макар и построена в местния стил, с бели стени и покриви куполи, тя притежаваше модерни плъзгащи се стъклени врати и тераси от бял дионисиев мрамор, както и официални парапети вместо дървени перила или ниски стени, измазани с гипс.

— Кой живее там? — попита тя от общо любопитство.

— Един английски джентъл... — Госпожа Стефану не промени изражението си, но строгият ѝ глас прозвуча укорително. — Е, да кажем, англичанин — доуточни тя и недвусмислено прекрати темата.

Трейси погледна в противоположната посока, към имението на Урания, и забеляза, че разделящата стена от другия край на имота бе свързана с тази на бежовата кула. Същата онази кула, на чийто прозорец Трейси забеляза прозрачното лице. Или ѝ се стори, че е забелязала.

Тъмночервеният цвят на една дървена врата ярко изпъкваше на фона на варосаната стена.

— А там? — попита тя и посочи. — Кой живее в тази кула? И защо прозорците ѝ са толкова миниатюрни? И толкова малко на брой?

— На много места любопитството се смята за положителна черта. — Мария Стефану подхвана лекцията си предвзето. — Но тук, в

Санторини, където живеем един до друг и един върху друг, ценим уединението си и не задаваме много въпроси. Освен това, мястото е без значение. Както и обитателите му.

Но Трейси бе прекалено заинтригувана от бежовата кула, особено след като забеляза вратата, която я свързва с имението на Урания Викърс, за да зарече темата. Ако съседът е без значение, защо тогава имотите им са свързани? — запита се тя. Може би някога всичко е било един парцел, който впоследствие са разделили. Но ако е така, защо не са зазидали тази врата? Защо са оставили тази врата.

— Но кой живее там? — настоя Трейси.

— Предполагам, че от време на време някой я използва — отвърна уклончиво госпожа Стефану. — Но предимно за склад. Сигурна съм, че дори мадам държи там някои сандъци и излишни мебели.

Тя спря по средата на втората серпентина и пъкна ръка в страничния джоб на черното си копринено сако. Извади малък черен пейджър и каза.

— Това също е за вас.

Трейси погледна пейджъра и се намръщи.

— Защо?

— Независимо дали сте в това имение, или изучавате острова, или пазарувате — подхвана госпожа Стефану яростно, — задължително е през цялото време да носите пейджъра със себе си. Съжалявам, но това са инструкциите на мадам. Всички трябва да носим такъв, дори и аз. Вижте!

Мария Стефану разтвори единия край на коприненото си сако и показва пейджъра, защипан за полата ѝ.

Трейси кимна и постави пейджъра на колана на панталоните си.

След което продължиха по-бързо към най-долното ниво и широката, павирана с крокалия тераса. От този ъгъл се забелязваше само далечната половина на басейна. Госпожа Стефану посочи към долния край. Урания чакаше.

[1] Пергола — засводена ограда от пръти, по която се вият растения. — Б.пр. ↑

[2] Седил (фр.) знак във вид на запетая, който се пише под френската буква „с“. — Б.пр. ↑

[3] [Ефхаристо \(гр.\) — благодаря. — Б.пр. ↑](#)

17.

До басейна.

В сянката на един чадър.

Урания седеше на един от постланите с възглавнички шезлонги, Трейси — на друг до нея. И двата шезлонга бяха в абсолютно същото полуизправено положение и изравнени на една линия с военна точност. Трейси бе издърпала лявата, а Урания — дясната подвижна масичка, вградени отстрани на шезлонгите. Запотените чаши оставяха тъмни влажни кръгове върху избелялото от времето тиково дърво.

Трейси пиеше минерална вода с лед. Урания първо помоли Илики за камари с шампанско, но после реши, че е твърде рано.

— Нека да бъде кампари със сода — каза тя, след което отново промени решението си, та сега сърбаше кафе фредо от висока чаша със сламка.

Урания взе яркочервената табакера от масичката на шезлонга, отвори я с пукот, избра една тънка дълга пурета и я затвори. Незначителните иначе звуци се усилваха многократно в царящата наоколо тишина. След това нещо щракна: леко докосната запалка.

Урания вяло издиша струйка дим. Трейси едва се сдържа да не сбърчи нос. Въпреки марковия тютюн и марковата запалка — Нат Шърмър за първото, Картие за второто, мирисът на подобния на пурите дим омърси чистия въздух.

Урания наклони глава странично на възглавницата и погледна Трейси през тъмните стъкла.

— Марк залага много на теб. От думите му разбирам, че си много талантлива.

Трейси се опита да улови знаци, които да ѝ подсказват дали се очаква да отговори, но реши, че в случая това не се изисква. Урания очевидно ѝ бе отредила пасивната роля на слушателка, а не на събеседничка. Но както всички хора, Трейси почувства как яркият пламък на похвалата я затопля отвътре.

— Да бъда ли откровена? — Урания изпусна дим през носа си.

Трейси моментално се сепна.

— Ъъ, разбира се — каза тя и в същото време си помисли: *Какво друго бих могла да кажа?*

— Ами, не си красива за чудо и приказ. Това е в твоя полза, поне що се отнася до мене. Никога не съм била от ония, които канят лисицата в кокошарника. — Урания дръпна с бляскавите си устни от пуретата и издиша парлив дим в неподвижния въздух. — Предполагам, че си го забелязала, скъпа. Хм?

Трейси така се слица, че не можа да проговори. Не повярва на ушите си.

— Но, разбира се, трябва да призная, че имаш известен стил. Достатъчно си привлекателна и действаш някак успокояващо. Това, между другото, също е в твоя полза.

Урания изтърси пепелта в пепелника, обърна се с лице напред и зарея поглед в далечината — над басейна без ръбове, към калдерата.

— Виждаш ли онзи малък остров там, в средата на калдерата?

Урания сочеше с цигарата и неволно чертаеше малки кръгове във въздуха. Трейси погледна и кимна.

— Да.

— Това е Неа Камени, действителен жив вулкан. С пара, сяр а и горещи извори. Можеш да отидеш до там с лодка и даже ще ти позволяват да плуваш на определено място. Ще почувстваш, че с приближаването ти температурата на водата нараства. В същото време, докато тя ври и бълва мехурчета, ние сме тук. И си мислим, че сме неуязвими. Показваме пръст на съдбата, макар и напълно да осъзнаваме, че той може да изригне всеки момент.

От мястото, където седеше Трейси, Неа Камени изглеждаше напълно спокоен.

— И...

Гласът на Урания затихна, тя се изправи, отново извърна глава към Трейси, а прословутите ѝ виолетови очи заискриха зад тъмните ѝ очила. Вниманието ѝ бе изцяло съсредоточено върху реакцията на Трейси. Дали си играеше с нея, или се опитваше да налучка слабите ѝ места, това само Урания знаеше.

— Какво мислиш за това, скъпа? Изнервя ли те фактът да живееш на ръба, непрекъснато да се оставяш на милостта на майката

природа? Или пък странно чувство се надига някъде дълбоко в тебе? Кажи ми.

Много е лесно, помисли си Трейси.

С лека усмивка на устните, тя постави чашата си и отговори:

— Аз съм твърде добре запозната с прищевките на майката природа. Не забравяйте, че съм от Маями. Това е точно в центъра на пътя на ураганите.

— Ах, разбира се — отвърна Урания, леко преувеличавайки драматизма. — Как можах да забравя? Марк наистина ми спомена, че си от Маями. Хубаво. Бих казала, че така между нас има нещо общо... имам предвид, че и двете живеем в територии, предразположени към бедствия.

— Да, предполагам, че е така.

— Ужасни ли бяха?

— Кои? Ураганите?

Урания кимна.

— Всъщност, бях много по-малко стресирана, отколкото трябваше да бъда. Като се замисля, благодарна съм за това на татко. Той беше много практичен в ситуации на нестабилност.

Освен когато трябваше да се разправи със строителните предприемачи „Палм Коуст инкорпорейтид“, добави мрачно наум Трейси.

— Какво има? — попита Урания. Изглеждаше истински загрижена. — Някаква сянка премина по лицето ти.

Трейси се изуми от усета на жената.

— Така ли?

— Съвсем определено — каза Урания откровено. — Настроена съм да улавям такива неща. Професионално изкривяване.

Трейси не знаеше, че емоциите се четяха така лесно по лицето ѝ. Но все пак Урания е актриса, напомни си тя. Непрекъснато ѝ се налага да следи за нюанси и мимолетни изражения, онези тънки промени в настроението, които повечето хора не забелязваха, но които тя натрупваше и върху които по-късно разсъждаваше и възкресяваше, когато ролята ѝ го изискваше.

— Мислех за баща си — промърмори Трейси.

— Да...? — подкани я Урания.

— Той... той се спомина неотдавна. Много време ще мине, преди да го преодоля. Ужасно ми липсва.

Урания проговори с тих глас.

— Звучиш така, сякаш двамата сте били много близки. Сигурно много си го обичала.

— Така е — усмихна се тъжно Трейси. — И все още го обичам. Любовта не си отива със смъртта, нали знаете.

Последва кратко мълчание. Урания изтръска пепелта в пепелника, дръпна от пуретата и изпусна дима.

— А майка ти? — попита тя.

Трейси бе предвидила появата на подобен въпрос, но въпреки това се изненада. А така ѝ се предоставяше идеален повод да попита Урания дали тя е имала деца. Но още не му бе дошло времето. Беше твърде рано и несъмнено щеше да се изтълкува като пъхане на носа в чуждите работи.

— Аз... — Трейси преглътна и се загледа в далечината. — Аз въобще не познавам майка си — изрече тя с хриплив глас.

— О, съжалявам да го чуя. Да разбирам ли, че баща ти те е възпитал?

— Точно така.

— Божичко! Колко забележително — семейство на самотен баща. — Урания поклати глава. — Просто не разбирам. Нещата определено бяха по-различни, когато бях млада... е, малко по-млада — бързо се поправи тя. — Дори разводите не бяха често явление, когато растях. А сега? Изглежда, че в Щатите самотните майки са направо епидемия. Някой наскоро ми спомена, че броят на семействата на самотните родители сега надвишава този на брачните двойки. Възможно ли е да е истина?

— Наистина не зная. Не съм запозната със статистиката.

— Аха! — Урания се спря тъкмо докато всмукваше от пуретата, обърна се към Трейси и смъкна очилата към носа си. — Значи ти си от онези, които проверяват почвата, преди да скочат.

— Боя се, че е поради подготовката ми за новините.

— Новини? — Урания се отдръпна ужасено като вампир от слънчев кръст. — Само не ми казвай, че си от ония шибани репортери!

— Не съм — увери я Трейси. — Но специалността ми е журналистика и работя като асистент в телевизионна станция в Маями.

Непрекъснато ми набиваха в главата, както в университета, така и в станцията, че независимо колко надежден е източникът, трябва да проверяваме и пак да проверяваме фактите.

Урания подсмръкна. Вече изглеждаше малко поуспокоена, но очевидно се беше озлобила от предишния си опит с пресата. Тя отново постави очилата си, вгледа се в калдерата и изпусна въздишка заедно с облаче дим.

— Защо се случва така, че все не мога да се отърва от репортерите? А? Те са навсякъде, зад всяко дърво и под всеки храст. Господи, няма да повярваш през какво преминавам. Историите, които жълтата преса съчинява за мен, или до къде могат да стигнат папараците за една моя замъглена снимка през телескопични лещи. Направо е чудовищно това тяхно нахлуване в личното ми пространство.

— Звучи ужасно — изрече Трейси съчувствено.

— Ужасно? — Урания въздъхна вбесено. — Не можеш и да си представиш дори колко ужасно! Чуй например това... — Урания по-скоро разкъса угарката на пуретата на парченца, отколкото да я загаси. — Едно време имах най-прекрасната къща в Ибиса. Във вътрешността, не на брега, така че да съм изолирана и да се наслаждавам на спокойствието.

— А успяхте ли?

— По дяволите, не! Случи се така, че едно от онези мазни копелета с фотоапарат в ръка прекарало цели дни и нощи, спотаено в останките на изоставена ферма на върха на един хълм няколкостотин ярда по-нататък. И какво, мислиш, че направил? — Урания издиша ядосано. — Чакал, докато се съблека!

Трейси зяпна от учудване.

— Не е възможно!

Урания вдигна дясната си ръка.

— Кълна се в бога. Направил ми е снимки без горнище през отворения прозорец на спалнята ми. Собствената ми тъмна спалня. При това — през нощта, Трейси! Използвал е инфрачервен фотоапарат. Какво ще кажеш за това?

— Но... но това е възмутително! — изломоти Трейси. — Незаконно...

— Ето ти — прекъсна я Урания, усмихвайки се мрачно с чувство на превъзходство — журналистика.

— Удивително е, че не сте го убили.

— Сигурно това щях и да сторя, ако знаех, че този смърдящ боклук се спотайва там. Но сторих нещо по-добро. — Урания сви самодоволно устни. — Ударих ги там, където наистина боли. В джоба. Съдих копелето и вестника, публикувал снимките. Трябваше да видиш адвокатите им. О, онези излъскани костюмари бяха пълни глупаци. Говореха за удари под кръста. Не искаха да отстъпят и на йота. Изприказваха повече приказки за правата по първата поправка, отколкото предците основатели. Така че отвърнах на удара по единствения начин, по който можех — прелъстих съдебните заседатели. Играх до край наранената страна. Процесът едва бе започнал, когато собственикът на онзи парцалив вестник усети накъде духа вятърът и реши, че е по-добре да се договорим. Извън съда и бързо.

— А вие съгласихте ли се?

Урания се изненада.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

А щях ли да питам, ако знаех? Трейси понечи да отвърне, но се въздържа. Вместо това каза:

— Как бих могла да зная? Когато отидох в Колумбия, зарових глава в учебниците, а и трябваше да работя почасово, което изстискваше цялата енергия, която имах. Отгоре на всичко, по принцип избягвам тези парцаливи жълти вестници.

Урания нацупи красивите си устни.

— Ах, хайде, Трейси! Признай си. Не ми казвай, че сензационните заглавия никога не са те изкушавали?

— Е, разбира се, че е трудно да не ги забележиш, когато трябва да пазаруваш в супермаркета. Те са пръснати по всички каси. Но с гордост мога да кажа, че през целия си живот не съм купувала ни един от онези скандални вестници.

За голямо учудване на Трейси, Урания реагира противоположно на очакванията ѝ. Звездата изглеждаше явно разочарована.

— Нещо лошо ли казах? — запита се Трейси.

След минутка Урания се оживи. Трейси откри, че не беше лесно да следва постоянната смяна на настроението на звездата. Всяко

настроение продължаваше изключително кратко време, тъй като вниманието ѝ не се задържаше дълго върху определена тема.

Трейси кръстоса пръсти с надеждата, че това е правило, а не изключение.

— Знаеш ли какво? — попита Урания импулсивно. — Ще споделя с теб една тайна, Трейси. Само между нас. Става ли, скъпа? — Не изчака отговор. — Но първо трябва да обещаеш, че на никого няма да кажеш. Даваш ли дума?

— Аз... мога да държа устата си затворена, ако това ви притеснява.

— Добре, слушай тогава. Това е най-дълбоката, най-тъмната ми тайна... моята истинска слабост. А сега обещавай, че няма да ми се смееш.

Урания се протегна и издърпа изпод шезлонга един голям, много нисък правоъгълен раkitов кош и отвори капака му.

— Глупаво, нали, скъпа? — призна си тя и се изсмя като хлапачка. — Но аз определено съм пристрастена към тях. Не мога да се удържа.

Кошът бе пълен със сензационни вестници. Същата онази жълта преса, която Урания заклемяваше. Броеве от всички американски водещи издания: Нешънъл инкуайърър, Нюз ъв дъ уърлд, Стар, Глоуб. Плюс каймака на всички клюкарски вестници, големите лъскави европейски издания Пари Мач, Щтерн, ОК, Хола, Хело!

— Където и да съм, непременно поръчвам да ми ги изпратят — сподели Урания. — Ще повярваш ли, че в действителност побеснявам, ако в нито един от тях не пишат за мен? — Кинозвездата издаде напред червените си устни и се намуси като дете. — В шоубизнеса трябва да поддържаш рейтинга си, нали разбираш? В противен случай изчезваш и... пуф! Вече си стара новина. Заровена, забравена и без ангажименти.

Жълтата преса! Трейси все още не можеше да го асимилира. Колко жалко, че не мога да кажа на Марибел, бе първата мисъл на Трейси. Тя самата едва не изписка от задоволство. Звезда, която безсрамно разчита за славата си на жълтата преса! Страхотно!

Но в откровението на Урания имаше нещо трогателно. Това бе меката, човешка страна на твърдата като стомана звезда — страната, която тълпата никога не виждаше.

Урания затвори капака на коша и отново го набути под шезлонга.

— Ето, скъпа — каза тя и запали още една пурета. — Сега имаш преимущество над мен. — Тя погледна Трейси изкосо и развеселено. — Изненадана ли си?

Трейси преглътна.

— Честно казано, да.

— Нали знаеш старата поговорка — продължи Урания. — Няма значение какво пишат, стига да напишат името ти правилно. И знаеш ли какво? Вярно е.

— Но какво стана с процеса за снимките? Съгласихте ли се да преговаряте?

Урания изглежда се раздразни.

— Разбира се, че да. Щях да съм глупачка, ако не бях. Можеш да се удавиш в сметки за съдебните разноски, ако процесът се проточи дълго и тогава, дори и да спечелиш, не се знае дали и кога ще получиш обезщетението, да не говорим за процедурите по обжалване и т.н. — Лицето на Урания се разкриви грозно и тя изсъска: — Онези влечуги. Ще повярваш ли, първо щедро — според техните думи — ми предложиха утешителната сума от двадесет хилядарки и публично извинение? Каква наглост! Предполагам, че бяха решили да се измъкнат, като ми подхвърлят някакви келяви двадесет хилядарки и че аз ще се навия и ще ги налапам лакомо като куче, на което му текат лигите за кокали. Ха! Да ти кажа какво стана. Дадох им да разберат къде да си заврат това предложение — и то съвсем ясно.

— И какво стана после? — Пряко волята си Трейси бе очарована от тези задкулисни машинации.

— Накарах адвокатите си да изискат сума със седем цифри. Естествено, адвокатите на онзи парцалив вестник се опитаха да запазят спокойствие и да прикрият шока си, но си личеше как всеки момент щяха да припаднат. Когато най-сетне им се изясни, че сме напълно сериозни, започна пазаренето на дребно. Надолу, нагоре, надолу, нагоре, като и двете страни променяха сумата за плащането. Но аз нямах намерение да се съгласявам на по-малко от четвърт милион — след хонорарите на адвокатите, искам да кажа. — Тя се озъби като акула. — И знаеш ли какво?

— Постигна своето.

— Бъди сигурна, че го постигнах. Почти двойната сума. Оле, хванах ги за рогата, както казват в Мексико. След което издухах по-голямата част за това тук.

Урания посочи имението с широк размах на ръката.

— Какво мислиш за това място, Трейси? Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? — Трейси се втренчи в Урания и не можеше да намери думи. — Как няма да ми харесва? Като магия е. Отдалечено. Направо разкошно. Това сигурно е най-фантастичното място в света.

На Урания ѝ се понрави тази ентузиазизирана реакция.

— И аз така мисля, а повярвай ми, била съм навсякъде. Индия. Бали. Акапулко. Капри. Ривиерата. Къде ли не. Но според мен Санторини надминава всичките.

— Не се и съмнявам. Толкова е... — Трейси спря по средата на изречението и бързо погледна настрана.

— Хей! — Урания я погледна загрижено. — Какво има? Тъкмо казваше, че?...

Трейси се усмихна болезнено.

— Щях да кажа, че е невероятно романтично — промълви тя с мъка, — но тогава осъзнах иронията в ситуацията.

— О, божичко! — въздъхна Урания с блеснали очи и засмука с устни парливия дим. — Защо ли усещам, че ще чуя думите на някоя кълтрити песен?

Трейси не отговори веднага и Урания добави:

— Неотшумели проблеми с някой мъж, нали?

Трейси несъзнателно погледна мястото, където преди носеше пръстена — бледата кожа там още не се бе изравнила с останалия тен. Тя разпери широко пръстите си.

— До съвсем скоро — започна тя бавно, сякаш говореше на ръката си — бях сгодена и щях да се омъжвам.

— Искаш да кажеш, че този тип те е зарязал?

— Не — отговори Трейси, — аз го зарязах.

— И защо, скъпа?

— Баща ми притежаваше имот, който Брайън, годеникът ми, отчаяно искаше заради бизнеса си. Открих, че е бил склонен да се ожени за мен само за да се докопа до собствеността, а през цялото това време е бил сгоден за друга. Противна работа, не мислите ли?

— Противна? Бих казала, че направо вони. Мъже!

Урания поклати глава.

— Знаеш ли, скъпа, минала съм през най-малко десет годежа, с които не ми провървя, четири брака, с три от които също не ми провървя и завършиха с развод, а от другия останах вдовица. И какво получих от всичко? Ще ти кажа какво. Сърдечни болки и отвратителна публичност. Всеки път. Без изключение. Най-накрая помъдрях и стигнах до извода, че е по-добре да си остана сама и да си живея живота.

Известно време Урания пушеше мълчаливо, след което продължи.

— Е, само донякъде сама. Но с брачните клетви приключих. Последният път чашата направо преля. Не зная какво ме прихвана. Беше една от онези глупави, спонтанни реакции, от рода на *Хайде да отидем до Вегас*, където надянахме хомота в един от онези лепкави параклиси. Вегас! Какво да ти кажа! Взехме пръстена от заложна къща, където го е оставил някой беден нещастник, а свидетелят се оказа не някой друг, а един от най-отвратителните имитатори на Елвис — Урания гръмко се разсмя. — Чудно ли е тогава, че този брак бе обречен още от самото начало?

Трейси не можа да се сдържи и също се разсмя. Не знаеше какво точно, но нещо в Урания ѝ харесваше. Особено когато звездата се отпуснеше и смъкнеше бариерите. Напомняше ѝ „Магьосника от Оз“. Зад сложната фасада от театралност се криеше просто обикновен човек. Жена като всички други, но такава с приятен, осмиващ себе си хумор.

— Да се върнем към теб — поде Урания. — Значи си била щастлива да се махнеш от Маями за известно време?

— Предложението дойде в най-подходящото време — призна Трейси. — Първо открих, че така нареченият ми годеник ме използва за свои собствени цели, след това почина баща ми... — Тя издиша шумно и силно подсмръкна. — Не се притеснявайте, няма да се разрева. Вече като че ли свикнах. Но въобще не очаквах тук да намеря рая.

Урания смъкна очилата си бавно и задълбочено се загледа в Трейси, за първи път изучавайки я наистина внимателно.

— Знаеш ли, изглеждаш ми сваятно хлапе — отбеляза тя. — Умно. С добри маниери. С чисти помисли. Прилично чиста и с чувство

за стил. Ще ти кажа нещо. Да забравим онова, което споменах одеде. Стига да не закачаш Марк, можем заедно да се насладим на една приятна вечеря и да се опознаем по-добре.

Трейси отпи от водата, без да обръща внимание на пронизателния поглед на Урания и се загледа в хоризонта пред себе си. Вечеря с Урания и момчето ѝ за забави. Моят агент! Можеше да е интересно, дори образователно. Но ако атмосферата се напрегнеше и се изпълнеше с погрешни вибрации? Урания ясно бе дала да се разбере на кого принадлежи Марк Варни.

Сякаш ще посмея да ѝ го отнема на нейна територия, каза си Трейси. Не знаеше дали да се чувства обидена, поласкана или развеселена. Сякаш имаше някакво значение. Не бе дошла да общува, да служи за забавление или да се сприятелява. Предстоеше ѝ работа, разполагаше със съвсем малко време за приключването ѝ. Ето защо, за всички щеше да е по-добре, ако отношенията им останеха съвсем формални.

— Много мило предложение — каза Трейси, — но ще си запазя правото за друг път. Имам нужда от един здрав сън. Не забравяйте, че трябва да ставам сутринта. Утре ми е първият работен ден.

Урания не беше свикнала да отхвърлят предложенията ѝ и не прие нормално отговора. Припряно натъкна отново очилата на носа си и се намуси високомерно.

— Да, разбира се. — От гласа ѝ лъхаше студенина. — Абсолютно си права. Все забравям. Не си тук на ваканция, нали? Аз ти плащам, за да ми помогнеш с определени... е... проблеми при редактирането на романа ми.

Трейси усети, че Урания не е в настроение.

— Не исках да прозвучи грубо...

— Разбирам напълно, скъпа. А сега бъди добро момиче и тичай. Трябва да си починеш. Както каза, утре не е просто още един ден. Утре е първият ти работен ден.

Трейси вдигна поглед. Скоростта, с която Урания променяше настроенията си, напълно я изуми. Тъкмо си мислиш, че сте се сприятелили и в следващия момент отношението ѝ направо те замразява.

— Е, скъпа? — начумери се Урания. — Още ли си тук? Какво чакаш? — Тя плесна с ръце, след което я отпъди с ръка. — Тръгвай!

Тръгвай!

Трейси събра остатъка от достойнството си, изправи се на крака и напусна терасата, без да каже нито дума повече. Изкачи стръмните стъпала, по които бяха дошли със Ставрос. Докато се прибираше към мелницата, лицето ѝ пареше, пламнало от смущение и оскърбление.

Първокласна кучка! — мислеше си тя. Гореща, хладна, студена като лед. Тази жена променяше настроенята си така лесно, сякаш завърташ кранчето на мивката.

Трейси си мислеше и друго. С Марибел сигурно сме сънували. Не може да има някаква връзка между мен и онова чудовище до басейна.

Нито пък усещаше желание да има.

И още нещо. Странно, но не почувствах абсолютно никакво привличане. В никакъв случай това не може да е майка ми. Ако беше, със сигурност щях да почувствам нещо...

Което беше добре за нея. Трейси съжаляваше всеки, който би имал за майка Урания. Никой не заслужаваше такава съдба. Дори и най-лошият ѝ враг. Е, може би само един човек. Брайън Ръдърфорд Бигс

Но никой друг. Абсолютно никой.

18.

Маями, Флорида

Седем бе късно за обичайния ѝ час на ставане, но Марибел Пиналес не разчиташе на пронизителния звън на будилника, който рязко да я сепне и да подскочи разбудено. Тя определено предпочиташе този божествен, бавен и успокоителен метод, който я изпълваше с нежни усещания и ѝ позволяваше да се възнесе сладко от дълбините на сънищата без ни най-малко да бърза.

Наистина, помисли си тя и разтегна устни в усмивка още преди да отвори очи, нима има будилник, който да се сравни с влажните спирали, описвани с език първо по едното зърно, а след това по другото? Особено по зърна, които все още бяха подути и леко надраскани от дългите часове на любене предната вечер и които сега получаваха най-нежни милувки?

— Аххх... — Тя започна да се протяга и се прозя с полуотворена уста. Междувременно сега езикът остави диря като охлюв надолу към корема, при което мускулите ѝ автоматично потръпнаха и продължи да изписва нежни кръгове около пъпа.

Очите ѝ бавно се отвориха.

— Никога ли не получаваш достатъчно? — смотолели тя щастливо, излегната лениво и загледана в лакирания таван.

Рамон вдигна глава колкото да промълви:

— Не съм виновен, че си толкова сексапилна и не мога да ти устоя.

При тези думи Марибел избухна в смях, което я разбуди напълно.

— Рамон Фелипе Есколано — запита тя, — някой казвал ли ти е, че си истинска мърда?

— В интерес на истината — отговори той, — да. Ти. Непрекъснато.

— Хммм... — Марибел сбърчи чело замислено, все още загледана в тавана. — Така ли? — зачуди се тя.

След което се усмихна доволно.

— Ами да — призна тя, — сигурно съм го казвала. Но това е така, защото много държа на теб и се старая да не загубваш представа за реалността. Понякога се изхвърляш, нали знаеш?

— Нима? — Той рязко вдигна глава. — И какво — попита обидено — означава това?

— Тц-тц. Няма нужда да спираш действията си — каза тя. Марибел промени положението си на леглото, придърпа крака, преви ги в коленете и разтвори бедрата така, че да осигури по-лесен достъп до половия си орган. — Точно в този момент ще е по-добре, ако използваш езика си да ме любиш, а не да говориш.

— Защо така изневиделица ми се нахвърляш?

— Мислех, че ти трябва да ми се нахвърлиш — поправи го тя самодоволно. — Просто си мисли за мен като за... съд за физическите си нужди.

Той леко се отдръпна, но не изцяло.

— Ти си... божичко... чуваш ли се какво говориш? — изломоти той. — Кой сега е мърда? А?

Тя вдигна глава от възглавницата, наведе се напред и положи лакти на коленете си.

— Е, Рей? — погледна го тя с присвити очи. — Ще ми се нахвърлиш ли, или не?

Това несъмнено бе предизвикателство. И той, естествено, откликна.

— Разбира се — въздъхна Рамон с престорено примирение. — Съдът ще получи всичко, което пожелае.

— Ето такива приказки искам да чувам — изгука тя със сладък гласец.

Той пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на чувствените й стегнати гърди, мургави и силни бедра и сладострастните разкрити розови венчелистчета на женствеността й. Това бе едно от нещата у Марибел, които той толкова много харесваше. Не се правеше на свенлива, нито пък пърхаше клепки като някоя скована престорена девственица. Напротив. Когато ставаше въпрос за секс, Марибел Пиналес бе абсолютно откровена и не се притесняваше да покаже ентузиазма си за креватната аеробика. Тя бе една от малкото му познати жени, които наричаха нещата с истинските им имена.

Рамон коленичи да заеме удобна поза, а мъжкото му достойнство се надигна в готовност. Но когато понечи да я прегърне, Марибел се подпря на една ръка и с едно-единствено плавно движение се надигна в леглото, сви като балерина краката си и седна по турски, след което се плъзна настрана извън обсега му.

Вместо женска плът, празен въздух посрещна ръцете, слабините и пениса на Рей.

— Хей! — извика той напълно смаян. — Какво, по дя...

— Не толкова бързо, сеньор — промълви Марибел тихо и дрезгаво.

Той извърна глава в посока към нея.

— Марибел — проплака той. — Какво, по дяволите, те прихваща?

Тя задържа погледа му и отговори на въпроса с въпрос.

— Кажи ми нещо, Рей. Откакто се запознахме, молила ли съм те за нещо?

— Хъ? — Той примигна объркано. — Какво целиш, Марибел? — попита и добави: — Моля те, кажи ми, че не ме мъчиш нарочно.

— Не те мъча нарочно.

— Тогава какво има?

Преди да продължи, Марибел хвърли поглед да се увери, че той все още е възбуден и с ерекция.

В това отношение нямаше никакъв проблем. Добре, каза си. Слава богу, това бе едно от нещата при мъжете, на които винаги можеш да разчиташ.

— Става въпрос, Рей... — подхвана тя и се изпъна на една страна. Протегна се и нежно хвана висящите му тестиси, сякаш ги претегляше.

Докосването постигна желания ефект.

Пенисът му запулсира като термочувствителна ракета, търсеца целта си. Той притвори очи, притаи дъх и стисна зъби.

— Става въпрос — повтори Марибел и съвсем внимателно придърпа тестисите му, при което го принуди да се придвижи към нея както бе застанал на колене, подобно каещ се грешник. — за една личност, с която сме в много близки приятелски отношения.

— Искаш да кажеш, не излизаш с друг.

— Ох, за бога, Рей! Къде ти е умът? В долната ти глава ли?

— Предполагам — изпъшка той пресипнало.

— Ами тогава го изкарай оттам. Говоря за любимата си приятелка. Ние сме като сестри. Разбра ли?

— Като сестри — повтори той и закима бързо, като също така бързо намали разстоянието между еректиралия си член и лицето ѝ.

— Точно така. Като сестри. И не го забравяй. — Марибел стисна по-силно топките му — не толкова, че да му причини болка, но достатъчно, за да се почувства некомфортно, ако реши да се приближи. — Както и да е — продължи тя. — Та тази моя приятелка случайно има един проблем.

— Да — отговори той и скръцна със зъби. — Добре. Ще го обсъдим веднага след...

— Предпочитам да го обсъдим сега — изгука тя.

— Не е честно! — изсумтя Рамон.

— В секса и войната всичко е честно — изопачи Марибел известния цитат. — Както и да е. Не искам да кажа, че ще го обсъждаме подробно. Но, разбираш ли, става въпрос за правен проблем...

Докато говореше, Марибел галеше натежалата му крушовидна торбичка на тестисите.

—... и разбирам, че това не е по специалността ти, тъй като се занимаваш с имоти и т.н., а тя нито има възможността да купи нещо, нито пък има на кого да завещае имуществото си. Но си викам, ей, Марибел, Рей нали работи в правния бизнес, със сигурност познава някой, който може да помогне — я адвокат, я ченге, които имат да му връщат услуги.

Рамон стоеше на колене пред нея, податлив към молбата ѝ така, както Адам към ябълката на Ева. Марибел сведе глава към онзи орган, в който (всяка жена може да го потвърди), наистина е разположен мъжкият мозък. Тя продължи да гали тестисите му, но реши да го мотивира допълнително и прокара език по огромната, напрегната глава на половия му член.

Империи са се предавали и за по-малко. Както и очакваше, пенисът му мощно трепна.

— Добре — прошепна той измъчено. — Печелиш. Ще помогна. Ще помогна!

Марибел вдигна поглед към него, а езикът ѝ бавно проследи дължината на една издута вена на пениса му.

— Даваш ли дума? — попита тя.

— Давам дума — отговори той на един дъх.

— И... — Тя се спря, когато езикът ѝ достигна до срамните косми. — После няма да се отметнеш, нали?

— Не! — Той очевидно се бе предал напълно.

Марибел го възнагради, като отвори уста пред издутата глава на пениса му и здраво го стисна с устни, след което засмука силно. С една ръка продължаваше да гали тестисите му, а с другата сграбчи напрегнатия му член и започна да го масажира в синхрон с движението на устните си.

Докато го работеше, устата и ръката ѝ постепенно набраха скорост. Пенисът му като че ли заживя свой собствен живот — запулсира напрегнато в топлата и влажна кухня на устата ѝ.

Марибел усети как ръцете му се вплитат в гъстата ѝ лъскава коса, долови как сведе глава извънредно ниско и почувства пламенните му целувки по врата си. Дишането му се учести. Рамон почувства някъде дълбоко в себе си да се надига гореща вълна, бързо хвана с ръце лицето на Марибел и го вдигна. Тялото му бе абсолютно неподвижно.

Рамон изстена, когато устата ѝ пусна члена му, а тя го изгледа озадачено.

— Защо ме накара да спра?

Той замълча в продължение на един дълъг миг, след което издиша тежко, когато пламът му се поуталожи малко.

— Защото, нетърпелива моя развратнице, искам да го взема от тук.

— Да — прошепна тя, — вземи ме.

Марибел не откъсна поглед от очите му и услужливо надигна таза си към неговия. Рамон се сниши към смазаните венчелистчета на розовата ѝ пъпка, а Марибел разтвори широко очи в почуда. Той започна да се спуска и надига докато постепенно я изпълни цялата и двамата се сляха в едно, а изражението на лицето ѝ се промени — потъна ненаситно и страстно в огнения пламък на екстаза.

В този момент той започна да се движи настойчиво и яростно да я язди.

Внезапно Марибел почувства мощ и сила, каквито никога преди не бе усещала. Това не беше просто мъж. Не беше само мъж с убийствена красота. Не, това беше Рамон Фелипе Есколано, първокласен адвокат, стълб на английската и кубинска общност, съветник на най-богатите и известните. Мъж, за когото всяка жена си мечтае.

И засега поне той беше неин.

— Ох... божичко! — изпъшка тя и прокара ръце по голия му, хлъзгав от потта гръб, чувствайки усилието и напрежението на всеки отделен мускул, очарована и изненадана от факта, че тънката и гладка бляскава кожа крие под себе си такава абсолютно брутална сила.

Дори и да почувства бича на ноктите ѝ по гърба си, Рамон или не му обърна внимание, или не го усети. Той продължи да се гмурка и натиска с безмилостен ритъм.

Изведнъж тя се стегна, изви гръб като дъга и извица, преплитайки в едно агония и екстаз. Замята глава по възглавницата при мощните спазми, които като че ли разтърсваха земята. По тялото ѝ преминаваха поредица от тръпки и тя се развика.

Виковете ѝ само го подтигнаха да се движи още по-бясно.

Марибел заби жестоко пръсти в стегнатото му кръгло дупе в опити да го притисне възможно по-дълбоко в себе си. Почувства как мускулите му се свиваха и отпускаха, стягаха и разпускаха, докато постепенно движенията му се забързаха в унисон с нейните тласъци нагоре.

Все по-усилено и по-усилено помпаше тазът му. Все по-бързо и по-бързо. По-усилено и по-бързо, по-бързо и по-усилено и...

— Аррггхх! — Викът се надигна от сърцевината на съществуването му и раздра въздуха като животински вой, когато жизнените сокове се изляха от органа му.

При което Марибел отново се разпали. Обля я втора върхова вълна и комбиниранията им викове и стонове изпълниха стаята с необикновена хармония. Навярно фалшива като музика, но в свършен синхрон.

Нейният втори оргазъм за сутринта, но не и последният. И макар за него това да бе първият оргазъм от предната вечер, той също в никакъв случай не беше свършил. Всъщност той едва сега започваше.

Пенисът му, все още заровен в изворите на женствеността ѝ, едва спадна леко и отново се втвърди като скала.

Не мина много и той отново започна, още по буйно и яростно, да се гмурка навътре и навън.

Най-сетне те легнаха с преплетени тела в леглото, задоволили за момента страстите си и Марибел зачака лъвът ѝ отново да зареве. С маниак като него рунд трети бе абсолютно възможен. Поне вероятен.

Тя лежеше усмихната и гледаше тавана. Освен това, мислеше си тя, дадената дума си е дадена дума! Трябва да дадеш най-доброто от себе си, ако очакваш най-доброто в замяна.

Не че иначе щеше да откаже сексуалните си услуги, ако Рей не се бе съгласил да помогне на Трейси с проблема ѝ. Дори и да беше казал *В никакъв случай*, Марибел пак щеше изцяло да му се отдаде.

Но като оставим това настрана, тя имаше ясното усещане, че... е, без да броим сексуалната гимнастика от тази сутрин, това бе началото на нещо красиво, а най-хубавото предстоеше.

19.

Санторини, Гърция

Трейси спа непробудно четиринадесет часа. Толкова дълбоко, че дори Неа Камени да беше избухнал, пак нямаше да го чуе. А когато най-накрая се събуди, косата ѝ настръхна от ужас.

Бум, фрас!

Проглушителният шум измъкна Трейси от дълбините на възстановителния сън и я запокити пред ръба на сърдечния удар. Тя бързо се изправи и неволен писък се изплъзна от устата ѝ, след което възкликна:

— Какво, по дяволите?

Очите ѝ бясно се стрелкаха из стаята и търсеха източника на тази какофония. След известно време, когато разумът ѝ успя да се възвърне и асимилира доказателствата, Трейси осъзна, че е имала двама посетители докато е спяла.

Първият, навярно Илики, или госпожа Стефану, очевидно беше влязъл по някое време предната вечер, без да я събуди. За това ясно свидетелстваше дървената табла върху сгъваема поставка, която сега обаче бе разпиляна върху пода с крокалия и черги и която съдържаше вече изсъхналите останки от вечеря, предвидливо оставена за нея. За този факт свидетелстваха разбитите парченца красиво изрисуван порцелан, късчетата стъкло, счупената бутилка трапезна вода, неотворената и незасегната малка бутилка бяло вино, бляскавата редичка от хрупкави пържени сардини, дебелите филии хляб, някаква сиво-зелена пихтиеста смес, кестенявите на цвят маслини, разпръснати като захвърлени след игра мраморни топчета и учудващо непокътнатото парче сладкиш с точени кори с разнообразни сметанови пълнежи.

Вторият посетител — хванат на местопрестъплението, очевидно привлечен от хранителните продукти — бе изопнал гръбнак, целият настръхнал от неприятната изненада, че таблата с вечеря се бе срутила под него. Крадецът бе слаб бял котарак с големи жълти очи. Той се

втрени в Трейси по-скоро да прецени реакцията ѝ, отколкото от чувство на вина.

— Кой ли пък си ти? — запита Трейси с гальовен глас, с който обикновено се говореше на децата и животните.

Котаракът взе внимателния ѝ глас за приятелски, а не враждебен и седна, вдигна задния си крак високо нагоре и започна да се ближе по деликатния начин, присъщ за котките. След това отново стана, протегна се, изгледа още веднъж Трейси и внимателно избра маршрута си покрай счупения порцелан и разпиляната храна, като спря да погълне няколко сардини за също толкова секунди. Съдейки по лакомия начин, по който излапа храната, Трейси заключи, че това създание по-често гладуваше, отколкото ядеше.

— Бедничкият! — промърмори тя. — Никой ли не те храни?

Тя стана от леглото, запристъпя внимателно с босите си крака, заобиколи неразборията и клекна пред котарака. Отдавна зараснал белег от съдиране на върха на едното ухо и няколко белега без косми по страните му говореха за рани, получени на котешките бойни полета на Санторини.

Преситен, котаракът се облиза, замърка и започна да се търка напред-назад в крака ѝ.

— Ах, ти, бедничкият! — измърмори тя и го почеса леко между ушите. — Можеш ли да обясниш тази бъркотия тук?

— Пссст! — точно в този момент просъска някакъв глас и последва отчаян шепот. — Госпожице!

Трейси се извърна, но не видя никого.

— Госпожице!

Този път тя точно определи посоката, от която идваше звукът, и вдигна глава.

Трейси замря. Видя момченце на десет или единадесет години на една трета от височината на мелницата, но от външната страна. Зачервеното му лице и треперещи ръце ясно говореха, че полагаше неимоверни усилия да се задържи на перваза на прозореца.

— Какво, за бога... — подхвана Трейси, след което го смърри: — Веднага да слизаш оттам. Да не си полудял? Ще се претрепеш.

— Аз... да почукам ли... на вратата? Да? — момчето звучеше така, сякаш бе останало без дъх. — Ще ме... пуснете ли?

— За бога, да. Разбира се, че ще те пусна.

— Моля ви! Обещайте... че няма... да позволите... да видят Зевс. Обещайте!

Зевс. Подходящо име, помисли си Трейси. Но първата ѝ задача бе да накара детето да слезе.

— Обещавам — отвърна Трейси. — Но само ако — прибави тя остро — слезеш оттам.

Момчето се усмихна широко.

— Веднага — каза то и малките му пръсти отпуснаха хватката. Трейси чу шумно тупване. Не след дълго поредица остри, настойчиви почуквания прозвучаха по двойната врата.

Трейси се тръгна към вестибюла, едва успя да откrehне едната от вратите и момчето се промъкна край нея.

— Какво става с... — подхвана тя.

— Шшшш! — Момчето постави показалец пред устните и ѝ направи знак бързо да затвори вратата и да я заключи. Очите му се бяха разширили от страх.

Трейси се озадачи, но нещо в настойчивите му движения и жестове я накара да изпълни молбите му. Момчето веднага се втурна с босите си крака вътре в мелницата. Преди Трейси да успее да го предупреди да внимава за счупения порцелан и парченцата стъкла, той вече достигна до средата на помещението. Тя го видя как се наведе, внимателно вдигна котарака и го притисна към себе си. Бедното създание се отпусна и замърка.

Трейси последва момчето и застана зад него. Той галеше бялата козина на котарака и тихо му нареждаше нещо на гръцки.

Тя го потупа по рамото.

Момчето се обърна и насочи големите си кръгли очи към нея.

— Е, добре, млади момко — започна Трейси — бих казала, че ми дължиш обяснение.

Едва сега ѝ се предостави възможност да го разгледа добре — мършав малък калпазанин, симпатичен палавник. С големи тъмнокафяви очи и слаби, кокалести ръце, източени като вретено крака, охлuzени колене и лакти, характерни за момчетата на неговата възраст. Но нямаше признаци, че си недояжда или че не се грижат за него.

Точно обратното. Лицето му имаше здравословен маслинен тен, буйната му чуплива коса непокорно се спускаше по него, чертите му

бяха остри, изразителни и интелигентни. Някой се бе погрижил да го облече спретнато. Носеше току-що изпрана тениска на райета и камуфлажни шорти, а сравнително чистите му крака говореха, че съвсем наскоро е зарязал обувките и чорапите си — най-вероятно за да му е по-лесно да се катери по стената.

— Ох, госпожице — прошепна той на английски с едва доловим акцент. — Слава богу, че го намерих. Когато открих, че Зевс липсва, започнах да го търся навсякъде.

Трейси се трогна от начина, по който на лицето му се изписа безпокойство.

— Моля ви, госпожице — примоли се той, — не казвайте, че Зевс е бил тук. Моля ви.

— Ами... — поколеба се Трейси. — Предпочитам да не го правя, но определено ще поискат някакво обяснение за тази каша тук.

Момчето се обезкуражи, но кимна.

— Виж какво, не е дошъл краят на света — опита се да го развесели Трейси.

— Ох — изстена той. — Ох, напротив. Това означава, че госпожа Стефану ще направи така, че Зевс да изчезне.

— Няма да го направи! — Трейси се изуми от силната увереност в детския му глас.

Детето я погледна право в очите и кимна.

— Зная, че ще го направи — увери я той. — Вече се случи с Деметриус. Той беше последното ми коте. Тя ме предупреди три пъти, аз се стараех... наистина се стараех, но нали ги знаете котките. А за Зевс вече ме предупреди три пъти...

Умоляващите му кафяви очи се изпълниха със сълзи и той започна да диша на пресекулки.

— И какво? — подкани го Трейси.

Той притисна котарака още по-силно.

— Ще трябва да се прости с живота си.

Думите му се изгубиха в хлипанията и в бялата козина на главата на котарака.

О, господи! — помисли си Трейси. Какво ми става? Нима на челото ми пише мека Гана?

Лицето на момчето изведнъж се озари от някакво хрумване.

— Може би — предложи то, — ако двамата помислим, ще успеем да намерим някакво друго извинение.

— Мисля, че е прекалено ясно какво се е случило — изтъкна Трейси сухо. — Уликите говорят сами за себе си. Дори лапичките си личат.

Момчето отново оклюма и залюля печално Зевс в ръцете си.

— Да, предполагам, че имате право — съгласи се то навъсено.

Трейси се разнежи при вида на момчето, сгушило котарака.

— Предупреждавам, че не обещавам нищо — започна тя, — но може би, може би ще успеем да измислим нещо.

Лицето му светна като коледна елха.

— Таа... ка! — продължи тя. — След като всичко ни навежда на мисълта, че ще станем съучастници в престъпление, редно е да се запознаем както си му е редът. И така, млади момко, кой си ти?

— Ох, извинете ме. Нямах намерение да съм груб. — Момчето премести котарака в лявата си ръка и тържествено подаде напред дясната. — Прометей — каза той гордо. — Това е името ми.

Трейси се здрависа със също такава тържественост.

— А аз съм госпожица Съливан. Първото ми име е Трейси, но приятелите ми ме наричат Трейс.

— Аз приятел ли съм? — погледна я с надежда Прометей.

— Уверена съм, че ще станеш — усмихна се Трейси. — Иначе нямаше да спомена как ми викат. — Тя го изгледа малко по-дълго. — И така. Кръстен си на онзи митологичен герой, който откраднал огъня от небето.

— Да, онзи, когото наказали и приковали с вериги към скалата и когото орлите кълвали за вечни времена. Но аз не съм крадец. Не крада. — Последва кратка пауза, по време на която Прометей силно прехапа долната си устна. — Е, не крада много — призна си той и отбягна погледа й. — Нищо ценно. Само храна от кухнята за Зевс. Същото правех и за другите котки.

— Какви други котки?

— О, имаше ги навсякъде — каза той безстрастно. — На всички места, където се хранеха туристите и си просеха по нещо. Но една година заминахме за континента и когато се върнахме, почти всичките бяха изчезнали.

— Странно — промърмори Трейси.

— Най-вероятно всички са били удавени или отровени, госпожице — поясни Прометей, — така че да не притесняват туристите.

— Не ме наричай госпожице — напомни му тя внимателно, натъжена от тази информация. — Трейс. Нали щеше да ми викаш Трейс. Спомняш ли си?

— Да, разбира се — усмихна се Прометей, но усмивката му се стопи, той вдигна глава и се намръщи. Явно бе дочул шум, тъй като Зевс също наостри уши и се стегна. — О, Трейс! — извика той злостно. — Това е госпожа Стефану. Чувам я. Моля те!

Той се протегна и разтърси ръката на Треиси.

— Трябва да ми помогнеш!

— Но... как? — попита тя.

Той погледна отчаяно пода, след това към нея с умоляващ израз на лицето. Явно очакваше тя да скалпи някаква история на момента.

Без повече да се бави, той каза.

— Със Зевс трябва да се скрием!

Съвсем очевидно, момчето много добре познаваше разположението на мелницата. То се завтича направо към стълбите, които описваха кръг около стената и се виеха нагоре. Треиси го проследи как се стрелна безстрашно по онези ужасяващи стъпала. Само след миг момчето и котаракът изчезнаха в таванската стая на горния етаж. Треиси чуваше скърцането на старите дървени дъски, примесено с шума от припрени движения, след това всичко затихна.

Не, не беше тихо. Сега тя също успя да чуе онова, което чува Прометей и Зевс — непогрешимото потракване на целенасочени токчета, приближаващи по терасата.

Тя пое дълбоко дъх. Нямаше съмнение. Походката принадлежеше на госпожа Стефану. Днес не носеше безшумните гумени еспадрили, а отвратително потракващите високи ботуши. След малко щеше да пристигне.

С нарастващ ужас Треиси се завъртя на място и огледа царящия хаос. Издайническите котешки лапи! Ако не ги залича, никоя история няма да хване почва.

Тя бързо зацапа с крака местата, на които си личаха котешките лапички. Глупаво — знаеше, че е глупаво, но все пак я обхвана странна

еуфория и внезапна паника от това младежко неподчинение или съучастничество, в което неволно вземаше участие.

Стъпките спряха пред вратата. Трейси се подготви за предстоящото почукване. И въпреки това се сепна, когато го чу.

Туп-туп-туп... туп. ТУП. Звук от остро чукане с кокалчетата на пръсти по вратата.

Тя постоя нерешително на място, опитвайки се да успокои разтрепераното си тяло. По челото ѝ се стече струйка пот. Осъзнаваше, че е затаила дъх.

— Един момент! — провикна се тя тъкмо навреме, преди да последва вторият залп от почуквания. Трейси изправи рамене и си проправи път през останките от съборената табла. Когато достигна до средата на този хаос, вдъхновението внезапно я споходи.

Направи го по-убедително. Поизцапай се малко. Тя се върна по стъпките си, наведе се и размаза с пръсти сгъстилата се вече яхния. *Защо не!* помисли си тя. За добро е. За всеки случай тя нарочно нацапа предницата на нощницата си. Така въоръжена, Трейси закрачи към вестибюла и ядосано отвори вратата.

Нямаше нужда да имитира заслепяване от внезапно нахлулата ярка светлина, така че да прикрие с ръка очите си. Безоблачното синьо небе буквално трепкаше от нажежения въздух.

На този фон се откри внушителният силует на госпожа Стефану. Безупречно чиста и без нито една гънка по дрехите, излъскана и натъкмена като сержант на парад. Месингово русата ѝ коса бе пристегната в безупречна прическа. Носеше лъскав морско син костюм от синтетична тъкан с мистериозен произход от нефтените полета. Сакото със заострени ревери бе разкопчано, за да събере внушителния бюст, облечен в бяла блуза, а полата със старомодна дължина достигаше до под коляното. Това беше разнообразие в строгата ѝ униформа и тя я носеше с гордост. Тропащите високи ботуши се оказаха чифт официални морско сини обувки с разумно ниски токчета.

Зад нея и малко настрани се прокрадваше друг силует в традиционна еднообразна носия, черна от главата до петите. Той принадлежеше на една старица, като онези, които Трейси забеляза предният ден докато идваха с колата, само че тази носеше големи модни очила в стил София Лорен.

Госпожа Стефану наруши настъпилото мълчание.

— Калимера, госпожице Съливан. — Независимо колко сърдечно трябваше да прозвучи поздравът, госпожа Стефану успя да го произнесе като смъртно наказание.

Липсва само удрянето на чукчето, помисли си Трейси.

— Калимера, госпожо Стефану. — отвърна рязко Трейси.

Тонът, с който поздрави, предизвика въпросително вдигане на веждите.

— Майка ми — представи я госпожа Стефану и посочи към старицата.

Това навярно бе уговорен знак. Защо иначе съсухреното лице щеше да се ухили подкупващо с беззъбата си уста?

Едва сега Трейси забеляза, че старата жена носеше за дръжките дървен поднос. Беше същият като онзи, който котаракът бе съборил от масичката, и доколкото можеше да забележи, бе препълнен с продоволствия, предназначени за закуската ѝ. Половинлитрова сребърна каничка за кафе, също такива купи за сметана и захар, чаша от бял порцелан, обърната с отвора надолу към линията, панерче с кифлички, чиния с масло, мармалад, купа с черни мариновани маслини, сварено яйце в поставка, прибори, увити в колосана ленена салфетка.

— Сигурно сте гладна. Надявам се, че сте спали добре? — Госпожа Стефану я изгледа свирепо.

Трейси очакваше тъкмо тази реплика.

— Можеше да е и по-добре — отвърна тя язвително.

Отговорът ѝ бе неочакван и жената се намръщи, сякаш в Оя, особено в имението на Урания, лошото спане през нощта бе нечуван феномен. След което надникна любопитно зад Трейси към вътрешността на мелницата. Отне ѝ минутка, преди очите ѝ да се пригоят към хладния и мрачен интериор. И веднага замига, изстена шокирано и невярващо, стисна длани в юмруци и се разтрепери цялата. На бузите ѝ се появиха червени петна.

— Не! — процеди тя и скръцна със зъби, присви огромните си очи с тъмни клепачи и внимателно заоглежда царящия хаос. След което вдигна обвинителен поглед към Трейси. — Тази котка!

Госпожа Стефану се стрелна яростно край Трейси подобно бушуващо торнадо, помитащо всичко пред себе си.

— Няма да се разправам повече с тази котка! — извика тя пресипнало и размаха юмрук във въздуха. — Заклевам се, че този път ще я хвана и ще я убия!

— Госпожо Стефану. Госпожо Стефану!

Трейси се забърза след жената. Госпожа Стефану спря на ръба на бъркотията, предизвикана от преобърнатата табла. Тя се приведе напред, мятая подозрителни погледи, а ноздрите ѝ се разширяваха и свиваха като на хрътка по следа.

Трейси нагласи лицето си така, че да придобие непроницаем израз на невинност.

— За каква котка говорите?

— Каква котка? И още питате? — госпожа Стефану повиши тон и потръпна, едва сдържайки негодуванието си.

Трейси преглътна виновно и каза:

— Ако говорите за този безпорядък, госпожо Стефану, ами... опасявам се, че вините не когото трябва.

— Хъ? Моля? — Жената отново запремига бързо. Нервна реакция, помисли си Трейси, нещо като тик. С периферията на зрението си тя зърна старицата, зяпнала любопитно от вратата с отворена уста, изписваща съвършено буквата О.

— Госпожо Стефану, моля ви! Просто ме погледнете! Виждате ли?

Трейси вдигна зацапаните си ръце и посочи с отвращение към петната по нощницата си.

— О! — възкликна жената. — Такава хубава нощница! Жалко. Убедена съм, че ще се изпере.

— Да, но не в това е въпросът. Спомняте ли си вчера? Когато ви казах, че понякога вървя насън?

— Д... да? — провлече госпожа Стефану.

Трейси въздъхна дълбоко.

— Много ми е неприятно да го споменавам, защото очевидно е било с добри намерения. Не че съм неблагодарна, нали разбирате. Но докато съм спяла, някой е донесъл таблата с храната и я е поставил там.

— Но, разбира се! — изопна се госпожа Стефану. — Вие не вечеряхте, затова лично инструктирах майка си да ви я донесе. —

Госпожа Стефану погледна през рамо към вратата, където бе застанала старицата, все още зяпнала в почуда. — В случай, че огладнеете.

— Оценявам загрижеността ви. Но за съжаление, без да зная, съм се блъснала право в нея. В съня си.

— Не думайте! — госпожа Стефану плесна с ръка бузата си и се встрещи. — Не смятах, че...

— И как бихте могла? Ако някой е бил нехаен, то това съм само аз. Трябваше да ви предупредя с повече подробности. Просто изобщо не очаквах такава любезност.

Трейси реши, че няма да е зле да задълбае още малко. Да си поиграе с чувството за значителност на госпожа Стефану.

— Нали не съм гостенка. Наета съм тук на работа. Определено не заслужавам такава специално отношение.

Госпожа Стефану се намръщи.

— Мадам изрично помоли да получавате любезно отношение.

— Ще благодаря на мадам следващия път, когато се видим — каза Трейси. — Но и на вас искам да благодаря.

— Няма защо.

— Навън е такъв прекрасен ден. Ако бъдете така добра да предадете на майка си, мисля да закуся отвън. На терасата.

— Да. Защо не? Ще изпратя Илики да почисти това. — Госпожа Стефану посочи с поглед към безпорядъка. — Можете да ѝ дадете и нощницата си и тя ще се погрижи да бъде изпрана.

— В такъв случай по-добре е да се преоблека. — Трейси съвсем леко докосна госпожа Стефану по рамото и бавно я поведе навън. — Довиждане, госпожо Стефану. И моля ви приежете най-искрените ми извинения. Мразя да създавам толкова неприятности.

— Неприятности? — С тракащи точета, полуразперени ръце, махащи в отчаяно раздражение, сякаш плячката ѝ бе убягнала, госпожа Стефану бързо излезе. — Никакви неприятности — отсече тя, без да погледне назад. — Изобщо никакви неприятности.

В момента, в който хоризонта се очисти, Прометей провеси от таванското помещение глава надолу като прилеп.

— Изумително! — Съскавият му шепот бе изпълнен с възхищение. — Направо изумително! — Момчето бе извън себе си от радост.

Трейси облегна гръб на затворената врата. Трепереше от облекчение и затвори за миг очи.

Отгоре се дочуха шумолене, след това стъпки от боси крака по дървото, леки като на танцьор. Прометей прелетя надолу по витите стъпала, вземайки две наведнъж, стиснал в ръце Зевс. Момчето едва се сдържаше.

— О, Трейс! Как можем да ти се отблагодарим? Ти спаси живота на бедния Зевс!

— Глупости, Про — възпротиви се тя. — Не може всичко да приемаш буквално. Госпожа Стефану говореше само образно.

Прометей упорито поклати глава и силно притисна Зевс.

— Трейс, ти беше тук. Нали я видя и чу приказките й? Щеше да го убие. Казах ти, че вече го е правила веднъж. Мразя я. Тя е жестока!

Искреният му тон не оставяше място за съмнение в думите му.

— Значи имаш още по-големи основания да се погрижиш Зевс да не прави бели в бъдеще — каза му Трейси.

— Да, права си. Обещавам, че ще се погрижа за това.

— Хубаво! — Трейси протегна ръка и разроши косата му. — Защото не смятам, че ще успеем отново да заблудим госпожа Стефану толкова лесно. Струва ми се, че тя е доста хитра.

— Както и ти — каза Прометей с широка усмивка.

В следващия миг той изтри усмивката от младото си лице и изведнъж стана официално любезен, съвършен малък джентълмен. Протегна ръка и се ръкува с Трейси.

— Безкрайно съм ти задължен — произнесе трезво. — Със Зевс никога няма да забравим какво стори за нас. Ако се нуждаеш от нещо, просто кажи на Кати в мини маркета. На нея може да се разчита за съобщения. Но моля те, моля те, закълни се, че на никого друго няма да казваш за мен.

— Не се притеснявай, имаш думата ми.

— Или още по-добре... — Лицето му просветна като следобедно слънце. — Може би... ако не досаждам, искам да кажа... мога ли да те посещавам от време на време? Ако мога да ти помагам по някакъв начин?

Трейси се трогна. Това бе един малък мускетар.

— Ще ми бъде изключително приятно — каза тя.

— Наистина ли? Наистина ли го мислиш? Не го казваш просто така, нали?

— Не го казвам просто така — увери го Трейси и се усмихна.

— Фантастично! Нямам търпение да ти покажа някои от моите тайни места. Места, които никой друг не знае.

— А сега, шшш! — Трейси постави пръст пред устните си, откряна вратата и надникна навън. Старицата привършваше сервирането на масата под осмоъгълния чадър.

Трейси тихо затвори вратата.

— А сега, веднага след като майката на госпожа Стефану...

— Тази вещица! — възкликна Прометей.

— Про! Не се приказва така.

— Ами тя прилича на вещица. Нали? Макар че всъщност не е такава. Но една нейна приятелка наистина е. Вижда ли си я? — Той погледна нагоре и завъртя очите си така, че да се вижда само бялото.

— Искаш да кажеш, че е сляпа? — попита Трейси.

Той спря жестоката си имитация, бързо кръстоса два пръста и потръпна.

— Нещо в нея ме плаши.

Тя му направи знак да мълчи и отново откряна вратата да надзърне. Терасата бе пуста. Старицата си бе тръгнала. Трейси отвори по-широко вратата и бързо погледна в двете посоки.

Всичко беше чисто. А закуската я чакаше. Изведнъж Трейси усети, че е гладна като вълк.

Бутна вратата, но я остави откряната.

— Е, Про — каза тя, — мисля, че е време двамата със Зевс да се изпарявате.

Момчето се напери преднамерено и произнесе с дълбок бас.

— Аре, Зевс, чу дамата. Да се измитаме от тук.

Трейси се втрещи. Той изумително добре владееше американския жаргон.

Прометей забеляза стъписаното ѝ изражение и попита:

— Какво има?

— Езика ти. Къде, за бога, си научил това?

— Гледам много американски филми на видео касети — обясни той. — Почти винаги са на английски, с гръцки субтитри.

— Разбирам.

Тогава той я изненада още повече. Надигна се на пръсти и леко я целуна по бузата, след което каза:

— *Nasta la vista*, бейби! — имитирайки до съвършенство Арнолд Шварценегер. След което изчезна с котарака.

20.

След като закуси на терасата, Трейси реши, че е време да се залови за работата, за която ѝ плащаха. Върна се в мелницата, нахлузи удобно работно облекло, състоящо се от тениска без ръкави с картинка отпред, широки бели шорти до коленете и розови гумени джапанки, украсени с маргаритки от пайети.

Вътре в кабинета климатикът приятно бръмчеше и издухваше благотворен хлад в сравнение с бързо повишаващата се температура навън. Тя седна на бюрото в грозно оранжевия, но несъмнено удобен ергономичен стол и изгледа двете странични дървени маси, върху които лежаха трите купчинки листи, всяка от тях притисната с гладък, объл камък.

Две копия от ръкописа на Урания — едното чисто, другото с бележки — плюс отделна трета дебела купчина с бележки от редакторите, припомни си Трейси видяното от предния ден.

Тя раздвижи пръсти като хирург и се залови за работа.

Първо вдигна косата си и я притисна с метален кламер, какъвто обикновено се използва за прикрепяне на листи. След това забучи подострени моливи в косата си. Така нямаше да ѝ се пречка пред лицето, а и винаги щеше да има молив под ръка. Стана и донесе ръкописите от страничните маси, постави ги на работното бюро и се върна за купчината с редакторски бележки. Реши първо да прочете романа. Така нищо странично нямаше да повлияе на преценката ѝ. Важно беше да си състави свое собствено мнение.

Бутна настрана купа с бележки.

И така. Кой комплект от ръкописите да прочете?

Оказа се, че двата се различаваха само по това, че на чистото копие някой беше напечатал надрасканите промени. Изпълненото с бележки копие също бе мушнато настрана. След като се подготви по този начин, Трейси започна да чете.

Заглавната страница.

Хммм. *Око за око*. Значи това е заглавието, каза си Трейси. Не е лошо.

Прологът започваше достатъчно обещаващо. Уводният параграф съдържаше едно-единствено изречение, което определено грабваше вниманието: *Психопатът държеше Монтана в силната си хватка и всяваше терор*.

Отначало Трейси реши, че става въпрос за щат Монтана, но в третото изречение разбра, че въпросната Монтана беше жена.

Прологът бе кратък и съществен. Всичко на всичко пет страници и завършваше с мелодраматична сцена, подготвяща за следващите страници:

Ръцете му се впиха в шията на Монтана. В другата му ръка проблесна острие и той я намушка. Намушка я още веднъж. И още веднъж.

Той захвърли отпуснатото ѝ тяло далеч от себе си и проследи как рухва на пода. Едва тогава, при последното ѝ приритване, психопатът осъзна грешката си. Изпусна кървавото острие и залитна.

— *Ах, по дяволите! Ти не си Монтана Рипли!* — изхлипа той. — *Исусе, убил съм друга кучка!*

Тогава по лицето му пробягна усмивка. Истинската Монтана бе все още някъде там! Щеше да има още една възможност да изпита тръпката от преследването ѝ. Удоволствието да я убие отново.

Трейси вдигна глава. Дотук добре. Нищо, което да не може да се поправи с няколко незначителни промени и допълнения. Обърна на глава първа. Място и дата — *21 май 1986* — директно под номера на главата, разполагаха действието във времето и пространството.

Трейси се потопи в страниците. Първата глава бе посветена на описанието на кралска сватба в митично петролно емирство, наречено Кухран. Млада американка, Джунипер Рипли от Парсипъни, Ню Джърси, се венчаваше за престолонаследника. Но Джунипер си няма и представа, че...

— *Що за глупачка е тази руса красавица?* — промърмори Трейси раздражено. — *Ехо?*

... младоженецът има множество съпруги в харема си. И че американският посланик в Кухран, красив и наскоро овдовял, таи

дълбоки чувства към нея. Вместо това двамата с посланика са непрекъснато хванати за гушата.

И това трябва да бъде роман за милиони долари? Трейси се слиса. Не можеше да повярва, че едно издателство отпуска толкова пари само на базата на известното ѝ име. Всъщност, Трейси се почувства неимоверно оскърбена. Дотук романът на Урания Викърс намирисваше на история за изкормвачи, написана според формулираните правила — даже не беше прилично оформена.

Ставаше все по-зле. Много по-зле. Трейси откри, че Урания не може да пише художествена литература. Трейси трябваше постоянно да си напомня, че не е критичка, а писател призрак. Просто продължавай да четеш, каза си тя и се насили да продължи.

Докато четеше, Трейси отбелязваше връхния момент на всяка сцена на отделна страница. Правеше същото и за героите, записваше си физическото им описание, основната статистика като цвят на очите и косата, възраст и характерните им особености като нрав, склонности, неща, които харесват и не харесват. В един тефтер направи схема, по която да следи взаимоотношенията между различните герои.

Събитията се развиваха отегчително — бомбастични диалози, нереалистично звучащи места на действията, едностранчиви и непривлекателни герои. Водещ пример в това отношение бе самата Джунипер Рипли. Вместо героиня, на която читателите да симпатизират, тя бе разглезена, избухваше внезапно, непрекъснато се вайкаше, самосъжаляваше и бе вбесяващо суетна относно външния си вид.

Не мина много и Трейси пожела да удуши кучката. Надяваше се Урания да не е изградила образа на Джунипер Рипли позовавайки се на собствения си характер. Ако беше така — внимание!

До края на третата глава художественият меден месец приключи. Джунипер, сега принцеса Лайла от Кухран, се озова в харема с другите съпруги на престолонаследника, но в същото време се оказа и истински затворник в един палат, над който господстваше великият везир, плетящ мрежи от интриги. Другите съпруги на престолонаследника я отбягваха заради западния ѝ произход, както и заради факта, че бе настоящата фаворитка на принца. Но лошото тръгна на по-зле, когато Джунипер/Лайла откри, че е бременна — състояние, което престолонаследникът очевидно смяташе за

отблъскващо и даваше ясно да се разбере, че не желае да я поглежда преди да роди детето.

Отчаяна, Джунипер/Лайла подкупва един от слугите да предава бележки на посланика, но те, естествено, биват улавяни.

Следващите няколко глави бяха предсказуеми. Неизбежният преврат в палата, по време на който слугите на амбициозния полубрат на престолонаследника, подпомогнати от великия везир, убиват краля и хвърлят престолонаследника в затвора. По време на това меле Джунипер/Лайла използва удачен момент и избягва, като намята шадора^[1] върху костюма си Шанел и натъпква джобовете с най-различни бижута.

Трейси бе направо изумена, че сцените, които трябваше да са изключително драматични, всъщност бяха болезнено скучни. И причината бе съвсем ясна. Въпреки театралните си дарби, Урания бе неспособна да вдъхне живот на празните страници.

Казано с прости думи, жената не можеше да пише.

Трейси не се присмя, но трябваше да се примири.

Не че имам голям избор, напомни си тя. Приех тази работа, всъщност, направо се нахвърлих. Освен това ми платиха в аванс. А сега трябва да се справя.

Пълната самоувереност и вяра, че ще успее да спаси литературната кариера на Урания, я притисна като реален физически товар.

Какво съм си мислила? — зачуди се тя, внезапно обхваната от паника. Та аз не знам нищо за писането. Дори нямам публикувана книга до сега. Не са продали и една-единствена моя книга. Господ да ми е на помощ! В каква каша се забърках този път, олеле...

Въпросът беше: А сега как ще се измъкна?

А отговорът: Няма да се измъкваш.

Туп-туп.

Трейси нямаше представа колко време бе изминало, докато се насилваше да чете и води записки, преди да чуе тихото почукване на вратата на терасата.

Тя се сепна и се завъртя със стола. Различи силует, надничашц през едно от стъклата в горната част на вратата, но не можа да

разпознае кой е. Но който и да чукаше, трябваше да вдигне ръка като за почит, ако искаше да види стаята.

— Да? — провикна се тя.

Вратата се откряна леко и се подаде една глава. Беше Марк Варни.

— Чук-чук? — изрече той нерешително. — Да не те прекъсвам?

— Шегуваш ли се? — Трейси едва не се изпусна, че предвид скованата монотонност на романа на Урания, всеки повод да прекъсне заниманията си бе добре дошъл. Но точно в последния миг си припомни: Ако не беше Марк, нямаше да имаш тази работа. Най-малкото, което можеш да направиш, е да покажеш благодарност. — Е? — продължи тя. — Не стой там. Влизай.

— Сигурна ли си? — попита.

— Абсолютно — отговори Трейси.

Той влезе с леки стъпки и затвори вратата, оставяйки жегата отвън.

— Много хубава прическа — коментира той и смигна.

Трейси моментално вдигна ръце към косата си и попипа наострените моливи и металния кламер.

— Божичко! Сигурно съм страхотна гледка!

— Определено е функционална — усмихна се той.

Тази усмивка.

Трейси едва ли не доту *динг* и видя ослепителна звезда да проблясва по зъбите на Марк Варни. Но тя помнеше заръките спрямо него и неловко посочи с ръка към онова, което смяташе за футуристичната тронна зала на Урания.

— Моля — предложи тя официално. — Седни.

Той поклати глава.

— Само минавах. Вече е почти два и си помислих, хей, защо не се възползваш от случая и да надникнеш при новото хлапе? Да я попиташ дали иска да излезе да хапне нещо.

— Два часът? — Трейси го изгледа втренчено.

— Да. Защо? — Стори й се, че долавя нотка на разочарование в гласа му. — Само не ми кавай — продължи той, — че вече си обядвала.

Тя поклати глава.

— Всъщност не съм. Просто се изумих, това е. Нямах представа, че е толкова късно.

— Ох? — Той разтегна единия край на устните си в иронична и язвителна усмивка. — Не ми казвай, че времето може да лети, когато на човек не му е интересно.

— Аз — отвърна Трейси студено — не съм казвала такова нещо.

— Не, но аз го казах. — Той небрежно пъкна ръце в джобовете на широките си бели памучни панталони, тънки като марля, и заоглежда ръкописа, жълтите тефтери и купчинките листи, върху които си водеше записките. Лицето му се изкриви в гримаса. — Как върви, или по-добре да не питам?

— Можеш да питаш, но не затаявай дъх в очакване — отвърна тя. — Няма да измъкнеш отговор от мен.

Той изненадано вдигна вежди.

— Нима?

— Поне засега не — продължи тя. — Марк, аз едва започвам. Прекалено е рано, за да, въъ, правим прибързани заключения.

— Хммм. — Той се усмихна развеселено.

Трейси присви очи.

— И мога ли да попитам кое е толкова смешно? — настоя тя.

— Дипломатичният ти отговор — усмихна се той. — Сбъркала си си професията. Държавният департамент определено би се възползвал от качествата ти.

Трейси се канеше да му отвърне, че с ласкателството си може всичко да постигне, но се спря навреме. Не знаеше точно какво, но нещо в него ѝ подсказваше, че трябва да му се отговаря остроумно и находчиво. Ала Трейси трябваше да се наблюдава и контролира, за да не се подведе и Урания да си състави грешни впечатления.

Не мога да си позволя да пропиляя този шанс, напомни си тя мрачно.

— За обяда — каза Марк. — При работата, с която си се захванала, съветът ми е да се храниш добре. Пази енергията си. — Марк се засмя кисело. — Ще ти трябва.

— И през какви злокобни изпитания ще трябва да премина? — запита Трейси, гледайки го изпод сведените си клепки. Зелените ѝ очи, наполовина скрити, блестяха силно и тя самата не осъзнаваше впечатлението, което му направи.

— Можеш да питаш, но не затаявай дъх в очакване — върна ѝ го той с нейните камъни. — Както и да е, защо не си вземеш чантата, или каквото там вземат жените, когато излизат? Защото не приемам отрицателен отговор.

— Ще ми трябват няколко минутки да се приготвя — отвърна Трейси усмихнато. — Става ли?

— Разбира се — отвърна той. — Ще те чакам тук.

Трейси изскочи от стаята и затвори вратата. В резултат на силното му излъчване и личен магнетизъм, необикновената му способност да концентрира цялото си внимание върху теб, сякаш единствено ти в целия свят означаваш нещо — а да не забравяме и убийствената му красота. Трейси забрави за добрите си намерения и за правилата на Урания.

Марк се загледа във вратата на вестибюла, през която изчезна Трейси и въздъхна. Исусе, мислеше си той. Тя наистина е красива, без да е изписана като кукла. А също така е талантива, освежаваща, семпла и съблазнителна — глътка свеж въздух в сравнение с изкуствената театралност, безкрайните пристъпи на обсебване от собствената личност и непредсказуемата смяна на настроения на жени като Урания Викърс. Тя е като рядко диво цвете, младо, невинно и без никакво лукавство. Наистина глътка свеж въздух.

Трейси влезе в мелницата, без да подозира за въздействието, което бе оказала върху Марк. Минавайки покрай огледалото тя зърна деловия си вид и се нахвърли върху прическата си стил Флинстоун. Махна моливите, които бе забучила като китайски пръчки, отстрани металния кламер и разтръска глава.

Насочи се към препълнения с дрехи гардероб. Подобно на моливите и кламера, удобните ѝ работни дрехи също трябваше да си отидат.

Тя изхлузи тениската и я хвърли небрежно на леглото, докато минаваше покрай него. Сетне спря за момент, намръщи се и се върна няколко стъпки назад. Това бе класически пример за закъсняла реакция.

Стори ѝ се, че бе видяла нещо и не се лъжеше. В средата на пухкавата ѝ възглавница на оправеното ѝ легло лежеше тънко като конец златно ланче. Несъмнено изработено от истинско злато. Нищо друго не блестеше с такава топлина. На пръв поглед изглеждаше, че е захвърлено там небрежно, но погледнато отблизо, Трейси забеляза, че е внимателно оформено и наподобява профил на котка.

Колкото по-дълго го гледаше, толкова по-ясно личеше този профил. Със сигурност беше дело на Прометей.

Трейси се протегна за ланчето, но ръката ѝ замръзна по средата. Прометей беше само дете. Чудеше се откъде и при какви обстоятелства се беше сдобил с това притежание. Само да не е чрез кражба! Тя го гледа още около минута и реши — да, защо не? — да го сложи. Прометей имаше добри намерения и тъй като Трейси в никакъв случай не можеше да приеме такъв подарък, особено от дете, щеше да му окаже честта да го носи само временно. Така нямаше да се обиди, когато му го върне. Тя вдигна ланчето и закопча с напипване миниатюрната закопчалка на врата си.

Трейси събу шортите и пъргаво облеche къса рокля с широка талия и едри райета с кръстосващи се на гърба презрамки. Джапанките замени с крехки на вид червени кожени сандали, с които бе истинско удоволствие да се върви. Взе чифт слънчеви очила с бели рамки и розови стъкла, грабна огромната си чанта и излезе.

Преобразена по този начин, тя беше готова за обяд. Да, но беше ли готова за Марк Варни? Това бе въпросът.

— Нали не те е страх от височини? — Марк Варни водеше Трейси през тясната лъкатушеща главна улица на Оя, представляваща пешеходен маршрут и гъмжаща от туристи, която се разширяваше, стесняваше, издигаше или снишаваше в зависимост от прищевките на скалистия пейзаж.

На Трейси не ѝ се удаде възможност да отговори. По тази знойна оживена артерия трябваше да се избягват задръстванията от непрекъснатото движение на пешеходци, да се заобикалят блокадите от любопитни, зяпнали витрините, да се промушват покрай туристическите групи, скупчени около екскурзовода си, вдигнал високо някакъв вид идентификационен знак. В много редки случаи

дватамата с Марк успяваха да крачат редом един до друг. Най-често трябваше да се провират един зад друг между редиците от хора.

От дясно се издигаше почти непрекъснатата, вълнообразна стена от търговски сгради. От страната на калдерата постройките от време на време отстъпваха пред вълнуващите гледки, а тесни стъпала водеха до разположени на покривите таверни или надолу към сенчести ресторанти тераси. Въпреки множеството модни бижутерии, магазини за ръчно произведени стоки, търговски центрове за сувенири и входи, обикновено лабиринт от стъпала или една зала, водещи надолу към традиционните пещерни къщи, всяко второ заведение като че ли беше за обществено хранене.

— Тук ще направим остър завой наляво — провикна се Марк зад нея. Той постави ръце върху голите ѝ рамене, насочи я през сновящите в двете посоки тълпи, слязоха надолу по няколко стръмни стъпала и минаха през хладен и тъмен коридор.

Трейси свали очилата с розови стъкла. Цигарен дим опари очите ѝ и ѝ бяха необходими няколко минути, за да привикнат. Тогава установи, че са в полупразна дупка в стената. Нямаше много неща, които да говорят в полза на заведението, освен осветената хладилна витрина с тортички и тихият пулсиращ техно ритъм на звучащата музика. Две от масите бяха заети и от пепелниците и на двете облачета син цигарен дим се носеха бавно нагоре.

— Ние сме насам. — Марк посочи с пръст към дъното.

Врата в далечния край на стената извеждаше към балкон, на който бяха разположени съвсем близо една до друга три маси за двама с миниатюрни размери. Тясната тераса като че ли висеше на хиляди фута във въздуха.

Трейси едва не изстена на глас. Кураж, каза си тя.

Марк се приближи до единствената свободна маса в най-далечния ляв ъгъл, издърпа стол за нея и я подкани.

— Голям късмет извадихме. — Гласът му прозвуча глухо, сякаш трябваше да преодолее огромно разстояние. — Що се отнася до гледката, това са трите най-хубави маси в Оя.

Трейси изгледа злобно двойките на другите две маси. На централната седяха млад мъж с руса, почти бяла коса, когото Трейси сметна за скандинавец, и събеседничката му — млада мургава жена с

царствена осанка и лебедова тънка шия. В далечния десен ъгъл седяха двама младежи.

Трейси завидя на всички за безстрашието им.

Кураж, кураж, кураж, повтаряше си тя непрекъснато.

Със застинало изражение на лицето, което можеше да мине и за усмивка, тя предпазливо седна с мисълта, че трябва да е благодарна поне на това, че Марк не ѝ предложи мястото в ъгъла, обградено от двете страни с парапет.

Слънцето печеше безмилостно и за миг Трейси бе обхваната от ужасното усещане, че всичко се накланя, че бялата кубистична архитектура на Оя се тресе и накланя и започва бавно да се търкаля по стръмните склонове към морето.

— Трейс? Трейс? — Марк се беше навел загрижено напред през масичката и разтърсваше ръката ѝ.

Трейси се сепна и бързо сложи слънчевите си очила.

— Какво ти е? — попита той. — Бледа си като платно.

Загриженият му глас стори чудото: катурващите се към морето сгради се плъзнаха обратно нагоре по скалата и всичко придоби реалния си образ. Трейси си позволи да издиша дълбоко и дълго. След това се насили да се огледа. Несигурните само до преди миг постройки си стояха на място. Всичко в този прекрасен като картичка изглед бе неподвижно, сгущено в скалите високо над дълбоката синя калдера. Цялото бедствие бе само илюзия.

Марк се плесна по челото.

— Само не ми казвай — предположи той и направи гримаса, — че се страхуваш от височини.

Трейси се усмихна едва-едва.

— Не ги обичам особено.

— И аз да избира именно това място! — Той незабавно бутна стола си назад и понечи да се изправи. — Хайде, ще отидем другаде.

Трейси поклати глава.

— Седни. Вече... съм добре. Струва ми се. Освен това трябва да се науча да го преодолявам. Особено на този остров, където всичко е вертикално.

— Ох, по дяволите! — изруга той под носа си.

— Какво има сега?

— Настанихме те в оная проклета мелница заради близостта ѝ до кабинета. Колко неразумно от наша страна. Не ни хрумна...

— Забрави! — Трейси се усмихна по-широко. — С това се справих, като си устройх легло на долния етаж. Ставрос и още един мъж смъкнаха гардероба и там държа дрехите си.

Тя се протегна през масата и положи длан върху ръката на Марк.

— Виждаш ли? Всичко е наред. Мога и сама да се справям.

Тя пусна ръката му и се облегна.

— Няма значение. По-важното е, че казах на госпожа Стефану, че не ми е възможно да спя на горния етаж заради сомнамбулизма ми. Ако искаш да ми направиш услуга, не казвай на никого за акрофобията ми. Става ли?

— Не виждам защо да го разказвам. Това си е лично твоя работа. Но не виждам защо трябва да криеш. Всеки си има някаква фобия. Няма нищо срамно.

— Знам. Но все пак не бих искала тази гъркиня дракон да разбере.

— А, хайде! Стефану не е толкова лоша. Наистина се държи малко сурово, няма чувство за хумор и е много изпълнителна...

Трейси поклати глава и се намръщи.

— Не ме питай защо — промърмори тя, — но не бих ѝ предоставила шанса да използва височините, за да ме мъчи изтънчено.

Той я изгледа втренчено.

Тя вдигна ръце и ги отпусна.

— Зная, че звучи налудничаво и пресилено, но ми направи тази услуга, Марк. Моля те!

— Твоите желания са заповеди за мен. А сега искам да се чувстваш удобно. Сигурна ли си, че не е по-добре да идем другаде?

— Абсолютно — кимна тя категорично. Нещо в него предизвикваше доверие и тя се чувстваше защитена. — Ако трябва да преодолеем страховете си, предпочитам това да стане, докато си с мен. Ако нямаш нищо против. Така ако припадна, ти ще ме хванеш.

Марк видимо се разтревожи.

— Нали няма да...

— Не, не, не — разсмя се тя. — Спокойно! Само използвах сравнение.

Двамата усетиха как чуждо тяло се материализира до масата им и вдигнаха погледи.

Старомодно облечена жена с чорлава побеляла коса и мъжки маниери стоеше до тях на терасата.

— Калимера — измънка тя кисело, поставяйки на масата запечатана и охладена еднолитрова бутилка минерална вода, две чаши и още една трета, не по-голяма от използваните мерки за спиртни напитки, в която напъха малък касов бон.

— Калимера — отвърна Марк вежливо и погледна въпросително към Трейси. — Какво предпочиташ? Вино или бира?

— Водата ми е напълно достатъчна, благодаря.

Той се обърна към жената.

— Една бира Митос — поръча той и тя се затътри по онзи специфичен начин, характерен за хората с плоски стъпала.

— Няма ли меню? — попита Трейси.

— Всичко по реда си — отвърна Марк. Той развъртя капачката на бутилката с вода и напълни първо нейната, а след това и своята чаша.

Трейси я вдигна за наздравица.

— Наздраве! — каза тя и отпи жадно. Водата бе приятно хладна, сладка и утоляваше жаждата. Трейси буквално замърка от удоволствие, след което постави чашата обратно. — Ах, точно от това имах нужда. Ти не си ли жаден?

— Чакам си пивото — усмихна се той.

Не след дълго жената се върна, постави още една празна чаша и охладена бутилка бира Митос, която отвори. Напъха още един касов бон в малката чаша и отново се отдалечи.

Марк хвана с една ръка празната чаша, а с другата — бутилката бира, наведе ги една към друга и наля. Трейси не знаеше какво да очаква от гръцката бира, но на външен вид изглеждаше като всяка друга по света: същата жълтеникава отсянка, същата бяла пяна. Почувства се странно разочарована.

Марк вдигна чаша.

— *Gia sas!* За твое здраве на гръцки.

Изпи половината и облиза с върха на езика останалата по горната му устна пяна.

— Нищо не може да се сравни с леденостудената бира в един горещ зноен ден. Сигурна ли си, че не мога да те убедя да изпиеш

една?

— Абсолютно сигурна. Не забравяй — напомни му Трейси, — за мен това е просто обедна почивка. Главата ми трябва да е бистра. Все още ме чакат сума ти часове четене.

Каква почерпка, помисли си тя язвително, но запази коментара за себе си. Трейси сложи ръце върху масата.

— Предполагам, че това е работен обяд?

Марк се усмихна.

— Всички обяди с клиенти са работни обяди. Но това не означава, че някои от тях не са по-приятни от другите.

Що за отговор е това! — зачуди се Трейси.

— А шефът? — попита Трейси. — Разбра ли се с нашата звезда? — Трейси осъзна, че сбърка и съжали за думите си в момента, в който ги произнесе.

Поведението на Марк се промени изцяло. Той се стегна, гласът му стана леден, а от очите му зальха хлад.

— Едно нещо трябва да си изясним още отсега — каза той тихо, но настойчиво. — Ако въпросът ти е дали съм поискал разрешение от Урания да те изведе на обяд, или не съм, отговорът ми е не. Не съм.

Трейси мълчеше. Разбираше, че е отишла твърде далеч.

— Опитвам се да съм добър гостенин — продължи той. — Променям някои свои привички, за да не преобърна кораба. Но не бъркай пасивността на любезния гост със слабост и безволие. Освен това вече съм голямо момче. Няма защо да искам разрешение от Урания за постъпките си. Тя не ми е нито майка, нито пазителка, нито съпруга, нито пък, както казват сега, партньор в живота. Тя е клиент. Клиент от голяма величина поради известността си, но все пак клиент. — Той изпи бирата в чашата и я напълни с останалото в бутилката пиво. — Така че ако се чудиш какво правя точно в този момент, ще ти кажа. Обръщам внимание на собствения си бизнес и обядвам с друг, също така важен мой клиент — ти. Да, ти. Това е наша работа и ако на някой не му харесва, негов проблем. — Той спря като да си поеме дъх и бавно започна да върти чашата върху малката маса. Когато проговори отново, безстрастният му глас звучеше мило. — Разбирам, че положението ти в дома на Урания е доста особено, тъй като не си нито гостенка, нито нейна прислужничка. Ти си наета от Урания и живееш на нейна територия. Това обаче не те прави нейна робиня, нито пък

означава, че си длъжна да отговаряш пред Стефану. Тя е икономката и това е. Чуй ме, Трейс. Ти не си, повтарям, не си длъжна да се отчиташ за всяко свое действие или случка в личния си живот. Имаш право на самостоятелност. — Поведението му се промени още веднъж и той отново възвърна предишното си спокойствие и се отпусна. — Ето — каза той, подпря лакът на дървеното перило на балкона и се усмихна леко. — Моята предълга лекция помогна ли ти да си изясниш ситуацията?

— Уха — отговори Трейси. — А сега за онова, което изръсих преди малко. — Тя направи тромав жест.

— А, забрави! — посъветва я той и махна с ръка.

— Не! Не мога просто така да го забравя! — възпротиви се Трейси. — Искам да се извиня. Не беше моя работа и нямах право. Предполагам, че причината, поради която го казах е... че Урания се държи така, сякаш те притежава.

— Урания — каза той и се засмя безрадостно — се държи така, сякаш притежава всичко. Особено към нещо или някого, когото не притежава. Послушай съвета ми — ако не внимаваш, ще те схруска за закуска. Ще се почувстваш сдъвкана на дребни зальци, а след това изплюта.

— Аз... аз определено ще го имам предвид — избъбри Трейси стреснато.

Марк я погледна в очите.

— И добре ще направиш. Повярвай ми. Когато вече не си й необходима — той посочи с палец към парапета на балкона, — чао, бейби. Няма да се поколебае да те изхвърли на улицата без да ти каже нито благодаря, нито довиждане или беше ми приятно. И нямам предвид точно тебе. — Той отново се засмя тъжно. — Същото се отнася и за мен, както и за всеки друг около нея, който вече не й е необходим.

Трейси не можеше да повярва на тази откровеност — особено след като Урания му беше клиент.

— Описваш я като някакво чудовище — възкликна тя.

— Така ли? — Той изпразни съдържанието на чашата си. — Това е така — продължи той, — защото Урания е чудовище. Искаш ли да чуеш нещо наистина много странно? — Горчивината в гласа му се преобрази едва ли не във възхищение. — Странно, но в това е чарът ѝ.

Да. Тъкмо благодарение на това, Урания Викърс стана звезда. — Марк изгледа Трейси замислено. — Познаваш ли някой от филмите ѝ? Или онзи телевизионен сериал, който беше хит преди години?

Трейси поклати глава и се извини.

— Не бих казала. Някак си ги пропуснах.

— Не се безпокой — успокой я той. — Не си пропуснала много. Ако не бяха ценните ѝ превземки, които са изключителни и които един вид я издигнаха в култ, всички щяха да са отдавна забравени. Но Урания е много умна. Повърхностна — да. Спонтанна — да. Склонна да скочи, без да се замисли — да. Но е голяма хитруша. Не се заблуждавай от празноглавието ѝ. И никога, никога не прави грешката да я подценяваш. Много хора от бранша са го правили и в резултат на това са съжалявали. Разбираш ли, говорим за вечния боец.

Той спря и сбърчи чело.

— Нали не те отегчавам?

— Да ме отегчаваш? За бога, не! Просто се чудя защо ми разказваш всичко това.

— Защото ти също си мой клиент и не искам да те нараняват.

— Или да ме сдъвчат и изплюят на дребни късчета и парченца — пошегува се тя в опит да разведри обстановката.

Марк обаче изобщо не се усмихна.

— Повярвай ми, знам какво говоря. И така... до къде бяхме стигнали? Ах, да! Кариерата на Урания. Сигурна ли си, че искаш да продължа?

— Разбира се! Та кой би отказал? — Трейси подпря лакът на масата, облегна брадичка на юмрука си и се наведе напред. — Цялата съм в слух.

— Ами, Урания нито веднъж не е получавала прилична роля. Имала е шансове за няколко, но неминуемо някой друг получавал ролите, а в някои случаи и Оскар. Сюзън Сарандън. Шарън Стоун. Списъкът може да се продължи.

— Почти започвам да я съжалявам — промърмори Трейси.

— Не рони сълзи предварително — каза той. Те замълчаха и се облегнаха назад, когато старомодно облечената жена се появи и шумно постави още една бутилка Митос, големи бели плътни чинии, съвсем тънки книжни салфетки и евтини прибори. Отвори новата бира и мушна още един касов бон в чашката, след което си тръгна с празната

бирена бутилка, която носеше, пъхнала показалеца в гърлото ѝ. — В началото на кариерата ѝ — продължи Марк — Урания неизбежно играела роли на наивни, невинни момичета, но не можеш вечно да разчиташ на това. След няколко години тези роли се изчерпали. Когато това се случило, Урания се нахвърляла на всяка роля, до която можела да се докопа — обикновено нещо, на което отказвали всички други актриси.

— Сигурно е боляло. — Трейси сви лице в гримаса.

— Дори и да е боляло, не го показвала. Трябва да ѝ се признае. Урания е професионалистка. При същите тези обстоятелства кариерата на всяка друга актриса щеше да тръгне стремглаво надолу. Но Урания притежава едно поразително качество.

— Не ми казвай — прекъсна го Трейси. — Амбиция.

— Не само амбиция. Чиста, необузdana, непризнаваща никакви граници амбиция. Ако Урания притежава ценно качество, то това е умението ѝ да се придържа към нещо докрай. Иска нещо? Направо е като ротвайлер. И макар да не е бележит учен, а актьорското ѝ изкуство никога да не доведе до Оскар, тя никога не е била просто поредното красиво лице. Когато се изчерпали и ролите във второкласните филми в киното, не се поколебала да се обърне към телевизията. Сега това се случва много често, но през осемдесетте с това обикновено се съобщавало за залеза на кариерата. Веднага след като си приемел участие в някой от криминалните сериали и — бум! Всички вече те отписвали, като достигнал до дъното и те изхвърляли.

Трейси приглади салфетката, внимателно подравни ножа, вилицата и лъжицата.

— И всички отписали Урания — предположи тя. — Само дето тя е достигнала дъното, но не са я изхвърлили.

— Правилно. Някакъв находчив и пробивен младеж в НБС, младшо изпълнително лице, забелязал в Урания способността ѝ за превземане. Хрумнало му да направят телевизионен кавър на — звучи направо като ерес — *Всичко за Ева*. Непрекъснато досаждал на висшето ръководство и накрая му дали зелена улица, както и нереалистично минимален бюджет, само за да се отърват от него. На Урания предложили някакви келяви петдесет бона, които прозвучали като плесница в лицето, но бюджетът позволявал само това.

— И тя приела.

— Тя приела. Не толкова защото се нуждаела от парите, а тя наистина се нуждаела, но заради ролята, която още по-отчаяно желаела.

Те отново замълчаха при появата на жената, която този път носеше гигантска табла, допряна за равновесие в хълбока ѝ. Таблата изобилстваше от малки чинийки и купи, във всяка от които бяха сервирани различни деликатеси.

Трейси различи пресован патладжан, пълнен октопод, цял куп сребристо изпържени сардини с лимонови резени, сепия на скара с макарони, малки, хрупкави дребни рибки, оваляни в брашно преди да се изпържат, пай от тиквички, печен нахут и други. Много, много други. Опияняващият аромат на маслини и мащерка, джоджен и риган бе парфюм за небцето.

— Ето го и менюто — поясни Марк. — Просто вземи онова, което ти харесва.

Трейси се изуми.

— Леле! Всичко изглежда толкова хубаво. Нямам представа откъде да започна.

— Тогава ще ти кажа какво ще направим. Аз ще избира четири ястия, а ти ще избереш други четири и ще опитаме от всички. Съгласна ли си?

— Идеално! — Очите на Трейси блеснаха. — Истински апетитно меню. Как позна, че си падам по етническата кухня?

Той се усмихна и избра чиния със сепия, копър и зелени маслини.

— О, просто изглеждаш готова за приключения.

— Приемам това за комплимент — изгледа го Трейси.

— Казах го като комплимент.

Трейси се зае да избира ястията.

— Знаеш ли, много е странно — поде тя. — Бившият ми годеник ненавиждаше ресторантите, по които го мъкнех. Определено предпочиташе традиционните пържоли и картофи. Всичко екзотично възприемаше — тя вдигна ръце и изписа кавички във въздуха, — като храната еквивалент на бънджи скоковете.

Трейси спря, колебаеща се между малка купа зелен боб и яхния от бамя. В крайна сметка двамата заедно избраха общо девет различни блюда.

Трейси се усмихна към жената и даде знак, че са приключили с избора си. Жената прегледа ястията с остър поглед, кимна одобрително и се отдалечи с все още тежката и отрупана табла.

— Боже мой! — възкликна Трейси, вперила поглед в масичката, на която едва се събираха чиниите и купите и краищата им рисковано стърчаха от ръба. — Как въобще ще успеем да изядем всичко това?

На този въпрос ѝ отговори меко отъркване в краката. Трейси погледна надолу.

Видя една от котките, които не бяха изчезнали през зимата. Тя беше мършава и сива, с огромни жълти очи, следящи за подхвърлена храна. Към тях тутакси се насочиха други две котки — едната черна, другата с цвят на мармалад. Никоя не изглеждаше преяла.

— Нали нямаш много против? — Трейси погледна към Марк.

— Какво? Да ги храним? — Той хвана една сардина за опашката и я подхвърли във въздуха.

Сивата котка моментално подскочи, улови я ловко с лапички и я задъвка.

Преполовиха пържените сардини, а Марк и Трейси все още си разпределяха деликатесите в чиниите. Жената се върна и постави още един касов бон в малката чашка. Дори и да имаше свое мнение за храненето на котките, тя не го сподели.

— *Dio marides tighanites?* — каза Марк.

Жената кимна и отново влезе вътре.

— Какво беше това? — попита Трейси.

— Поръчах още две порции пържени рибки — обясни той, кимайки към котките, с което завинаги спечели сърцето на Трейси. — Иначе ние самите няма да успеем да ги опитаме.

— Ах — подкачи го тя, — колко мило! Кой би предположил, че някъде дълбоко в студеното сърце на агента се е спотаила някаква добринка?

— Само не казвай на никого — разсмя се той, наведе се напред, загреба половината от пълнения октопод и го сложи в нейната чиния, а останалото взе за себе си.

Малко по малко масата се опразваше, като натрупваха празната посуда една върху друга, подобно на накривена кула. Когато най-сетне препълниха чиниите си с последното ястие, жената се върна с две ароматно ухаещи плакета хрупкави, панирани рибки, изпържени в

зехтин, и напъха в чашката неизбежния касов бон. Разчисти всичко свободно от масата и се отдалечи.

Марк си наля още една чаша Митос.

— Древните са имали традиция — събщи той. — Първо виното, после пилето.

— Наистина ли? — попита Трейси, взе ножа и вилицата и забодя една мръвка. — Явно си запознат с най-старите и най-дребните порядки.

— Нали? — каза той весело. — Всъщност нищичко не зная. Току-що си го измислих. Но звучи хубаво, нали?

— Ах, ти... — Трейси не изрече думата, която ѝ хрумна.

— ... гадняр? — подсказа той добронамерено. — Това ти беше на езика, нали?

— Не съм го казала — увъртя тя надменно и се зае с храната.

— Е, този път ще ти простя — каза той. — *Gia sas!* — Марк вдигна чашата си, отпи голяма глътка и премлясна. — Ах, нектар. Какво ли щяхме да правим без чудото на ферментацията?

Трейси не можа да се удържи. Понякога репчещият ѝ се характер вземаше надмощие.

— Ами, щяхме да имаме по-малко социални проблеми... като например каране в пияно състояние и домашно насилие... А що се отнася до здравето, ще спомена само церозата на черния дроб.

Тя налапа една хапка октопод. И незабавно замълча благоговейно. Трейси затвори очи и задъвка бавно, за да усети по-добре различните аромати. Замърка преди още да е преглътнала.

— Божествено — изрече тя в екстаз. — Направо божествено!

— Достойно за боговете? — докачи я Марк, вдигайки въпросително вежди.

— Достойно за целия пантеон — отвърна тя в изблик на щедрост.

— Дори мястото, от което ти се завива свят?

— Дори твоите умни забележки — добави тя хапливо и насочи зъбците на вилицата към него. — За толкова вкусна храна почти, казвам почти, съм склонна да пробвам парапланеризъм.

Известно време се храниха мълчаливо, вгълбени в поглъщането на смесените аромати на земята и морето, неспособни да се концентрират върху никакъв разговор. Накрая, когато Трейси напредна

с гигантската порция в чинията си (в голяма степен благодарение на котките, на които редовно подхвърляше вкусни мръвки), тя се върна на разговора, подхванат преди сервирането на храната.

— Преди да ни поднесат това изобилие — започна тя, — ме информираше за „Всичко за Ева“.

— Ммм... — Той вдигна пръст да покаже, че устата му е пълна и Трейси го изчака да сдъвче и преглътне. Марк отпи от бирата, за да прокара хапката, след което продължи: — Точно така. „Всичко за Ева“. Печелил първо място за най-добър филм през 1950 година. Да смятам ли, че си запозната с историята?

— Та кой не е? Мина цяла вечност, но ако си спомням правилно, става въпрос за известна звезда от Бродуей.

— Героиня на име Марго Шанинг, изпълнявана от Бети Дейвис в тази класика — кимна той. — Да.

— И красиво младо момиче Ева, която се прокрадва в живота ѝ.

— Да. Ева Харингтън, име, което се е превърнало в синоним за открадване на нечия служба, партньор или роля. В известна степен може да се каже, че това е предшественикът на по-късните култови класики като „Долината на куклите“. Без куклите, разбира се. Или по-съвременния Шоугърлс, който много хора отхвърлиха, но който на мен ми хареса сам за себе си. Той също постепенно си събра доста голяма публика след пускането му на екрана.

Една от котките измяука жаловито.

Марк бързо подхвърли една след друга по една рибка на всяка от чакащите котки. Всички подскочиха на задните си крака, за да уловят ловко храната с предните си лапи, а после се отдалечиха настрани и се заеха с плячката си. Марк изчисти със салфетка мазните си пръсти.

— Когато на Урания ѝ предложили ролята — продължи Марк, — тя съвсем естествено веднага ѝ се нахвърлила. Кой в нейното положение не би го сторил? Кариерата ѝ като че ли приключвала. В интерес на истината, тя дори би си платила, за да играе — което се е и случило в известен смисъл. Получила петдесет хилядарки за участие в телевизионен филм в две серии, общо четири часа. Според стандартите в бранша това се равнява на нещо по-лошо и от плесница в лицето.

Трейси поклати глава заинтригувано.

— Нали не се е почувствала обидена и наранена?

Марк сви рамене.

— В шоу бизнеса човек играе според сопата. Както казах и преди, Урания е професионалистка. Имала е достатъчно възходи и падения и винаги е успявала да се вдигне на крака. Важното е, че е видяла в предложението онова, което можело да съживи кариерата ѝ. И как само се е отдала! Хвърлила се е в ролята на Марго Шанинг така, сякаш е дошъл краят на света.

На лицето на Марк се изписа лека тъга и той добави:

— Понякога съм убеден, че тя все още играе тази роля. Сега, в действителния живот. Ако си гледала кавър версията, ще разпознаеш някои моменти.

— Не съм — промърмори Трейси. — Само не ме питай как така съм го пропуснала.

— Не се безпокой. — Усмивката на Марк се разкриви. — Сигурен съм, че в имението има достатъчно видеокасети. Не бих се изненадал, ако Урания е заредила всяка гостна с целия си репертоар, както го нарича тя. Със сигурност това важи и за мелницата.

Трейси сбърчи чело замислено.

— Ако е така, телевизорът и видеото сигурно са на горния етаж. Както и да е...

— Добре. — Марк остави ножа и вилицата. — Казано накратко, заснемането приключило и лентата била редактирана. Телевизионните важни клечки я прегледали и се замислили. Мислили. Продължили да мислят.

— Но за бога, защо? С каква цел?

— Ти ми кажи.

— Как бих...

— Точно. — Марк се усмихна мрачно. — Това е характерно за пиесата, наречена съставяне на програми. Явно не можели да решат дали това, което имат, е добро, лошо, толкова лошо, че чак става добро, или пък е абсолютен провал.

Трейси примигна невярващо.

— Това ми звучи направо невероятно.

— То си е направо невероятно, меко казано. Междувременно Урания потънала в забвение. Не намирала никаква работа. Както знаеш, в шоу бизнеса или си популярен, или загиваш.

— Да, но нали се е снимала в онзи филм за телевизията...

— Няма значение — Марк поклати глава. — Ако си играл в нещо, което не е видяло бял свят, все едно си мъртъв.

— И все пак, как Урания е успяла да се завърне? — поиска да разбере Трейси.

— Както се получава обикновено: абсолютно случайно. Някъде около година и половина по-късно телевизионната мрежа събрала всичките си пиленца в един двор — супер скъпа поредица от мини серии, в която вложили всичко, за да щурмуват най-гледаното време при пролетните избори. И знаеш ли какво се е случило?

Трейси го изчака да си смаже гърлото с още бира, сдобивайки се по невнимание с малки мустачета от пяна по горната устна. Трейси реши да не привлича вниманието му върху този факт. Намираше го за странно сладък.

— Случило се това — продължи той, — че проектът в крайна сметка се оказал двойно бедствие. Първо, стартирането на продукцията се забавило няколко седмици поради стачка на телевизионните актьори. Това достатъчно объркало програмата за снимки, но изпълнителните лица преценили, че ще успеят да наваксат загубеното време, като пришпорят продукцията.

— А успели ли са? И по-конкретно, постигнали ли са целта си?

— Учудващо, но отговорът и на двата въпроса е да. Дори още по-учудващ факт е, че следващите шест седмици преминали гладко като при коя да е друга продукция. Разбира се, неизбежни били обичайните досадни проблеми и свади, но нищо по-сериозно. Дори в Лос Анжелис можело да се усети облекчението, лъхащо от главния офис в Ню Йорк. И само три седмици преди приключване на снимките — бам!

Марк удари с юмрук дланта на другата си ръка така внезапно, че Трейси подскочи.

— Водещата звезда сторила непростимото — продължи той. — Можеш ли да повярваш, че е имал нахалството да загине при катастрофа?

Трейси се втренчи в Марк. Не го познаваше толкова добре, че да прецени дали говори сериозно, или с ирония.

Марк разтегна устни в язвително разкривена усмивка, което я успокои.

— Много неразумно от негова страна, нали? — попита Марк. — Представи си само! Самата идея! Да умре, преди да довърши

възловите сцени. Направо непрофесионално според стандартите в бранша.

— Я ми кажи — изгледа го Трейси с присвити очи, — всички в Холивуд ли са така цинични като тебе?

— Само ако знаеше... — Той въздъхна и поклати глава. — Проблемът е, че твърде много хора в шоу бизнеса се вземат прекалено на сериозно. Не успяват да видят комичното... особено ако ситуацията ги засяга лично. Някой беше казал, че когато пристигнеш в Холивуд, хуморът е първото нещо, което загива.

— Колко тъжно! Не мога да си представя и един ден, в който да не се разсмея за нещо.

— И въпреки това постоянно се случва. Повярвай ми, непрестанната работа без забавление в крайна сметка те превръща в самата скука.

— Обзалагам се, че важните клечки са получили язва при смъртта на звездата.

Марк се усмихна разкривено.

— По-скоро удар. Нали разбираш, тези мини серии били с такъв сюжет, че не можели просто да зачеркнат една звезда от сценария, или пък да преработят последната трета, нито пък да използват заместник за последните сцени. За щастие — или бих казал за нещастие — целият сюжет се въртял около този централен образ.

Трейси накъса няколко хапки от октопода в чинията си и нахрани с ръка котките под масата.

— И какво направили?

— Първо опитали обичайните трикове. Наели писатели и опитали да прекроят сюжета. Поиграли си с края. Но когато нищо не се получило, осъзнали, че има само един изход: нов актьор за главната роля. Което означавало презаснемане на всички сцени с него. Плюс сериите, с които били приключили! Но всичко е било накъсано и трябвало да възкресяват всичко наново.

— Будалкаш ме! — вметна Трейси.

— Съвсем не. Бог ми е свидетел. — Марк вдигна дясната си ръка с дланта навън. — В Холивуд истината винаги е по-странна от измислицата. В крайна сметка изпълнителните лица на края били принудени да погледнат в лицето най-ужасяващия кошмар. Имали по два часа от най-гледаното време в неделя и вторник по време на

тегленото на лотариите и трябвало да го запълнят с нещо. Нали знаеш приказката: Природата ненавижда вакуума?

Трейси кимна.

— Е, телевизията го ненавижда още повече. Не можеш да имаш празно време в ефир, особено през седмицата за теглене на лотариите. Точно тогава рейтингът определя тарифите за реклама в мрежата за целия следващ сезон. Това не е периодът за отстъпления. Точно тогава се вадят всички оръжия. Всички омагьосващи шоу програми, хитови филми и специалитети.

— Нека да отгатна — каза Трейси. — Едно от онези изпълнителни лица изведнъж се е сетил, че „Всичко за Ева“ все още стои на рафта?

— Точно така — усмихна се Марк. — И в следващия момент всички се втурнали в архива, изтърсили прахта от записа и отново го изгледали. И знаеш ли какво? Внезапно решили, че... не е толкова лошо. Във всеки случай, било много по-добре, отколкото нищо, и го пъхнали на мястото на великите мини серии, които не успели да завършат.

— Значи наистина е било случайност?

— О, без съмнение. Бих могъл също така да спомена, че всички онези изпълнителни лица побързали да се огледат при конкурентите за евентуални вакантни места. За всеки случай, ако, не дай боже, се развърти секирата. Опасявали се, че рейтингът можел да пробие пода — и да помете и тях.

Трейси зяпна от учудване.

— Жестоко! — възкликна тя.

— Не — поправи я той тихо. — Не е. Това е Холивуд и Ню Йорк, където дарвинизмът вилнее в чиста форма. Но чакай. Става още по-жестоко! Денят след излъчването на серия първа? Понеделникът между серия първа и серия втора?

— Да? Слушам те!

— Познай къде е била Урания тази сутрин.

— На педикюр? На фризьор? Във фитнес залата с личния си треньор?

— Тази сутрин била наредена на опашка пред бюрото за безработни. Подавала е документи за помощи и в същото време я

обградила тълпа за автографи, а другите безработни започнали да ругаят и викат срещу кинозвездите, които искали благодеяния.

Трейси се покрусил.

— Исусе, какво унижение! Ако бях на нейно място, сигурно щях да умра. — Тя внимателно избърса със салфетка мазнината от всеки пръст. — Но ти грешиш. Не е жестоко. Смахнато е!

— Значи реакцията на публиката била още по-смахната. Когато отминал и следващият ден, „Всичко за Ева“ водел в надпреварата. Всички обърнали на този канал. Искаш ли да чуеш нещо още по-смахнато? Серия втора всъщност спечелила публика благодарение на старомодните си слова. И така, от една страна Урания се чудела откъде ще ѝ паднат малко пари, а междувременно спасила кожата на телевизионната мрежа и им спечелила милиони.

— Това — изказа се Трейси — определено звучи като материал за „Зоната на здрача“.

Марк сви рамене.

— Както казах, това е Холивуд. В един прекрасен ден Урания Викърс се оказва навън на студа, а на следващия ден е на почетното място пред камината. След безкрайно дълъг период на затишие телефонът на агента ѝ започнал непрекъснато да звъни.

Трейси поклати глава.

— Горещо, студено; горещо, студено. Как изобщо някой може да живее по този начин?

— Е, със сигурност това не е за хора със слаби сърца. Или за някой, който се стреми към финансова сигурност. Трябва да си от специална порода. Някой със здрава гърбина, желание да премине през всичко и да изпитва вампирски глад за сценична кръв. Някой, който би направил всичко, за да получи роля.

— С други думи — поясни Трейси, — някой като Урания.

— Някой като Урания — съгласи се той. — Точно така.

Старомодно облечената жена се появи и огледа масата да провери дали са приключили.

Марк погледна към Трейси.

— Десерт? — попита той.

Трейси отблъсна стола си няколко инча и потупа стомаха си.

— В никакъв случай. Нямам място дори за хапка повече. Ще се пръсна по шевовете.

— Кафе?

— Не, благодаря, но ти можеш да си поръчаш.

— Предпочитам го по-късно. Едно хубаво кафе фредо край басейна.

— Звучи добре.

— Така е.

Марк помоли за сметката, като надраска във въздуха въображаеми цифри с ръка. Жената кимна. Трейси забеляза, че дори котките се заситиха и се бяха разотишли, най-вероятно да подремнат след този пир. Това е спокойствието при пълен стомах.

Марк Варни уреди сметката, която се пресметна от касовите бончета, препълнили чашката. Въпреки автоматично включеният сервиз от тринадесет процента, той остави доста приличен бакшиш.

— Защото рано или късно знам, че ще се върна — каза той на Трейси. — А най-вероятно и ти.

Отново излязоха на главната улица на Оя, но пешеходците осезаемо бяха намалели. Беше най-горещото време от деня и много магазини затваряха за няколко часа. Щяха да отворят по-късно за кратка вечерна търговия. Търговците знаеха с точност часовете на пасажерските кораби и разписанието на автобусите; някои стояха отворени докато затвори и последният ресторант.

Трейси и Марк не бързаха и се мотаеха по пътя към имението на Урания. Спираха лениво да зяпат ту една примамлива витрина, ту друга.

— „Всичко за Ева“ — промърмори Трейси.

Гласът ѝ не издаваше интереса ѝ, а очите ѝ бродеха по повърхността на бели кадифени поставки по витрината на една бижутерия. Те бяха обсипани с безкрайни редички златни пръстени, украсени с лапис лазули и други полускъпоценни камъни. Но Трейси само се преструваше, че проявява интерес към бижутата. Всъщност се опитваше да изкопчи информация за Урания. Едва тогава щеше да подреди историята на звездата в някакъв логичен хронологичен ред. Надяваше се това да ѝ помогне, поне що се отнася до собствения живот на Трейси.

— Какво за Ева! — попита Марк.

— Кога са го излъчили за първи път?

— О, божичко! Още когато динозаврите са бродели по света. Чакай да помисля... след Ева последва телевизионната кавър версия на „Какво се случи“ с Бейби Джейн?

— Още една класика на Бет Дейвис?

— Да. А след възплъщението ѝ в Бейби Джейн Хъдсън всички започнаха да говорят за нея. Най-сетне Урания бе успяла да намери своята ниша. Тя възплъщаваше кучката, която публиката обичаше да мрази. От там насетне ролите ѝ несъмнено бяха определени. Макар и не от рода на Бейби Джейн. Кокетки с нокти. Ако питаш за моето мнение, причината, поради която тя така добре играе типичната кучка, е, че за тази роля от нея не се изискват актьорски умения. Урания е ненадминатата кучка.

— Но това все още не отговаря на въпроса ми — изтъкна Трейси.

— Да, права си. Не отговаря. Хммм. — Марк се замисли. — Да се върна назад във времето. Урания достигна върха, когато изигра лукавата, великолепно Джези — съкратено от Джезибел — в онази сапунка с действие, развиващо се в Скотсдейл. Това продължи — колко дълго?

Трейси го погледна безизразно.

— Така. — Той се ухили и поклати глава. — Все забравям, че си още бебе. Тогава сигурно току-що си навлизала в тийнейджърска възраст. Ще рискувам да кажа девет сезона? Десет? Някъде толкова. Което означава, че е бил спрял от излъчване... ъъ... някъде преди около седем години. Може и осем. Като използвам това и Бейби Джейн за ориентир, предполагам, че „Всичко за Ева“ за първи път е бил излъчен около осемдесет и втора, което пък предполага, че са го снимали около осемдесета година. Но защо питаш? — добави Марк леко озадачен.

Трейси сви рамене.

— Просто се чудех, това е. — Тя се отдръпна от витрината и закрачи към следващата, пак златарница, с привидно равнодушие.

Но тя бе далеч от това състояние. Сърцето ѝ започна да бие побързо, а пулсът ѝ се замята, докато бързо пресмяташе наум.

Там ли се вметвам аз? — зачуди се тя. По време на забвението на Урания, продължило година и половина, между приключване на снимките на „Всичко за Ева“ и неговата премиера? Осемнадесет

месеца. За това време Урания спокойно е могла да забременее и да роди тайно.

И още нещо.

Тогава не са говорили навсякъде за Урания. Изобщо не е била така известна, и не са я разпознавали като международната звезда и знаменитост, в която се е превърнала от телевизионния екран. Няма причини, поради които да не се е омъжила за татко под измисленото име Виктория Уре и така всичко да ѝ се размине...

— Едно евро. — Гласът на Марк прекъсна размишленията ѝ.

— Какво? Ох. Съжалявам. — Трейси се извърна към него и посочи с женска безпомощност към множеството златни огърлици и гривни, искрящи на витрината. — Разсеях се...

Марк се усмихна.

— Просто казвах, че бих дал едно евро за да разбере за какво мислиш.

Какво мисля. Думите веднага задействаха защитен механизъм.

— О, мислите ми не струват дори и невалиден купон — каза тя, за да отклони темата.

А на ум си добави: Само ако знаеше и половината от онова, което си мисля. Или пък де да знаех аз самата...

[1] Шадора — дълго черно наметало за жени, използвано в някои мюсюлмански страни. — Б.пр. ↑

21.

Маями, Флорида

Главният офис на полицейското управление в Маями представлява огромен, масивен бетонен бункер на пет етажа. Несръчно изработената му фасада е облицована с плочки с глинен цвят; други плочки — но този път разноцветни, изрисувани на ръка от художници и съчетани безразборно — оформят една огромна абстрактна фреска. Освен че е в унисон с нешаблонната архитектура на града, фреската е олицетворение и на закона, че определен процент от фондовете за всички общински сгради трябва да се посвещават на изкуството — прогресивен идеал, който, както показва тази постройка, може да бъде нож с две остриета. Фреската, въпреки добрите намерения, културата да се сведе до масите, е известна с това, че причинява главоболие при силна слънчева светлина, което се дължи на ослепителния блясък, отразен от гланцираните плочки.

В момента обаче не съществуваше опасност плочките да отразят ослепителния блясък на небесното светило, понеже известното слънце над Маями не грееше. Което се случваше често през лятото — върховият момент в дъждовния период. За сметка на това зеленикаво черни буреносни облаци се скупчваха ниско над главите, а въздухът се изпълни с мирис на озон. Зигзаговидна раздвоена светкавица запулсира за миг, освети зловещото небе и се разби на земята на неудобно близко разстояние.

Марибел, с една ръка притиснала предпазливо до гърдите си кафяв плик, а с другата — сграбчила Рамон, промълви без дъх:

— Надявам се, че този твой приятел в отдел „Измами“... как се казваше?

Токчетата ѝ затракаха в триизмерно стакато по плавно издигащата се рампа, използвана от инвалидите в колички за придвижване към главния вход на полицейското управление. Двамата с Рамон се опитваха да надбягат бързо приближаващата се буря.

— Монтаг Плезънс — подсказа Рамон, повишил глас, за да надвика усилващия се вятър, който заплющя по дрехите им и издуха косата на Марибел на една страна.

— Точно така, Монтаг Плезънс.

Тя извърна глава настрани от вихрения танц на въртящите се във въздуха прах и чакъл и се присви при поредния рунд на светкавиците. Почти едновременно последва пронизителен гръмотевичен тътен, чието ехо забумтя като артилериен откос.

— Хайде! — подкани я той. — Да побързаме, преди да се измокрим.

Въпреки нестабилните обувки на висок ток, Марибел бързо набра скорост.

— Е, надявам се, че този Монтаг ще може да направи нещо — почти извика Марибел. — Освен че Трейс ми е най-добрата приятелка, изобщо не понасям мошениците, които разрушават живота на хората и се измъкват безнаказано! Трябва да има някакъв начин да бъдат спрени.

— Съвсем скоро ще разберем. Казах ти вече, че ако може нещо да се направи, то Монти е човекът.

Рамон и Марибел се втурнаха през предната врата във фойето на сградата минутка преди бурята да се разрази. Само секунди покъсно оръдеен залп от дъждовни капки бясно забарабани по прозорците: отвън палмите се закланяха на вятъра, а листата им се подгониха във въздуха под ритмите на бумтящ казан за боклук, търкалящ се празен по тротоара, предал съдържанието си в развилнялата се прегръдка на вихъра.

— Пфу! — възкликна облекчено Марибел. — Успяхме на косъм.

Рей я преведе през редици от хора, изчакващи във фойето да поотмине бурята, и спря пред рецепцията. Зад бюрото стоеше униформен ветеран от полицейското управление на Маями — кльоцав полицай с кожа като говежда пастърма, червени уши като кани, четинеста коса, скосена назад в старомодна сплескана прическа, и присвити очи, които създаваха впечатлението, че са виждали всичко.

— Имаме среща с детективи Плезънс и Садуид, отдел „Измами“ — каза Рамон.

Ченгето вдигна телефона.

— За кого да предам?

Рамон му подаде визитната си картичка. Ченгето я отдалечи от очите си и примижа, набра вътрешен номер и избъбри нещо по телефона. Когато затвори, подаде на Рамон ламиниран посетителски пропуск.

— Ще ви бъда задължен, ако го върнете на излизане. Офисът, който търсите, е на третия етаж. Асансьорът е в тази посока.

— Благодаря — отговори Рамон учтиво. — Зная пътя.

Взеха следващия свободен асансьор нагоре.

Отдел „Измами“ заемаше средна по размер зала, претъпкана с работни бюра и шкафчета за папки. Ченгета и от двата пола бяха облечени в цивилни дрехи, с навити до лактите ръкави. Седяха зад мониторите на компютри, говореха по телефона или усърдно ровеха в обемистите купища хартия, а дори и в престарелите регистри.

Встрани от тази основна зала бе разположена отделна кабина — малък офис без прозорци. На стената до отворената врата бяха заковани две табелки с гравирани имена:

ДЕТ. СТЕНЛИ САДУИД

ДЕТ. МОНТАГ ПЛЕЗЪНС

Рамон надникна през отворената врата. Марибел любопитно се надигна на пръсти иззад него и надзърна над рамото му. Видя две бюра с пластмасово покритие, събрани заедно, с лице едно срещу друго. Зад едното седеше дребна слаба жена с живо, луничаво лице, светли кехлибарени очи и прическа в стил Доръти Хамил. Тя сърбаше черно кафе от картонена чаша, докато преглеждаше редици от числа на екрана на компютъра си.

Рамон почука на отворената врата.

— Чук-чук — додаде той.

Жената се извърна.

— Хей, сеньор Последна Мода! — Лицето ѝ светна доволно и бързо остави кафето си. — Как си, Рей? Отдавна не си ни посещавал.

— Много отдавна, Стен. Виновен съм. Ще ми простиш ли?

— На теб прощавам всичко. Знаеш го.

— Да, добре — усмихна се той. — Как я караш?

— Противно, както винаги — изкиска се тя, — или си мислиш, че нещо се е променило?

Тогавя тя забеляза Марибел, която проточваше врат отзад и вдигна въпросително вежди.

— О — възкликна Рамон. — Извинявай за невъзпитаното ми поведение. — Той отстъпи малко встрани в тясната стаичка. — Това е Марибел Пиналес, моя приятелка. Марибел, това е детектив Стенли Садуид.

Марибел се приближи и се здрависа с жената. Ръкостискането на Стенли бе силно и делово, а прическата и боята успешно заблуждаваха. Стенли бе по-възрастна, отколкото изглеждаше в началото, с ясно изразени бръчици около очите и пресечени бръчки по челото.

— Никога не се опитвай да излъжеш Стен на бърза ръка — предупреди Рамон добронамерено. — Тя притежава фотографска памет.

Марибел се усмихна.

— Ще го имам предвид, преди да извърша някое престъпление.

— Изглежда не си си губил времето, Рей — избуха Стенли. — Вече ти е време.

Рамон не обърна внимание на забележката и се обърна към Марибел:

— А сега, след като се запозна със Стен, бих искал да ти представя другата половина от екипа. Запознай се с бича за гангстерите, мошениците, перачите на пари, измамниците, банковите хакери и други от този сорт. Легенда за своето време, единственият и неповторим Монтаг Плезънс.

При това име Марибел мигновено си представи напрегнат и скован дребничък британец, с тънки като молив мустачки и носова интонация. Високомерен тип със стиснати устни, пиещ само Пим. Или пък аристократ от далечния Север, излязъл направо от рекламата на Ралф Лоурен.

Марибел не можеше да бъде по-далеч от истината.

Легендата за своето време се завъртя на стола и се показа странично иззад монитора на компютъра си. Движенията му бяха грациозни, гъвкави и надменни като на леопард, а кожата му имаше цвят на блед ром. Черната му коса бе сплетена на множество плитчици.

Марибел бе тотално поразена. Поради няколко причини.

Като за начало Монтаг Плезънс изглеждаше така, сякаш участва в реге състав. Това впечатление се подсилваше от опърпаната му риза

без ръкави, грубо съшита смесица от четири или пет разкъсани ризи с различен модел и цвят — червено, розово, лилаво, жълто и бяло. Носеше я разкопчана, без да закопчее несъразмерните копчета. Вместо панталони на кръста си бе вързал нещо подобно на саронг^[1] с десени на батик^[2]. Сандалите бяха обути на бос крак. На врата му висеше наниз от мъниста, а друг подобен — на китката.

Той не само че се чувстваше абсолютно удобно в този нетипичен за полицейското управление костюм, но и несъзнателно от него се излъчваше неустоим сексапил. Мускулести ръце, характерните шест плочки на корема, към което се прибавяше и нахаканото му държане.

— Ей, брато — каза той и адресира престорения си глас към Рамон. — К'во ни се пречкаш сега, ние се трепем тука. Май си загазил с твоите богаташчета, т'ва ли е? Ний сме едни обществени слуги и никой пет пари не ни дава, чат ли си?

След това зърна Марибел, изправи се на стола и се усмихна широко, показвайки белите си като алпийски сняг зъби.

— Здрас-сти, краса-ви-це! — поздрави той, при което наклони глава настрани и прие разтревожен вид. — Сега Монтаг веднага се пита к'во ли търси такава красива дама с един правист подлизурко като Рамон?

— О, я стига глупости, Монти — прекъсна го Рей добродушно. А към Марибел добави шепнешком като на сцена: — Не се подвеждай от фалшивия му ямайски акцент. Нито пък по скърпените му дрехи. Мозъкът му предизвиква кошмари у всеки мошеник счетоводител.

Марибел погледна Рамон, след това отново се втренчи в Монтаг.

— Но той ченге ли е?

— О, да — кимна. — Може да го докаже със значката си. Що се отнася до... ъъ... гардероба му, обикновено не го закачат, понеже понякога доброволно работи навън под прикритие. Иначе на никого няма да му се размине, ако дойде в полицейското управление с пола. Освен ако не е проститутка от ареста. — Рамон направи кратка пауза. — Хей, Монти! Да не би да си докарваш странични доходи от порочни занимания и да не си ми казал?

Монтаг се засегна.

— По дяволите. Нося пола, изглеждам чудесно, брато.

— Я стига вече! — намеси се строго Стенли. — Монтаг, дръж се прилично. Рей, не му давай поводи да започва. Трябва да поддържаме

реномето на отдела.

Марибел реши на момента да обърне в своя полза очевидния интерес на Монтаг към нея. Може би щеше да е по-склонен да я изслуша и в действителност да направи нещо, ако го предизвикаше малко. Всичко за Треиси, каза си тя. След което потисна смеха си. *Сякаш никога преди не съм флиртувала.*

— Защо не седнете? — каза той и посочи два превъзходни дървени стола.

Рамон издърпа единия за Марибел и седна на другия. Тя кръстоса крака и ги насочи в посока към Монтаг, без да си направи труда да придърпа надолу минижупа си. Остави една от обувките си с високи заострени токчета да виси свободно от крака ѝ. Това бяха чудни обувки, високи четири инча и половина, които тя наричаше убийствените токчета поради въздействието им върху мъжете. Повечето мъже обичаха да я гледат с тях.

— И така, на какво дължим честта на присъствието ти, адвокате? — попита Стенли с делови тон.

Марибел усети как Монтаг поглъща с очи тялото ѝ и се размърда леко на място, в същото време излагайки на показ още малко от бедрата си. Ще го разпаля и притесня, каза си тя безсрамно. Ще иска да чуе всяка думичка, която изричам. Освен това сега, когато седеше толкова близо до него, тя видя, че въпреки плитчиците и маскировката си Монтаг бе изключително красив и мъжествен екземпляр.

— Марибел ми разказа една история, към която сметнах, че ще проявите интерес — поде Рамон с глас, който тутакси придоби професионално звучене. — Мисля, че е точно във вашата област. Тя носи доста документи, които да прегледате, ако ви остане време.

Марибел повдигна кафявия плик върху коленете си и го потупа с пръсти, сякаш искаше да каже ето ги.

Стенли погледна към плика с присвити очи.

— Защо първо не я изслушаме? — попита тя.

— А ако преценим, че отдел „Измами“ проявява интерес, ще погледнем книгата — добави Монтаг, усмихвайки се предизвикателно към Марибел.

— Звучи добре — съгласи се Рамон и се обърна към Марибел. — Защо не им разкажеш всичко, което разказа на мен — каза той и постави ръка на облегалката на стола ѝ. — Не изпускай нищо.

— Ами... — Марибел прочисти гърлото си. — Откъде да започна? Прекалено много неща са.

— Имаме достатъчно време за такава красива дама — каза Монтаг, изпълнен с желание.

— Разкажете ни основните моменти — намеси се Стенли — и можем да започнем оттам.

— Добре — кимна Марибел и пое дълбоко дъх преди да се впусне в историята.

След бавното начало в продължение на следващите тридесет минути Марибел бълваше думи като порой и неведнъж ѝ се налагаше да забавя и повтаря така, че Стенли и Монтаг да схванат смисъла. Тя им разказа подробно какво се бе случило с бащата на Марибел, като наблегна на нищожната вероятност да се самоубие, натискът, който му оказвали от строителната фирма да продаде къщата в Коконат Гроув, начинът, по който Брайън измамил Трейси, и препродажбата на ипотеката, за която Трейси не знаеше. Стенли и Монтаг я прекъсваха няколко пъти и ѝ задаваха въпроси, но когато Марибел спомена строителните предприемачи Палм Коуст, те бързо се спогледаха.

Марибел не пропусна погледите им.

— Чували ли сте за тях? — попита тя.

— И още как — отговори Стенли.

— И нещо при тях ужасно вони — добави Монтаг съвсем сериозно.

— Цялата тази работа вони — изръмжа Стенли и въздъхна разгневено.

— Мислите ли, че можете да помогнете? — попита Рамон.

Монтаг кимна.

— Първо — започна той със сериозен глас, — ще прегледаме колата на Съливан основно. Сигурен съм, че все още е задържана, така че в това отношение няма да имаме проблем. Да видим какво ще ни каже колата му. — Той погледна към Стенли за потвърждение.

Тя кимна категорично и прибави:

— И смятам, че внимателно ще прегледаме книгата, които носите, преди да посетим господин Брайън Бигс.

Марибел плесна с ръце. Едва се сдържаше да не се развика радостно. Де да можех да звънна сега на Трейси, каза си тя. Нямахше търпение да ѝ съобщи добрата вест. А това наистина беше добра вест.

Марибел бе сигурна в това. Сигурна така, както и в това, че Том Съливан не бе извършил самоубийство и че нещо много съмнително ставаше в Палм Коуст.

Тя изведнъж усети как Рамон рязко я стисна по рамото.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я той с широка усмивка на красивото си лице.

— И още как — отговори тя. — Много по-добре, Рей.

— Не се притеснявайте — каза Монтаг. — Ако има нещо в онова, което ни разказахте — а лично аз смятам, че има, — ще го разнищим до дъно. — Той се обърна към Стенли: — Нали така, партньоре?

— Ще ни отнеме известно време — кимна тя, — но скоро ще се свържем с вас. Във всеки случай, за колата. Монтаг ще се обади на юридическия отдел, за да се заемат веднага с колата. — Тя се обърна към него: — Струва ми се, че онези момчета ти дължат някои услуги, нали така, Монти?

— Нали ме познаваш, Стенли? Разбира се, че ми дължат. Бих казал, че още този следобед ще се заемат с колата.

— Е, ние няма да ви се пречкаме повече — вмъкна Рамон. — Ще ви оставим да си вършите работата. Готова ли си? — обърна се той към Марибел.

Тя кимна и се изправи, пристъпи към Стенли и протегна ръка.

— Много ви благодаря — изрече тържествено. — Това означава много за мен и моята приятелка.

Стенли се ръкува.

— Вашата приятелка е случила с вас — каза тя.

— На всички би било полезно да имат такава приятелка. Ще направим всичко възможно.

— Благодаря — повтори Марибел, след което се обърна и приближи към Монтаг. — Благодаря и на вас, Монтаг — каза тя и протегна ръка.

Монтаг я пое с две ръце и нежно я задържа.

— Не се притеснявай, красиво момиче — каза. — Ние сме насреща. — Той притисна ръката ѝ и я погледна закачливо.

Марибел приближи разголеното си бедро към него.

— Толкова съм благодарна... Не зная как да ви се отблагодаря, но ми беше приятно да се запознаем и се надявам да се видим отново.

— По-добре да тръгваме — намеси се Рамон. — Ще се обадиш, нали, Монти?

— Естествено — отговори Монти и най-сетне пусна ръката на Марибел. — И то съвсем скоро.

— Довиждане — приключи Марибел с глас, пълен с обещания. Тя се обърна съвсем неохотно и последва Рамон към вратата, където спря и помахна през рамо. — Чао.

[1] Саронг (малайски) — парче плат, носено от жени и мъже като рокля. — Б.пр. ↑

[2] Батик — ориенталски плат с преливащи се десени. — Б.пр. ↑

22.

Санторини, Гърция

Трейси работеше усилено в продължение вече на седмица, потапяйки се в разбърканата история, която Урания се опитваше да разкаже. Това бе мъчителна задача, но поне един засилващ се интерес улесняваше донякъде работата ѝ. Всъщност, това бе много повече от интерес, реши тя, но не знаеше как да го нарече. Поне засега. Знаеше само, че се засилваше връзката между нея и — смееше ли да го вярва? — Марк Варни.

Двамата успяваха да откраднат мигове, през които си говореха и точно тези промеждутъци от време се превърнаха в скъпоценното ѝ съкровище. Трейси беше сигурна и в още нещо: Марк се чувстваше по същия начин. Не беше го казал, но тя имаше непогрешимото чувство, че кратките мигове, през които бяха заедно, ставаха изключително важни за него.

Трейси гледаше втренчено компютъра, без да вижда екрана. Ако можех да споделя с някого, мислеше си тя. Ако Марибел беше тук. Тя знаеше, че навярно е прибързано да го обсъжда, но тази нова връзка я вълнуваше и изпитваше неудържимо желание да сподели с най-добрата си приятелка.

Трейси най-накрая реши да затвори компютъра и да отиде в мини маркета. Щеше да опита да свари Марибел. Пригответи се за минутки и излезе.

Магазинът се намирал в пясъчно жълта сграда, съставена от два квадрата с незначителна разлика в размерите — по-малкият поставен върху по-големия. Над главния вход голям надпис гласеше МИНИ МАРКЕТ на английски, а под него с по-малки букви: Täglich Frisches Gemüse, на немски.

Две стъпала надолу водеха към входа на магазина. Тя влезе вътре и рязко спря. Два образа, сякаш маскирани, по-бледи и от заобикалящите ги сенки, като че ли се извисиха във въздуха подобно призраци.

Трейси изохка, но после осъзна, че поради силната слънчева светлина отвън не е забелязала двете старици точно от другата страна на прага.

Едната седеше на дървен сгъваем стол с ръце, облежнати върху гагата на дървен бастун, а другата стоеше зад нея. Лицата и на двете изглеждаха като спаружени ябълки и бяха облечени изцяло в традиционното за острова черно: черни забрадки, рокли с дълги ръкави, престилки, шалове, чорапогащи и обувки. Но тук приликата свършваше.

Старата жена на стола бе изпостеляла и изпита до краен предел. Млечните ѝ очи очевидно не виждаха. Освен това бе мръсна, а дрехите ѝ напластени с прах и мазнотии. Шала си носеше като забрадка, напълно увит около лицето ѝ, а дългите краища бяха преметнати на прегърбените ѝ рамене. Беззъбата ѝ челюст изглеждаше хлътнала, а чворестите ѝ ръце върху бастуна разкриваха подобни на рог жълти нокти, нуждаещи се от подрязване и изчистване. Самите ръце говореха за прекомерна възраст: изпъкналите ѝ сини вени ясно личаха под отпуснатата, почти прозрачна плът.

Жената, изправена зад нея, бе по-млада, макар и не много, и по-добре облечена. Дрехите ѝ бяха чисти, изгладени и неопетнени. Носеше традиционна забрадка, завързана под брадичката, и нелепо големи очила с бежови рамки. Тя гледаше към Трейси неодобрително, ако не и враждебно. Трейси изведнъж осъзна, че това е майката на госпожа Стефану.

— Не им позволявайте да ви изплашат — извика женски глас на английски без никакъв акцент. — Просто изглеждат като вещици. Или казвам на хората, че третата се е загубила и забавя представлението на „Макбет“, или е излязла да търси единственото око, което трябва да си поделят. Но, слава богу, няма трета — изкикоти се тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Облекчена, че чува такъв безупречен английски, Трейси приближи към тезгяха. Жената отзад беше млада, стройна, със светли и ясни очи и добродушно лице. Тъмната ѝ коса бе пристегната назад, носеше ластични дънки Ливайс и черна блузка с къси ръкави. Тя се протегна към един от плитките рафтове зад тезгяха и извади пластмасови картончета, приличащи на кредитни карти. Разпери ги на масата като крупие, раздаващо карти.

— Що се отнася до телефонните карти — каза тя, — ще ви трябва поне една ОТЕ от пет евро, или от десет, ако възнамерявате да звъните няколко пъти в чужбина. Или пък ако не следите стриктно часовника и имате склонност към дългите разговори с приятели, тогава ви препоръчвам две от десет евро.

Трейси я изгледа обезпокоено. Очевидно жената притежаваше гадателски способности. Как иначе би предугадила единствената причина на посещенията ѝ?

— Хайде, съвземете се и не ме гледайте така, сякаш съм извънземна — каза младата жена. — Не мога да чета мисли.

— Тогава как...

— ... познах за какво сте дошли?

Трейси кимна.

— За това не е необходимо да си ясновидка. Вижте, вие сте наета от Урания Викърс, нали?

— Аз... съм нейната нова секретарка.

— Секретарка! Искате да кажете административен асистент, нали? Мисля, че секретарка излезе от употреба.

— Ето — каза Трейси, — аз съм жена, която използва унизителен за жените език.

Младата жена се усмихна.

— Е, сигурна съм, че ще се виждаме често. — Тя подаде ръка. — Между другото, казвам се Кати Василатос.

Трейси пое протегнатата ръка и се ръкува.

— А аз съм Трейси Съливан.

— Та така. Госпожа Викърс е печално известна със стиснатостта си. А онази заядлива, госпожа Стефану? Тя прави всичко необходимо гостите да разберат, че трябва да използват собствените си мобилни телефони, да се обаждат за сметка на тези, които търсят, или да си купят фонокарти и да използват обществените телефони. Няма да повярвате колко фонокарти продавам на гостите на вашата работодателка.

Аха! — каза си Трейси. Когато става въпрос за клюки, магазинерите нямат равни на себе си.

— Да разбирам ли тогава, че Урания Викърс има много гости? — запита Трейси с престорено незаинтересован глас.

Кати сбърчи чело замислено.

— Като се замисля — започна тя бавно, — не и наполовина на онова, което човек би очаквал, като имаме предвид, че тя е — или беше — известна звезда... но въпреки това много повече, отколкото заслужава.

— Ами роднини? — осмели се Трейси все така престорено нехайно.

— Хммм — поклати глава Кати. — Странно. Тук наистина ме хванахте. Не си спомням никакви роднини, а ако е имало такива, сигурна съм, че щях да си спомня. Такова нещо не се забравя, някой да е роднина на кино звезда, нали така?

Трейси поклати глава.

— А слухът ми е толкова остър, няма да повярвате. Когато пусна транзистора? Мога да слушам музика или новините, да говоря с клиент, да поръчвам по телефона партида зеленчуци и в същото време да доловя какво си шепнат хората в най-далечния край. Можете ли да повярвате? Всичко това наведнъж и то от тук?

— Изумително!

— Всъщност, не! Ако работите в магазина на мама и татко толкова дълго, колкото мене, ще научите всякакви номера, за да облекчите скуката и еднообразието. Но да се върнем на госпожа Викърс. Не можем да отхвърлим възможността нейни роднини да са идвали тук за фонокарти без да разговарят и без да се представят. Повечето хора не го правят. Оя е много преходна. Едни тълпи идват, други си отиват, а нови продължават да идват. Много малко хора остават тук през цялото лято.

— Да, предполагам, че е така.

— Също така трябва да имате предвид, че аз съм на смяна само през половината време. През другата половина в магазина е Майки. Сигурна съм, че никога не е споменавал за роднина на Урания Викърс, но кой знае? Някои неща просто минават покрай ушите на мъжете. Те просто не са настроени на същата вълна като нас. Защо не се отбиете по-късно, когато се сменим? Можете сама да го попитате.

Трейси би желала, но не искаше да изглежда прекалено заинтересована. Фактът, че може да е лично засегната от миналото на Урания, не бе само нейна работа.

— А, не е важно — каза тя и отклони темата.

— Както и да е. — Кати звучеше разочаровано. — Само предлагам, това е всичко. И както винаги казвам: Какво е животът, ако няма малко клюки в него? Знаете ли какво? Ще попитам Майки и следващият пък като ви видя, ще ви предам думите му. Устройва ли ви?

Това бе добре дошло за Трейси.

— Да ви кажа нещо друго за това ужасно вълнуващо място? — попита тя.

Трейси вдигна ръка, сякаш за да спре движеща се кола.

— Моля ви — изстена тя. — Пожалете ме. Вече съм достигнала точката си на пресищане. Още от самото си пристигане съм на ръба на сензорно претоварване.

— Разбирам какво имате предвид — разсмя се Кати. — Трябва ви време. Колкото по-дълго стоите тук, толкова по-обикновено ще ви се струва мястото.

— Наистина ли? — Трейси не звучеше убедено.

— Наистина. А аз знам.

Трейси наклони глава на една страна и сбърчи чело.

— Знаете ли — отбеляза тя, говорейки бавно, — има едно нещо, което не разбирам особено.

— И какво е то?

— Вашият английски. Невероятно добър е и отлично използвате разговорните форми. Не мога да открия и следа от гръцки акцент.

— Надявам се да не откривате — намръщи се Кати. — Родителите ми емигрирали в Канада, когато съм била на две години. Израснах в Торонто.

— Е, това обяснява всичко. Значи сега живеете тук? По-добре ли е?

— Ако под тук имате предвид Гърция, да. Върнах се след като се омъжих за Майки. Все още не сте го виждали.

— Майки... звучи ми американско. Или е канадец?

— Всъщност, кръстен е Макис, което е гръцкият еквивалент на Майкъл, или Майк.

— Значи е бил роден в Гърция?

— Да, точно като мен. Само че в Закинтос. Това е по-нататък, в Йония. Както и моите, неговите родители също емигрирали в Канада, когато едва прохождал. Не ме питайте защо, но освен че бяхме

привлечени един от друг, и двамата се почувствахме длъжни да се върнем.

— А той с какво се занимава?

— В момента е вкъщи. Пази чудовищата.

Тя посочи към стената зад тезгяха не без известна доза родителска гордост. Трейси проследи с поглед пръста ѝ. Там, зад купища цигарени опаковки, жълти и зелени кутии с ленти, батерии с различни размери, еднократни запалки и други подобни, бяха забити с кабарчета няколко снимки с нагънати вече краища. На едната, момченце на седем или осем години, облечено с тениска с картинка на покемон, опитваше да гледа през плътно прилепващи очила за възрастни. На друга по-малката му сестричка бе вперила тържествен поглед във фотоапарата. А на трета двете деца бяха заедно.

— Възхитителни са!

— Искате да кажете, че изглеждат възхитително — разсмя се Кати. — Но да ви кажа, те са ужасно буйни. Та с Майки се сменяме. Когато аз съм тук, в магазина, той е в къщи с тях. А когато аз съм у дома, той е тук.

— Което ме подсеца за нещо. Предполагам, че познавате Прометей?

— Ха, вече сте се запознали с Про?

Трейси кимна.

— Е, не бих казала, че съм ужасно изненадана. Всеки, който остане тук известно време, неминуемо се сблъсква с него... или, по-скоро, той се сблъсква в него.

— Каква е неговата история?

Кати въздъхна и издуха облаче дим към тавана. След което фиксира Трейси с меките си кафяви, кадифени очи.

— Освен че е сладък като бонбон, извънредно симпатичен, високоинтелигентен и напълно възхитителен? И че побърква вашата госпожа Стефану с котките си?

— Тя не е моята госпожа Стефану, да знаете — отвърна хапливо Трейси.

— Нито пък моята — усмихна се Кати криво. — Имаме късмет, а? — Тя си напълни дробовете с още дим и го изпусна бавно. — Но ме попитахте за Про. Хммм. Я да видя. Откъде да започна? Е, първо, той е

истински малък пещерняк. Както казват, познава всяка пещера, ниша и пролука в този край на острова.

— А така ли е в действителност?

— Не бих се усъмнила. Има моменти, в които той буквално изпълзва иззад някоя скала.

— Предполагам — попита Трейси внимателно, — че си има дом? Че не е някой беден палавник, живеещ диво в някоя пещера?

— Про? Бездомен! Мили боже, не. Има си дом, да, при това доста хубав. Единственото затруднение е, че има един родител. Само баща му, който прекалено му угажда и го разглезва.

Трейси не можа да не сравни възпитанието на Прометей със своето собствено. Тя също имаше само един родител. И татко ме разглезваше, припомни си тя.

— Според мен — продължи Кати, — това обсипване с материални неща навярно цели да компенсират липсващата майка. Но нищо не може да я замени, нали?

— Не мисля — съгласи се Трейси. — А какво се е случило с майка му? Починала ли е?

Кати ядно издиша кълбенце дим.

— Де да беше! Така поне Про и баща му щяха да се чувстват близки. Но не! — Тя заклати отвратено глава. — Един прекрасен ден мама взема и си стяга багажа и си тръгва — без да каже дори адио, или можете да ме намерите еди-къде си. Според слуховете, по това време е имала вземане-даване с малолетен моряк от един от пасажерските кораби. Нали знаете, от онези, които обикалят няколко острова на всеки пет дена и оставят пътниците на брега да пазаруват за няколко часа? Явно се е срещала с онзи тип редовно, а накрая на сезона е избягала с него.

— Колко ужасно! И кога се случи това?

— Септември ще станат две години.

— Бедничкият Про! Сигурно е бил съкрушен!

— Мисля, че все още е.

— Да, със сигурност — промърмори Трейси. — Нищо чудно, че така обича уличните котки. Определено знае от личен опит какво е да си изоставен.

Трейси погледна към вратата и зърна стенния часовник над нея.

— Олеле! — възкликна тя. — Трябва да тръгвам.

Тя бързо извади седем часа. Имаше големи шансове да намери Марибел в Маями. Точно сега, представи си Трейси, приятелката ѝ най-вероятно започваше втората си голяма чаша силно кафе Бустело.

— Наминах само да купя фонокарти — каза тя забързано. — Трябва да тръгвам. Трябва да се обадя по телефона, иначе...

— Добре дошла в квартала, Трейс. Сигурна съм, че ще го намериш за... очарователен. — Последната дума тя произнесе разкривено. — Недей да страниш от нас.

— Няма — обеща Трейси.

— Ya sas — усмихна се Кати. — Това е довиждане на гръцки.

— Ya sas — повтори Трейси и метна чантата си през рамо. Тя се забърза към вратата покрай двете старици, но лакътят ѝ случайно докосна рамото на сляпата жена.

Сблъсъкът бе съвсем лек, но реакцията, която предизвика, направо изуми Трейси. Старицата изстена и извика много по-силно, отколкото заслужаваше едно такова леко смущение. Последва водопад от грубо звучащи гръцки думи.

— Съжалявам — промърмори Трейси с леко смутен глас.

Трейси понечи да измине останалото разстояние покрай стариците внимателно и на пръсти, но една ръка внезапно се стрелна, заби нокти в рамото ѝ и я върна обратно в магазина.

Трейси подскочи. Какво, за бога, ставаше тук? Тя погледна надолу към престарялото съсухрено лице. От това разстояние очите не изглеждаха напълно млечни. Приличаха повече на сварени белтъци с най-лек нюанс на синьото и бяха широко отворени, като че ли предупреждаваха. Злокобно. Какъвто беше и треперливият изкривен пръст с мръсния, подобен на рог нокът, насочен право към нея. Жената приличаше на вещица от някоя кошмарна приказка.

Космите по врата на Трейси се изправиха, сякаш подушна лек бриз, какъвто нямаше. Кожата по ръцете ѝ настръхна, а по гръбнака ѝ се разляха студени, смразяващи вълни. Старата вещица грачеше на гръцки, но Трейси нямаше ни най-малка представа какво бръщолеви. Но каквото и да беше, не звучеше никак приятно. Всъщност звучеше като поредица от мръсотии.

Или зловещи ругатни.

Трейси се опита да се освободи от хватката, но ноктите се забиха още по-дълбоко в ръката ѝ. А другата старица, майката на госпожа

Стефану, се отдръпна назад и постави ръка върху гърдите си, а в уголемените ѝ очи се четеше ужас.

Сляпата старица продължаваше да грачи и да размахва пръст, а с другата ръка разтърсваше Трейси в подкрепа на словата си.

Какво, по дяволите...

Трейси погледна безпомощно през рамо към Кати.

— Какво се е разфучала такава? Та аз едвам я докоснах. Разбирам, че е стара, но със сигурност не съм я наранила.

— О, не ѝ обръщай внимание — посъветва я Кати. След което отправи остри слова към старицата на гръцки.

Беззъбите старчески венци се разтвориха прекомерно и тя изстреля нещо в отговор.

— Какво казва? — поиска да разбере Трейси.

— О, нищо — отговори Кати и завъртя очи. — Това е редовна проява.

— На какво? Синдром на Торет?

Кати се разсмя.

— Де да беше! Не, тя не бълва мръсотии. Мисли, че е ясновидка.

— А такава ли е? — изгледа я остро Трейси.

— Откъде да знам?

— Но какво казва?

— Казва, че веднага трябва да напуснеш — въздъхна Кати. — Настоява, че те грози смъртна опасност.

Въпреки, че Трейси гледаше на живота трезво и не вярваше на измислици, при това изречение цялата потръпна. Свирепата хватка на старицата и фанатичната ѝ вяра в истинността на предсказанията, в комбинация с обезпокоителния сварен белтък на очите ѝ, пронизаха Трейси и я разтърсиха. Тя се разтрепери силно.

— Какво... какво означава смъртна опасност?

— О, забрави — посъветва я Кати и махна с ръка. — Тя си мисли, че притежава дар и може да вижда бъдещето — Кати се усмихна разкривено. — На твоето място не бих се притеснявала. Някои от кореняците ѝ вярват, но те са много суеверни.

Старицата закаканиза отново и насочи думите си нагоре към Трейси. В отговор Кати отвърна с още един остър залп на гръцки.

— А сега какво? — поиска да разбере Трейси.

— Казах ѝ да спре да плаши клиентите ми.

— Да, но... какво каза тя преди това?

— Ох — въздъхна Кати. — Обичайните врели-некипели. Нещо от рода на как наскоро си загубила любовта и за смъртта на много близък...

— Стига! — прошепна Трейси с чувството, че ѝ се привиждат призраци. Не осъзнаваше, че цялата се е разтреперила и че Кати я гледа странно. Странната обстановка и задушавачата, жестока жега бяха погълнали изцяло Трейси. Опасяваше се, че само след миг ще припадне.

Показалецът, увенчан със сърповидния си черен нокът, бе спрял да се размахва. Старицата зарови из гънките на мръсната си черна дреха. Когато откри каквото търсеше, тя притисна нещо малко и светло към дланта на Трейси, а после я принуди да свие пръстите си около него.

Последва поредният съскащ огън от гръцки думи.

Трейси отново насочи глава в посока към Кати.

— А сега какво? — запита едва чуто.

— Наистина, Трейс. Искан ми се да не ѝ обръщаш внимание. Това само я окуражава.

— Но аз искам да знам.

— Добре. Щом настояваш — въздъхна Кати, но продължи неохотно: — Казва, че трябва да го носиш в себе си през цялото време. Да те пази от лошото.

Трейси разтвори пръсти и погледна в дланта си. Там се беше сгушило миниатюрно златно талисманче, еднакво и от двете страни. Закръглено, светло-синьо стъклено око с черна зеница бе разположено в средата на кръг, не по-голям от четвърт инч. В горния край на тънката златна рамка около окото имаше халкичка, през която да се прокара панделка или верижка.

— Не мога да го приема — възкликна Трейси. — То е златно.

— Евтина туристическа дрънкулка, масово производство — издекламира Кати разбиращо. — Повярвай ми. Струва няколко цента. Ако искаш съвета ми, приеми го. Така ще те остави на мира. А ако наистина искаш да я зарадваш, носи го на шията си. — Кати се разсмя сподавено. — Ще прекараш известно време на този остров, нали така?

— Д-да.

— Е, нали не искаш да минаваш през тези брътвежи всеки път, когато се сблъскаш с нея? А повярвай ми, със сигурност ще се сблъсквате. Като си заминат туристите, това място остава абсолютно голо.

Трейси пое дълбоко дъх. Кати има право, каза си тя. Защо да се съпротивлявам? Освен това, не виждам как може да ми навреди. Така че вземай проклетото нещо, благодари на жената и приключвай с въпроса.

— Как се казва благодаря на гръцки? — попита Трейси. — Забравих.

Кати се усмихна одобрително.

— Ефхаристо — каза тя.

— Ефхаристо — произнесе тихо Трейси към старата жена.

Това подейства. Тя пусна ръката на Трейси и кимна.

Освободена от подобната на менгеме хватка, Трейси понечи да излезе, когато...

Щрак! Нещо стана. Нямахме ни най-малка представа какво. Светлината ли се промени? Кислородът ли внезапно се изпари от стаята? Каквато и да бе причината, пристъп на клаустрофобия обхвана Трейси. Изведнъж всичко наоколо се обезцвети, сякаш някакъв дух вампир изсмука до капка целия живот. Всичко стана мрачно и сиво — неразделна част от един по-тъмен и сив свят.

Перспективата също се разкриви. Нещата като че ли се приближиха... много по-близо физически, извисиха се огромни, високи и застрашителни, сякаш стените и рафтовете буквално стесняваха пространството около нея.

Трейси се почувства като Алиса в страната на чудесата, имаше усещането, че се смалява все повече и повече, а двете старици — особено сляпата — нарастваха неимоверно. Още миг и щяха да достигнат тавана, да се извисят над Трейси и да я притиснат подобно размътен, заплашителен облак.

Не можеше повече да издържа. Почувства се хваната в капан. Повдигаше ѝ се. Не можеше да диша, поразена от чувството за предстояща неизбежност.

— Аз... изчезвам от тук! — изстена тя прегракнало и потрепери силно. Не се затича, а направо излетя.

Единствената ѝ грижа бе да избяга.

Втурна се извън предизвикващите халюцинации тесни стени на магазина. На прага се препъна, олюля се и едва не падна. Удари шумно коляно в ръба на хладилната витрина за сладолед, но в момента не почувства болка. Да избяга, само да избяга, мислеше си Трейси, и се заизкачва с мъка по няколкото стъпала, след което се заклатушка по главната улица на Оя. Дишаше неравно, а след сумрака в магазина слънчевата светлина я заслепи. През цялото време я преследваше видението, че сляпата старица я наблюдава от вратата на мини маркета.

Наблюдава и някак си вижда...

Трейси забави крачка едва след като измина десетина-дванадесет ярда. Забави и накрай съвсем спря, за да си поеме дъх и да успокои бясно тупащото си сърце.

Щрак! Сякаш някой пак дръпна космически лост. В същия миг светът се пренареди и доби познатите очертания. Изкривената перспектива тутакси изчезна и отново стана нормална, а обезцветената сивота отстъпи място на великолепните, живи цветове. Сградите отново приеха ослепителните форми на бучки захар, небето — наситеното си пулсиращо синьо, а водата на калдерата — обичайния си цвят с един нюанс по-светъл от индигово.

Слава на бога, каза си Трейси немощно, но облекчено. Какво ми стана там? Що за магия бе това? Я се стегни! — сгълча се тя. Всичко бе само в главата ти. Позволи на въображението си да се развихри.

Нямаше никаква магия. Никакво магьосничество или черно заклинание. Сега, далеч от магазина, обляна в слънчевата светлина, Трейси се чувства абсолютно глупаво. Сигурно са ме помислили за луда.

Не че точно в момента можеше да си позволи лукса да се притеснява. Както каза и на Кати, не беше дошла тук на ваканция. Трябваше да свърши някои неща. Да продължи с работата си. Да се обади по телефона. Както и да увеличи разстоянието между себе си и тази... тази какво?

Тази вещица.

Думата и образът се появиха неканени в съзнанието ѝ и тутакси по тялото ѝ премина тръпка. Въображение или не, едно бе ясно: сляпата старица я изплаши до смърт.

23.

Маями, Флорида

Късно сутринта във вторник в Бигс-Даймън, в устремения към небето стъклен асансьор.

— Тази ситуация? — изрече Монтаг Плезънс. — Имам усещането, че тук номерът с доброто ченге, лошото ченге няма да свърши работа. Не и при този келеш. Нали видя фоайето за милиони долари? Ами гледката оттук? — Той посочи с ръка надолу.

Стенли проследи с поглед ръката му. Под тях Брикел авеню и река Маями постепенно се отдалечаваха и سماляваха мащаба си.

— Ами акрите мрамор долу? — продължи Монтаг. — Тази кула за стотици милиони? Хора с такива пари направо се изхождат върху другите. След време дори започват да си мислят, че собствените им изпращания не миришат.

— А в същност вонят до небесата — измърмори Стенли Садуид.

— Именно. Ето защо не трябва да оставяме на мира Бигс. Да го хванем още от началото. Да го притиснем и да увеличаваме натиска.

— Забавно ти е да поставяш важните клечки на мястото им, нали? — попита Стенли, гледайки го право в очите.

Монтаг сви рамене и се усмихна свирепо, а зъбите му заблестяха на фона на тъмната му кожа с цвят на ром. Черната му като катран коса все още бе сплетена на плитки, но гардеробът му бе претърпял основни промени. Нямаше ги мънистата по врата и китката му, изумителната многоцветна риза и саронгът с десен на батик. Вместо тях Монтаг бе облякъл чудесен виолетово-син костюм, бледорозова риза и копринена рипсена вратовръзка с десени от преплитащи се розово, черно и бяло.

Монтаг Плезънс бе напълно преобразен и изглеждаше така, сякаш има среща с представители на Форд. Или пък го очакваше подиумът на модно ревю.

Но имаше причина за това модно отстъпление. Той бе въоръжен до зъби, а облеклото му щеше да спомогне да се изравняват разликите.

Да застане на равна нога на тази среща очи в очи с Бигс.

Дрехите, този велик приравнител.

Де да беше така, каза си той язвително.

Асансьорът изсвири тихичко и плавно спря. Червеният диод посочваше тридесет и първия етаж. Вратите на стъклената кабинка се плъзнаха безшумно.

Стенли едва погледна луксозното помещение. Меките килими, зелените като глетчер бюра и кожените канапета възприе само като фон и не я впечатлиха.

Зад рецепцията седеше като украшение красива блондинка. Телефонни слушалки на главата, малко извито микрофонче, красиво оформен бюст и професионално положен грим, наета на служба — или за показ, зачуди се Стенли — като израз на пресметливост, ако не точно вдъхновение, от страна на отдела, който в днешно време гръмка наричаха Човешки ресурси, но за който по-възрастните все още мислеха като за Личен състав.

Стенли се запъти директно към рецепцията, а Монтаг закрочи бавно наоколо с разкопчано сако, мушнал ръце в джобовете, показващ нахакано държание. Изразяваше безразличие, но в същото време попиваше всеки милиметър от обстановката, а очите му шареха насам, натам, навсякъде.

— Идваме за среща с господин Бигс — съобщи Стенли полушепнешком, сякаш се намираше във висше учебно заведение или в храм.

Блондинката се усмихна изкуствено.

— Съжالياвам. Опасявам се, че господин Бигс е много ангажиран. Може да оставите визитката си!

Стенли се усмихна приветливо, извади малкото си кожено портмоне и размаха идентификационната си карта.

— Виждате ли, положението е такова. — Гласът ѝ не звучеше изобщо приветливо. — Аз съм детектив Стенли Садуид. А онзи господин там? Това е детектив Монтаг Плезънс. Идваме от полицейското управление в Маями, отдел „Измами“. Имате два варианта. Или господин Бигс ще ни приеме тук, или ще ни придружи до главния офис на управлението. Както искате.

Рецепционистката се поколеба. Очевидно не знаеше какво да прави. Единствените ѝ контакти с полицията в миналото се

заклучаваха до ситуацията, в които трябваше да ги повика на номер осемдесет и шест във връзка с неприятни посетители или демонстранти.

Но полицията да дойде да търси господин Бигс! Това бе ново и го нямаше в инструкциите.

— Лично аз — подхвана Стенли поверително — смятам, че господин Бигс би погледнал по-благоклонно на вас, ако отмените някой от ангажиментите му така, че да ни приеме — и наистина го мисля, сладурче, както казваме в полицията.

Притисната между чука и наковалнята, рецепционистката поддаде.

— Е, добре. — Набра някакви числа и заговори тихо в микрофона. Замълча заслушана и промълви: — Разбира се, Мона, ще изчакам. — След около минутка получи отговор. Кимна към Стенли. Кимна, но не се усмихна и произнесе хладно: — Моля седнете. Секретарката на господин Бигс ще дойде всеки момент. Ще ви придружи до офиса.

Стенли кимна, благодари и се затътри бавно към Монтаг, който все още крачеше из луксозната зала.

— Ама че място има този перко — изрече той полугласно. — Направо ти се прииска да се пренесеш, нали?

— Убедена съм, че го надценяваш — погледна го строго Стенли.

— Замисляла ли си се някога колко хора работят в лъскави офиси като този, а после в пет следобед се прибират в пълното си с хлебарки бунище?

— Работиш там, където трябва да работиш — отвърна Стенли. — Живееш там, където трябва да живееш. Освен това съм чувала, че домът е там, където ти е сърцето.

— Да, вярно е — погледна я Монтаг. — Особено ако е къща за двадесет и пет милиона долара на остров Стар. Или пък някой апартамент за три милиона долара на Фишер.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Ужасно си циничен.

— А ти не си ли? — усмихна се той.

Вниманието и на двамата бе привлечено от великолепна блондинка, която влезе в залата и се огледа. Беше облечена в костюм Шанел с динен цвят, обувки със същия цвят и средни токчета, а на лицето ѝ бе изписана повърхностна, професионална усмивка,

характерна за стюардесите и собствениците на бутици из целия свят. Протегна ръка като за добре дошли и се приближи по килима с думите:

— Детективи Садуид и Плезънс, предполагам?

Стенли и Монтаг кимнаха в потвърждение, че наистина са въпросните лица.

— Аз съм Мона Клеймър, изпълнителен асистент на господин Бигс.

Монтаг и Стенли се ръкуваха подред и всеки я прецени за себе си. Мона Клеймър бе висока пет фута и десет. Макар и елегантна, тя бе предизвикателно закръглена на подходящите места. Марковите ѝ очила бяха с рогова рамка, косата ѝ бе пристегната назад и приличаше на онези жени от филмите, които изуваха обувките си, захвърляха настрани очилата си и разпускаха с тръскане гъстата си коса, която се разстиляше по раменете им.

— Моля, последвайте ме! — произнесе тя лаконично.

Монтаг и Стенли кимнаха един на друг и Мона Клеймър ги поведе по луксозен коридор до просторна конферентна зала без прозорци.

— Ще съобщя на господин Бигс, че го очаквате — каза тя и се оттегли, като затвори вратата след себе си.

Не минаха и пет минути и важната клечка влезе с леки стъпки.

— Извинете — произнесе той и показа белите си зъби. — Имах важен телефонен разговор. Нали знаете как е.

— Всъщност, не знам. — Монтаг представи себе си и Стенли, след което седнаха в близкия край на безкрайно дългата конферентна маса, Брайън Бигс начело, а Стенли и Монтаг съответно от лявата и дясната му страна, един срещу друг.

— Значи сте от полицейското управление в Маями? Отдел „Измами“? — За миг красивото като на актьор аеродинамично лице на Брайън Ръдърфорд Бигс се намръщи. И добави, сякаш да се увери, че е чул правилно. — „Измами“ ли казахте?

— Точно така, сър — кимна Стенли. — И преди да продължим, ви уведомяваме, че имате право на разговора да присъства адвокатът ви.

Брайън Бигс се засмя непринудено.

— Адвокат! О, моля ви! Защо е необходим адвокат? Нали не ми предявявате обвинения?

— Не точно обвинения, сър. — Стенли поклати глава. — Но бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Той отново се разсмя.

— Питайте! Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но всички сме узаконени. Всички филиали на Бигс-Даймън.

Стенли запази тържествеността и спокойствието в гласа си.

— Не ми се иска да ви разочаровам, сър, но не за това сме дошли.

Нещо в тона ѝ го накара да направи кратка пауза.

— О? — Той скептично вдигна вежди, а погледът му сновеше между Стенли и Монтаг. — Опасявам се, че ще трябва да ме осветлите по въпроса. Както знаете, фирмата ни е голяма. Огромна. Или, както обичаме да казваме, имаме повече подразделения и от армията на Патън. — А когато никой не се разсмя, добави: — Това е наша вътрешна шега, нали разбирате.

Стенли и Монтаг се спогледаха, като двамата си мислеха: *Ето почва се. Подлият негодник вече се опитва да се дистанцира от това, което ще последва.*

Като повечето полицаи, работещи заедно, Стенли Садуид и Монтаг Плезънс в много отношения бяха близки като женена двойка; всъщност, бяха дори по-близки, отколкото с половинките си, и използваха свой собствен език на жестовете. През половината от случаите дори и те бяха излишни. Двамата лесно общуваха без думи, само чрез размяна на специфични погледи.

— Става въпрос, сър — подхвана Монтаг, — за определен имот, който едно от вашите подразделения, както ги нарекохте, е обявило за просрочен.

Брайън Бигс се усмихна и леко поклати глава. Сякаш двамата бяха ученици, които не са разбрали съвсем точно елементарния урок.

— Имот, казвате? Нали не очаквате, че ще помня всеки имот, с който се занимаваме? Както вече ви казах, ние сме огромни.

— Да, с повече подразделения от армията на Патън — добави Монтаг.

Брайън преглътна, опитвайки се да не обръща внимание на саркастичната забележка.

— Какво искате да знаете? — попита.

— Открихме, че сте директор на строителна компания „Палм Коуст“ — съобщи Стенли с равен глас. — Тя като че ли не е част от семейството фирми на Бигс-Даймън.

— И какво за нея? — попита Брайън, а увереното му държание рязко стана по-агресивно.

— Ипотеката върху този имот, за който говорим, имотът на Том Съливан в Коконат Гроув, е била продавана и препродавана редица пъти — каза Монтаг. — А сега се държи от строителните предприемачи „Палм Коуст“.

— Продаването на ипотечи е обичайна практика и вие го знаете — вмъкна Брайън. В гласа му се прокрадна раздражение и видимо стана неспокоен. — Всички в бранша го правят всеки ден.

— Вярно — потвърди Стенли. — Знаем, сър. Понякога дори забелязваме необичайни обстоятелства, както например с ипотеката на Съливан. Тази ипотека е била продавана и препродавана толкова много пъти, че единственото нещо, което ни хрумва, е, че някой иска да скрие идентичността на онзи, който всъщност държи ипотеката за имота. Не беше лесно да проследим дирята и да достигнем до „Палм Коуст“.

Брайън сви рамене и разпери ръце:

— И какво? Случва се постоянно.

— Може и така да е — каза Монтаг, — но в този случай, сър, ако искате ни наречете глупаци, се интересуваме защо сте направили нещо подобно. — Монтаг приглади плитчиците си с ръка и погледна към тавана. — Искам да кажа, свързването ви с „Палм Коуст“ бе като да намерим игла в купа сено. Разбирате ли какво имам предвид? Защо такъв приятен човек като вас би искал да скрие идентичността си, господин Бигс?

Монтаг спря за момент, смъкна поглед от тавана и погледна Брайън право в очите. Беше му забавно да наблюдава как тази важна клечка превключи на бързи обороти, опитвайки се да намери отговор на въпроса му.

— Да не би да е имало нещо общо с годежа ви с дъщерята на Том Съливан? — продължи Монтаг, решен да го види как се гърчи. — Тъъ, Треиси, така май се казваше младата дама?

По челото на Брайън Бигс избиха капчици пот, а той рязко избута стола си и стана на крака. Не остана и следа от чара и обаянието му.

— Вижте, ако нямате да ми казвате нищо друго, графикът ми е доста претоварен.

— Моля ви, сър, почти приключваме — отговори Стенли. — Защо не седнете и...

— Не зная към какво се стремите — прекъсна я Брайън, — но ми губите времето.

— Ако ни дадете още една минутка, сър, ще ви кажем към какво се стремим — каза Монтаг. — Във ваш интерес е да седнете на задника си и да ни изслушате.

Брайън почувства как пот пропива скъпия му, ушит по поръчка костюм Търнбил и ризата Асер, а сърцето му забумтя силно. Той стоеше мълчаливо и в недоумение, обмисляйки възможностите си. В крайна сметка реши да ги изслуша. Най-вероятно е — нищо, каза си той. Всичко, което знаят дотук, пред съда ще е просто празни приказки.

Той отново седна и изписа усмивка на лицето си.

— Не смятам за нужно да ви обяснявам защо не исках момичето, с което излизах, да разбере, че държа ипотеката върху бедняшката бърлога на баща ѝ в Коконат Гроув — каза той миролюбиво. — Нали разбирате какво искам да кажа, детективи? Щеше да опищи района, ако знаеше, че аз обявявам пресрочването.

Монтаг се разсмя.

— Да, човече. И щеше да вдигне олелия до бога, ако знаеше, че ти си не само тлъстия котарак, който държи ипотеката върху къщата на нейния старец, но също така и предприемача, който иска да я купи, нали така? — Монтаг не изчака за отговор и продължи, а думите се лееха все по-бързо. — И вероятно направо щеше да те заподозре, ако знаеше, че старецът ѝ не се е самоубил, а е умрял при злополука, след като някой си е поиграл със спирачките и педала за газта на колата му. Как мислите? Съгласен ли сте с мен, сър? Не смятате ли, че щеше да е малко подозрителна, ако откриеше, че в колата на стареца ѝ няма спирачна течност? И не сте ли съгласен, че щеше направо да побеснее, ако знаеше, че педалът за газта е бил така нагласен, че да засече? Да засили колата и да не може да я спре? Защото, нали разбирате, сър, точно това открихме, като прегледахме колата, и ми се струва, че „Измами“ ще предаде случаят на отдел „Убийства“. Разбирате ли какво имам предвид, сър?

Кръвта се смъкна от лицето на Брайън и той рязко стана.

— Като имам предвид глупостите, които дрънкате — предположенията, или както искате ги наричайте, които подмятате, — настоявам, преди да кажа каквото и да е било на разговора да присъства един от адвокатите ми.

— Идеално, господин Бигс, сър — каза Монтаг. — Имаме време. — Той хвърли поглед към Стенли, която се усмихна дискретно. Бинго, помисли си Монтаг. Хванахме го копеленцето.

24.

Санторини, Гърция

Марибел записка радостно още като чу гласа на Трейси, след което подхвана предълъг монолог на испано-английски.

— Пор диос, Трейс. Толкова се радвам, че се обаждаш. Имам новини за теб, карина. И то какви новини! Спомняш ли си, когато ти казах за Рей? Моят Рамон? Приказният, секси мъж, с когото излизам? Адвокатът?

— Как бих могла да забравя, Марибел? — разсмя се Трейси.

— Е, чуй това, карина — продължи Марибел. — Както знаеш, Рей познава много хора. Всякакви хора. Богати, бедни, по средата. Почти всички в Маями.

Трейси се чудеше какво, за бога, се опитва да й каже Марибел, но не прекъсна приятелката си, защото знаеше, че на Марибел й доставя удоволствие да разказва.

— И така — продължи Марибел, — нали ти казах, че искам да говоря с него за това, което се случи с баща ти. За инцидента и така нататък. Или за самоубийството, или каквото и да е било.

Трейси внезапно застана нащрек. Едва се сдържаше да не изстреля към Марибел цял оръдеен залп от въпроси, но се овладя и остави приятелката си да продължи разказа си.

— Говорих с него и той се интересува — редеше Марибел. — Искам да кажа, много се интересува. Рей каза, че цялата тази работа е много съмнителна. Каза, че вони до небесата. Нали разбираш, с Брайън, „Палм Коуст“, ипотеките и че баща ти най-неочаквано излиза от строя. И знаеш ли какво? — Тя спря за по-голям драматичен ефект.

— Какво? — запита Трейси истински заинтригувана.

— Моят Рей има един приятел в полицейското управление. Не би ли се сетила? А този тип, когото познава, работи в „Измами“.

— „Измами“? — прекъсна я Трейси. — Но какво...

— Карина, имай търпение — смъмри я Марибел. — Просто ме изслушай, става ли?

— Добре — отвърна Трейси.

— Е, този тип в „Измами“ е много точен, както казва Рей. От онези, на които нищо не може да им убегне. Много опитен. Виждал е какво ли не. Схващаш ли? Знае всичките шмекерии.

— Разбирам — вмъкна Трейси.

— Той е странен чешит. Афроамериканец. С множество плитчици и всичко, но се издокарва чисто. Освен това е невероятно полезен и всичко знае и има много контакти. Та така, Рей ми каза: Отиваме в полицейското управление и ще говорим за това с Монтаг Плезънс. Така се казва онзи тип. Не те будалкам. Монтаг. Плезънс. Та ме замъкна със себе си в полицейското управление. Нали знаеш, близо до Оуъвътаун.

— Наистина ли си била там? — попита Трейси.

— Си, си, си, карина. Срецнах се с Монтаг Плезънс лично и му разказах онова, което разказах и на Рей. За баща ти и всичко. Казах му, че и за миг дори не допускам, че е било самоубийство и че същото смяташ и ти.

— А той... той какво каза? — запита Трейси.

— Казаха същото, което и Рей. Че вони, Трейс. Че е наистина съмнително. От думите му пролича, че знае много мръсотии за „Палм Коуст“. Така че като начало планираха да идат да си поговорят с Брайън и спомена нещо, че ще прегледат наново колата на баща ти и ще го сторят внимателно.

— Наистина ли? — удиви се Трейси.

— И още как, амига. Не зная още какво са направили, но скоро ще разбере. Трябва да е интересно.

— Така е, Марибел. Сигурното е, че вече си задействала механизма. Божичко, та ти не си губила нито минутка!

— Какво да кажа? — отговори Марибел. — Аз съм зает човек. А мога ли да попитам какво става с теб? Хм? Нещо ми подсказва, че наоколо се е появил изключително красив младеж.

— Марибел! — извика Трейси учудено и разтревожена. — Само не ми казвай, че и ти си ясновидка.

— Аха! — Триумфалният крясък на Марибел прозвуча силно по кристално-чистата телефонна линия. — Знаех си. Просто си знаех. Значи наистина има красив младеж?

Трейси завъртя очи.

— Ами, въъ, да. Но не е това, което си мислиш. Поне не засега.

— Карина — прекъсна я Марибел, а гласът ѝ внезапно придоби копнинени, земни нотки. — Всичко е наред. Аз съм латиноамериканка, нали знаеш? И ако има нещо, което ние, латиноамериканците, разбираме по-добре от другите, то това са сърдечните въпроси. Така че е напълно оправдано ако някой висок, тъмен и красив непознат ти е вирнал краката.

Трейси бе извън себе си от безсилие.

— Но нещата не стоят точно така, Марибел — извика тя. — Не съм вирвала крака. Та как бих могла? Нали знаеш приказката да не смесваш работата с удоволствието?

— Работа? Чакай да си изясня. Работа ли каза?

— Да, драга моя — въздъхна Трейси, — точно това казах.

— С други думи, този твой очарователен принц...

— Той не е моят очарователен принц!

— Е, добре де, този мъж. Сеньор Мистериозо. Предполагам, че си има име?

— Разбира се. Марк Варни.

— Та това е твоят... как да го нарека, нали така?...

— Да, Марибел! — каза Трейси търпеливо. — Моят агент.

— Ах. Значи сеньорът те харесва.

— Не мога да кажа, че ме харесва, но не мога да кажа и че не ме харесва. Просто не знам.

Докато Марибел смилаше тази пикантна новина, Трейси добави:

— И като че ли нещата не са достатъчно сложни сами по себе си, жената, за която работя, си е вгълпила, че аз заплашвам отношенията им. Можеш ли да го повярваш? Сякаш имам намерение да ѝ открадна Марк изпод лапите.

— А нямаш ли?

— Марибел! За бога, познаваш ме много добре! Никога не съм разваляла нечия връзка.

— Може и да не си, но ай-ай-ай... — Марибел прозвуча впечатлена. — Само като си помисля, че успя да постигнеш всичко това за толкова кратко време. Поразително.

— Ами, така стоят нещата — изрече сухо Трейси. — Нещата са много сложни, а ми се иска да не бяха. Искан ми се да можем да го обсъдим, но нали знаеш положението. Нали подписах онзи договор за

конфиденциалност, за който ти споменах. Онзи, в който се заклевам да не издавам нищо.

— Да, но онази важна особа очевидно е изтървала една основна клауза — изтърси Марибел.

— О? И каква е тя?

— Ох, пор фавор^[1]! А ти как мислиш? В която ти забранява да отмъкнеш момчето за забавление на примадоната, твоята работодателка. Коя друга?

Трейси едва не изтърва телефонната слушалка. По дяволите! — изруга. Марибел е направила връзката. Знае, че работя за Урания Викърс.

— Марибел — Трейси сега говореше толкова тихо и равно, че за малкото, които я познаваха отблизо, това бе равнозначно на вдигане на червени флагчета, сигнализиращи нещастие и неудоволствие, — какво точно знаеш за това? И откъде получи информацията?

— Карина — заоправдава се Марибел. — Нали зная кой е агентът ти. Точно това не е тайна, нали?

— Н-неее — призна Трейси.

— И така, хрумна ми тази гениална идея и влязох в интернет. Хвърлих едно око на интернет страницата на агенцията.

Трейси изчакваше мълчаливо.

— И ето, че се появи списък на публикуваните в близките дни книги, с които се занимава агенцията. Не че там намерих нещо полезно. Но видях къде мога да се добера до списъка с по-стари заглавия, за които все още се предоставяха чуждестранните права. Така че насочих мишката и клигнах. — Марибел направи кратка пауза. — И познай чие име и лице изскочиха на екрана?

Трейси сбърчи чело. Нямаше нужда да познава. Вече знаеше. Урания Викърс. Кой друг?

— Разбира се, в началото не можах да събера две и две. И си казах: Марибел, не ставай глупава. Урания Викърс? Прекалено голямо съвпадение. Но все пак клигнах върху снимката и на екрана се появиха кориците на книги, които очевидно е публикувала.

— Да? — подкани я Трейси. От отсрещната страна последва кратко мълчание и Трейси буквално виждаше как Марибел отпива голяма глътка от димящото в чашата ѝ кафе.

— Във всеки случай — продължи Марибел, — само сондирах, така че в крайна сметка клигнах върху *За автора*. Само за да видя какво пише.

Трейси запази мълчание.

— Там намерих линк към официалната страница на фен клуба на Урания Викърс. И си казах: Защо не? Това не може да навреди. Насочих мишката и клигнах.

— Разбирам.

— И какво мислиш, че изникна внезапно? А? Как се шокирах само: Урания Викърс разделя времето си между къщата в Бевърли Хилс, апартамента в Париж и вилата на гръцките острови.

— Гръцките острови — промърмори Трейси беззвучно. — Значи тогава направи връзката.

— Точно така — кимна на хиляди мили от нея Марибел. — Тогава нещата ми се вързаха.

Последва дълго мълчание. Трейси само въртеше глава недоумяващо. Сякаш не можех да се досетя? — каза си тя. Всички договори за конфиденциалност по света стават на пух и прах само след няколко щраквания с мишката по компютъра.

Марибел наруши мълчанието.

— Виж — подхвана тя, — надявам се, че не си ми сърдита. Беше ми любопитно за агента ти, това е всичко. Нямах и представа, че движи нещата и на Урания Викърс.

— Той само представя нейните... ъъ... литературни начинания. Една от големите агенции по Западното крайбрежие, забравих коя, движи всичките ѝ договори с телевизията и киното.

Въпреки разстоянието от хиляди мили, Трейси дочу съскане, звънтене и бълбукане — Марибел си наливаше още една чаша кафе.

— Та значи, ти си при Урания Викърс и никой не трябва да знае — обобщи Марибел.

Трейси въздъхна болезнено.

— По дяволите! — изруга тя тихо. — Дяволите да го вземат! Това още повече усложнява всичко.

— Скъпа, виж! Да погледнем от практичната страна. Защо нещата да се усложняват?

— Защо? Защото договорът за конфиденциалност, който подписах, е нещо сериозно. Ако кажеш на един-единствен човек, това

може да доведе до сериозни последици. Като начало, може да ме съдят.

— Пор фавор! Наистина — намуси се Марибел. — Мислех, че сме приятелки. Не си ли спомняш? Или всичко изведнъж се промени?

Трейси осъзна колко глупаво и дребнаво реагира.

— Ох, Марибел — избъбри тя. — И аз съм една глупачка! Разбира се, че можеш да пазиш тайна. Нещо ме прихвана. Ще ми простиш ли, моля те?

— Хей, всичко е наред — успокои я Марибел. — Но стига за това. Наглеждам къщата ти. Ще се зарадваш да разбереш, че за сега всичко изглежда О.К.

— С други думи — коментира сухо Трейси, — все още си е на мястото.

— А защо да не е? — при което Марибел пое остро дъх. — Трейс! — възкликна тя укорително. — Нали не смяташ, че...

— Когато „Палм Коуст“ са замесени, не зная какво да мисля. Не бих се учудила на нищо. При най-дребното нещо, което ти се стори необичайно, независимо колко незначително е то, трябва да ми кажеш.

— Разбира се, защо да не ти кажа? Чакай малко. Като се замисля... — Гласът на Марибел заглъхна.

— Какво има?

— Нее, забрави!

Гласът на Трейси бе спокоен, но настоятелен.

— Хайде! Трябва да ми кажеш.

— Е, добре. Вчера следобед, когато се отбих, по-надолу по улицата, от страната на къщата, бе паркирана една кола. Някъде около сто, сто и двадесет фута по-надолу. До един от онези празни, обрасли парцели.

— Онзи на ъгъла.

— Единствената причина, поради която забелязах колата, бе, че бе изключително голяма, лъскава и чисто нова. Линкълн. Тъмносиня или черна. Ако беше някой мръсен стар пикап, въобще нямаше да му обърна внимание. Та както и да е. Спрях пред къщата ви, паркирах и слязох. Обходих мястото. Видях, че всичко изглежда наред, излязох и заключих отново. Върнах се в колата и потеглих.

— И? — подтикна я Трейси.

— Ами, мислех, че онзи линкълн просто си е паркиран там. Че пътниците са слезли някъде, да разглеждат имотите или нещо такова.

— Да?

— Ами, оказа се, че зад волана има някой. Отдалече не го видях заради затъмнените му прозорци.

— Продължавай!

— Тръгнах към къщи. Дори не се и замислих повече. Но след няколко квартала, около Грейпланд и Бърд, погледнах в огледалото и...

— И линкълнът беше зад теб.

— Е, стори ми се, че е същата кола. Но не бях сигурна. А когато тръгнах по Саутуест туенти севънт авеню, можех да се закълна, че пак я видях. Сега беше три коли зад мен. Започнах много да се изнервям, така че направих няколко остри завоя, при което съвсем ясно щеше да си проличи дали ме следят. Но не ме следяха. Виждаш ли? Както ти казах — нищо.

— И дано да е така! — Но Трейси се разтревожи. — Не ми харесва тази работа. Може би няма да е зле, ако известно време не ходиш да проверяваш къщата.

Марибел се разсмя.

— Я не ставай глупава — присмя се тя.

— Не. Ти не ставай глупава. — Трейси го изрече с напълно сериозен глас. — Наистина го мисля, Марибел. Не вярвам на онези хора. Аз задържам строителните им планове и на тях определено им е писнало.

— Със сигурност. Но мога да се грижа за себе си.

— Моля те! Обещай ми.

— Скъпа, да си забелязвала в мен склонност към самоубийство?

— Не мога да се сетя.

— Ето, виждаш ли... А сега си отдъхни.

Де да беше така лесно.

— О — подсети се Марибел. — Още нещо, преди да затворим. Можеш ли да ми дадеш номер, на който да те открива? За всеки случай.

Сянка пробягна по лицето на Трейси.

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че в момента съм в телефонна кабинка и използвам фонокарта? Или пък че са ме предупредили да не въртя извънградско от телефоните на мадам? Същото важи и за даването на телефонния номер на мадам. И без това не го знам. Но ще ти изпратя по електронната поща номера, ако ми обещаеш, че ще го използваш само в спешен случай. Става ли?

— В комбинация с електронната поща става — отвърна Марибел.

Вниманието на Трейси бе привлечено от движение и стъпки зад гърба ѝ. Тя обърна глава. Една лелка на средна възраст в рокля на цветя крачеше напред-назад, размахваше нетърпеливо фонокартата в ръката си и се чумереше. В мига, в който Трейси погледна към нея, тя целенасочено вдигна ръка и почука по стъклото на часовника с ъгълчето на картата.

Трейси завъртя очи. Още дружелюбни гърци, каза си тя кисело, вече способна да различи местните от туристите по начина им на обличане.

Тя направи жест, че няма да се бави много, в отговор на което жената се навъси още повече. Трейси не ѝ обърна внимание и се загледа отвъд, обгърна с поглед панорамната гледка на калдерата, която скоро се закри от приличната на затвор жълтеникавокафява кула, разположена в съседство до имението на Урания и обградена от стена, скриваща я от любопитни погледи. Зад стената, на фона на пулсиращото синьо небе, ясно се открояваше вятърната мелница със своите подобни на скелети арматури за платна, която за момента Трейси наричаше свой дом. Очите ѝ продължиха да се движат и се спряха на мини маркета отвън. Същото онова място, от което избяга само преди броени минути.

Разбира се! — каза си тя. Как не се сетих по-рано! Кати няма да има нищо против.

Трейси пхна глава обратно в кабинката и развълнувано каза на Марибел:

— Току-що ме озари вдъхновението. Мисля, че знам един номер тук, на който да оставяш съобщения за мен. Утре или вдругиден ще ти го пратя по електронната поща.

Утре, когато стариците навярно щяха да пренесат призрачното си присъствие на друго място.

— И пак ще ти звънна.

— Буено — зарадва се Марибел. — Фантастико! Значи ще се чуем утре или вдругиден?

— Обещавам — каза Трейси. — Чао за сега.

Трейси едва излезе от кабинката и жената с роклята на цветя се втурна покрай нея, приготвила фонокартата.

Трейси не обърна внимание на грубостта. Нещо друго привлече вниманието ѝ — на горния етаж на жълтеникавокафявата кула. Мигновено движение зад решетката на съвсем малък, извит като арка прозорец.

Пак ѝ се стори, че вижда бледо лице, притиснато към стъклените прозорци. Секунди след това то като че ли се разтвори пред очите ѝ като размиваща се снимка. Трудно беше да се каже дали лицето бе истинско. Трейси гледаше към слънцето и навярно всичко бе само оптическа измама.

Тя примигна и вдигна ръка, за да предпази очите си от ослепителната светлина. Лицето, ако такова наистина съществуваше, го нямаше.

[1] Por favor (исп.) моля. — Б.пр. ↑

25.

Письците долитаха от тъмнината, черна и дълбока.

В продължение на няколко минути тя бе напълно неориентирана, рееща се на границата между съня и реалността. Постепенно чернотата загуби своята наситеност и околните предмети се материализираха. Бледа лунна светлина се процеждаше през разположените в шахматен ред квадратни прозорци, издигащи се диагонално към тавана.

Подскачащият ѝ пулс започна да се успокоява, когато се ориентира. Беше посред нощ, а тя лежеше в леглото си в мелницата. Трейси масажира лявата си китка сякаш за да раздвижи кръвта си. Погледна към будилника, който показваше 2:22.

Беше чела някъде, че мрачната старица с косата избираше за посещенията си точно тези ранни часове на утрото и почукваше със сърпа си на вратите на възрастните и недъгавите.

Това в никакъв случай не бяха мисли, след които да сънува сладки сънища.

Но Трейси не беше готова да заспива. Чувстваше се странно неспокойна.

Оя, трезвата Оя, спеше дълбоко. Трейси се намръщи. Нещо определено бе преминало през слоевете на съня ѝ, за да я събуди.

Тогава чу писъците.

Трейси застина, когато пронизителните, смразяващи кръвта виковете разтърсиха нощта. Тръпки я побиха до мозъка на костите. Тези крясъци не принадлежаха към спокойствието и тишината на изпадналата в кома Оя.

След около половин минута писъците спряха, но тръпките продължиха да лаят по тялото на Трейси. Навярно воят се надаваше от създаване от зоологическата градина, макар че никое животно, за което се сещаше, да не бе способно да оформи звук с такава силна ярост, примесена с толкова дълбока и натрапчива болка, предизвикваща състрадание. Ревът със сигурност произлизаше от

някое максимално защитено убежище, а не от това съвършено като на картинка селце.

В последвалата тишина Трейси седна вкочанено неподвижна, напрегнато заслушана за писъците, които очакваше да чуе отново. Беше ѝ невъзможно да се отпусне. Повече от самите писъци я притесняваше фактът, че те звучаха толкова отблизо, сякаш идваха отвън, направо пред мелницата.

Което беше чиста глупост, осъзна тя. Как беше възможно... освен ако по главната улица на Оя не се движеше нещо злокобно, а обитателите, потайни като целулоидна Трансилвания, заковаваха с летви всеки отвор при смрачаване, правеха заклинания против злите сили и отказваха да съобщят на нищо неподозиращите странници какво всъщност не беше наред.

Но тези писъци истински ли бяха? Или ги сънуваше в кошмар? Логическата част от мозъка ѝ вече се опитваше да хвърли сянката на съмнението върху онова, което ушите ѝ бяха доловили, приписвайки тези писъци на свръхактивното ѝ въображение и кошмара, от който трябва да се е събудила.

О, я забрави, нареди си тя. Заспивай. Нищо няма.

Въпреки лошите си предчувствия, тя си наложи да легне. Но дори и в това положение ушите ѝ останаха нащрек, настроени да доловят всеки звук, който не принадлежеше на нощта.

Възможно ли е всъщност все още да спя? — зачуди се тя. Че само съм сънувала, че се събуждам?

Сън в съня...

Тя се начумери в тъмното. Да, напълно възможно. Дори посвоему съвсем правдоподобно. Поне достатъчно, че да се освободи от известна част от напрежението и да започне да се отпуска.

Тъкмо в този момент последваха още шумове.

— Какво е това, по дяволите? — изруга Трейси.

Този път не бяха писъци, а тих, призрачен смях.

Трейси отметна завивките и провеси крака над ръба на леглото. Постоя за миг така, стъпила здраво с крака върху бодливия тъкан анадолски килим. После скочи, грабна бродираната бяла памучна завивка от леглото и я намота около себе си. Въздържа се да светне, за да не би някой да види светлината през прозореца ѝ, и забърза боса по хладната крокалия навън към фойето.

На входа спря и притисна ухо до цепката между касата на вратата и самата врата. Затаи дъх и се заслуша внимателно.

В началото чуваше само тишината. А после, от известно разстояние, но недалеч, се понесе гукане, подобно звуците на щастливо бебе, разнообразявани от време на време от кискания като на хлапачка. Възможно най-тихо Трейси бавно отключи резето. Разнесе се остро щракване, което прозвуча изключително силно в собствените ѝ уши, но най-вероятно недоловимо от разстояние пет фута. После внимателно затърси пипнешком дръжката на вратата и я натисна. Затаи дъх и откряна един инч.

Пантите, които определено имаха нужда от смазване, запротестираха скърцащо. Защо никой не забелязваше тези неща през деня? Но нощният въздух бе приятен и освежаващо хладен. И тих. Гуканията и кисканията, подобно на писъците преди това, бяха спрели.

Трейси откряна вратата още няколко инча, достатъчно, за да подаде глава и да се послуша. Погледна първо наляво, после надясно, а накрая и надолу.

Нямаше нищо нередно. Звездите блестяха с все сила, украсили небето като с пайети. Луната приличаше на бял ятаган, насочен весело под ъгъл, и излъчваше бледа, но достатъчна светлина. Кубовидните бели сгради на Оя присвяткваха призрачно бледи по върховете на скалите.

Трейси отвори вратата достатъчно широко, за да се промъкне. Сърцето ѝ се мяташе в гърдите, подтиквайки я да се върне, но тя не му обърна внимание. Погледна дали влачещите се зад нея краища на завивката не са на прага и тихо затвори вратата зад себе си.

Щрак!

Нещо в окончателността на този звук я стресна. Тя се хвърли към дървените табли на вратата, но беше късно. Звукът бе от падането на резето.

Трейси едва се сдържа да не изстене на глас и напъна дръжката на вратата. Естествено, бе забравила да освободи механизма за автоматично заключване. Нито пък се беше сетила да си вземе картата ключ.

Беше се заключила отвън.

Хубава работа, Съливан, сгълча се тя. Каква каша си забърка. Да видим сега как ще се измъкнеш.

След като си дръпна едно конско наум, Трейси се успокои достатъчно и започна да обмисля възможностите си. Имаше и други пътища за влизане — може би не в мелницата, но поне в кабинета ѝ. Например тесните, издълбани в твърдата скала стъпала, по които я бе повела госпожа Стефану през първия ден. Те започваха от хола, в задната част на най-ниското ниво.

Да. Ако прекараше остатъка от нощта в кабинета, тогава какво? Винаги можеше да каже, че е работила до късно и е заспала на бюрото. Ако някой въобще го поставеше под въпрос. А когато сутринта Илики отключеше мелницата, за да оправи леглото и да изчисти банята, Трейси щеше да се вмъкне...

Този вариант изглеждаше наистина приемлив. И беше толкова правдоподобен, че никой нямаше и да се замисли.

Забележително как такова просто решение на проблема може да успокои нервите. Вместо да се чувства като дебнещ шпионин, Трейси на мига усети прилив на нови сили.

След като измисли как да влезе вътре, притесняваше я единствено това, как ще преодолее стръмните външни стъпала, без да се спъне и пребие. Трейси се отдалечи от вратата и внимателно тръгна напред, когато поредният звук я закова на място.

Сатанинският смях — кудкудякащ, съскащ и утихващ — като че ли се спусна по въздуха отвисоко, тласкан от черни, жилави крила. Трейси инстинктивно погледна нагоре, за да открие източника му.

Точно в този момент силна светлина се прокрадна в една от разположените на горния етаж стаи на съседната кула, приличаща на затвор. Прозорецът, който очевидно се отваряше навътре, бе разтворен в нощта, а пердетата дръпнати настрана. Трейси се съсредоточи върху черната сянка, която танцуваше с лудостта на дервиш нагоре-надолу по стената.

Цялата трепереща, Трейси се загърна плътно със завивката, но нищо не можеше да прогони хладните тръпки, пълзящи по тялото ѝ. Те не се дължаха на понижение в температурата, а се пораждаха от лудостта, която се носеше от онази стая на последния етаж. Несъзнателно ръката ѝ се плъзна под завивката и притисна висящия на шията ѝ амулет. Беше закачила дара на старицата на ланчето, оставено от Прометей.

В този час и в тази странна обстановка, при събитията, на които беше свидетел, Трейси намираще за съвсем уместно носенето на заклинание срещу злите сили.

От прозореца се усилваше и утихваше приглушено кудкудякане, а фигурата танцуваше в бесни кръгове, изложена на показ в центъра на стаята — Цък! — застина и остана неподвижна. Ръцете ѝ бяха протегнати напред, а странната форма, която бе приела, се дължеше на гъвкавостта на чаршафа, с който се бе загърнала от глава до пети, стиснала краищата му в напрегнатите си юмруци. Този най-прост и единствен реквизит се преплиташе с човешкото тяло и извайваше тревожна скулптура.

Сетне, като че ли чу някаква бавна музика, доловима само за нея, скулптурата се раздвижи. Това не бяха движенията на лудия дервиш. По-скоро бавни стъпки, агонизиращи конвулсии на зловец танц.

Драматичните, бавни разтягания на тъканта в тази посока, после в онази, разкриваха много повече една измъчена, безумна душа, отколкото всички предишни неистови кръгове и вихри. Подтиквана от любопитство и благоговение, Трейси се намери по-близо до стената, разделяща двата имота. Камъните и цимента под босите ѝ крака бяха студени и грапави. Въпреки че не свалеше очи от прозореца, за да гледа къде стъпва, Трейси се придвижваше учудващо стабилно и без да се препъва.

Когато достигна място, откъдето най-добре можеше да наблюдава чудноватото представление, тя се спря като хипнотизирана. Наклони глава, загледана нагоре, трескаво възбудена от разнообразните емоции, които предизвикваха тези отвлечени чупки. Като че ли не съществуваха граници за изразителната им сила. Трейси усещаше ритъм и логика, задвижваща движенията, и определена стъпка, която те следваха. Мелодия в съзнанието? Емоция? Или може би начин за прогонване на личните демони.

Призрачното среднощно представление бе едновременно отблъскващо и натрапчиво красиво. А Трейси го наблюдаваше като омагьосана. Чувстваше, че върши нещо нередно, но не бе в състояние да откъсне поглед.

По средата на това разтегляне на тъканта фигурата рязко замря. И остана неподвижна.

Сетне бавно и на степени, милиметър по милиметър, се разкри забулено в сенки лице. Толкова, колкото едно око да надзърне иззад опънатия и разтворен чаршаф.

Трейси усети, че това око я търсеше, можеше да се закълне, че в действителност почувства мига на неговата среща с нейните.

Резултатът бе като електрически шок.

Последвалите събития се случиха с такава бърза последователност, че след това Трейси си ги спомняше неясно. Опънатите ръце захвърлиха чаршафа настрани, при което се разкри силуетът на горната част на фигурата. Мъжка или женска трудно бе да се различи — толкова злобен бе изразът за онази частица от секундата, през която бе обляна в светлина и толкова бързо се втурна към решетките на прозореца, където се превърна в сянка на фона на заслепяващата светлина отзад.

Трейси инстинктивно се сви назад, сякаш се опасяваше, че магическата фигура бе способна да събере свръхчовешка сила, да изтръгне решетките и да полети право към нея като някой кръвожаден прилеп Дракула.

Силуетът се впи в решетките и зави яростно.

— Как смееш? Значи вече наемат шпиони!

Гласът бе женски, но трудно можеше да се различи като такъв през съсканията, виенето и плюенето. Ръцете ѝ, бледи и подобни на птичи нокти на лунната светлина, се вкопчиха във фигурите от ковано желязо.

Трейси бе така изумена от бързината и пламенността на тази словесна атака, че изминаха няколко мига, преди да осъзнае, че зловещите крясъци на жената бяха на английски. Не само на английски, но на английски с американски акцент, със съвсем лек южняшки оттенък.

Но сега нямаше време да го асимилира. Засвяткаха крушки и осветиха прозорци и входи на двете долни тераси.

Трейси се сви, сякаш чу алармени сирени. Време е да се изпарявам, реши тя. Мястото ѝ бе прекалено видимо. Твърде лесно можеха да я забележат отдолу.

Междувременно бесът продължаваше да нарежда гръмки фрази от съседния прозорец.

— Знаете, че не можете да ме държите заключена завинаги!

Последва кискане като на вещица, а в гласа на лудостта се долавяха триумфални нотки.

От долната тераса, долетя шепот на сприхав разговор — единият глас съскаше, другият скърцаше като шкурка. Трейси долови обвинителна интонация, последвана от контраобвинение. Поради някаква причина — най-вероятно да не привличат внимание — светлините на стълбите и пътеките не бяха запалени. Но два тънки, движещи се светлинни лъча, подобно на лазерни мечове от Междузвездни войни, изписваха треперещи кръгове по земята. Фенери.

Фенери, които бяха в изобилие поради потенциалните спирания на тока, както бе отбелязала госпожа Стефану.

Внезапно трети, по-остър глас се присъедини към свадата долу и нареди нещо. Урания.

Свадливият шепот рязко спря и последва оживена дейност. Издължена сянка попадна пред взора на Трейси, бързо нарасна и се простря дълга и тънка, а накрая се раздели. Двама души, всеки от тях насочил затъмнен фенер към земята, се движеха бързо, но по различни маршрути, към една и съща цел: тежката дървена врата в стената, разделяща имота на Урания и онзи, на когото принадлежеше съседната кула.

Същата онази врата, осъзна Трейси болезнено, която се намираще на не повече от десет фута от нейното местоположение.

В следващия миг Трейси разпозна характерното отривисто тракане на токчета. Би ги разпознала навсякъде.

Госпожа Стефану.

Заедно с непогрешимата походка, насочена диагонално към Трейси, една друга сянка подобно черна течност, изкачваща се нагоре, се надигаше по стъпалата. Единствено ниската варосана стена до стъпалата скриваше Трейси, но само след няколко минути госпожа Стефану щеше да се появи.

Дявол да го вземе!

Трейси се огледа отчаяно. Неизбежно щяха да я открият. Нямаше време дори да опита да се затича към най-близкия сенчест ъгъл. Безсмислено е, каза си тя.

Но тя не бе единствената, която слухтеше наоколо. В следващия момент една ръка се протегна от нищото и я сграбчи за глезена.

Естествената реакция на Трейси бе да изпищи. Тя отвори широко уста, но гласните ѝ струни отказаха да издадат нещо повече от слабо цвърчене.

— Шшшт!

Съскащият звук бе толкова тих, че ѝ се стори като плод на въображението ѝ. Сетне ръката се опита да разтърси здраво глезена ѝ, но краката ѝ стояха неподвижно.

— Госпожице!

Този път Трейси знаеше, че въображението ѝ не бе замесено. Какъв дявол е това?

С върховно усилие тя си наложи да извърне поглед от светлия лъч на госпожа Стефану, плъзгащ се като змия нагоре по стълбите към нея. Погледна през рамо към крака си и различи бледа призрачна ръка, протягаща се от тясна дупка в ниската каменна стена в страни от нея. Тънка, къса, бледа ръка.

Прометей?

— Госпожице!

Едва доловимият шепот — наистина бе неговият и тя остави ръката да я издърпа настойчиво встрани пред тясната дупка. С малко късмет можеше и да успее да се промуши.

Да, но какво имаше зад нея? Какво я очакваше? Тясна издатина? Склон? Със сигурност нямаше да е вертикален отвес. Макар и луда глава, Прометей никога нямаше да я постави в застрашаваща живота ситуация. Дали?

Твърде късно Трейси съжали, че не е използвала часовете през деня да се запознае с точното местоположение на цялото имение. Но не изпитваше нуждата да си завира носа във всяко ъгълче и пролука.

Лъчът от фенера затрептя напред-назад на не повече от два фута от нея. Тя се сви. При следващия замах със сигурност щеше да попадне в кръга на светлината все едно е на сцена.

Фенерът рязко се извъртя в противоположната посока. В кръглия му лъч попадна набита тъмна фигура, която вече бе достигнала до тежката дървена врата, разделяща имотите. Въпреки, че бе обърната с гръб, Трейси го разпозна по осанката.

Ставрос.

Госпожа Стефану грубо избълва нещо на гръцки, а той смотолевни някакъв отговор. Последва дрънчене на голям обръч

старомодни ключове.

Странно, каза си тя. За тази врата няма високо технологични пропуски, подобни на кредитна карта.

Ставрос зарови из ключовете, при което госпожа Стефану не губи нито миг повече. Решена да се присъедини към него, тя отново размаха фенера и пое по пътеката, а тракащите ѝ токчета като че ли отброяваха оставащите мигове живот преди екзекуция.

Трейси осъзна безразсъдството си. Беше се забавила заради развиващата се драма, която проследи с любопитство, вместо да се възползва от възможността да се отдръпне.

Трябва да се скрия. Сега.

Тя прилепи ръце о дебелия плоска повърхност от двете страни на тясната дупка и се опита да се промъкне странично, опипвайки пътя с голите си крака. Груба мазилка одраска бедрата ѝ. Беше тясно, но възможно.

Не, невъзможно. Тесният процепа стана още по-тесен и тя не можеше да помръдне.

Стената я държеше като заложник.

Дявол да го вземе! Сълзи на безсилие всеки миг щяха да запарят в очите ѝ. Дупката бе прекалено малка. Тя се заклеци.

О, не, не съм! — каза си тя мрачно. Стисна зъби срещу болката и се насили да мине, при което одра бедрата си.

И тъкмо навреме.

Само секунда по-късно миниатюрният лъч освети мястото, където малко преди това стоеше Трейси. Отклони се надясно. След това се наклони наляво към нея.

Без да се колебае Трейси приклепна и наведе глава възможно най-ниско.

Над нея светлинният лъч срещна празния въздух, а в разсеяната светлина Трейси забеляза сгушеният до нея Прометей със Зевс в ръце, който ѝ се усмихваше широко. Тя му благодари с усмивка и леко се размърда, за да се намести по-удобно.

Голяма грешка. Твърде късно усети как кокалчетата на пръстите на краката ѝ бутнаха няколко нестабилни камъчета.

Не!

Тя затаи дъх, заповядвайки на камъните да спрат, но издатината, на която се бяха спотаили с Прометей, продължаваше стръмно надолу.

И камъчетата се търкулнаха леко, достигнаха ръба и полетяха във въздуха.

За миг настъпи пълна тишина. За Трейси времето като че ли бе спряло подобно на дъха ѝ. Камъните заваляха върху стърчащия покрив отдолу и се разпръскваха с шумно трополене.

Трейси се сви като от физическа болка.

Гласът на Урания се извиси отдолу.

— Какво, по дяволите, беше това?

Стъпките на госпожа Стефану заглъхнаха. Фенерът ѝ претърси старателно участъка от стената зад себе си, откъдето смяташе, че произлиза звука. Лъчът претърси отгоре, отстрани.

Дотук нищо...

Трейси се отдръпна от дупката преди светлината да я открие и да проникне вътре, разсейвайки се накрая в тъмната безкрайност. Тя погледна въпросително към Прометей, поставил пръст пред устните си, който ѝ правеше знаци да се успокои. Той беззвучно целуна Зевс по главата и го смушка нежно, но настойчиво.

Зевс грациозно подскочи и застана на стената, преви гръб като подкова и вдигна високо опашка. Очите му отразяваха със зеленикав блясък светлината на фенера, злокобен ефект, подсилващ се от ивицата бяла козина на лицето му.

Котаракът се втренчи в госпожа Стефану.

Госпожа Стефану на свой ред се втренчи в него и присви очи.

— Тази котка! — изсъска тя.

Госпожа Стефану изруга, замахна високо с фенера, изписа дъга и го стовари с намерение да цапардоса котарака, но той се оказа далеч по-хитър за нея. Зевс ловко избегна удара, подскочи на пътеката и хукна в посока към мелницата.

Госпожа Стефану размаха ядно юмрук след Зевс, спрял няколко ярда по-нагоре, загледан в нея, сякаш ѝ се присмиваше.

— Един от тези дни — закле се тя — ще я убия!

— О, за бога! — извика строго Урания отдолу по нощница, която изглеждаше като безреден вихър от копринени облачета. — Не му е сега времето да се занимаваш с котки!

И наистина не беше. Мистериозната жена в кулата очевидно бе видяла как Зевс надхитри госпожа Стефану и се заливаше от смях.

Трейси внимателно надникна нагоре и видя, че на прозореца на кулата жената бе обвила с ръце украсените решетки от ковано желязо и притискаше лице в тях.

— Мислиш, ме можеш да ме хванеш, така ли? — изсумтя тя присмехулно. — Струва ми се, че не можеш да хванеш дори една котка!

Друга вълна лудешки смях се запровира през нощта.

— Опитвайте се да ме държите в тайна! Добре! Имам новини за вас! Трябва да се стараете повече! Ъ-хъ! Очите гледат! Ушите слушат!

— Млъквай! — просъска Урания. Тя бе застинала с притиснати към тялото ръце и длани, свити в разтреперани юмруци.

— Няма ли някой да я накара да млъкне! — При което Урания се прибра с бърза крачка. Затръшване на врата отрази като ехо чувствата ѝ.

Госпожа Стефану настигна Ставрос, освети с фенера ключалката и премина през вратата в мига, в който я отключиха. Той я следваше по петите. Вратата се затръшна и те я заключиха отвътре.

Трейси и Прометей изчакваха безмълвно. Натрапчивото бяло лице вече не се виждаше в кулата. Съвсем скоро Трейси забеляза гигантска сянка да надвисва по стените на стаята зад решетките. Газени лампи ли използват! — зачуди се тя. Или сенките са просто резултат от фенерчетата?

Каквато и да бе причината, хладни тръпки пробягнаха по гръбнака ѝ, когато със сигурност различи сянката на спринцовка — с гигантски очертания, отразена на стената.

Последва тишина, после госпожа Стефану и Ставрос изникнаха от дървената порта, заключиха я и се върнаха в стаите си. Едва тогава Прометей я смушка.

— Вече можем да тръгваме — прошепна той.

— Заключена съм отвън — отвърна тихо Трейси в отговор. — Оставих картата си вътре и вратата се заключи зад мен.

— Аз мога да вляза — каза Прометей.

— Но как? — попита Трейси.

Той сви рамене и се усмихна.

— Имам си начини. Чакай тук. Ще отворя и ще дойда да те взема.

— Добре — прошепна тя.

Прометей се забави само няколко минути.

— Вече е отворено — съобщи той.

— Благодаря ти, Прометей — каза тя. — Много ти благодаря.

— Няма за какво.

— Прометей... знаеш ли кой живее в онази кула? — попита
Трейси, преди да се върне в мелницата.

Той погледна надолу към краката си и сви рамене.

— Чувал ли си тези писъци? — настоя тя.

Прометей се престори, че не я чува.

Е, добре де, каза си тя. Определено много му се натрупа за една
нощ. Но през целия път към мелницата Трейси се чудеше защо
момчето предпочете да мълчи за кулата.

26.

Трейси изучаваше крушението в кабинета си с очите на външен човек, сякаш никога преди не беше виждала това място. Обикновено почистваше всеки ден след приключване на работа, но през последните няколко дни ѝ се насъбра прекалено много, за да се замисли за това как изглежда офисът ѝ. Отдавна бе забравена нощта, когато за първи път чу писъците и последвалата драма във връзка със съседната кула.

Всеки час Трейси прекарваше в опити да скалъпи нещо смислено от ръкописа на Урания, а работата се усложняваше още повече поради факта, че трябваше да се занимава и със самата звезда. Непрекъснато ѝ се налагаше да гъделичка егото на Урания, а в същото време внимателно, но твърдо да отстоява определени промени и да обяснява защо са необходими.

За своя изненада Трейси много бързо откри, че застаряващата актриса, легендарната звезда и красавица, освен всичко, бе несигурна като малко дете и се нуждаеше неимоверно много от утвърждаване, внимание и любов. Егото ѝ, меко казано крехко, се преплиташе и в ръкописа, така че когато трябваше да накара Урания да разбере важността на промените ѝ, Трейси пипаше с ръкавици — въплъщение на самия такт и дипломатичност.

Трейси преработваше страници и ги предаваше на Урания да ги прегледа, а тя ги връщаше с изписани с флумастер бележки, надраскани навсякъде с детинския ѝ почерк.

— Трябва да си личи моят глас, скъпа — казваше тя на Трейси.

Или:

— Никога не бих използвала тази дума. Прекалено е... вулгарна.

Същото важеше за промените в сюжета и идеите.

— Не, не, скъпа — казваше Урания. — Не разбираш ли? Това не съм аз.

Преработките на Трейси се преработваха, след това се преработваха отново и отново. Възможностите на Урания да хвърля

във въздуха усилията ѝ като че ли бяха безгранични. Съвсем скоро Трейси разбра, че най-лошият враг на проекта бе егото на звездата Урания.

Непрекъснатите прекъсвания и каламбури от страна на звездата поглъщаха огромни количества време. Време, с което не разполагаха. Трейси продължаваше напред въпреки Урания, твърдо решена да завърши проекта.

Тя подреди планините от листи, отрупали бюрото ѝ, сортира страниците, които непрекъснато избутваше през последните няколко дена, и се захвана да изтрие праха от компютъра и бюрото — нещо, което не позволяваше на Илики. Слава на бога за този отдих, размишляваше тя, докато почистваше прашния екран на компютъра.

Предния ден Урания бе влязла тържествено в офиса, заставайки зад гърба ѝ с цигара в ръка.

— Трейси — каза тя, издишайки облаче дим към тавана. — Налага се да отсъствам няколко дни. Обществени ангажименти, нали разбираш. Знам, че ще ти е трудно да напредваш без помощта ми, но виж какво можеш да направиш, дори и да е съвсем малко. Като се върна, ще наваксаме.

Трейси приключи с чистенето и подреждането, взе няколко диска, които се канеше да надпише и в този момент чу чукане на вратата.

— Хей, можеш ли да ми отделиш минутка? — попита Марк.

— За теб винаги мога да отделя минутка — отвърна тя усмихнато. Седна и вдигна поглед към него. — Какво има?

— Искях да те попитам дали тази вечер искаш да вечеряме заедно? Само двамата.

— Чудесно — отговори Трейси. Идеята ѝ се стори повече от вълнуваща, но внимаваше да не прозвучи прекалено развълнувана. Не искаше Марк да си помисли, че си има работа с някоя нетърпелива хлапачка. — Тук или навън?

— Навън, естествено — засмя се Марк. — Но съвсем небрежно. Какво ще кажеш?

— Добре. Точно каквото ми заръча лекарят след дългия затвор тук с Урания.

— Е, тя отлетя на метлата си — каза Марк.

— Ах, ти, лошо момче — разсмя се безпомощно Трейси.

— Така че трябва да се възползваме от отсъствието ѝ — продължи той. — Да се позабавляваме малко.

— Къде отиде? — попита Трейси.

— В Хонконг. Поемат ѝ разноските и ѝ дават един хубав голям чек, за да открие нов търговски център.

— Търговски център?

Марк кимна.

— Никога не ѝ достигат парите, така че приема каквото ѝ да е, където и да е.

— Сигурно е малко... унижително... за нея.

— Урания лесно се справя с това.

Трейси се натъжи от новината и усети цялата тежест на собствената си работа по ръкописа. Урания се нуждае от парите повече, отколкото предполагаш. Нуждае се и от работа. Нямахше нужда да ѝ обясняват, че трудно се намираха предложения за една застаряваща актриса. Сигурно се чувства ужасно. Да поддържа този имидж без финансовата сигурност, с която да го подкрепи.

— Когато става въпрос за работа, на всички ни се налага да вършим неща, които бихме предпочели да не вършим — продължи той. — Сега нямаше да съм тук, ако не бях обещал на Урания да я изчакам да се върне, преди да тръгна за Щатите. Моята работа в това време се натрупва.

— Не разбирам — каза Трейси. — Защо ти е толкова важно да си тук в нейно отсъствие?

— За да хвърлям по едно око на нещата — усмихна се той.

— Искаш да кажеш на мен? — Трейси също се усмихна.

Марк кимна.

— Трябва да съм сигурен, че този ръкопис ще бъде завършен, нали така?

— Тя не ми вярва, нали?

— Струва ми се, че точно сега я е обхванала някаква параноя — отвърна Марк. — Ангажименти, като откриването на търговски центрове винаги ѝ напомнят, че банковата ѝ сметка непрекъснато трябва да се захранва. Както и да е, аз ти вярвам, а освен това можем да се позабавляваме, докато я няма.

— Ами твоята работа? — попита Трейси.

— Ами... — подхвана Марк колебливо. — Наистина трябва да се върна в Щатите, но... е, мислех си, че след като си тук сам-самичка, няма да е зле да поговорим за работата ти и да те опозная по-добре. Нали и ти си ми клиент. — Марк я погледна и се усмихна закачливо.

— Разбирам — каза Трейси. И си мислеше, че разбира. Марк наистина проявяваше към нея същия интерес, какъвто и тя към него.

— Освен това много от работата си мога да я върша по електронната поща, факса и телефона. Кое то ми напомня, че веднага трябва да пусна няколко писма. Ако започна сега, може и да приключа за вечеря. Имам доста работа.

— Тогава да не те задържам. Аз пък ще си почина малко и ще се поразходя из града.

— Хубаво. Значи ще се срещнем тук около осем?

— Добре.

— Ще се видим по-късно. — Излезе от офиса.

Трейси се загледа след него. Охо, каза си тя. Не зная в какво се забърквам, но ужасно ми харесва.

Трейси се зае да надписва дисковете и да ги прибира в чекмеджето. После излезе от офиса и тръгна да търси Мария Стефану, която намери в кухнята. В ръката си тя държеше огромен старомоден ключ, прикрепен към халка. Когато видя Трейси да влиза през вратата на кухнята, госпожа Стефану се опита да скрие ключа, но усилията ѝ бяха напразни. Ключът бе твърде голям. Тя извърна очи и окачи ключа на една кука в стената, където висяха още няколко ключа на подобни куки.

Трейси не обърна внимание на необяснимото ѝ поведение и поиска фотоапарата си.

— Днес ще излизам — съобщи тя на Мария Стефану, — и искам да направя няколко снимки.

Жената навири брадичка.

— Мадам Викърс разрешила ли ви е да почивате днес? — попита тя високомерно.

— Това е между мен и мадам — изрепчи се Трейси в отговор.

Мария Стефану погледна изненадано, но бързо възвърна обичайното си мрачно спокойствие.

— Изчакайте на терасата — припя тя.

Трейси излезе в жегата навън и се подслони под сянката, която хвърляше стената между вилата и съседното имение. Седна на рядко използвания стол до малката масичка, върху която остави дамската си чанта и картата ключ. Точно зад нея в стената имаше малък отвор с решетки, който Трейси бе виждала само от разстояние. Тя се обърна да го разгледа внимателно. Макар висок около фут и също толкова широк, Трейси не видя нищо от гъстите пълзящи растения на отсрещния край на стената, които скриваха всичко под себе си.

Тя затвори очи срещу ослепителното отражение на слънцето в басейна и се наслади на появяващия освежаващ бриз с чувство на облекчение, че е далеч от изнурителната концентрация, която изискваше работата в офиса. Трейси се отпусна на стола и протегна ръка, давайки възможност на тялото си да отпочине. Не бе сигурна дали задряма, или не, нито колко време измина, но се сепна и отвори очи.

Мария Стефану стоеше до нея, безмълвна и заплашителна, стиснала в ръка фотоапарата на Трейси.

Трейси се протегна и взе фотоапарата.

— Благодаря — каза.

— Не забравяйте пейджъра си — припомни ѝ жената, след което се обърна и закрачи с маршова стъпка към къщата.

— Приятен ден и на вас — промърмори Трейси към отдалечаващия се гръб на Мария Стефану.

Трейси стана и се протегна, взе чантата си и напъха фотоапарата. Сложи очилата си и понечи да тръгне.

— Пст! Госпожице! — дочу тя съскане някъде отблизо.

Прометей, реши тя. Но къде ли е?

Огледа се, но не го видя.

— Тук съм, госпожице.

Гласът идваше някъде откъм басейна, покрай дългата страна, граничеща с ръба на скалата. Трейси заобиколи близкия край на басейна и се насочи към скалата. Огледа се, но отново не видя никого.

— Тук — прошепна Прометей.

Трейси погледна надолу и го видя току над ръба, превит между големите камъни, а в ръцете си стискаше Зевс.

— Какво правиш? — попита го тя и се огледа да не би някой от вилата да го забележи. Дворът беше пуст, но самата мисъл я обезпокои.

— Ела тук — подкани я Прометей, сякаш прочете мислите ѝ. — Много е лесно, особено като си с гуменки.

Трейси се поколеба за миг, после прекрачи през терасата и стъпи долу на голям камък. Продължи да слиза от камък на камък като съжaliaваше, че не е оставила чантата си в стаята. За разлика от очакванията ѝ, височината не я притесняваше, тъй като, стъпила веднъж на оголените скали, теренът не беше така отвесен, както изглеждаше отгоре. Тя стигна до Прометей и погали Зевс.

— А сега ми кажи какво, за бога, правиш тук?

— Знам всичко за пещерите в скалите — отвърна Прометей. — Как да се придвижваш в тях. Искаш ли да ти покажа?

— Обиколка с екскурзовод в пещерите — каза Трейси. — Чудесно. — А после се усмихна неуверено. — Поне смятам, че ще е чудесно. — Не беше сигурна, че идеята да влезе под земята ѝ допадна особено.

— Ще ти хареса — опита се да я склони Прометей. — Хайде. Нека да ти покажа. Под цялото имеие има проходи.

— Нима? — изненада се Трейси.

Момчето кимна.

— Как, мислиш, успявам да се появя почти навсякъде, където си пожелаея?

— Разбирам.

— Пещерите водят дори и до съседната кула — заяви Прометей.

Трейси го изгледа с възобновен интерес и се усмихна загадъчно.

— Е... защо не? — отстъпи тя.

— Хайде — подкани я Прометей. — Следвай ме. Входът е само на няколко метра от тук.

— Какво е това, Про? — попита тя и посочи дървена отломка в земята, прилична на голям кръгъл капак. Изглеждаше много древен, сякаш се намираще там от векове.

— Това е стара цистерна — отговори той и я погледна. — Толкова е дълбока, че никой не знае докъде всъщност стига.

Прометей пусна котарака и той закрачи пред тях, сякаш знаеше къде отиват.

— Входът за пещерата е точно тук. — Прометей посочи към избуяла каскада от светлорозови бугенвиллии.

Трейси погледна към мястото, което сочеше, на няколко фута от цистерната, но не видя нищо, освен скупчените бугенвиллии и камъни.

— Къде? — попита тя. — Нищо не мога да видя.

— Никой не може — засмя се Прометей. — Може би тъкмо за това са засадили пълзящите растения. Татко казва, че преди време хората лагерували в пещерите, понякога през цялото лято. Така че ги запечатали или се опитали да ги скрият.

— Искаш да кажеш, че са живеели в тях? — попита Трейси невярващо.

— Разбира се — кимна той. — Предимно хипита, както казва татко. — Прометей стигна до бугенвилиите, протегна ръка към избуялите растения и ги отдръпна настрана. — Виждаш ли?

Трейси се огледа, но не видя нищо, освен скали. Покатери се по камъните да погледне по-отблизо. И зад туфите с цветя наистина видя отвор, който обаче бе широк толкова, че едва да пропълзиш през него.

— Ох, Про — поколеба се тя. — Не зная. Тази дупка ми се струва само за малки момчета, а не за големи момичета като мен.

— А, лесна работа — каза той и се покатери по-близо. — Ако дойдеш да погледнеш, ще видиш. Хващаш се тук — посочи той към една оголена скала — и скачаш вътре. Ела! — повика я с ръка. — Ще видиш.

Трейси се изкачи до Прометей и се увери, че момчето говореше истината. От този ъгъл отворът изглеждаше много по-голям, достатъчно широк, че лесно да се промуши.

— Ами на връщане? — обърна се тя към Прометей. — От това, което виждам, ми се струва, че е доста стръмно.

— Не — поклати глава Прометей. — Има натрупани камъни, по които се излиза от тунела.

— А как ще виждаме? — попита Трейси.

Прометей се усмихна и отдръпна още една туфа бугенвиллии. Попипа с ръка зад един камък и издърпа голям прожектор, мушна отново ръка и извади още един. Бяха големи и квадратни, от онези, хвърлящи голям лъч.

— Подготвил съм се — каза той и ги вдигна. — Един за теб и един за мен. Само че аз ще нося и двата, докато влезем.

— Сега разбирам. Е, щом казваш...

— Ако искаш, мога да скрия чантата ти тук.

— Става — каза Трейси и смъкна от рамото си тази пречка. — Сигурен ли си, че всичко ще е наред с нея?

— Никой, освен мен не идва тук — кимна той.

Трейси му подаде чантата, а Прометей я скри в скалите.

— Готова ли си? — попита той.

— Напълно — отвърна Трейси.

— Тогава ме следвай. Като вляза, ще ти светя с прожектора. Гледай как влизам и прави същото.

Прометей хвана прожекторите в една ръка, приближи се бързо към дупката и промуши крака. Преди Трейси да разбере какво става, Прометей изчезна долу. Няколко камъчета се търколиха след него и вдигнаха облаче прах, а после Трейси чу гласа му.

— Трейс — извика той, а гласът му идваше отдалеч. — Провеси крака в дупката, след това се залюлей надолу. Не се страхувай, ще ти светя.

Трейси се нагласи по същия начин, както и Прометей преди това, и промуши крака в дупката. Наведе глава, погледна надолу и видя светлия лъч. Той осветяваше купчина ронливи камъни и прашни скални издатини, които оформяха нещо като плавен наклон нагоре към отвора, на който седеше. Е, каза си тя, поне не е отвесно надолу.

— Наведи се малко — извика ѝ Прометей — и се опитай да слезеш, все едно пълзиш.

Трейси пое дъх и отпусна крака надолу. Едва не се прекатури, но успя да запази равновесие и заби петите на гуменките в ронещите се камъни и отломки.

— Ух! — извика тя. — Дотук добре. — Наведе се и запълзя надолу изключително бавно, докато стигна пода на пещерата. Когато най-сетне под краката ѝ изскърца стабилна почва, тя се изправи.

— Страхотно! — извика Прометей ликуващо. — Справи се почти перфектно. Ето прожектора.

— Благодаря ти, Про — каза Трейси и пое фенера. Бавно описа дъга и видя, че подът на пещерата бе осеян с най-различни остатъци: стара маратонка, вестник, картонени чаши, бутилки сода, кутийки от презервативи и други подобни. Стените и представляваха грапави камъни — сиви, на места черни, червеникави и бежови. Таванът бе нисък, но спокойно можеше да стои изправена.

— Какво ще кажеш? — попита Прометей. — Не е ли чудесно?

— Ами... направо е прекрасно — отвърна Трейси. Въздухът, естествено, бе по-хладен, отколкото навън, но беше застоял и влажен.

— Хайде, следвай ме, тръгваме по този път — обърна се Прометей и се отправи напред по единствения възможен път засега.

Тя го последва с любопитство, примесено с ужас. Макар Прометей да знаеше какво прави, на Трейси не ѝ харесваше това тясно място с влажния си въздух и си представяше какви ли не животни, обитаващи тези пещери.

И като потвърждение на страховете ѝ, Трейси чу леко трополене на крачета по камъните. О, божичко, каза си тя и неволно потръпна, мишка или нещо такова.

— Про! — провикна се тя. — Про, не съм сигурна. Имаше мишка или нещо такова. Про?

— Трейс, ела тук — развълнувано извика той в отговор. — Трябва да видиш това.

Трейси насочи напред прожектора си и го видя, всъщност само крака му, право пред себе си, тъкмо преди да завие. Пое от клисавия въздух и бавно продължи, като размахваше прожектора напред-назад с надеждата да забележи евентуални препятствия на пътя си. Когато почти настигна Прометей, лицето и косата ѝ внезапно се преплетоха в нещо.

— Про! — извика тя. — О, божичко, измъкни ме от това! — Тя вдигна свободната си ръка пред лицето и започна да разсича лепкавите нишки, като в същото време мятеше глава наляво и надясно в опити да се освободи.

— Всичко е наред — увери я Прометей. — Просто безобидна паяжина.

— О, божичко! — повтори Трейси. — Толкова е гадно. Може би... може би няма да е зле да се връщам.

— Виж първо това. Хей там, няма да отнеме повече от минута — посочи той към място на около пет фута пред тях.

— Добре — съгласи се Трейси, — но аз съм само дотам. Не мисля, че съм родена пещернячка като тебе.

— Ето. Ела да видиш.

Тя пристъпи до него и насочи прожектора натам, накъдето светеше и Прометей. Видя малка заоблена ниша в стената на пещерата,

която водеше от пода към, към какво? Светна нагоре и видя нещо като дървен таван. Какво ли пък е това? — учуди се тя.

Прометей се обърна и я погледна с усмивка на лицето.

— Видя ли? Нали ти казах?

— Какво да видя?

— Това е капандурата към кулата до мелницата — поясни Прометей. — Вероятно преди е имало стълба надолу, но отдавна вече я няма.

Трейси отново вдигна поглед и бавно прокара лъча от прожектора по целия таван. Приличаше на дървена капандура, да, но сякаш от години не бе отваряна.

— Но за какво им е? — попита тя.

— Татко казва — сви рамене Прометей, — че островитяните навярно са ги ползвали, за да бягат от нашествениците. Турците, венецианците и кой знае още какви. Може да са ги използвали и за да се промъкват от къща в къща. Например любовниците.

Трейси едва не избухна в смях. Такива разсъждения върху порядките в живота, произнесени от устата на десетгодишно момче.

— Значи има и други?

— О, да. Галериите водят до много такива. Сигурна ли си, че не искаш да разглеждаш още?

— Не ми се иска да те разочаровам, но мисля, че за днес ми стига.

— Няма нищо — усмихна се широко Прометей. — Не ме разочароваш. Ти си единственият човек, освен татко, който е бил с мен тук долу. Добре. Нека да мина отпред, за да вода.

Трейси тръгна плътно след него, насочила прожектора към пода, близо до краката му. Не след дълго видя светлината от входа. Когато влизаха не бе обърнала внимание на светлината зад себе си, която посочваше изхода им.

Прометей се доближи до наклона от ронливи камъни и скални издатини и се обърна към Трейси.

— Искаш ли да взема прожектора ти?

— Мисля, че ще се справя — отвърна Трейси. Наклонът не изглеждаше труден.

— Добре тогава, аз излизам.

Тя наблюдаваше как Прометей пълзи нагоре по камъните. Камъчета се отронваха при всяка негова стъпка, но той без усилие се изкачи до горе. Когато стигна, обърна се и седна, провесил крака надолу.

— Хайде, Трейс. Ще светя надолу така, че да не се налага да използваш своя прожектор.

— Добре. — Тя тръгна по наклона, но веднага се плъзна обратно по отронените камъни. — Проклети да са! — изруга тя. Тръгна отново, но този път внимаваше да стъпва стабилно. Стигна до изхода без повече неприятности и се зарадва на слънчевата светлина и свежия въздух.

— Уха, Про! Беше вълнуващо! — И гадничко, но това не искаше да му го казва. Въобще не беше за нея.

— Знаех си, че ще ти хареса — усмихна се той.

Те седнаха един до друг на камъните зад буйните бугенвилии, скрити от любопитни погледи, отправени към тази страна на скалата.

— Между другото — каза Трейси, — има нещо, което искам да те попитам.

— Какво?

— На леглото си намерих златно ланче — каза тя. — Внимателно оформено като котка. — Трейси погледна към Прометей. — Мисля, че имаш нещо общо с това, нали?

Прометей кимна и я погледна срамежливо.

— Да. Благодарствен подарък за това, че спаси Зевс от госпожа Стефану.

— Това е много екстравагантна огърлица — каза тя и я издърпа изпод тениската си така, че да я види. — Не съм сигурна, че мога да я приема. Това е ужасно скъп предмет за такова малко момче като тебе, че да го подаряваш.

— Не! — извика Прометей. — Получих го от германката, която има бижутериен магазин в Оя. Нали я знаеш, онази, за която работят всичките ѝ племенници.

— Не мисля, че я познавам.

— Ами понякога изпълнявам някои нейни поръчки, така че тя от време на време ми дава такива дребни неща. Като огърлицата. Изпълнявам поръчки и на племенниците ѝ, само дето те не са ѝ истински племенници. Тя само така им вика.

— Да, но такава огърлица не е евтина, Прометей — продължи Трейси. — А аз наистина не я заслужавам за онова, което сторих.

— Напротив, заслужаваш я — настоя той. — Няма да я взема обратно. Аз ти я подарих, Трейс. Моля те, моля те, приеми я!

— Значи наистина си работил за нея, така ли?

Той я погледна с честен израз на лицето.

— Да. Не съм я откраднал, ако имаш това предвид.

— Просто не искам да си навлечеш неприятности заради мен — каза му тя.

— Няма — увери я Прометей.

— Е, в такъв случай приемам огърлицата и много ти благодаря. Красива е и когато я нося, винаги ще се сещам за теб и нашето приключение в пещерата.

— А — отговори Прометей, — не е нужно, Трейс. Ти си ми приятелка. Край по въпроса.

27.

Маями, Флорида

Разстоянието между Санторини и остров Стар в Маями можеше да се измери в хиляди мили или в десетки милиони.

Долара.

Тъй като гръцката икономика се нареждаше на предпоследно място в Европейския съюз, имението на Урания възлизаше само на около един милион долара — и то изцяло заради пораждащата завист гледка към калдерата.

Но остров Стар е феноменът на Маями Бийч — съвършено овален изкуствен остров в залива Бискейн, където се намират най-скъпите жилища в света. Той се гордееше със своя собствен път по мост, водещ директно към надлеза Макартър, а обитателите му бяха изключително заможни и притежаваха огромна власт и влияние.

Строителните парцели бяха неимоверно големи, а единственото двулентово шосе, водещо до сърцевината на острова, осигуряваше на всеки собственик имение на брега със свой собствен дълбоководен кей. Като израз на крайно излишество някои от тях се красяха от лъскави изящни яхти с много палуби и струващи няколко милиона долара. На други бяха закотвени по-консервативни спортни яхти по шестдесет фута, или символът на кризата през средната възраст, морската версия на Ферари — бързи, лъскави Магнум, Сансийкър и Ферети.

Самите жилища също бяха огромни — и на три етажа. Повечето от тях изградени в средиземноморски стил — стени с гипсови замазки, чардаци и вълнисти ребра по покривите с червени глинени плочки. Многобройни гаражи и дворове подслоняваха цяла флота от лимузини. Неизменно присъстваха пристройките за прислугата, къщите за гости, тенис кортовете и басейните.

Това най-скъпо и ценно от всички притежания, самостоятелността, се допълваше още и от безбройните дворове, перголи, живи плетове, умело избрани природни релефи и най-

съвременните мерки за безопасност. Остров Стар бе нещо повече от убежище за малцината избрани. Той бе де факто масивна и всяваща респект крепост, луксозно маскиран бастион, както и социална, финансова и физическа бариера между богоизбраните и останалия свят.

В тази лятна вечер в имението на Бигс се провеждаше малко вечерно тържество. Техният имот бе най-големият на острова и заемаше единия край на остров Стар. Стена от коралови камъни и внушителни порти го отделяше от другите парцели. Имението бе разположено на най-хубавото място, заобиколено от залива от трите си страни. При влизане се минаваше през кордон от частни, въоръжени охранители.

Но след като минеше покрай тях, човек се сблъскваше лице с лице с истинските пари. Те личаха в яхтата с четири палуби, лъскава като футуристичен космически кораб, която си съперничеше на височина с посадените големи кралски палми. Отразяваха се в големия черен хеликоптер, почиващ си на своя собствена площадка, готов да полети на минутата, в която пожелае собственикът му. Виждаха се в батальоните от ролсройсове, бентлита и лимузини, натъпкани в сенчестия павиран двор за коли, както и в шофьорите с ливреи и снажни бодигардове, събрани на групи, разправящи си шепнешком клюки и вицове и прикрито пушещи цигари.

Фасадите на сградите в имението бяха оформени от ревностен последовател на Адисън Мизнер, Мариън Симс Ует или Морис Фатио. Представляваха вертикална каша от архитектурни стилове, свързани от множество арки в едно смислено, макар и безредно цяло. Сърцето на къщата бе отворено към небето и в същото време затворено за външния свят: тук се намираще уединеният, приличен на храм централен двор, в който четириъгълният басейн се скриваше напълно от заострените, идеално подкастри чешмири с височината на теле, които създаваха илюзията за декоративен мавритански фонтан.

Вътре собствениците и техните гости се наслаждаваха на коктейлите си, полуизлегнати на широките, изпълнени с пух канапета и големи столове в една от няколкото богато обзаведени всекидневни. Тук, под чудно оформения с розетки таван, затворените двойни врати с прозорци в горния си край възпрепятстваха влизането на влагата, а в същото време разкриваха от едната страна на стаята чудесна гледка

към природния релеф на двора, а от противоположния край на всекидневната — залива Бискейн и далечните многоетажни сгради на Саут Бийч. Тук, над масивните, облицовани с дървена ламперия в ренесансов стил камини, на двете крайни стени бе отредено място за чифт безценни белгийски гоблени от седемнадесети век. На триножник в единия край бе поставена картина на Гоя с позлатена рамка, изобразяваща принц в синьо кадифе и червен атлазен шарф с кацнала на пръста му пойна птичка.

Облеклото за този годеж бе черен костюм с вратовръзка. Изисканите господа бяха облечени официално, важно пушеха пури Боливар Беликосо Финос въпреки търговското ембарго с Куба, и създаваха работа за овлажнителите в стаята. Брайън Ръдърфорд Бигс определено даваше тона на събирането. Дори престолонаследникът Брайън Радърфорд Бигс, елегантен и красив като филмова звезда, се съобразяваше с баща си, поне в присъствието на другите.

Сред жените, по-младите съпруги (показвани като трофеи) бяха слаби, със сложни прически и елегантни тоалети, обкичени със скъпи бижута. Първите съпруги — обикновено по-възрастни и предполагаемо по-умни — бяха също така сложно фризирани, облечени и натруфени с великолепни бижута. Но независимо от размера на скъпоценностите им сред тях присъстваха две слънца, около които тези жени обикаляха като сателити.

Най-яркото и най-важното бе Лилиън Прескът Бигс, майката на Брайън — аристократка с орлов нос, чието лице спокойно можеше да украсява Маунт Рашмор. Тя не носеше друго, освен двоен низ от перли и обикновен златен сватбен пръстен.

Другото слънце носеше единствено годежния си пръстен — изумителен, огромен по размер и съвършено ясен. Това бе Джорджина Кауфман, красива блондинка на двадесет и две години, която скоро щеше да стане снаха на Лилиън. Лилиън и Брайън изцяло одобряваха връзката между сина им и Джорджина, тъй като Джорджина Кауфман бе благословена с най-важното условие за истинска красота в очите на бъдещите ѝ свекър и свекърва: наследяване на търговската империя Кауфман. Сватбата бе съвременният еквивалент на някогашните кралски бракове. Тя свързваше в едно два гиганта в индустрията на недвижимите имоти.

Жените сърбаха отлежало шампанско Кристал. Мъжете пиеха скок Обан. Лилиън обаче предпочиташе бърбън. Чист, без лед.

Мъжете говореха за бизнес, предимно за недвижими имоти, цени на строителството, пазара и разнообразяваха темите, шепнейки най-новите мръсни вицове.

Жените бърбеха за последните благотворителни фондове, обсъждаха модните тенденции, клюкареха парвенютата, които се опитваха да си пробият с лакти място в техните обществени кръгове, и, преди всичко, полагаха усилия да приобщят към разговорите си Джорджина — принцесата, която скоро щеше да стане кралица в обществото им, като я поемаха в колективния си skut.

Например:

— Джорджина, нали беше на ревиото след Оскарите в Бока? Мисля, че те видях там. Е, какво мислиш за есенната колекция?

Или:

— Вера Ванг ли ще ти шие сватбената рокля?

Или:

— Джорджина, ти си била кралица на красотата. Можеш ли да ни разясниш нещо веднъж завинаги? Как смяташ, коя е по-красива... Рийс Уидърспуун или Камерън Диас?

В този миг Брайън потупа баща си по рамото.

— Трябва да поговорим, татко — каза той тихо.

— Не може ли да почака? — попита баща му.

— Не. Сега.

Баща му прочисти гърлото си.

— Моля да ни извините за момент — обяви той с мелодичен глас. — Има нещо, което трябва да обсъдим като баща и син. Нали знаете как е, когато един младеж си избере булка. Няма да се бавим повече от няколко минути.

Мъжете смигнаха разбиращо или се усмигнаха сред облака от ароматен син дим. Брайън Ръдърфорд Бигс-баща стана. Той бе висок, изискан мъж с гъста, побеляла коса и влиятелно присъствие, резултат от притежаваната огромна власт.

Синът му бързо допи скоча си и го поведе към вратата. Мъжете пристъпиха от хладното удобство на стаята към задушавщата влажна жега навън, а един прислужник затвори безмълвно вратата зад тях.

Закрачиха по избуялата зелена трева, която се простираше до парапета от бетонна стена на ръба на имота. Отвъд него, водата на залива Бискейн бе гладка като лист сребърно фолио. Лек бриз ги приветства, нагъна фолиото и раздвижи леко кралските палми. По съвършения килим от трева рехави сенки, подобни на екстравагантни коронки на танцюрки, имитираха люлеещите се отгоре клончета.

Бащата и синът не бяха прегърнати през рамо. Далеч от подмилкващите се гости нямаше нужда да позират, нито да поддържат маскарада.

— Хайде да се поразходим — предложи Брайън.

Баща му го последва по идеално окосената морава към брега.

Бигс, любопитен да узнае какво искаше да му каже Брайън, се обезпокои леко, но не искаше да го показва. Забави се няколко мига, преди да закрачи след наперения си син и го накара да чака до подпорната стена.

От там двамата се загледаха към Маями Бийч, а по-възрастният Бигс си припомни как изглеждаше навремето хоризонта с ниските постройки на Саут Бийч. Сега над вододела, извън междинната зона Со-Бе, от двете страни на която надлезът Макартър се превръщаше в шосе Маями Бийч, бляскави нови многоетажни сгради изпълваха небето, а много други се строяха.

Брайън Ръдърфорд Бигс бе инвестирал стабилно, когато започна манията за постройки в стил арт деко и направи удар, като изкупи парцели извън междинната зона, срина до основи старото и сътвори новото. Най-чудесно от всичко бе, че възраждането на Саут Бийч и икономиката на Маями не бяха просто моментен подем. То продължаваше и до ден-днешен.

За щастие напоследък милиарди долари долитаха от Южна Америка и кацваха в сигурните пристанища на банките и недвижимите имуществва в Маями. Пари от Бразилия и Аржентина и всички други хронически затормозени икономики на Латинска Америка.

Беше ли чудно тогава, че този мъж — и синът, застанал редом до него — преценяваше красотата според доларовата ѝ стойност и гледаше на луксозните кули апартаменти като на най-красивите гледки, които някога е виждал?

— Е? — най-сетне попита той. — Искаше да поговорим?

Брайън вдигна брадичка и се обърна към баща си.

— Става въпрос за онзи имот в Коконат Гроув.

Баща му продължи да се взира отвъд водата. Нямаше смисъл. Магическият момент бе изчезнал. Издиша дълбоко и каза:

— Имотът на Съливан?

Брайън кимна.

— Каза ми, че ти ще се погрижиш за това. Че ще разчистиш всякакви пречки по пътя ни.

— И точно това правя — отвърна Брайън уверено. — Но има малко... развитие, за което исках да те уведомя. Малка пречка.

— И каква е пречката сега? — попита той. — Нали ми каза, че този Съливан се е самоубил.

— Тя — събщи Брайън. — Дъщерята.

— Ако си спомняш, ти бе толкова сигурен в мъжката си неотразимост, че ни гарантира успех, ако се съгласим с твоя начин. — Той изгледа тежко сина си. — Бе напълно уверен в способността си да завладееш всяко женско сърце.

— Тя разбра за Джорджина и скъса с мен — обясни Брайън. — А сетне тази кучка успя някак да намери парите за ипотеките.

— Исусе! — избълва бащата. — И какво предлагаш сега? Някакви умни идеи?

Брайън разтегли устни в жестока усмивка.

— Да, но ще ни струва скъпо. А и ще ни дистанцира от тази... — той изрази неудовлетворението си чрез пръскащи движения на пръстите си, сякаш поръсваше със светена вода невидима публика — ... тази объркана ситуация.

— Така ли? — На устните на баща му се появи лукава и самодоволна усмивка и той наклони глава на една страна — И как ще стане?

Брайън не бързаше да отговори — чудеше се колко да разкрие пред баща си. Обърна гръб на хоризонта над водата и възобнови бавната си разходка със сключени на гърба ръце. Направи завой и се запъти диагонално към далечния бряг на имението, където буйни растения осигуряваха скъпоценно уединение.

Нарочно избра заобиколен маршрут. Той избягна чудовищната 164-футова трипалубна моторна яхта на баща си с постоянния единадесетчленен екипаж. На борда имаше прекалено много любопитни очи, твърде много наострени уши. Вместо това навлезе в

зеления свят, сътворен от две надвиснали редици подкастрени плетове от фикус, строени от двете страни на тясна пътечка. В този освежителен мрачен тунел зеленият килим под краката им изведнъж стана по-тучен и по-гъвкав, а въздухът — по-хладен, наситен и изпълнен с аромат на най-различни растения. Птички цвърчаха скрити в клонките. Брайън долови зад себе си тежките стъпки на баща си.

В средата на цъфтящите от двете страни плетове пътечката рязко се разширяваше, а фикусните стени извиваха и засланияха образувания перфектен кръг. В центъра на това пространство изящен Меркурий от чугун бе застинал във вечен полет, неспособен да предаде стисналия в ръка списък. Той представляваше централната фигура върху двуслоен кръгъл фонтан, в който сребристи прозрачни водни завеси преливаха от по-малкия басейн към по-големия. Четири вити антични мраморни пейки гледаха една към друга — или щяха, ако не беше препречилият се пред тях фонтан. Това бе любимото място за кроене на интриги, размяне на клюки и плануване на тайни любовни срещи.

Брайън спря толкова рязко, че баща му едва не се сблъсна в него.

— Та казваше, че...? — попита баща му раздразнено.

Брайън вдигна глава и го погледна печално.

— Не съм много сигурен, дали трябва да разкрия информацията, която искам да споделя с теб. От друга страна, длъжен съм да те уведомя как точно се развиват събитията, тъй като става въпрос за много пари.

— Да, разбирам — кимна баща му.

— С това ще се погрижим за Трејси Съливан и ръцете ни ще са чисти, дори и да струва скъпо. Много по-скъпо, отколкото ни излезе старецът.

— Но мислех, че старецът се е самоубил — възкликна бащата и погледна напрегнато сина си.

— Тъй да се каже... да — усмихна се Брайън. — Във всеки случай не смятам, че някой от двамата ни е... ах... квалифициран да свърши онова, което изисква ситуацията.

— И? — Баща му вече губеше търпение.

Брайън се изкашля да прочисти гърлото си.

— Ще използвам същата връзка, която използвах и предния път. Само че този път цената е един милион долара.

— Един милион долара — простена баща му. — Убеден ли си, че тази твоя връзка ще се справи?

— Абсолютно съм сигурен — отговори Брайън. — Просто остави на мене и не поставяй под въпрос цената.

Баща му сви рамене.

— Е, какво са един милион, като се има предвид какво ще спечелим? Трябва да получим този имот. Ще уредя да се напълни куфарче с необходимите пари. Свържи се с връзката си.

Той направи кратка пауза и продължи:

— Трябва ли да ти напомням, че умната ти идея да се домогнеш до чувствата на определена личност пропадна, в резултат на което стигнахме до това положение?

Брайън направи гримаса.

— Трябваше ли да го споменавам? — Той се надяваше, че баща му ще се гордее за това, че е направил необходимата връзка и че ще се погрижи за ситуацията.

Баща му се усмихна мрачно.

— Гостите ни чакат от доста време, не мислиш ли? В края на краищата, даваме тази вечеря в чест на теб и на годеницата ти. Или забрави, че това трябва да е радостно събитие?

28.

Санторини, Гърция

Трейси мина покрай бутик за бански костюми и реши да влезе да разгледа. Хубав бански костюм винаги щеше да е от полза за една жителка на Маями. Но скоро откри, че цените бяха безбожно високи. Уха, помисли си тя, предполагам, че това е пример за новата единна икономика, за която чувам.

Известно време разглеждаше, спирайки се ту на една, ту на друга примамлива дреха, но в крайна сметка реши, че ще се задоволи с бански костюм. Какво ми става? — запита се тя. Защо не се издокарам с нещо за разнообразие? Все пак се бяхтя като вол. Тя забеляза малко консервативен, но хубав черен цял бански, вдигна го и го погледна на светлината.

— За бога, не си достатъчно стара за това нещо — чу тя зад себе си глас, който не можеше да сбърка. — Може и да не си екхибиционистка, но пък не трябва и да си консервативна.

Трейси се обърна.

— Марк — усмихна се тя в отговор на неговата усмивка. — Мислех, че няма да те видя преди вечеря.

— Свърших много неща и реших да се разходя из града. Надявах се да те засека някъде — добави той.

Трейси усети вълнението да стяга гърлото ѝ. Интересът определено бе прераснал в привличане, помисли си тя. Ако то не е било там през цялото време.

— О, обзалагам се, че Мария Стефану те е изпратила да ме контролираш — пошегува се Трейси.

— Не, разбира се, че не. Видях Прометей и той ми каза, че си тръгнала да разглеждаш градчето, така че реших да те потърся. После те забелязах през витрината и ето ме тук — усмихна се Марк. — Имаш ли нещо против да ти правя компания?

— Надявам се, че Урания няма да има нещо против, че... правим разни неща заедно, ако разбере — погледна го Трейси.

— Да ти кажа честно, пет пари не давам какво ще каже — сви рамене Марк.

— Ах — въздъхна Трейси и кимна с глава. — Значи, когато котката я няма, мишките лудуват. Така ли е, а? — Погледна го в очите.

Той също я погледна.

— Денят е прекалено хубав, за да го разваляме с мисли за Урания. — Замисли се за момент и добави: — Прометей каза, че може да ходиш с кораб до калдерата.

— Да — кимна Трейси. — Мислех да отида.

— Имам по-добра идея. Ела с мен. — Марк я хвана за ръката и се запъти към вратата на магазина.

— Ами... ами банския ми костюм... — възпротиви се Трейси.

— Зарежи го — отвърна Марк и внимателно я повлече след себе си. — Няма да ти трябва там, където ще отидем.

— А къде ще отидем?

— Просто върви с мен — каза Марк загадъчно. — Аз ще подготвя всичко.

Той я поведе бързо в посока към вилата на Урания, но изведнъж се спря и се обърна към нея.

— Пейджърът ти в теб ли е? — попита Марк.

— Мария Стефану не ме пуска без него — отговори Трейси.

— Може ли да го видя?

— Естествено. — Трейси затършува из чантата си. Намери го и му го подаде.

— Благодаря — каза Марк и го взе. Приближи се до най-близкия казан и го хвърли.

— Какво правиш? — извика Трейси. — Мария Стефану ще ме убие.

— Не, няма. Просто ѝ кажи, че си го загубила. Пък и това е най-сигурния начин да не ни безпокоят.

— Тя ще се разфучи — настоя Трейси.

— Мария Стефану може да притежава по-голямата част от вилата — поясни Марк, — но това не ѝ дава право да контролира живота ти.

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че вилата принадлежи на Урания.

— Мария Стефану притежава петдесет и един процент. Според изискванията на гръцкото правителство, ако американец реши да купува имот тук, той трябва да си го поделити с някой грък и гръкът да е собственик на по-голямата част. Санторини се смята за гранична територия.

— Нищо чудно, че понякога се държи така, сякаш тя е шефът.

— Да, но както казах — повтори Марк, — това не й дава право да контролира живота ти.

— Е, щом така казваш...

— Така казвам — усмихна се Марк.

— А ти? — попита Трейси. — Носиш ли пейджър или мобилен телефон?

Марк се усмихна още по-широко.

— Оставих ги във вилата и възнамерявам да ги оставя там, когато си стегнем багажа и сме готови да тръгнем.

— Да си стегнем багажа? Готови да тръгнем? Готови за къде?

— Ще видиш — отговори Марк. — Остави всичко на мен.

При тези думи той я поведе още по-бързо и те почти се затичаха към вилата.

Когато стигнаха до портата, Трейси зарови из чантата за картата ключ, но не можа да я намери. Къде ли е? — запита се тя. Сигурна съм, че беше в мен, когато тръгнах да търся госпожа Стефану и мисля, че все още бе в мен, когато седнах на сянка до стената.

— Не си прави труда да я търсиш — каза Марк. — Моята е под ръка. — Той отвори портата и те се спуснаха надолу.

Докато слизаха Трейси отново претърси чантата си, но картата ключ липсваше. Ох, въздъхна тя. Това, че Марк изхвърли пейджъра ми е едно, но да загубя картата ключ вече е съвсем друго. Не мисля, че в близко бъдеще ще съобщя за това на Мария Стефану.

Малкият самолет кацна плавно на летище Елефтериос Венизелос и едно такси Мерцедес ги понесе по почти пустата нова магистрала към Атина. Но Трейси откри, че както летяха с бясна скорост, така в следващия момент заседнаха в едно от най-ужасните задръствания, които бе виждала. Новата магистрала продължаваше само няколко мили, след което се вливаше в един стар и претоварен път.

— Старото летище много повече ми харесваше — каза ѝ Марк. — Всички смятат така. Беше точно на брега, буквално срещу яхтеното пристанище. Оттам много по-бързо се стигаше до града и много по-скоро можеше да видиш Акропола. Но да оставим това настрана. Не можеш да прекараш известно време в Гърция, без да разгледаш Атина. Много хора не я харесват заради цялото това движение, шум и замърсяване, но е задължително да я видиш. Освен това, бил съм и на много по-лоши места.

След относителното спокойствие и спиращата дъха природна красота на Санторини, Атина наистина приличаше на недодялан градски кошмар, но във въодушевлението си Трейси все пак я намери за привлекателна. Беше малко резервирана относно това пътуване, но в крайна сметка нарастващото ѝ увлечение по Марк преодоля всички бариери. Сега се радваше, че захвърли на вятъра всички грижи и отхвърли опасенията си и се наслаждаваше на заразния вибриращ пулс на града.

— Какви са онези там? — попита тя и посочи през прозореца на таксито. — Онези странни неща по всички покриви?

— Слънчеви панели и батерии — отговори той. — Има ги навсякъде из Гърция.

— Никога не би ми хрумнало.

Когато влязоха в центъра на града, Трейси се очарова от редицата неокласически сгради и я обзе благоговение, когато зърна първата истинска антична структура, извисяваща се величествено отдясно.

— Какво е това? — попита тя Марк.

— Храмът на Зевс Олимпийски — отговори ѝ.

— А онова? — попита развълнувано.

— Арката на Адриан. Била е построена с лице към Акропола. Адриан парадирал с властта си.

— О, господи! — извика Трейси. — Виж, Мелина Меркури.

Марк кимна.

— А нейната скулптура са поставили така, че да гледа с лице към Арката на Адриан. — Марк се усмихна.

Изоставиха широкия булевард и започнаха да се движат по тесни странични улички.

— Мястото, където отиваме, не е луксозно или нещо подобно — предупреди я Марк. — По-скоро е малък семеен пансион на ръба на

Плака, но мисля, че ще ти хареса.

— Убедена съм в това — отговори Трейси.

Скоро шофьорът натисна спирачката и спря в задънената улица Кудру.

— Ето че пристигнахме — обяви Марк и отвори вратата. — Дорик хаус.

Трейси изскочи от таксито преди Марк или шофьорът да ѝ отворят вратата. Право пред себе си тя съзря павирано с мрамор платно, от двете страни на което се издигаха три- или четириетажни сгради. Дорик хаус бе отдясно — неокласическа сграда, построена през деветнадесети век, както повечето сгради в Плака.

Марк плати на шофьора и те нарамиха саковете си — целият багаж за краткия им престой. От хотелчето ги отделяха само няколко стъпки, после още няколко нагоре към малкото фоайе, но веднага след като влязоха Трейси почувства, че се е пренесла в друга, по-тиха ера. Стените и високите тавани бяха изписани в стилни фрески, а от лявата си страна забеляза малка столова. В салона отдясно имаше множество свежи цветя във вази, а двама-трима от гостите гледаха телевизия.

— Марк! — провикна се мургав мъж с прошарена коса и очила от другата страна на бюрото. Стана от мястото си, приближи се и се ръкува, а веднага след това обърна внимание на Трейси. — А вие навярно сте госпожица Съливан — каза той и я погледна преценяващо от глава до пети.

— Да — отвърна Трейси усмихнато.

Марк набързо ги представи.

— Чудесно е, че и двамата сте тук — каза Панос. — Приготвил съм ви стаите.

— Хубаво — отговори Марк. — Ще се качим да се настаним.

Панос взе ключовете зад бюрото и ги подаде на Марк.

— Ще се видим по-късно — каза той и намигна.

— Насам. — Марк поведе Трейси по виещите се стъпала към горния етаж, където се озоваха в голям коридор с три или четири врати. Той отключи вратата на стаята ѝ и я отвори широко.

Трейси влезе и се огледа. В малката предна стаичка имаше единично легло и скрин. От нея се влизаше в много по-голяма стая с двойно легло, тоалетна масичка и столове. Стените, издигащи се неимоверно високо, бяха облепени със стари, жълтеникави тапети.

Всичко бе много употребявано, но чисто. Двойни врати извеждаха към балкон.

— Казах ти, че не е много луксозно — обади се Марк.

— Харесва ми — отвърна Трейси и се запъти покрай двойното легло към прозореца.

Трейси отвори вратата и излезе на балкона.

— О, Марк — извика тя. — Ела тук.

Марк се усмихна знаещо и я последва.

— Виж — каза тя и посочи наляво. — Същото ли е, за което си мисля?

— Определено. Поне част от него — кимна Марк.

— Акрополът... — Трейси си пое дъх замечтано. — Винаги съм си мечтала да го видя.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Ако побързаш и се приготвиш много бързо, все още имаме време да се качим дотам, така че да го видиш целия.

— Нямам търпение.

— Краката ми се подкосяват от умора! — възкликна Трейси. — Но никога не са били по-щастливи. — Тя извади хартиена носна кърпичка от чантата си и попи потта, която покриваше лицето и шията ѝ.

— Голямо катерене, нали? — разсмя се Марк.

— На мен слизането ми беше даже по-трудно от качването. Все едно си в космоса, заобиколен само от въздух. Но си струваше всяка минутка. Акрополът е едно от малкото чудеса в света, които съм виждала и които не са ме разочаровали. Всъщност е много по-голям, отколкото си го представях.

Те седнаха на малка маса в кафене на открито в Плака, заобиколени от покрита с пълзящи растения ограда. И въпреки тълпите туристи, които ден и нощ препълваха тесните, криволичещи алеи на търговската част, обстановката беше задушевна. На масата пред тях стояха задължителните бутилки минерална вода и две кафета фредо.

Тя прибра пакетчето кърпички обратно в чантата си. Марк седеше и я гледаше. На чувствените му устни играеше усмивка, а очите му грееха, озарени от вътрешен блясък.

Трейси го погледна за миг в очите, изчерви се и извърна поглед. Когато отново го погледна, той все още я наблюдаваше, но мълчеше.

— На какво се усмихваш? — попита тя с глас, който се надяваше да прозвучи нехаен и студен.

— На теб. На всичко това — той описа широка дъга с ръката си. — Радвам се, че ти доставя удоволствие.

Скоро отново станаха и закрачиха бавно из претъпканите улички на Плака и се наслаждаваха на гледката от туристически магазини и таверни. Мракът вече се спускаше, но решиха да вечерят по-късно и вместо това да пообиколят наоколо още известно време. От Плака се насочиха към околностите на площад Синтагма, където се насладиха на осветената сграда на парламента и на чудатото, но възхитително облечените часовои. Продължиха да се разхождат и да се възхищават на паметниците, сградите и на особената магия, която пръскаха светлините на уличните лампи в нощта. Арката на Адриан и храмът на Зевс Олимпийски, които бяха видели през деня, сега бяха преобразени, а Акрополът, който можеха да зърнат от няколко подходящи места, нощем бе още по-хубав.

Когато най-сетне се измориха, Марк предложи да вечерят в малкото кафене, което Панос им беше препоръчал.

— Близо е до хотела, така че след като се нахраним няма да ни се наложи да вървим дълго и да се строполим някъде по пътя.

— Съгласна съм.

Намериха кафенето на втория етаж на стара къща, обвита с пълзящи растения в отдалечен район на Плака. Седнаха на скъпия му балкон на маса, осветена със свещи.

— На това място като че ли няма туристи — забеляза Трейси.

— Така е. Панос не би ни изпратил там, където е фрашкано с тях. Всички изглеждат местни. Студенти и хора на изкуството.

Избраха храната си от огромната табла, която донесе сервитьорът. На нея имаше няколко ястия и те посочиха ония, които желаеха. Октопод в сос, дребни сардини, изпържени цели, малки кюфтенца и салата от краставици, домати, лук и прясно сирене. Прокараха храната с червено домашно вино.

— Как ти се стори? — попита Марк.

— Ами, ако трябва да съм честна, имах... малко проблеми с гръцката храна, но си изядох всичко.

— Точно като мене — разсмя се Марк. — Изядох всичко до хапка, защото бях ужасно гладен, но не ми се искаше да мисля какво ям.

— Нито пък аз — каза Трейси и също се разсмя.

— Искаш ли десерт? — попита Марк.

— В никакъв случай. Не и след цялата тази храна.

— Хубаво. Ще поискам сметката и можем да се връщаме в хотела. — Той помахна на сервитьора и се заплати.

В хотела спряха във фоайето да побъбрят с Панос и да си вземат ключовете.

— Харесва ли ви Атина, госпожице Съливан? — попита я Панос.

— Много ми хареса. Мислех, че ще е по-мръсна и шумна, както съм чувала.

— Почистваме за Олимпийските игри — усмихна се Панос. — А и хората започват да обръщат повече внимание на замърсяването на природата.

— Е, смятам, че е красива — каза Трейси и наистина го мислеше.

— Хубаво. Надявам се и двамата да прекарате чудесно.

— Със сигурност — отвърна Марк и тръгна нагоре по стълбите.

Когато се качиха на горния етаж, те се спряха и се загледаха в очите.

— Искаш ли да дойдеш да пийнем нещо преди лягане? — попита Марк. — Имам минерална вода.

— Навсякъде из Атина има минерална вода — разсмя се Трейси.

— И аз имам, не се ли сецаш? Но смятам направо да си лягам. Толкова съм изтощена. — Трейси пъкна ключа в ключалката.

— Добре тогава — каза Марк, но се позабави и не тръгна веднага към стаята си.

— Ще се видим утре — обърна се Трейси към него и се усмихна срамежливо.

— Спи, докогато искаш — кимна Марк. — Поне аз така ще направя.

— Добре. — Трейси завъртя ключа и отвори вратата. — Лека нощ, Марк — додаде тя тихо.

— Лека нощ, Трейси. — Той я погледна, а после неохотно се насочи към стаята си и влезе.

Дявол да го вземе, изруга той на ум и тръшна вратата, само ако... само ако... Само ако какво? Не беше сигурен, но знаеше, че желае Трейси Съливан, че всъщност отчаяно я иска. Но нямаше намерение да насилва нещата от страх да не я прогони.

Очертава се една дълга, самотна нощ, каза си той, особено като знам, че тя е от другата страна на стената. Марк погледна към противната стена с избледнелите тапети и се начумери. Но намръщеното му лице скоро се озари от усмивка. Е, утре също сме тука и утре вечер. Може би, може би...

Той заклати глава и се приближи към климатика да го включи. Най-добре е да не мислиш за това сега, Марк. Може да имаш твърде големи очаквания.

Трейси отвори вратата на малката тераса и излезе. В далечината виждаше ярко осветените отбранителен вал и великолепия Акропол. Известно време ги гледа замечтано, после се обърна и влезе в стаята. Дръпна пердетата на прозореца и започна да се съблича, учудена от факта, че дрехите ѝ бяха влажни. В Атина бе горещо и влажно, а двамата с Марк дълго се разхождаха. Бризът раздвижваше въздуха, а компанията ѝ бе толкова приятна, че Трейси не бе обърнала внимание на личното неудобство.

Реши да затвори вратата на терасата и да включи климатика. След това изми зъбите си, лицето и ръцете и нахлузи дълга, износена тениска вместо нощница. Леглото изглеждаше примамливо, загаси лампата и легна. Затвори очи и напразно чака съня да я споходи. В съзнанието си тя виждаше Марк Варни. Марк Варни с красивото си лице и светла усмивка. Марк Варни с кавалерските си маниери и ведро настроение. Марк Варни, който бе отвъд тази стена.

За Трейси беше ясно, че Марк е увлечен по нея. Защо иначе щеше да я води тук? Беше сигурна, че не е само любезен жест.

Тя се въртя и мята в леглото в опити да подреди противоречивите си мисли и чувства, които се въртяха в главата и сърцето ѝ. Трябваше да признае, че изпитва силно увлечение по Марк Варни. Никой преди не я бе привличал толкова силно. Повдигна глава и намести

възглавницата си, след което отново легна. Но има нещо повече от това, каза си тя. Много повече от привличане.

Трейси погледна в тъмното към стената. Искам те, прошепна тя към стената. Искам те отчаяно.

29.

Атина, Гърция

Трейси отвори очи и в първия миг се обърка. Къде съм? — зачуди се тя, седна в леглото и се протегна. Един поглед към стаята, и си отговори на въпроса. Избелелите тапети, останките от някогашните фрески по тавана и двойната врата към терасата извикаха усмивка на устните ѝ. Взе ръчния си часовник и погледна часа. Осем и петнадесет. Бързо скочи от леглото, нахлузи чифт шорти, отвори вратата на терасата и излезе навън.

Шумна какофония прониза слуха ѝ — клаксони на коли, ръмжене на мотоциклети и мотопеди, автобуси, силните гласове на собственици на магазини и купувачи. Всичко това оформяше постоянния живот на Атина. Трейси веднага сбърчи нос заради изгорелите газове, изпълващи въздуха. Погледна нагоре и видя, че Партедонът все още бе на върха на Акропола, където стоеше от близо две хиляди и петстотин години.

Нетърпелива да закуси и отново да тръгне да разглежда града, Трейси влезе в стаята, взе си душ набързо, сложи си лек грим и надяна чисти дрехи. Чудеше се дали Марк се е събудил вече и се изкуши да почука на вратата му или да му звънне, но реши да не го безпокои, в случай че спи. Щеше да е хубаво да закусят заедно, помисли си тя, но нямаше нищо против да закуси и сама. Не можеше да седи вътре при този нов и вълнуващ град, който я очакваше.

Тя се спусна по витите стъпала към фойето и се спря да погледне старите, поставени в рамки снимки на различни гръцки острови и руини. Панос не беше зад бюрото, но майка му, Мис Вики, както я наричаха всички, я посрещна в салона.

— Добро утро, госпожице Съливан. Спахте ли добре?

— Да, благодаря — отговори Трейси.

— Хубаво — каза Мис Вики и плесна с ръце. — И така. Готова ли сте да закусите?

— О, да — отвърна Трейси.

— Насам — каза Мис Вики и посочи към столовата. — Вече ви чакат. — Очите ѝ заискриха весело и тя запристъпва леко.

Трейси влезе в столовата и видя Марк, който беше седнал на маса за двама и я гледаше. Свежестта и хубостта му отново я изумиха. Трейси се усмихна в отговор на усмивката му.

— Кафе или чай? — попита Мис Вики, докато Трейси седеше.

— Кафе, моля — отговори Трейси и едва тогава за първи път забеляза останалите гости в малкото помещение.

— Добре ли спа? — попита Марк.

— Да — кимна тя.

— Чудесно — каза Марк и отпи от кафето си.

Сервитьорка донесе закуската на Трейси — малка каничка с кафе, сок, рожко сварено яйце, купа мариновани маслини и чиния с голяма питка и филийки хляб, а в отделна малка купичка — кайсиев мармалад.

Трейси започна да се храни, а Марк гледаше доволно как яде с удоволствие.

— Какво искаш да правим днес? — попита той. — Понеже нямаме много време, ще правим това, което искаш.

— Ти познаваш града — отвърна Трейси, — така че защо не решиш ти?

— Добре. Изяж си закуската, защото ще са ти нужни сили, и си сложи удобни обувки.

Трейси бе доволна, че послуша съвета на Марк. Привечер най-сетне се връщаха към пансиона. Денят бе преминал в обиколки на града, а съзнанието ѝ се препълни с главозамайващи, донякъде преповтарящи се впечатления, предизвикани от множеството мраморни руини, древни бюстове, статуи, гробници и украшения, екзотични битаци, картини и мозайки, икони и тамян.

— Кое ти хареса най-много? — попита Марк, докато вървяха по мраморния тротоар към Дорик хаус.

— Невъзможно ми е да отговоря. Никога преди не съм виждала толкова красота само за един ден. Националният археологичен музей, Византийският музей, древната агора, църквите. Всичко ми се омеси.

— Пристигнахме — каза Марк. — Обзалагам се, че си изтощена.

— Но преизпълнена с радостни емоции — каза Трейси с весела усмивка.

— Хубаво. Какво ще кажеш да си поемем дъх, да си вземем душ и да се преоблечем за късна вечеря? Можеш да подремнеш, ако искаш.

— Да подремна? Шегуваш ли се? Има толкова много неща за правене и гледане!

Въпреки протеста си, Трейси все пак поспа след душа. Тя се просна на голямото легло в стаята си, като остави отворена вратата на терасата, откъдето долитаха звуците на оживяващата Плака, и възнамеряваше да напише нещо на Марибел върху една от множеството картички, които купи през деня. Но малко по-късно силният звън на телефона върху нощната масичка я събуди.

— Ало? — промърмори тя сънено.

— Заспала си — констатира Марк. — Искаш ли да зарежем вечерята и да останем тук?

— В никакъв случай — извика Трейси и се събуди напълно. — Няма да се измъкнеш толкова лесно.

Марк се разсмя и я попита:

— Половин час стига ли ти да се приготвиш?

— Да. Искаш ли да се срещнем долу?

— Идеално. Ще те чакам в салона.

Трейси затвори и скочи от леглото. Влезе в банята, среса се и бързо си сложи грим — съвсем малко повече от дневния. Нямахше голям избор за облеклото и със закъснение съжали, че не си е взела повече дрехи. Трябваше да се задоволи с моряшки памучен пуловер и бели памучни панталони. Плюс шикозните ѝ моряшки еспадрили.

Когато се облече, Трейси хвърли последен поглед в огледалото да види как изглежда.

— Още съвсем мъничко руж — каза тя на отражението си. Сложи го набързо, грабна ключа и излезе от стаята, притеснена да не закъснее.

— Имаш ли нещо против да повървим? — попита той, когато излязоха на застланата с мрамор аля.

— Даже така ми харесва повече — отговори Трейси.

Вечерта бе топла и влажна, но подухваше постоянен бриз, който освежаваше кожата. Тесните тротоари бяха претъпкани с хора и те се отправиха към ярките светлини на площад Синтагма и неговите ресторанти за бързо хранене и будки за вестници.

— Къде отиваме? — попита Трейси.

— Колонаки. В съседния квартал е. Мисля, че ще ти хареса.

Колонаки бе разположен нависоко и докато се изкачваха, Трейси забеляза, че влязоха в една съвсем различна Атина — богата и шикозна, с модни бутици и магазини за антики. Когато приближиха площад Колонаки, Трейси бе поразена от гледката на стотици хора, седнали на маси на тротоарите под огромните брезентови сенници на кафенетата, които заемаха площ като за няколко градски квартала, а след това започваха павирани алеи с лъскави магазини и ресторанти от двете страни. Тези алеи бяха перпендикулярни на главната улица.

— Боже мой! — изуми се Трейси. — Никога не съм виждала нещо подобно.

— Нали е прекрасно? Почти всички са атиняни, излезли да позяпат и да се покажат. При хубаво време всеки следобед и вечер е така.

— Прилича на много богата версия на Плака, само че без туристите или магазините за сувенири — отбеляза Трейси.

— Не и ако търсят Гучи или Прада и други подобни — каза Марк. — Насам! — И посочи павирана алея между поредица от кафенета.

Изящни магазини и ресторанти се издигаха един до друг. Красиви дървета, много от тях отрупани с дребни бели светлинки и луксозни растения, създаваха илюзия за джунгла. Под чадърите вечеряха хора, огрени от светлината на свещите, а от масите им се носеха чудни аромати на вкусни блюда.

— Направо е фантазия — каза Трейси. — Като магичен свят.

— Радвам се, че ти харесва. Мисля, че е много специален. Стигнахме.

Ресторантът бе типичен пример за постмодернизъм от висока класа, целият в мрамор, екзотична ламперия, стъкло и месинг.

— Италиански е — каза Марк. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Изглежда прекрасен.

Седнаха на маса отвън и Марк поръча бутилка шампанско Вьов Клико. И двамата избраха салата и макарони с морски дарове с вино, последвани от тирамису и еспресо. По време на вечерята обсъждаха местата, които бяха посетили, но с напредването на нощта разговорът ставаше по-интимен. Марк сподели за амбициите си относно

агенцията и Трејси осъзна, че е много деен и работи усилено. Той я попита за нейните планове след Гърция.

— Не съм много сигурна — отговори тя и ѝ стана драго, че проявява интерес. — Естествено, ще се върна у дома в Маями. Може да започна работа. В телевизионната станция сигурно ще ми намерят нещо.

— Ами писането? — попита Марк. — Не можеш да се откажеш. Много си добра. А отгоре на това си и дяволски добър писател призрак.

— Радвам се, че вярваш в мен — усмихна се тя. — Това наистина означава много за мен.

— Казвам истината. — Марк я погледна в очите и задържа погледа си. — Ами другата страна на живота ти? Предполагам, че си имаш приятел?

Трејси извърна поглед, прокашля се и отново го погледна.

— Аз... аз имах, но вече не.

— Какво се случи? — попита Марк. — Или съм прекалено любопитен?

— Не. — Трејси поклати глава и сви рамене. — Съвсем не. Казано с прости думи, той е излизал и с друга. И аз скъсах с него.

— Още ли те боли? — попита Марк тихо.

— Предполагам. Малко. Но най-много ме заболя, когато открих, че ме маме.

Трејси реши да му разкаже всичко, а Марк я слушаше съсредоточено, концентрирал цялото си внимание върху нея, и поглъщаше всяка нейна дума.

— Най-трудно ми е пак да си вярвам — заключи Трејси. — На собствените си инстинкти и преценки. Как можах да се излъжа така?

— Ако можех да отговоря на този въпрос, щях да съм милиардер, нали? — въздъхна Марк. — Когато сме влюбени, или си мислим, че сме влюбени, вярваме на всичко, не мислиш ли?

— Абсолютно — съгласи се Трејси.

— Но не можеш заради това да изопачаваш представата за себе си. Според мен имаш забележителен усет и си много зряла за тази възраст.

— Много мило от твоя страна — разсмя се Трејси, — но въпреки това се чувствам като глупачка.

— Аз също бих се чувствал така — призна той и също се разсмя.

Марк плати сметката и те тръгнаха бавно към пансиона. На претъпканите тротоари на площад Синтагма някой се блъсна в Трейси и тя загуби равновесие. Марк я улови, преди да падне.

— Хванах те и няма да те пусна.

Гласът му бе закачлив, но изражението на лицето му — сериозно.

На Трейси ѝ стана приятно, когато мускулестата му и силна ръка я прегърна през рамо и не го отблъсна. Струваше ѝ се естествено и правилно и тя бързо преодоля първоначалното притеснение.

Когато се върнаха в Дорик хаус, двамата спряха в коридора пред вратата на Трейси. Марк я прегърна с две ръце. Предната нощ Трейси копнееше за тази прегръдка, а когато погледна в тъмните му очи разбра, че иска да прекара цялата нощ с него. Той се наведе, целуна я нежно и я притегли, а Трейси отвърна на целувката му, наслаждавайки се на мъжкия му аромат и загорялото му силно тяло.

Марк я притисна още по-силно, страстта в целувката му се задълбочи, езикът му започна да изследва всяко кътче и да я възбужда, а тя му отговаряше със същата жар. Ръцете му нежно се движеха нагоре-надолу по гърба и я галеха, после се смъкнаха надолу по стегнатото ѝ заоблено дупе, замилваха го ласкаво и го притиснаха към възбудената му мъжественост.

Трейси се отдръпна с въздишка на доволство, а Марк докосна с устни ушите ѝ и се спусна надолу към шията, а дъхът му като едва доловим ветреца се приплъзваше по копринената ѝ кожа.

— Някой... може да ни види в коридора — промълви задъхано тя.

— Значи трябва да влезем вътре — рече накъсано той. — Нали не искаме да безпокоим хората? — усмихна се Марк.

— Не искаме — кимна Трейси и неохотно се откъсна от обятията му, след което се опита да мушне ключа в ключалката.

— Нека аз — настоя Марк.

Тя подаде ключа, той отвори и задържа вратата. Трейси влезе в стаята, а Марк я последва плътно. Той затвори и заключи, светна лампата, обърна се и отново я прегърна. Придвижи я назад към спалнята, впи устни в нейните и загали гърба ѝ. Спря пред леглото, притисна я отново, прокара ръце под памучния ѝ пуловер и леко поглади голата ѝ кожа.

Трейси затаи дъх, когато пръстите му докоснаха гърдите ѝ и започнаха нежно да ги масажират по посока към зърната ѝ.

— Хммм — промълви той. — Нека да те съблека.

Трейси отстъпи назад, а Марк сръчно издърпа пуловера и разкопча сутиена ѝ. Захвърли ги на стола и остана неподвижен, хипнотизиран от прекрасното ѝ тяло. Протегна се и прокара леко пръсти по гърдите ѝ, придвижи ги надолу към таза и отново се върна към гърдите, обхвана ги с длани и ги замилва, барабанейки с пръсти по зърната.

Трейси едва не изгуби съзнание при ефирното му докосване, по тялото ѝ пробяга тръпка, каквато не бе усещала никога преди, с никой мъж. Тя вдигна ръце и ги плъзна под черния му пуловер, нетърпелива да усети тялото му под върховете на пръстите си.

Марк я улесни и бързо съблече дрехата си, която се спусна безшумно на пода. Притегли Трейси и тя потръпна при пламенния допир на топлото му и стегнато тяло. Марк се наведе и целуна вдлъбнатината между гърдите ѝ, след това прокара език по зърното, придвижи се към другото, затанцува с език по него и го засмука, възбуждайки я все повече и повече.

Стояха голи един срещу друг, а ръцете им милваха, докосваха леко и изучаваха другия, докато той отново я пое в обятията си и притисна към нея мощното си тяло, което като нейното трепереше от чувствена наслада. Марк я положи на леглото, изправи се и я загледа, а тя намести възглавницата под главата си.

Трейси вдигна поглед към ясно очертаната му на бледата светлина мускулатура, към мъжествеността му, напрегната в очакване на задоволство, и към проблясващата усмивка на устните му, а в същото това време Марк поглъщаше с очи прекрасната ѝ голота.

Той се качи на леглото и намести колене между краката ѝ, а ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, спряха на гърдите, пригладиха ги с нежни милувки и продължиха надолу към венериното хълмче между бедрата, където усетиха влажната ѝ готовност.

Трейси потръпна от желание, когато той докосна най-интимното ѝ място и протегна ръце да го хване, да почувства члена му. Марк затаи дъх, а тя загали уголемения му penis и тъмните, натезжали кълба под него, прокарайки леко пръсти, възбуждайки го както той нея.

В този миг той се отпусна върху нея, неспособен да издържа повече това разделение, а тялото му копнееше да се слее в едно с нейното. Зацелува я страстно и задиша учестено, а после влезе в нея бавно, за да продължи насладата им по-дълго, сдържайки желанието си да проникне буйно и страстно.

— Беше... беше направо чудесно — проговори Марк на пресекулки, галейки гърба ѝ. — Толкова, толкова чудесно.

— Да — кимна Трейси. — Аз... аз никога преди не съм преживявала нещо подобно.

И тя наистина го мислеше — никога не беше правила любов, така дълбока и изпълнена с такова удоволствие.

Известно време разговаряха тихо, разговаряха за нищо и за всичко, смееха се, доволни, че са се открили, и всеки призна, че постепенно е започнал да се увлича по другия в Санторини. И двамата вече с нетърпение очакваха следващия път.

— Мисля, че трябва да стана и да си донеса четката за зъби — каза Марк малко по-късно. — Искам да кажа, ако ми разрешиш да остана. — Очите му заблестяха закачливо.

— Не зная — подразни го Трейси. — Това да си поставиш четката до моята ми звучи направо като признание.

Марк я погледна в очите.

— То си е така — каза той тихо, но твърдо.

При тези думи Трейси почувства как по тялото ѝ премина внезапна вълна на гордост и радост и, да, любов. Той наистина го мисли, каза си тя учудено. Наистина го мисли.

Марк я прегърна и отново я целуна, а тя веднага отвърна. Само след минути те отново се любеха и така продължиха цяла нощ.

Марк въобще не успя да стигне до съседната стая, за да си донесе четката.

30.

Маями, Флорида

— Няма никой — обърна се Клиф към Брайън Бигс.

— Казвам ти, че тая курва никога не си е в къщи.

Той тъкмо опитваше вратата на Трејси Съливан в Коконат Гроув, звънна на звънеца, но не направи опит да влезе.

— Залючено е отвсякъде — продължи той. — Ако питаш мене, от известно време никой не се е мяркал насам.

— Мислиш ли? — попита го Брайън.

— Да — кимна Клиф. — Със сигурност. Пердетата са дръпнати, някои кепенци са спуснати, няма никакъв живот, казвам ти. Видях, че една друга мадама — определено не Трејси — дойде веднъж за няколко минути.

Бяха паркирали в една сенчеста странична улица близо до къщата на Трејси и Брайън нетърпеливо затрополи с ръце по волана.

— Шибана работа — изруга той и запали колата. — Може да е на работа.

— Може — кимна Клиф, — но ако е на работа, хич не ми се струва, че се прибира да спи тук.

— Ще разберем — каза Брайън и подкара по улицата. — Ще идем до телевизионната станция и ще видим.

Той се запровира из улиците на Коконат Гроув и излезе на магистралата. Брайън следеше движението, но в същото време хвърляше странични погледи към Клиф, седнал до него. Този тип е така дяволски обикновен, че може да изчезне в тълпата, мислеше си той. Никой няма да е в състояние да го идентифицира. Висок като върлина, но не прекалено. Средно тегло. Средни дрехи. Всичко му е средно, дори и шибаното му име. Клиф, Клиф кой? — зачуди се Брайън. Вероятно това не бе истинското му име, но Брайън не го и питаше. Не беше сигурен, че иска да знае.

Брайън предпологаше, че на тази обикновеност на Клиф се дължеше част от успеха му като наемен убиец. Не се обличаше нито

заплашително, нито крещящо. Изобщо не изглеждаше страшен, нито пък грозен. Не беше неимоверно едър или с мощна структура като множеството бодигардове, които припечелваха допълнително като наемни убийци, нито пък беше жилав дребен маниак като някои кривокраки мошеници с камшици в ръка, каквито Брайън беше виждал и които моментално можеха да ти светят маслото. Клиф изобщо не приличаше на убиец. Приличаше на обикновен гражданин — една от основните причини, поради която Брайън го нае да отстрани стария Съливан, подкрепена от успешното му досие на наемник.

Тази му обикновеност отблъскваше донякъде Брайън, но в същото време го плашеше малко, като вземеше предвид и миналото му. Имаше доказателства, че този тип е истински убиец с много изпълнени задачи. Така че в негово присъствие Брайън винаги се чувстваше принуден да пристъпва по-наперено, да важничи и да преиграва малко с мъжествеността си, все едно, че не е просто богаташ, който може да си позволи да наеме някой да му свърши мръсната работа, какъвто всъщност беше и каквото в действителност правеше.

Брайън спря на паркинга на телевизионната станция и угаси мотора. Слезе от колата и се наведе към Клиф.

— Остани в колата — заръча му той. — Това тук е моя територия. Мога да се ориентирам и ще постигна повече, понеже някои ме познават. Особено мацките — смигна Брайън. — Повечето от тях са ми навити.

Клиф се изсмя прегракнало.

— Като те слушам, излиза, че всяка мадама в Маями ти е навита.

Какъв гъзар, каза си в същото време Клиф.

Брайън закрачи наперено и нахакано заради Клиф. Когато се върна в колата след няколко минути, походката му вече не бе така важна.

От изражението му Клиф предположи, че мисията му не е била много ползотворна.

Брайън влезе в колата и тръшна силно вратата.

— Проклятие! — изсъска той. — Тя вече не работи там. Можеш ли да повярваш?

— И къде казват, че е?

— Нищо. Никакъв адрес за препращане на пощата, нищо. — Той даде на заден ход със свистене на гумите.

— А сега какво? — попита Клиф.

— А сега ще идем на гости на най-добрата ѝ приятелка. Една испанка на име Марибел. Тя не ме харесва особено, но ще разберем какво знае. И ако някой изобщо знае къде е Трейси, то това е Марибел. Ако проговори.

Клиф пукна кокалчетата на пръстите си и се усмихна.

— Не се притеснявай. Тази Марибел? За мен ще бъде истинско удоволствие да се погрижа да проговори.

Марибел отвори вратата и се сепна, когато видя на прага си непознат.

— Да? — попита тя и изгледа безличния мъж без интерес, готова веднага да затръшне вратата, ако се окажеше, че е търговски агент.

— Трябва да поговорим — каза мъжът. — За Трейси Съливан.

Марибел едва пое дъх. О, божичко, случило ли се е нещо с Трейси? — зачуди се тя.

— Какво има? — попита Марибел мъжа. — Тя добре ли е?

— Имате ли нещо против да вляза? — попита той. — Разбирате ли, става дума... тъъ... за личен въпрос.

— Кажете ми дали се е случило нещо с Трейси — настоя Марибел. — И ми го кажете веднага.

— Не, не, няма нищо такова. — Той нехайно пъкна крака си между вратата и рамката, така че Марибел да не може да я затвори. — Трябва да разбере къде е.

В този момент Брайън се показа и се усмихна.

— Хей, Марибел. Наистина трябва да намерим Трейси — сви рамене той. — Важно е.

Марибел веднага превключи и застана нащрек.

— За какво ти е притрябвала, гадина такава?

— Кучка — озъби се Брайън в отговор.

Клиф се наежи при саркастичната ѝ нотка в гласа и въпроса ѝ, но реши, че може да е по-лесно да изкопчи информацията, ако запазеше спокойствие и използва малко чар.

— Успокой се — обърна се той към Брайън, а след това към Марибел. — Разбирате ли, трябва да обсъдя някои лични неща с нея — каза той меко. — Нали знаете, между мъж и жена.

Очите на Марибел засвяткаха, докато го оглеждаше от глава до пети. Трейси не би имала нищо общо с такава шушумига, каза си тя. Освен това, ако Трейси го познава, аз също щях да го познавам или щях да знам всичко за него.

Тя бавно поклати глава.

— Вие не познавате Трейси и нямам намерение нищо да ви казвам. — Марибел хвърли бесен поглед в посока към Брайън. — А вас, господин *Голямата Работа*, не бих ви и погледнала дори.

Тя понечи да затвори вратата, но Клиф се промуши в апартамента и едва не събори Марибел.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — кресна тя.

Брайън го последва и без да обръща внимание на Марибел, започна да оглежда апартамента за нещо, което да му подсказва къде е Трейси — нямаше и представа какво точно.

Клиф погледна Марибел безизразно.

— Има лесен начин и труден — поясни. — Искам да знам къде е Трейси и ти ще ми кажеш.

Марибел го изгледа неприязнено.

— Ти за каква ме мислиш, че да се занимавам с такива мръсници като вас? — изстреля тя с най-противния си глас.

Клиф продължи да я гледа, а лицето му леко почервения и той сви юмруци. Щеше да му достави истинско удоволствие да се разправи с тази кучка, ако се наложеше.

— Надявах се да приключим по лесния начин, но виждам, че си избрала трудния.

Без никакво предупреждение той замахна с ръка и ѝ зашлеви звучна плесница по бузата, при която Марибел се олюля и едва не падна.

Брайън се обърна, когато тя изпищя. Марибел запази равновесие и автоматично вдигна ръце да предпази лицето си.

— Копеле! — изръмжа тя. — Не бих ти казала...

Клиф отново замахна и я зашлеви, този път по другата буза. Сълзи се появиха в очите на Марибел, тя се препъна и без малко да падне, но се овладя и вдигна ръка към лицето си. По него имаше кръв. Носът ѝ кървеше.

— Хей, хей, хей — викна Брайън към Клиф. — Виж какво намерих тук. — Той вдигна малък жълт стикер.

— Какво е това? — попита Клиф.

— Проклет да си — извика Марибел, спусна се към Брайън и понечи да грабне листчето. — Дай ми това!

— Това е телефонният номер на Трейси — засмя се Брайън. — В Гърция. Какво, по дяволите, прави тя в Гърция?

— На кого му пука — отвърна Клиф. — Да вървим.

Брайън отвори портфейла си и демонстративно напъха вътре стикера така, че Марибел да го види ясно.

— Довиждане, Марибел — каза ѝ той.

— В пъкъла да изгниеш дано! — прокле го тя.

Те си тръгнаха и Марибел заключи вратата след тях. Por dios, каза си тя паникьосано. Трябва да се свържа с Трейси.

31.

Санторини, Гърция

Трейси и Марк, праметнали саковете си през рамо, влязоха в имението на Урания с доволен и отпочинал вид, въпреки обикалянето из Атина и правенето на любов почти цялата нощ преди сутрешния им полет.

Ще ми е невъзможно да изтрия усмивката от лицето си, мислеше си Трейси щастливо, докато слизаха по стълбите към терасата. А ако Урания започне да разпитва или заподозре нещо като се върне, няма да се притеснявам за това. Марк определено не изглеждаше обезпокоен какво ще си помисли Урания. Дори не бе споменавал за нея.

Но усмивката на Трейси моментално изчезна при вида на Мария Стефану, която излезе с маршова стъпка на терасата и се втренчи в тях. Жената кипеше от гняв и когато слязоха по стълбите веднага ги нападна.

— От известно време мадам непрекъснато ви телефонира и изпраща съобщения на пейджъра — изстреля тя към Марк. — А вие и на мен не сте се обаждал. Искам да зная защо.

— Защото — отвърна Марк спокойно и уверено — оставих мобилния си телефон и пейджъра тук. — Устните му се разтегнаха в усмивка.

Сега Мария Стефану се обърна към Трейси.

— А вие? На вас също пусках съобщения на пейджъра, но неуспешно. Не ви ли казах изрично, че трябва да го носите по всяко време?

Трейси се изчерви и се почувства малко виновна. Тя просто стоеше и гледаше как Марк изхвърля пейджъра й.

— Опасявам се, че... сигурно съм го забутала някъде — излъга тя.

Мария Стефану я изгледа подозрително.

— Абсолютно безотговорно от ваша страна. — Тя въздъхна ядно и отново насочи погледа си към Марк. — Веднага се обадете на мадам.

— Благодаря. Ще го сторя веднага щом се оправим с багажа — кимна той, прегърна Трейси през кръста и се насочи към вратата.

— Ами — каза Трейси — няма да е зле да се преоблека и да се захващам за работа в офиса.

— А аз ще се свържа с Мадам — отвърна Марк, имитирайки начумерената Мария Стефану.

Те се разсмяха весело, а той я придърпа към себе си и я целуна.

— Искаш ли да обядваме заедно след малко?

— С удоволствие — отговори тя.

— Хубаво. Ще се видим по-късно.

Трейси се обърна и тръгна нагоре по стъпалата към мелницата, едва удържайки това ново щастие. Всичко вътре изглеждаше наред. Бързо разопакова дрехите от сака си, обу чифт удобни шорти, навлече една тениска, забърза към офиса и се захвана за работа.

Така се задълбочи в ръкописа, че подскочи стреснато, когато по-късно телефонът иззвъня и с изненада откри, че бяха минали повече от два часа. Вдигна слушалката.

— Марк е.

— Здравсти — отвърна тя и на устните ѝ машинално се появи усмивка.

— Как върви? — попита той.

— Много добре. Направо летя без непрестанните прекъсвания на Урания. Напреднах неимоверно много.

— Чудесно. Все още ли искаш да обядваме край басейна? — попита той.

— Разбира се.

— След петнадесет минути?

— Ще дойда — каза Трейси и затвори. За нищо на света не бих го изпуснала, каза си тя.

Трейси запамети промените в компютъра и се отправи към банята да измие ръцете и лицето си. Погледна се в огледалото, постави малко свежо червило и руж и се среса. В мелницата отвори вратата на гардероба да избере чиста дреха. Нещо различно от обикновена тениска, каза си тя. Избра семпла, но елегантна бяла памучна риза, облече я и я подпъхна в късите гащета.

Трейси и Марк лудуваха в басейна — пръскаха се игриво и си крещяха весело, когато Урания се появи величествено, натоварена с пазарски чанти — плячката ѝ от Хонконг. Ставрос я посрещна на летището и поръча такси за огромния ѝ багаж и пакети. Той я следваше по петите и постави на терасата огромния си товар, след което се върна на паркинга за друг.

Мария излезе и започна да внася пазарските чанти, а Урания, подобно на видение в лилава коприна и бели диаманти, слезе по стълбите до терасата с басейна в лилавите си сандали с високи токчета. Към края на стъпалата спря и запали цигара.

Когато Марк и Трейси я забелязаха, те прекратиха играта и гласовете им замряха. Държаха се почти като виновни деца.

— Здравей! — провикна се Марк към Урания.

Трейси вдигна поглед и отново се изуми от неоспоримото обаяние и присъствие, което излъчваше Урания.

— Добре дошла у дома — каза тя.

— Е, е, е — припя Урания дрезгаво и затрака с токчета към басейна. Застана на ръба, смъкна очилата си и им се усмихна сладниково. — Вярно е, нали, скъпи мои? Когато котката я няма, мишките наистина лудуват.

— Да, забавляваме се чудесно — отговори Марк. — Как мина пътешествието ти?

— Беше по работа — уточни Урания и в гласа ѝ се прокраднаха гневни нотки, а червените ѝ като на ферари устни се свиха заплашително. — Нещо, което явно само аз правя.

— Слушай, Урания... — започна Марк и излезе от басейна. От силното му, загоряло тяло се стече вода и той взе една хавлия да се избърше.

— Ти ме слушай! — изрепчи се Урания. — Ще трябва незабавно да си поговорим с теб в стаята ми. — След което тя насочи вниманието си към Трейси. — А що се отнася до вас, госпожице Съливан, не трябва ли да сте на бюрото си и да си изкарвате парите?

Трейси бе излязла от басейна след Марк и в момента се триеше с хавлия.

— Аз...

— Извини ме, Трейси — прекъсна я Марк и отново погледна Урания. — Тя през цялото време работи и напредна много с книгата,

докато те нямаше. Определено не е стояла непрекъснато в басейна.

— С теб ще говоря вътре — изръмжа Урания. Тя хвърли цигарата си на терасата, обърна се и се прибра, а токчетата ѝ бясно затропаха по пода.

— Съжалявам, че е толкова бясна — каза Трейси.

— Лошо е, но вината не е нито в теб, нито в мен. Ще ида да поговорим и ще се опитам да я успокоя. — Марк се наведе и я целуна. — Ще се видим по-късно.

— Довиждане — отрони Трейси учудена донякъде, че той я целува, докато Урания е във вилата. — И успех!

— Не се безпокой. Мога да се справя с нея — каза Марк и влезе вътре.

Трейси взе очилата си и романа с меки корици, obu сандалите си и тръгна към мелницата. Пое по външните стъпала и до слуха ѝ достигна високия глас на Урания, долитащ от стаята ѝ.

Когато се заизкачва по стъпалата за стаята си, гласът на Мария Стефану я спря.

— Госпожице Съливан! — извика ѝ тя.

— Да? — каза Трейси и се обърна с лице към властната жена.

— Съветвам ви да си гледате собствената работа и да не се месите. Вие разстроихте мадам, а това не е позволено.

— Съжалявам, че мадам е разстроена — отговори Трейси, — но аз не съм неин роб, госпожа Стефану. Нито пък ваш. — Тя се обърна и тръгна, а Мария Стефану я изгледа стръвнишки.

Няма да ѝ позволя да ме тъпче, каза си Трейси. И на Урания няма да позволя да ме тъпче. Тя усети с известна гордост, че засилващата се връзка между нея и Марк ѝ дава неимоверни сили. В същото време се зачуди какво ли я очакваше сега, след връщането на Урания. Ще видим, каза си Трейси. Междувременно, да се връщам на работа до вечеря.

Урания запали цигара и подхвърли позлатената запалка, която шумно падна върху масичката. Изпусна голямо кълбо дим към тавана и се втренчи в Марк, който стоеше прав и се взираше в калдерата през вратата на терасата. Той бе все още по бански, с праметната през кръста си хавлия.

— Не исках да те разстройвам, скъпи — каза тя с почти, но не напълно извиняващ се тон. Но аз се претрепвам за някой и друг долар, а като се върна какво намирам? Ти и малката госпожица *Нищо Особено* си лудувате в басейна като млади любовници.

Марк се обърна и я погледна. Тя се бе отпуснала на канапето и го наблюдаваше.

— Защо говориш за нея по този обиден начин, Урания?

— Охо, веднага я защитаваме, така ли? — изрече тя с изпълнен със сарказъм глас.

— Това, че я унижаваш по този начин, ми говори, че ревнуваш и че си обидена, което със сигурност не те представя в добра светлина.

Урания изгледа добре оформените си и лакирани нокти (цветът им идеално съответстваше на цвета на устните ѝ), въздъхна и отново вдигна поглед към Марк.

— Може и да ревнувам. Тя е млада и... свежа на вид и определено много те харесва. — Урания дръпна от цигарата, след което я загаси в пепелника.

— Виж какво, Урания — започна Марк раздражено и леко повиши тон. — Откакто съм твой агент винаги съм те подкрепял морално. И емоционално. Направих всичко по възможностите си, за да подпомогна кариерата ти на писател. — Урания се размърда неудобно на канапето и Марк спря за кратко, след което продължи с по-тих глас: — Казах ти, че няма да те изоставя и наистина го мисля. Което обаче не означава, че ме притежаваш.

Урания се разсмя, но смехът ѝ не бе никак радостен.

— Е, не съм искала да създавам впечатлението, че те притежавам, скъпи. Ако се държах по този начин, едва ли щях да те оставя тук да лудуваш с тази... с този призрак.

Марк простена на глас.

— Виждам, че разговорът ни доникъде няма да ни изведе — каза Марк безсилно. — Може би ще е най-добре да се върна в Лос Анджелис и да подхвана моите дела. Да ви оставя тук двете да довършите работата си. Обещах ти да изчакам само докато се върнеш.

— О, не, Марк! — извика Урания и скочи на крака. — Не можеш да си тръгнеш, скъпи! Не можеш! Какво ще правя без теб? — Тя го сграбчи неистово за ръцете. — Моля те, Марк! Тук ще съм съвсем сама без теб.

— Не е вярно — каза той спокойно. — Имаш Мария. И Ставрос, и Илики. И Трейси, независимо дали ти харесва или не, също е тук. Ще свършите повече работа, ако не ви се пречкам.

— О, господи! — изхлипа Урания и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Как ще... как изобщо ще свърша нещо?

— Ще се справиш, сигурен съм. Ето, седни, сега ще наляя и на двама ни по едно силно питие.

Той я поведе към канапето и ѝ помогна да седне, после се приближи до масичката с питиета, постави в две чаши лед от запотената сребърна кофичка, наля щедро водка и накрая прибави съвсем малко тоник. Разбърка ги бързо и поднесе едната на Урания.

— Благодаря — изрече тя покорно и отпи от питието, отпи още веднъж и остави чашата.

Марк седна на един стол срещу нея.

— Това наистина е най-доброто решение, Урания. Ще си ида само за малко. Напоследък наистина пренебрегнах задълженията си и трябва да се погрижа за много неща.

— Ами... ами не можеш ли по електронната поща? По телефона и факса? Не е необходимо да си в Ню Йорк или Лос Анджелис, за да работиш. Използваш го просто като предлог, за да си тръгнеш.

— Не, не е вярно — поклати глава Марк. — Има някои неща, които трябва да свърша лично. Например да се срещна с няколко редактора в Ню Йорк...

— Това са глупости — прекъсна го Урания. — Та нали Джулия дойде чак от Ню Йорк, за да говорим? Защо е нужно ти да ходиш до Ню Йорк?

— Ти не си обикновен писател, Урания. Един редактор може да пропътува половината земно кълбо, за да разговаря с теб, защото са замесени много пари и защото става въпрос за теб. Но това не важи за другите. Трябва да се срещна с редакторите от тяхно име. Освен това, има някои неща, за които трябва да се погрижа в Лос Анджелис. Нов материал, който е пристигнал, да се срещна с продуценти и други подобни.

— Все още не виждам защо да не можеш да го направиш от тук? — оспори го тя и се нацупи като дете.

— Не бъди неразумна. Знаеш, че по никакъв начин не бих се намесил в кариерата ти и от теб очаквам същото професионално

уважение.

Урания отпи още една глътка от питието си. Втренчи се в чашата и потъна в мисли за известно време, след което вдигна поглед със сериозно изражение на силно гримираното си лице.

— Имаш право — каза тя най-накрая. Държа се ужасно егоистично, но се чувствам толкова самотна, скъпи...

— Ще си заета с много работа. Трейси е далеч пред теб с промените, така че ще трябва да наваксваш.

Марк не пропусна гримасата на отвращение, която се изписа на лицето на Урания.

— Да — каза тя. — Госпожица Съливан наистина работи много бързо. Тя само усложнява работата ми двойно.

— Възможно е. Но не забравяй, че е важно да следиш в романа да се усеща твоят глас — допълни Марк в опит да я предразположи. Знаеше, че едно от основните оплаквания на Урания срещу Трейси бе това, че при промените ръкописът губел нейния глас.

— О, да! — кимна тя и охотно се съгласи. — Това е от първостепенна важност. Тя със сигурност не може да свърши тази работа, дори и да смяташ, че върши чудеса, така че трябва много да внимавам.

— Ето, така те искам — каза Марк и я потупа по рамото.

Урания се протегна, постави длан върху ръката му и силно я стисна.

— Нали няма да отсъстваш дълго? — изгука тя.

— Ще се върна веднага щом се освободя, но наистина нямам представа колко време ще ми отнеме.

— Моля те, побързай. Много ще ми липсваш.

Марк искаше да ѝ каже същото, но не го чувстваше и не можеше да я излъже.

— Няма да се бавя много. А сега по-добре да си запазя място по телефона. — Той я потупа по ръката и се изправи. — Може би искаш да си починеш след пътуването.

— Да, така е. Мисля да подремна следобеда.

Марк бързо напусна стаята ѝ и се прибра в своята, взе си душ, облече се и стегна багажа, преди да направи резервация за полета за Ню Йорк, където щеше да остане три дена, а след това да продължи за

Лос Анджелис. Когато приключи, остана едно-единствено нещо, преди да тръгне.

Трейси седеше пред компютъра и пишеше бързо, а косата ѝ, както обикновено когато работеше, бе вдигната нагоре и от нея висяха забучени на всички страни моливи. Така се бе задълбочила, че когато Марк почука тихичко и влезе, тя внезапно подскочи.

— Не исках да те плаша — извини се той.

— Не ме изплаши — извърна се тя към него и се усмихна. — Бях се отнесла в друг свят.

Марк постави ръце на раменете ѝ, наведе се и я целуна по устните. Трейси веднага отговори.

— Хммм — измърка тя между целувките. — Взел си си душ.

— Как позна? — прошепна той, а устните му се плъзнаха по шията ѝ.

— Защото миришеш на хубаво.

— Ти също. Харесва ми парфюма ти.

— Не съм си слагала парфюм — отговори тя.

— Знам. Ти самата миришеш хубаво.

— Много мило от твоя страна, че го казваш — разсмях се Трейси, — но не съм сигурна, че ще ти повярвам.

Марк се изправи и ѝ се усмихна.

— Мога ли да открадна няколко минутки от времето ти? — попита я той. — Трябва да поговорим.

— Моля. Радвам се на всяка почивка.

Марк изтегли един стол и седна.

— Утре тръгвам за Ню Йорк. А после продължавам за Лос Анджелис.

— Работата те зове — каза тя. Стана ѝ неприятно, че Марк си заминава, но не искаше да забележи разочарованието ѝ.

— Да — кимна Марк. — Не зная колко време ще отсъствам, но наистина ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш — отговори Трейси. — Беше... беше толкова чудесно.

— И отново ще бъде — каза тихо. Пое ръката ѝ в своята и я погледна в очите. — Имаш ли нещо против да дойда в стаята ти тази

нощ? Искам, преди да си тръгна да съм с теб.

— И на мен много ми се иска, но, реално погледнато, не мислиш ли, че е по-разумно да не дразниш Урания през тази последна нощ?

— Не искам да я дразня, но Урания трябва да свикне с мисълта за нас двамата. Освен това можем да сме дискретни, нали?

Трейси усети, че кима с глава и се чу да казва да, сякаш я контролираше някаква външна сила. Бих дала всичко, мислеше си тя, за да прекарам нощта в неговите обятия, да чувствам тялото му до моето и отново да се любим, преди да си е тръгнал.

Същата нощ Марк дойде в стаята на Трейси и ѝ подаде малко пакетче.

— Какво е това? — попита тя радостно при вида на опакованата като подарък кутийка.

— Нещо, което взех за тебе. Малко след като пристигна.

— И си чакал толкова дълго, преди да ми го дадеш? — попита тя.

— Искан да изчакам подходящия момент. Няма ли да го отвориш?

— Разбира се. — Трейси развърза панделката от пакетчето и разкъса хартията в бързината си да види съдържанието. Когато отвори капака на кутията, тя възкликна ликуващо: — О, Марк, прекрасна е. Толкова е прекрасна. — Тя вдигна гравираната броеница към светлината. — Ще я нося като гривна, макар, че ги носят предимно мъжете. Постоянно премятат мънистата.

— Видях колко очарована остана, когато видя как ги използват мъжете в Атина. Надявах се да ти хареса, макар че е евтина изработка от една будка за вестници.

— Много ми харесва — каза Трейси, наведе се напред и го целуна. — Веднага ще си я сложа. — Тя омота броеницата около китката си и я закопча, след което вдигна ръка да провери как ѝ стои. Мънистата се плъзнаха леко. — Виждаш ли, така ми пасва идеално, а металното пискюлче е направо великолепно така, както виси.

— Красиво — каза Марк. — Като теб.

Трейси се наведе и отново го целуна.

— Трябва да видя — каза тя. Стана и се приближи до огледалото над тоалетната масичка и се погледна. — Чудесно — каза и се обърна

към Марк. — Никога няма да свалям броеницата, дори и да не се науча да я използвам като мъжете.

— Хубаво. Може да те пази от всичко лошо, докато ме няма. — Той стана и се приближи към Трейси, пое я в обятията си и я целуна страстно. Когато най-сетне се отдръпна, я погледна в очите и промълви: — Обичам те, Трейси.

Едва ли някога щеше да ѝ омръзне да чува тези слова.

— И аз те обичам, Марк — отвърна тя.

Той я целуна отново, още по-страстно, и нежно прокара език по ушите и врата ѝ, докосвайки леко с устни плътта ѝ. Трейси простена от удоволствие и почувства как вълна от плътско желание се надига някъде вътре в нея. Ръцете му загалиха гърба ѝ, стегнатото дупе, придърпаха я по-близо и се насочиха към гърдите, които бяха голи под тениската ѝ.

— Хайде да се съблечем — прошепна той в ухото ѝ.

Трейси кимна и побърза да се съблече, макар да се налагаше да се отдръпне от прегръдката на силните му ръце.

Марк ѝ помогна да съблече тениската и развърза шнурчето на панталонките ѝ. Когато Трейси остана гола, Марк затаи дъх и я загледа прехласнато. Събу обувките си, припряно смъкна ризата и панталоните си. Когато изу и слиповете, възбудения му вече пенис се изправи напред.

Трейси протегна ръка и го хвана, възхищавайки се на чувството при допира и на въздишката на наслада, която се отрони от устните на Марк.

— Хммм. Да идем в леглото — каза той, хвана я за ръка и я поведе.

Трейси се отпусна по гръб и се претърколи на една страна, когато Марк легна до нея. Ръцете му преминаха по тялото ѝ, леко докосвайки меката ѝ кожа, а устните му потърсиха нейните, преди да се насочат към гърдите. Той целуна и засмука зърната ѝ и изпъшка тихо, когато те се втвърдиха при докосването.

Тя се притисна към силното му тяло и спусна ръка към члена му. Обви го с ръце и почувства пулсиращото му желание за нея, а настойчивата ѝ нужда за него пребори желанието ѝ да го поеме бавно, така че тази нощ на страсти да продължи възможно най-дълго.

— Моля те, Марк! Искам те вътре в мен. Сега! Моля те!

32.

Урания се облегна на рамката на вратата и се втрени в Трейси. В едната си ръка държеше цигара, а от силно начервените ѝ устни се изнизваше облаче дим към тавана. Трейси долови стъпките ѝ, но когато не я чу да влиза или да я заговаря, се извърна и я погледна.

— Здравсти — каза тя. — Искаш ли нещо?

Урания се приближи до един стол, седна, взе големия кристален пепелник, който стоеше там специално за нея, и го постави в скута си.

Хайде, помисли си Трейси. Ето пак. Прави всичко, за да ми пречи да работя. След заминаването на Марк Трейси отметна огромна част от работата, но това бе въпреки помощта на Урания, която я прекъсваше повече от всякога.

Сега ще ми даде да разбере, помисли си Трейси. Ще ме сдъвче яростно. Или този път направо ще ме застреля. Трейси никога преди не бе виждала Урания така тиха и замислена на вид и според нея това не бе на добро. Вероятно е заради последните ми и най-радикални промени в ръкописа, реши Трейси.

— Аз... аз искам — започна Урания колебливо, почти заеквайки. Смачка цигарата в пепелника и се вгледа в маникюра си за миг. Когато отново вдигна поглед, на Трейси ѝ се стори, че на лицето на Урания бе изписано смущение.

Урания въздъхна шумно и дълбоко.

— Трейси, исках да те попитам — проговори най-сетне тя — дали имаш нещо против да ми правиш компания за вечеря.

Трейси се втрещи и мина минута, преди да си възвърне дар слово.

— С... с удоволствие, Урания — отговори.

Урания разтегна устни в колеблива, малко нервна усмивка.

— Мисля, че е време да се опознаем по-добре — каза тя, възвърнала самообладанието си. — Глупаво е да живеем в една къща, да работим по един проект и да не знаем почти нищо за себе си. Не мислиш ли?

— Ами, да — кимна Трейси. — Така е.

— Знам, че не се държах добре — продължи Урания, — но този проект е много важен за мен и предполагам, че съм много чувствителна на темата. Освен това ти беше абсолютно непозната, когато пристигна тук и този факт ме изнервяше. И... — Гласът ѝ заглъхна и тя рязко се изправи. — Е, ще си поговорим на вечеря, нали?

— Би било чудесно — отговори Трейси. — Поне така се надявам.

— Ами тогава ще те оставя да работиш — обяви Урания с приповдигнат тон. — Ще се видим довечера на терасата.

— Добре — кимна Трейси и я проследи с поглед, докато си тръгваше.

Боже мой, каза си тя. Чудесата нямат ли край? Какво я прихваща? Настроението на Трейси значително се повиши след посещението на Урания и тя започна да прехвърля различни възможности през ума си. Наистина ли иска да ме опознае по-добре? Искане ли да се сприятелим?

Трейси се замисли за седмиците, откакто Марк замина. Бе предположила, че отношенията ѝ с Урания ще останат долу-горе същите и наистина стана така, с изключение на по-честите прекъсвания. Трейси работеше в офиса си часове наред, като спираше за обяд и вечеря, и очакваше с нетърпение малкото реплики, които си разменяха с Илики по време на яденето. Те винаги бяха кратки, но дружелюбни, и Трейси реално общуваше само с нея. Срещаше Мария Стефану и Ставрос из къщата и терасите, запътили се по задълженията си, но те само ѝ кимваха или разменяха погледи.

На края на всеки ден тя предаваше на Урания серия нови листи, или, което се случваше по-често, оставяше ги на бюрото в офиса на Урания. Преди обед на следващия ден, актрисата неизбежно идваше в офиса на Трейси и тръшваше листите със своите промени и поправки, обръщаше се и си тръгваше, подхвърляйки няколко оскъдни, пренебрежителни думи. Страниците винаги приличаха на бойно поле, но Трейси реши да не спори с Урания, освен ако корекциите ѝ не бяха съвсем несвързани и нямаше как да ги включи. Когато обсъждаха нещо, Урания не я слушаше и отхвърляше доводите за решението на Трейси. Настояваше всичко да е по нейния начин, след което излизаше като вихър от офиса.

Телефонът звънна и Трейси го вдигна на второто извънмяване.

— Ало! — каза тя разсеяно.

— Хей, познай кой е!

— Ох, Марк! — извика тя. — Толкова се радвам, че се обаждаш.

— Много ми липсваш — каза той. — Не можеш и да си представиш дори колко много.

— И ти ми липсваш. Нямам търпение да се върнеш.

— Няма да се бавя дълго — отговори Марк. — Опаковам всичко тук и ще тръгна възможно най-скоро. Все още не съм сигурен кога точно, но ще ти кажа веднага след като разбере.

— Чудесно. Всичко наред ли е?

— При мен е нормално. А при теб?

— Доста напреднах. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Няма да повярваш. Днес Урания ме покани на вечеря.

— Много хубаво — отговори Марк. — Само бъди нащрек.

— Мога да се грижа за себе си.

— Знам, че можеш — отвърна Марк, — но се притеснявам малко. И двамата знаем, че понякога е истинска пиявица и ти изпива душичката.

— Много нагледно — разсмя се Трейси.

— Ох, дявол да го вземе — изруга той. — Някой звъни. По-добре да затварям. Ще ти се обадя скоро. — Марк направи кратка пауза. — Трейси?

— Да?

— Обичам те!

— Аз също те обичам!

Трейси затвори слушалката и започна да повтаря наум последните му думи. Обичам те. Някак не можеше да повярва, че любовта им е в действителността. Но в същото време тя й носеше огромно успокоение, от каквото в момента имаше голяма нужда.

Работата напредваше в отсъствието на Марк, а Трейси се чувстваше все по-самотна. Копнежът ѝ по него бе нараснал до болка — състояние, непознато за нея до този момент. Едва дочакваше телефонните му обаждания. Беше се обаждал няколко пъти и почти винаги говореше първо с Урания, ако тя си беше вкъщи, а после настояваше да разговаря с Трейси. Тези разговори бяха животоспасяващи, но все пак не можеха да заместят човека.

Ето ме тук, мислеше си Трейси, на този красив, магически остров, с работа, за която много писатели биха извършили дори престъпление, а не съм щастлива без него. Вечер често си лягаше направо след вечеря, понякога четеше или гледаше около час телевизия, повече заради компанията на гласовете, отколкото за нещо друго. Рядко се осмеляваше да излезе извън пределите на имението, защото винаги пазеше енергията си за работата на следващия ден.

А сега това... Телефонно обаждане от Марк и поканата на Урания за вечеря. Трейси нямаше търпение да разбере какво си бе наумила звездата, но се съсредоточи върху ръкописа и така отлетя остатъкът от деня.

Клиф ненавиждаше Санторини. Мразеше жегата и влагата. Беше подобна на тази в Маями, но още по-лоша, мислеше си той. Мразеше храната. Беше прозрачна, реши той, с прекалено много странни сосове и подправки, и прекалено много отвратителни рибени очи, които надничаха към него от всички чинии. Мразеше хората, гърците дори повече от противните тълпи туристи. Гърците, сравняваше ги той, приличаха на най-гадните, най-агресивните и подозрителни копелета в Маями Бийч. Нищо чудно, че толкова много от тях живееха в Ню Йорк. Там пасваха идеално. Безочливи и подли, неподдаващи се на измами. Освен това от никого не можеше да изкопчиш никаква информация. Дори и да говореха английски, а почти всички го владееха, не можеше да получиш нищо повече от часа, а понякога и това не съобщаваха.

Ако Клиф ненавиждаше Санторини, то Оя ненавиждаше още повече. Никога през живота си не бе вървял пеша толкова много. Нагоре, надолу, нагоре, надолу. И винаги в проклетата жегата. Като че ли нямаше край. Дори не можеше да следи мадамата в кола. Никакви коли не се разрешаваха.

Но най-много от всичко ненавиждаше мястото, в което живееше тя. Направо надолу по хълма. Зад заключени порти. Стени. Отгоре, от глупавата тясна улица, която минаваше през цялото село, нямаше удобно място — нито едно-единствено удобно място — от което да шпионира жилището, без наоколо да се мотаят тълпи туристи и местни. Дори и тогава на практика, бе невъзможно да види какво става

зад тези стени. Зърна крайче от басейн, от което побесня още повече, понеже там, където беше отседнал, нямаше. Съвсем скоро откри, че почти никъде в проклетите жилища на това затънтено село няма басейни.

Но видя достатъчно, за да разбере, че ще успее да свърши работата.

Онова товарно муле, гърка, когото беше забелязал — онзи, който работеше във вилата, нямаше да е проблем. Ако е толкова глупав, колкото изглежда, разсъждаваше Клиф, той дори не може да съобрази да се прибере вътре, за да не се измокри от дъжда. Ако изобщо валеше в това забравено от бога място. Освен това сериозно се съмняваше, че товарното муле и мадамата се движеха заедно.

Дори и онази уличница, дето едно време я даваха по филмите, нямаше да е проблем. Тя бе кожа и кости, а освен това и стара. А и за нея винаги съществуваше опасността да се препъне на високите си токчета и да се пребие по стъпалата. Едно стабилно бутване, ако се изпречеше, и старата кучка щеше да е история.

Клиф се усмихна. Просто трябваше да наблюдава и да изчака до падането на нощта. Тази нощ щеше да се промъкне и да огледа къщата, да види кой е там, кой бе най-лесният път за бягство. Хей, дори още тази нощ можеше да я убие.

Сервитьорът се появи на масата му.

— Нещо друго? — попита той вежливо.

Клиф вдигна поглед към него и отвърна с най-противния си глас.

— Не.

Без да обръща внимание на тона на гласа му, сервитьорът пхна касов бон в малката чашка и я постави на масата. Клиф я взе и я погледна. Четири евро. Измъкна портфейла си и демонстративно зарови така, че келнерът да види препълненото му с евро съдържание, а после извади от джоба си две монети от по две евро. Даде му да разбере, че няма никакво намерение да му остави и цент повече за това гръцко кафе, което имаше вкус на урина, и за водата, която дори не беше газирана.

— Благодаря — каза сервитьорът и се отдалечи.

Ха, помисли си Клиф. Това лайно не иска да ми достави удоволствието да го видя вбесен. Той стана и се протегна. Прекоси улицата и хвърли още един кос поглед към къщата. Както обикновено,

не видя нищо. Просто още едно бяло петно на острова, смесващо се с всички други бели петна, абсолютно невъзможно да се различи откъде започва едното и къде свършва другото.

Погледна към часовника на китката си и реши, че е време да докладва на онзи разглезен Бигс в Маями. Да разкаже на този боклук какво става в Гърция. Загуба на време, но нали му беше шеф...

Той закричи надолу по улицата, неразличим от останалите туристи. Маратонки — сега не се ли носеха из целия свят? — камуфлажни къси гащета и светлокафява риза. Очила и бейзболна шапка с надпис NYPD. Засмя се. Тази сутрин я беше взел от Оя. Не се притесняваше, че някой ще запомни подозрителен тип от Щатите с бейзболна шапка с надпис NYPD. Та половината хлапета в Гърция носеха такива.

Клиф остана доволен от покупките си в Оя. Малко по-надолу по пътя намери железарски магазин, който се оказа истински арсенал за хора с неговите умения. Тел. Въже. Изолирбанд. Ножове. Много повече, отколкото му бе необходимо за работата. Не искаше да пътува с оръжие — или нещо, което летищната охрана можеше да сметне за оръжие — и малко се притесняваше, защото не познаваше терена. Ако знаеше онова, което знаеше сега, нямаше въобще да се притеснява. Дори реши, че на този остров оръжието е излишно. Самият релеф беше убиец. Каменистите скали. Бетонните и мраморни стъпала, водещи надолу. Дълбоката хиляди фута калдера.

Но много му хареса тънката тел, която купи от жената в железарския магазин. Така щеше да свърши всичко лично и отблизо.

Масата се осветяваше от свещи във ветроупорни фенери, които ги предпазваха от появяващия от калдерата бриз. Съдовете бяха от китайски порцелан, лъскаво сребро и бляскав кристал. Използваха дебели бели памучни салфетки, колосани и изгладени до съвършенство.

Урания се бе облякла и гримирала за вечерята така, сякаш всеки миг очакваше да се появи някой главен директор. Носеше прозираща бяла копринена блузка и пасващи ѝ златисти шалвари. Диаманти проблясваха от ушите ѝ, шията и двете китки.

— Изглеждаш... хубаво. — Урания подбра внимателно думите си, когато Трейси седна на масата. Очите ѝ лакомо погълнаха младата жена, сякаш искаше да запамети всяка подробност от външността ѝ.

Трейси се почувства като бедна роднина в белите си памучни панталони и моряшки пуловер, но съвсем ясно осъзнаваше, че не може и да очаква дори да изглежда така ефектно като Урания Викърс.

— Благодаря — отговори Трейси и се засмя. — Не си донесох много дрехи. А пък и гардеробът ми е безнадежден. Искам да кажа, че нямам нищо, което може да се сравни с твоите хубави тоалети.

— Това е част от бизнеса, скъпа. Аз трябва да се обличам така. Очакват го от мене и донякъде вече ми е станало навик. Но ми харесва.

По време на вечерята Урания я разпитваше за миналото ѝ, сякаш наистина искаше да разбере всичко, а Трейси отговаряше доколкото можеше честно.

— О, мъже! — възкликна Урания, когато Трейси набързо ѝ описа раздялата с Брайън. — Ловенето от тях са като змии, скрити в тревата — трудно можеш да им вярваш, не мислиш ли?

— Предполагам, че е така. Със сигурност обаче вече се съмнявам в собствената си преценка.

— Навярно все още ужасно те боли.

— Всъщност, не — отговори Трейси. — Като се замисля, чудя се дали въобще съм била истински влюбена в него.

— Тогава ти е по-лесно. Но от опит знам, че трябва да си много внимателна с мъжете. — Урания вдигна вежди многозначително и Трейси се запита дали имаше предвид Марк.

За щастие тя изостави темата и подхвана друга, като я похвали за ученето в Колумбия и работата ѝ в телевизионната станция.

— Хубаво е, че си намерила работа веднага след колежа. Ако въобще е необходимо да се занимаваш с колеж. Практиката е всичко, скъпа. Ако питаш мен, да прекараш цялото си време, изолирана от действителността, е чиста загуба, но вероятно е добра осигуровка. Дори и за телевизионните филми нямат такава голяма нужда от по-възрастни жени, но пък в новинарската секция винаги могат да си намерят място.

Когато Трейси я попита — внимаваше въпросите да не са твърде лични и да не е прекалено любопитна — за миналото ѝ, актрисата се засмя.

— Скъпа, не знаеш ли? Написала съм автобиография. Заглавието е „Няма време за сълзи“. В нея ще намериш всичко, което искаш да разбереш за мен. Ще ти я дам да я прочетеш.

— Ще ми бъде приятно — вметна Трейси.

— Не е много лоша за четене. Обхваща много неща. Голяма част от живота ми. — Урания отпи глътка вино и продължи: — Я да видя. Тридесет и няколко филма; едно нервно разстройство; автомобилна катастрофа и като последица от нея — проблеми в гръбнака, които все още ме тормозят (същата катастрофа, в която загина първият ми съпруг); качване и смъкване на килограми; пристрастяване към алкохол и демерол и рехабилитация; годините ми на пълна безработица и пълно изчезване от лицето на земята — от седемдесет и осма до осемдесет и трета...

Времето, през което съм родена аз, помисли си Трейси.

— ... грандиозното ми завръщане по телевизията в „Сага“ като Делфин Гърнси; катастрофалният ми брак с Егон Бъргър, който се удави по време на бракоразводното дело. — Урания спря за момент, запали цигара и погледна към Трейси. — Той ме съдеше за издръжка. После следват минисериите; филмите за телевизионния екран; чуждестранните филми; пътуващите гастроли и фиаското в Бродуей. Трябва да прочетеш и за абсолютното гробище за актрисите извън борда — телевизионните шоута с участието на специален гост звезда. Да не споменавам последния си престой в центъра Бети Форд и последния ми катастрофален брак. За неудачник на име Питър Планте, независим продуцент, който се претрепа в колата си с някаква проститутка. — Урания изпусна кълбо дим и отново погледна Трейси. — Прекрасно, нали?

— Невероятно — промълви Трейси. — Наистина невероятно.

— Но вярно, скъпа. Сега разбираш защо жълтата преса ми е измислила прякора *Веселата вдовица*. Катастрофа, в която умира един съпруг, и за която се предполага, че аз съм шофирала пияна; удавяне в басейн, за което видимо аз съм отговорна, и двойно убийство, което според твърденията аз съм извършила.

Трейси я изгледа смаяно. Как можеш да оцелееш при толкова трагедии, запита се тя наум, без да се превърнеш в душевна развалина? Нищо чудно, че Урания е толкова подозрителна, нервозна и неприятна кралица на драмата.

— И какъв грешен прякор ми лепнаха само — продължи Урания. — Наистина Веселата вдовица. В интерес на истината *Черната вдовица* ще е много по-подходящ. Всяко нещастие направо ме опустошаваше. Опустошаваше! Бях влюбена във всичките си мъже и независимо от това как завършваше бракът, в мен все още има частичка, която винаги ще ги обича.

— Наистина е много тъжно — промълви Трейси съчувствено. — И толкова жестоко от страна на пресата.

— Е, трябва да свикнеш, особено ако имаш слава на писател или си известна от телевизията. Когато си на върха, направо те разкъсват на парченца, а когато паднеш на дъното, просто те подритват.

— Сигурно ужасно боли. Дори и да не е вярно онова, което разправят.

— Наистина боли — съгласи се Урания и запали още една цигара. — И имаш чувството, че целият свят е срещу теб. Обхваща те ужасно чувство на самота.

— Не си ли имала деца? — осмели се Трейси. — Искам да кажа, че едно дете може би щеше да помогне...

Думите ѝ заглъхнаха и отмряха, когато Трейси забеляза как Урания се присви като от остра болка. Очевидно това бе тема, която предпочиташе да не обсъжда. Трейси я наблюдаваше как изпуска кълбенца дим, загледана в далечината, сякаш обмисляше отговора си.

Думите ѝ бяха тихи и колебливи.

— Аз... ами съдбата просто не ми е отредила деца, скъпа — проговори тя най-накрая. След това лицето ѝ рязко се оживи и на устните ѝ се появи усмивка — истинска или престорена, Трейси не успя да различи. — Но да говорим за нещо друго.

— Добре — съгласи се Трейси. — Не исках да...

— Няма значение — прекъсна я Урания и отмахна с ръка. — Виждам, че напоследък работиш до изтощение и вече напредна с голяма част от ръкописа. Ти си една от малкото ми познати жени, които са дисциплинирани като мен.

— Приемам го като комплимент — засмя се Трейси леко.

— Така и трябва. Та след като сме напред с материала, струва ми се, че трябва повече да си почиваш. Използвай басейна. Изучавай острова. Пазарувай. Каквото ти харесва.

— Благодаря — каза Трейси. — Толкова се задълбочих в работата, че не ми оставаше време да се замисля за нещо друго.

— Е, вече е време. Може да идем в селото заедно? Да се поразходим малко. Искаш ли?

— С удоволствие — отговори Трейси, изумена донякъде от тази покана.

— Хубаво. Трябва да знаеш, че имам скрити подбуди. Поне частично.

— Скрити подбуди? — попита Трейси. В съзнанието ѝ съвсем ясно изплува образното сравнение на Марк.

— Да. Ужасявам се да излизам сама. Не са страшни хората, които те мразят — онези, които смятат, че наистина си лошият герой от някой филм. Те просто те ругаят, когато минат покрай теб.

— Шегуваш се — слиса се Трейси.

— Не, не се шегувам. Малко е смуцаващо, но нищо повече. Но феновете, които те обичат, те са истинската напаст. Не се спират пред нищо, за да се докопат до нещо. Следват те навсякъде. Опитват се да те докоснат, да те почувстват. Опитват се да откраднат я шалче, я шапка, очила или каквото и да е. Дори обувка. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Да. — И Трейси наистина разбираше, макар и да ѝ беше трудно да си го представи.

— Затова е хубаво да си с някого — продължи Урания. — А сега, когато Марк си тръгна — той ми беше защитник, нали разбираш, може би няма да имаш нищо против, ако от време на време излизаме заедно.

— Нямам търпение — отговори Трейси. Защитник, помисли си тя. Значи така го възприема Урания. — Но не знам какъв защитник мога да бъда аз — добави Трейси.

— Ще се справиш чудесно — изтъкна Урания. — Никога не се е налагало Марк да прибегва до физическа сила. Просто се явяваше като буфер между мен и тях.

Трейси кимна.

Урания я загледа за миг.

— Той ти липсва, нали? — попита тя.

— Моля? — отвърна Трейси, сякаш не чу въпроса ѝ.

— Няма нужда да се преструваш пред мен, Трейси. Зная, че с Марк се обичате — или е само похот. Каквото и да е. Когато звънне,

винаги ми казва две-три мили думи, а след това през цялото време си бърбори с теб.

— Ами, аз... — Трейси се опитваше да избере подходящите думи. Не знаеше как да отговори на Урания.

— Не е нужно да споделяш с мен. Ще те оставя на лудостта ти, но нека да те предупредя.

— Да ме предупредиш за какво? — попита Трейси.

— На твое място не бих се забърквала с Марк. Искам да кажа, извън професионален аспект. В този смисъл той се държи много добре с мен, може и към теб да е такъв. Но като любовник... щях да съм много внимателна. Той е убийствено красив и млад и, от това, което чувам, е изключително склонен към безразборни връзки.

Трейси я изгледа шокирано. Марк очевидно бе красив и млад, но да е склонен към безразборни връзки? Нямаше такова впечатление за него. Чудеше се дали Урания говори истината и осъзна, че актрисата навярно знае много неща за Марк, които Трейси не знаеше.

— Ще внимавам — промълви Трейси.

— Много умно от твоя страна. Особено в наши дни, в този изпълнен с опасности век, когато можеш да си навлечеш неприятности само от едно преспиване с някого.

Ето пак, каза си Трейси. Горчивият негативизъм, който се прокрадва във всеки аспект на живота ѝ. Не че думите на Урания не бяха верни — нямаше и съмнение в това. В наши дни сексът можеше да бъде смъртоносен. Но всичко в живота на Урания се пречупваше, дори управляваше, по-скоро от негативната гледна точка, отколкото от радостта, която можеше да получи в определената ситуация.

Урания стана от масата.

— Беше ми приятно да си поговорим, Трейси. А сега ще се прибирам в стаята си да поработя малко. Трябва да прегледам страниците, които свърши днес и да звънна на някои приятели в Атина.

Трейси също стана.

— Благодаря ти, Урания. Беше ми много приятно.

— Не е нужно и ти да си тръгваш, скъпа. Наслаждавай се на нощния въздух. Поплувай, ако искаш. Каквото ти харесва. Илики ще раздигне.

— Благодаря, мисля да поостана още малко — отвърна Трейси.

Трейси се загледа след Урания, която пристъпваше величествено по терасата към вилата подобно бляскаво видение в бяло. После се обърна и се запъти към стената, разделяща отвесния склон към калдерата и дълго се визира в нея. През нощта бе също толкова жива, както и през деня. Трейси наблюдаваше идването и отплаването на фериботи и кораби и се наслаждаваше на весело осветените пасажерски кораби до Фира. Тя бавно започна да обикаля кръглата тераса, зареяла поглед към прекрасната гледка от всеки възможен ъгъл.

В съзнанието ѝ се въртяха изумителните събития, макар и само схематично представени, от живота на Урания. Край стената, която разделяше вилата от мистериозната кула в съседство, мислите ѝ рязко се прекъснаха от шумен трясък. Трейси погледна слисано изцапаните си с пръст панталони и блуза и разхвърчалите се към краката ѝ парченца керамика.

— Какво, по дяволите, става тук? — учуди се тя.

Тя се огледа, но не видя никого. После вдигна поглед към стената. Космите на ръцете и врата ѝ настръхнаха, когато пердето на един от прозорците потрепна. Успя да зърне само леко движение на тъканта, бързо като щракване на фотоапарат, но бе сигурна, че го е видяла. Трейси остана неподвижна още миг, след което внимателно тръгна напред. Голяма теракотена саксия, от онези, древните, в които съхранявали зехтин, и които бяха широко разпрострени в Гърция, лежеше на парченца на терасата. Наоколо се бяха пръснали буци пръст и месести растения.

Още една стъпка, каза си Трейси и щеше да ме улучи по главата. Още една стъпка и можеше дори да ме убие! Тази саксия е гигантска. Тя потърка рамене с длани. Исусе! Какво става тук? Не може да е било случайност. Не. Някой умишлено се опита да ме уцели.

Реши незабавно да съобщи на Мария Стефану. Нямахше желание да притеснява Урания в стаята ѝ и ако госпожа Стефану не искаше да проучи случая, Трейси щеше да съобщи на Урания на следващата сутрин. Тя се запъти към кухнята, където за щастие Мария Стефану пиеше кафе с Илики и ѝ разказа за случилото се.

— Не е възможно! — отвърна Мария Стефану с неприязнен глас, от който ставаше ясно, че не вярва и думичка от онова, което бе чула.

— Тогава елате да видите бъркотията.

— Сега пия кафе — отвърна Мария Стефану. — Може би по-късно.

— Тогава не ми оставяте избор, освен да се обърна към мадам Викърс — разгневи се Трейси.

— Не! — възпротиви се Мария Стефану. — Няма да безпокоите мадам — каза тя и неохотно се надигна от стола си. — Покажете ми! — въздъхна дълбоко и гърдите ѝ се надигнаха.

Трейси я поведе към терасата и посочи мястото, където все още лежаха огромните парчета теракота, почвата и растенията от саксията. Неопровержимо доказателство, че някой бе опитал да нарани, ако не и да убие Трейси.

Мария Стефану хвърли бърз поглед на останките.

— Най-вероятно вятърът я е съборил от стената. Или една от онези гадни котки, които все още бродят из острова.

— Не виждам как бриз като тазвечерния може да преобърне нещо толкова тежко — изтъкна Трейси.

— Възможно е — натърти Мария Стефану.

— Не виждам как — оспори Трейси. — Тази саксия с почвата сигурно тежи цял тон.

— Вятърът е силен тази вечер — настоя Мария Стефану. — Според мен сте била твърде заета да зяпате в мадам по време на вечерята и не сте забелязала вятъра. — Тя се обърна и направи няколко крачки към вилата, но се спря. — Ставрос ще почисти това, госпожице Съливан. Няма да е зле да си легнете и да забравите за инцидента.

Трейси не си направи труда да отговори.

Каква усойница, каза си тя. Можеха да ме убият, а тя го потулва, сякаш нищо не се е случило.

Трейси ядно закрачи към мелницата и тръшна вратата зад себе си, все още силно развълнувана от случилото се. Беше абсолютно сигурна, че саксията не бе паднала случайно на това място. Изведнъж осъзна, че трепери и очите ѝ се насълзиха.

Събу обувките си, съблече дрехите и ги окачи внимателно в гардероба. Смъкна сутиена и бикините и тогава забеляза нещо на пода, което ѝ беше убягнало по-рано.

— Ох, господи! — извика тя на глас, изпусна бельото и се затича към гардероба.

Долу на земята лежеше снимката на баща ѝ, все още в рамката, а лицето му я гледаше усмихнато. Трейси почувства как хладни тръпки я полазват по гърба. После забеляза, че голямата папка с информацията, която бе донесла, лежеше на пода близо до портрета. Трейси вдигна снимката, прегледа я внимателно и установи, че не бе повредена. Приблужи я към устните си и целуна лика на баща си, а после я занесе до нощното шкафче и я постави с благоговение.

Какво, по дяволите, става тук? — зачуди се тя, опитвайки се да се отърси от обхваналото я тревожно чувство.

Върна се обратно до гардероба и вдигна папката. Седна на леглото, изпразни съдържанието и прегледа материалите. Всичко е тук, отбеляза тя с облекчение. Върна всичко обратно, стана и издърпа стол към гардероба, след което постави папката отгоре. После закрочи бавно из стаята, търсейки с очи други нередности, но не откри нищо.

И внезапно си спомни за картата ключ. Ох, боже мой, изохка тя. Който и да я е взел, а може да е всеки, много лесно може да влиза и излиза. По всяко време. Трейси се почувства по-объркана и изплашена от всякога.

Какво, по дяволите, става, попита се тя отново, а в главата ѝ се въртяха безброй въпроси. И кой, за бога? И защо?

Трейси облече голяма тениска, с която обичаше да спи, и легна, като от време на време хвърляше поглед към портрета на баща си и се чудеше кой е влизал в стаята ѝ и с каква цел. Съзнанието ѝ не намираще покой и колкото повече разсъждаваше върху това, толкова по-страшна ѝ се струваше нощта.

Поканата от Урания, която смени темата, когато споменах за деца.

Гигантската саксия, която можеше да ме убие, катурната от стената в съседство с мистериозната вила, откъдето нощем долитат писъци.

А сега и някой, който е тършувал в стаята ми, оставяйки на показ, така че всеки да ги види, единствените неща, които бях скрила.

Господи... Само ако можеше Марк да е тук. Знам, че не съм луда и че тези неща действително се случиха. Искам да разбера какво става тук. Но как?

Тя внезапно се почувства изтощена въпреки, или вероятно поради, притесненията си. Тялото и умът ѝ се изключиха в синхрон и я принудиха да стане, да измие зъбите и лицето си и да угаси лампата. Върна се обратно в удобното легло и затвори очи. Тази нощ не можеше да поеме нищо повече и се надяваше сънят да ѝ донесе успокоение.

Писък — този непогрешим, ужасен и изпълнен с болка писък, който бе чула и преди — прониза спокойствието на тишината като рана в сърцето. Трейси скочи и се изправи в леглото, притиснала ръце към гърдите си, а кожата на ръцете и врата ѝ настръхна.

Тя тихо стана от леглото, зашляпа към отворените двойни прозорци и надникна навън. Пердетата, подухвани от вятъра, ограничаваха гледката ѝ, но тя съсредоточи поглед върху долната тераса. Писъкът се повтори отново, този път още по-смразяващ, а кожата ѝ отново настръхна и сърцето ѝ подскочи бясно. В очите ѝ се появиха сълзи като машинален отговор на ужасния звук. Тя ги избърса с пръст и в това време дочу стъпки, проточи врат, за да вижда по-добре и погледна надолу към терасата. Мария Стефану бързаше с фенер в ръка, чийто светъл лъч я водеше към тежката дървена врата в стената.

Когато Мария Стефану достигна вратата, Трейси чу звук от превъртане на ключ в ключалката. Видя как жената отвори, при което пантите изскърцаха, и се мушна от другата страна. Но не затвори. Остави вратата открената, а фенерът ѝ осветяваше терасата към вилата.

След няколко минути Трейси разбра защо. Един мъж с чанта, подобна на медицинска, забърза по терасата в посока към вратата. Мина през нея и едва тогава Мария Стефану я затвори. Трейси поклати глава като че ли да изтръска това видение. Какво става там? — попита се тя.

И в отговор на мислите ѝ писъкът пак долетя, при което тялото на Трейси изтръпна. Зловещият звук отново прониза цялото ѝ същество и в очите ѝ отново се появиха сълзи. О, господи! Не мога да издържам, мислеше си тя нещастно. Прекалено е ужасен, тъжен и самотен.

Събитията в кулата я привличаха твърде много, за да извърне очи и Трейси забеляза как прозорецът на последния етаж светна. Зад него

силуети на фигури се движеха непрестанно във всички посоки. Тогава писъкът утихна до провлечен стон, който като че ли продължи безкрайно, без промяна на тона и звука и ясно издаваше страданието, което изпълваше стаята в кулата.

Трейси гледаше и се заслушваше търпеливо в опита да отгатне какви ужасни деяния се случват в тази стая. Но дълго време не чуваше нищо, не виждаше нищо, нито дори силует, движещ се в осветеното пространство на прозореца, и скоро това бдение я изтощи.

Трейси си легна отново и си обеща, че на следващия ден ще разнищи всичко. Мария Стефану навярно нямаше да издаде нищо, а Ставрос със сигурност щеше да си замълчи. Но, събрала смелост след вечерята с Урания, Трейси реши да засегне темата пред нея. Урания, каза си тя, е длъжна да знае какво се случва и не може да отрече онова, което видях и чух. Какво извинение може да измисли за такова ужасно развитие на нещата? Никакво, реши Трейси. Абсолютно никакво.

Трябваше да ѝ каже истината.

33.

— Илики, чу ли писъци през нощта? — обърна се към младото момиче Трейси, докато закусваше. Тя намаза мармалад от портокали върху кифличката и отхапа.

— Писък? — повтори Илики и смръщи вежди съсредоточено. — Не, госпожице Съливан. Нищо не съм чула.

Трейси я изгледа.

— Хайде, Илики, със сигурност си чула нещо. Аз ги чувах вече два пъти. Ужасни писъци, които идват от съседната кула. Все някога трябва да си ги чула.

— О, не! — отговори Илики, избягвайки погледа ѝ. — Аз спя в помещенията за прислужниците, в една от стаите в пещерите. Там не чувам нищо. След банята, това е най-отдалечената стая във вътрешността на скалата.

— И никога не си чувала някой да говори за това? — настоя Трейси.

Илики поклати глава.

— Не, госпожице Съливан. Никога.

Трейси не знаеше дали да ѝ вярва, или не. Илики бе хитра млада жена и трудно можеше да се прочете нещо по лицето ѝ. Трейси подозираше, че тя бе виждала и чувала толкова тайни през живота си, че увъртането ѝ бе станало втора природа.

— Значи ще трябва да попитам мадам — каза Трейси, любопитна каква ли ще е реакцията на Илики.

— Ами ще трябва да я попитате някой друг път, госпожице Съливан. Тя замина тази сутрин. Тръгна рано.

— О! Случайно да знаеш къде е отишла?

Илики кимна.

— Във Фира. Отиде на посещение на стария доктор Евгеникос в тамошната болница.

Трейси незабавно наостри уши.

— О, така ли! И какво му има.

— Не зная дали го познавате — отговори Илики и ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Не го познавам. Просто се чудех. Сигурно е приятел на Урания, а?

— О, да! Те са приятели още откакто Урания купи вилата.

— Той болен ли е? — попита Трейси.

— Снощи се е блъснал. Малко по-нагоре по пътя. Той не живее далеч от тук, но някой, най-вероятно някой от онези побъркани младежи туристи, го е блъснал с мотор.

— Искаш да кажеш, че е бил тук, когато това се е случило? — попита Трейси.

— Не съм казала такова нещо — отвърна Илики раздражено. — Казах, че не живее далеч от тук.

— А аз си помислих, че той или е идвал, или си е тръгвал, когато са го блъснали — каза Трейси, зачудена дали Илики е откровена. — Това е твърде ужасно, нали?

— Наистина е ужасно — потвърди Илики. — Според мен трябва да вземат някакви мерки за тези безразсъдни хора, които наемат мотори и не знаят как да ги карат.

Трейси приключи със закуската и тръгна към офиса, където я очакваше работата, но се сети за откраднатата карта ключ. Ох, божичко! Трябва да кажа на Мария Стефану, помисли си Трейси. Пое си дълбоко дъх и изправи рамене. Все някога трябва да го направя. Трейси попита Илики къде може да намери госпожа Стефану.

Илики се разсмя.

— Тя е точно зад вас.

Трейси се обърна и видя жената, която я гледаше съсредоточено. Боже мой! — каза си Трейси. Тя пък откъде изникна?

— Да? — каза Мария Стефану. — Мен ли търсехте?

— Откраднали са ми картата ключ и аз...

— Какво? — изписка госпожа Стефану.

— Откраднали са я, мисля — повтори Трейси търпеливо, — и исках да получа друга.

Госпожа Стефану се втренчи така, сякаш Трейси си е изгубила ума.

— Вие съвсем лекомислено сте изложили на опасност цялото имение — продума тя най-сетне. — Надявам се, че го осъзнавате.

— Съжалявам — смотолеви Трейси, — но нищо не мога да направя, ако е открадната. Никога досега не съм губила ключове. Ще...

— Няма значение — изсъска Мария Стефану. — Чакайте тук.

Тя излезе от кухнята, а Трейси седна на един стол да я изчака. Погледна към Илики с надеждата, че младата жена ще прояви разбиране, но нещо се бъркаше.

Илики поклати глава и цъкна с език.

— Мадам е много известна — подхвана тя поучително — и има доста съкровища. И тук, както навсякъде другаде, има лоши хора. Ами ако картата ключ сега е в нечии лоши ръце?

Трейси облекчено отдъхна, когато Мария Стефану влезе с нова карта.

— Ето — каза тя и я подаде рязко.

— Благодаря — отвърна Трейси и я пое.

Госпожа Стефану я изгледа безмълвно, а Трейси излезе от кухнята и забърза нагоре към офиса си.

До обед Трейси разпечата нова партида страници и тъкмо ги преглеждаше, когато някой почука на вратата.

— Влез — каза тя, погълната от работата.

— О, виждам, че си заета — каза Урания. — Да кажа ли на Марк да звънне по-късно?

Трейси вдигна поглед към нея.

— Ще се обадя сега.

Урания разтегли устни в подобие на усмивка.

— Така си и мислех. Той е на линия първа, а когато свършиш, аз ще съм в офиса. Ела да поговорим малко.

— Добре. Няма да се бавя.

— Не ми се вярва — каза Урания и затвори вратата.

Трейси натисна бутона за първа линия и вдигна слушалката.

— Марк?

— Здравей! — каза той.

— Ох, звучиш ми така, сякаш се обаждаш от съседите.

— Казваш го почти всеки път, когато се обаждам — засмя се той.
— Но този път си близо.

— Какво искаш да кажеш? — попита Трейси.

— Вече съм по-близо. В Лондон съм.

— Наистина ли? Това означава ли, че се връщаш?

— Точно това означава. Имам среща с един издател тук, така че се надявам да хвана самолет за Атина още днес.

— О, дано да успееш! — каза Трейси развълнувано. — Толкова ми липсваш.

— И ти ми липсваш, затова ще направя всичко възможно. Не мога да гарантирам, но имам шансове. Как вървят нещата при теб?

— Ами... тук се случват някои странни неща напоследък — отговори тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Марк.

— Ами като за начало — подхвана Трейси, — една саксия съвсем мистериозно падна от стената и едва не ме уби.

— Какво? — попита той загрижено. — От коя стена? Как се случи?

— От стената близо до старата кула в съседство — обясни Трейси. — Нямам никаква представа как стана. Това нещо тежеше най-малко тон, така че не може да е от вятъра.

— Видя ли някого? — попита Марк.

— Не. Никой. Разхождах се там след вечеря, а тя падна на косъм от мен. Нямам представа как. Направо настърхнах, но Мария Стефану реагира така, сякаш нищо важно не е станало.

— Това е типично за нея.

— Но наистина се разтревожих, когато ми изчезна картата ключ. Мисля, че е открадната.

— Исусе! — възкликна Марк. — Какво, по дяволите, става там?

— Де да знаех! — въздъхна Трейси. — Нямам никаква представа.

— Слушай, Трейси — каза той с още по-разтревожен глас. — Не искам да звуча пресилено, но бъди внимателна. Ще дойда при първа възможност и ще я видим тази работа.

— Не искам да те безпокои, но аз... наистина не знам дали тези неща са свързани, или не. Може да са просто глупави инциденти или... не знам какво.

— Скоро ще си дойда — прекъсна я Марк. — Много бързо.

— Това ме кара да се чувствам по-добре — отговори тя. — Нямам търпение да те видя. Зная, че тогава всичко ще се нареди.

— Липсваш ми — каза той. — Нямам търпение да се върна.
При тези думи Трейси почувства как я облива радостна вълна.

— Аз също — отрони тя. — Всяка минута си мисля за теб.

— По-добре да тръгвам, ако искам да пристигна още днес. —
Той замълча и прочисти гърлото си. — Трейси, аз... искам да ти кажа,
че... те обичам.

Радостната вълна, обляла я преди миг, бе нищо в сравнение с
тръпките от вълнение, които пробягаха по цялото ѝ тяло и
развълнуваха цялото ѝ същество.

— Аз... също те обичам, Марк — отговори тя.

— Ще се видим скоро.

— Да — каза тя, — скоро.

Той затвори и Трейси постави слушалката на мястото ѝ. Отпусна
се в стола с усмивка на устните, а в главата ѝ все още се въртяха
думите му и тялото ѝ бе все така развълнувано от действието им. Тя
внезапно се сети, че Урания я чака, запъти се към антрето и почука на
вратата на офиса ѝ.

— Влез! — извика Урания с гърления си глас.

Трейси отвори и влезе.

— Как е Марк? — попита Урания, като остави листите, които
държеше и я погледна.

— Изглежда е добре, но е много зает.

Урания я изгледа за миг и каза:

— Струва ми се, че той наистина ти е завъртял главата.
Приличаш на влюбена.

Трейси се изнерви.

— Ох, не знам — смънка тя с надежда Урания да промени
темата.

— Е, аз знам и се надявам да обърнеш внимание на
предупреждението ми.

Ох, само не отново, помисли си Трейси.

— Между другото, в теб ли е още книгата ми? — попита Урания.
— Моята автобиография?

— Да, в стаята ми е. Искаш ли я?

— Да — отговори Урания. — Срецнах случайно сър Хю,
съседът. Би искал да я прочете, така че му обещах да му я дам. При
всичките си милиони се скръндзи да си я купи.

— Ще я донеса — засмя се Трейси.

Тя тръгна към мелницата, а Урания я последва. Трейси взе книгата и се обърна да ѝ я подаде.

Урания стоеше до нощното шкафче, взела в ръка поставената в рамка снимка на бащата на Трейси и я гледаше напрегнато. Трейси почувства как сърцето ѝ бясно заподскача и внезапно я обзе паника. Навярно Урания се взираше в портрета на бивш съпруг... или любовник.

— Кой е този мъж? — попита Урания, все още приковала поглед в снимката.

— Не знаеш ли? — осмели се Трейси.

Урания поклати глава и критично погледна към Трейси.

— Ами, не. Разбира се, че не. Защо трябва да знам?

Трейси пое дълбоко дъх.

— Това е баща ми.

Урания отново погледна портрета, преди да го постави обратно на нощната масичка.

— Той е... ох, съжалявам, скъпа... той е бил много красив мъж.

— Тя отново погледна снимката, а след това към Трейси. — Приличаш малко на него.

Трейси се опита да отгатне по лицето на Урания дали е познала мъжа на снимката, но не откри нищо, което да ѝ подсказва, че звездата нещо крие или не го споделя. Е, Урания е актриса, каза си тя, и при това доста добра. Кой знае? Навярно точно в този миг се преструва, че изобщо не познава този мъж, баща ми. От друга страна, може и никога преди да не го е виждала. Може да е напълно откровена.

Де да можеше да събере смелост и просто да ѝ покаже скрития върху гардероба пакет, да види каква ще е реакцията ѝ и най-вероятно веднъж завинаги да си изясни този въпрос. Но осъзна, че така можеше и да не получи отговор. Урания можеше да реагира на албума на баща ѝ по същия начин, както реагира и на снимката му — пълно спокойствие, привидно истински интерес и непроницаемост.

— Приемам го като комплимент — продума най-сетне Трейси.

— Така и трябва — кимна Урания. — Той е бил много красив мъж, а ти си много привлекателна жена. — Тя спря и потърси пепелник, взе една декоративна купичка от тоалетната масичка и угаси

там цигарата. После се обърна към Трейси. — Много го обичаше, нали?

— Да — кимна Трейси. — Много.

— Толкова е... толкова е трудно, когато загубим онези, които обичаме... — Гласът на Урания се изпълни с тъга. — Независимо дали поради смърт, развод или... някоя от хилядите причини, поради които ги губим.

Трейси забеляза как чертите на Урания се измениха и тя като че ли за миг въплъти в себе си цялата трагедия на света. Стори ѝ се невъзможно дълбоката тъга, примесена със съжаление, изписана по гримираното ѝ лице, да е престорена. Изглеждаше истинска, а ако не, то тогава Урания бе много по-добра актриса, отколкото си мислеше Трейси.

— Е — каза живо Урания, променяйки изцяло настроението и изражението си. — По-добре да изоставим тая печална тема.

— Да — съгласи се Трейси.

— Искаш ли днес да излезем и да обядваме в Оя? — попита тя. — Можеш ли да се откъснеш от бюрото си толкова дълго?

— Би било чудесно.

— Тогава ще те чакам долу след десет минути — обяви Урания и излезе.

Трейси се отправи към банята. Сложи си набързо червило, малко руж, среса косата си и пръсна малко парфюм зад всяко ухо. Облече лек черен пуловер и подходящи памучни три четвърти панталони — някак не вървеше да излезе до Урания по дънки или анцузи — и огнено червено кожено сако, което си купи миналата година от Маями. Съчетаваше се чудесно с червените ѝ спортни обувки Прада, които бяха удобни, но в същото време и елегантни.

Тя грабна дамската си чанта и слезе долу да посрещне Урания. Мария Стефану идваше от терасата и я изгледа от глава до пети.

— Излизате ли, госпожице Съливан?

— Да — отговори Трейси. — С Урания излизаме да обядваме в селото.

На Трейси ѝ се стори, че очите на госпожа Стефану проблеснаха със злокобен пламък.

— Надявам се да не преуморявате излишно мадам — каза тя, навири глава с присъщия си властен маниер и изчезна в посока към

кухнята.

Урания се появи великолепно като примадона, макар и застаряваща. Носеше черна шапка с огромна периферия, морскосин пуловер и панталони, морскосини велурени мини боти с високи токове и бе наметнала голям черен кашмирен шал, който ѝ придаваше драматичен вид. Тежко злато звънтеше на ушите, шията и китките ѝ, а огромни очила Версаче със златни медузи на рамките скриваха самоличността ѝ.

— Готова ли си, скъпа? — изгука тя.

— Готова съм — кимна Трейси и си помисли, че до петнадесет минути всеки жител на Санторини щеше да разбере, че Урания Викърс обядва в Оя.

Когато стигнаха до портата, Трейси извади картата си ключ, но я изтърва на стълбите. Наведе се да я вдигне и видя, че Мария Стефану я гледаше от един прозорец и бързо се отдръпна. Ако с поглед можеше да се убива, каза си Трейси, със сигурност щях да съм мъртва. Тя попипа амулета на врата си и се зарадва, че е предназначен да пази от злите сили, макар и да се засмя на суеверното си поведение.

Денят бе слънчев, но хладен и силен вятър духаше из острова. Тук-там все още имаше туристи, макар и броят им да бе значително намалял, а някои от магазините вече бяха затворени до Великден.

Урания и Трейси решиха да обядват в едно малко кафене със зашеметяващ изглед към калдерата. В един ъгъл седеше съвсем сам тъмен мъж със загоряла от слънцето кожа, с очила и бейзболна шапка. Той се усмихна, когато Трейси погледна към него и тя му отвърна със същото. Самотен турист, помисли си тя. Вероятно тръгнал по любов и се опитва да сваля някое момиче, с което да се позабавляват в клуб вечерта.

Докато с Урания ядяха салата с морски дарове, Трейси реши да засегне въпроса за ужасните звуци, които чу предната вечер от съседната къща. Беше решила да изчака подходящия момент, преди да подхване темата и не се наложи да чака дълго.

— Сър Хю скоро ще си тръгва — каза Урания. — Може би трябва да го покания на вечеря, преди да си замине.

— Той не остава ли тук през цялата година? — попита Трейси.

— О, не, скъпа. Сър Хю не може да живее без слънцето. Той има хубава къща в Барбадос и след няколко седмици заминава за там. Тук ще се върне след Великден.

— А в Англия има ли си къща? — попита Трейси.

— Божичко, не! — възкликна Урания. — Той е данъчен изгнаник. Там може да прекарва само няколко дни в годината, камо ли да си има къща.

— Не знаех — каза Трейси. След кратка пауза тя отново попита: — Ами съседите от другата страна? Те също ли си тръгват?

Урания отпи от водата и остави чашата. Трейси едва виждаше очите ѝ през тъмните очила, които Урания продължи да носи и вътре, но беше готова да се закълне, че забеляза леко присвиване, както и съвсем леко, но забележимо стягане на тялото ѝ.

— Нищо не знам за тях, скъпа — отговори тя безцеремонно. — О, я виж! Каква огромна яхта в калдерата! — посочи тя с лакираните си нокти. — Не е ли красива?

Трейси погледна към яхтата и се съгласи, но вече нямаше никакви съмнения, че Урания нарочно смени темата. Е, няма да ѝ се размине толкова лесно, реши Трейси.

— Урания — започна тя, — не знам защо съседите — не сър Хю, ами другите — са толкова мистериозни, но няколко ноци чувах ужасни писъци и...

Урания Викърс пребледня пред очите ѝ. В това Трейси бе абсолютно сигурна. Дори и под тежкия грим и необикновеното спокойствие на жената Трейси я видя да побелява като платно, сякаш бе зърнала призрак. Но актьорските способности на Урания останаха незасегнати и тя бързо прекъсна Трейси.

— Сигурно се бъркаш, скъпа — изрече високомерно и вдигна вежди над очилата. — Навярно си чула вятърът да свири в пещерите. Сигурно е това.

— Не, не е — настоя Трейси, решена да разнищи случая. — Знам, че със сигурност чух писъци в нощта и видях Мария Стефану да влиза през вратата на съседното имение. Дори съм виждала и мъж с нея, доктор, струва ми се.

На лицето на Урания за миг се изписа безпокойство, но много бързо се намръщи.

— Ох, Трейси, наистина имаш много развнтено въображение. Ако наистина си чула или видяла нещо, вероятно е била Мария, която е наглеждала болна котка. Нали знаеш колко...

— Мария Стефану мрази котките — прекъсна я Трейси. — Знаем го, защото Прометей ми каза. Той се плаши до смърт от нея и всъщност се страхува за котарака си, когато се скита в имението.

Урания запали цигара и изпусна облаче дим.

— Виждам, че не си губиш времето — изрече тя надменно. — Не разбирам кога намираш време да пишеш, като си толкова заета да си пъхаш носа в работите на другите.

Трейси се втрещи от реакцията на Урания. Урания се опитваше безпричинно да я накара да се почувства виновна. Тази жена е експерт в манипулациите, каза си тя. И очевидно темата я дразни. Не разбрах абсолютно нищо, а отгоре на всичко успях и да я разгневя.

Загорелият от слънцето мъж, който ѝ се бе усмихнал, все още седеше в ъгъла си и сърбаше кафе, а когато тя погледна в негова посока, той бързо отмести поглед. Мен ли зяпа? — зачуди се Трейси. Не можеше да прецени заради очилата му, но реши, че е срамежлив и се е притеснил, когато са го хванали да хвърля изпълнени с копнеж погледи.

В това време младият мъж се изправи и тръгна, минавайки покрай тях.

Трейси имаше силното усещане, че го познава, но нямаше и най-малката представа кой е. Тя се обърна към него с думите:

— Не се ли познаваме? Имам чувството, че сме се срещали и преди.

А сега, разкрит съм, помисли си той. И сега?

Просто запази спокойствие. Той се усмихна най-дружелюбно и подаде ръка.

— Аз съм Тед Райфенбърг.

— Тед Райфен... — намръщи се Трейси. Знаеше, че името ѝ е познато, но в момента не се сещаше защо.

— Не си спомняте за мен, нали? — каза той. А след това прибави с по-тържествен тон: — Ами... предполагам, че имате съвсем основателна причина да ме забравите.

— О, боже мой! — извика Трейси, когато изведнъж се сети. Тя пое ръката му и се ръкуваха. — Ти... ти... беше очевидец на...

инцидента... с баща ми.

— Да, аз съм.

— Изглеждаш... изглеждаш толкова различно — избъбри Трейси. — Нищо чудно, че не те познах.

Трейси се обърна към Урания, после отново към Тед.

— Това е моята... една приятелка — каза тя и посочи към Урания. — А това е Тед — представи го тя на Урания. — Той е бил там, когато се случи този... инцидент... с татко.

— Здравей — поздрави Тед.

Урания кимна и се усмихна незабележимо.

— Здравейте — отвърна тя и се загледа към калдерата, без да му обърне повече внимание.

— Какво стана с рокерските ти дрехи? — попита Трейси, за да отклони вниманието от Урания.

— Ами, жив ад е да обикалям този остров с клубните си дрехи — засмя се Тед.

Държи се толкова различно, мислеше си Трейси. Нищо чудно, че не го познах. И не е само до дрехите — макар че от панталоните от змийска кожа до бейзболната шапка с надпис ИУРО има голяма разлика. Сякаш е... много по-покорен. Не е така крещящ.

— Предполагам, че си тук на почивка — каза той.

— Не точно. Работя за едни хора тук, на острова, за няколко седмици. — Трейси бързо смени темата. — А ти на почивка ли си?

— Не — отговори той. — Всъщност, това лято работих в един клуб във Фира.

Внезапно хладни тръпки я побиха и Трейси почувства как стомахът ѝ се сви. Тед Райфенбург се оказа на мястото на смъртта на татко — неговото убийство — и сега просто така се появява в Санторини? В същото това време гигантската саксия едва не ме уби, а картата ми ключ е открадната. В същото това време някой е влизал в стаята ми и е ровил в нещата ми? Събираха се прекалено много съвпадения, за да не им обърне внимание. И не само това, ами във външността и поведението му имаше коренна промяна.

Трейси изписа усмивка на лицето си и се опита да се държи така, сякаш нямаше нищо необичайно.

— Наистина ли? — каза тя. — Харесва ли ти?

— Харесва ми — отговори Тед. — Толкова е красиво, направо е нереално. Пък и хората са добри.

— Да — съгласи се Трейси. — Убедена съм, че е така.

Брайън го е изпратил по дирите ми. Внезапно тази мисъл я прониза като стрела и я разтърси из основи. Изпратил го е тук, за да ме убие, както е убил и татко. Ръцете ѝ се разтрепериха и тя бързо ги сложи в скута си, където не може да ги види.

Урания рязко стана, извади няколко евро от чантата си и ги постави на масата.

— Използвай ги за обяд — каза тя на Трейси — и почерпи нещо Тед. Аз трябва да тръгвам, но ти остани и се забавлявай.

Трейси грабна Урания за ръката и се изправи заедно с нея.

— О, не! Аз също трябва да се връщам. Идвам с теб.

Урания не пропусна да забележи нехарактерния за Трейси настойчив — дори отчаян — поглед и съвсем ясно разбра, че поради една или друга причина тя не искаше да остава сама с Тед Райфенбърг.

— Добре тогава. Да тръгваме — каза тя и се обърна към Тед. — Беше ми приятно.

— На мен също — отвърна Тед високомерно.

— Извинявай, но трябва да се връщам на работа — извини се Трейси. — Може да се видим някой път.

— Надявам се — отвърна Тед. — Можем да пийнем нещо някоя вечер.

— Чудесно — отвърна Трейси и усети подръпването на Урания. Помаха с ръка и се усмихна. — Чао.

— Чао — каза Тед. — До скоро.

34.

Когато излязоха от кафенето, Трейси не се обърна нито веднъж да погледне за Тед. Закрачиха бързо надолу към вилата.

— Каква беше цялата тази история, скъпа? — попита Урания.

— Аз... аз просто не го харесвам — отговори Трейси уклончиво. Нямаше никакво желание да сподели с Урания страховете си. Ужасяваше се при мисълта как ще реагира актрисата, ако разбере, че Трейси е домъкнала убиец в дома ѝ. — Веднъж се опита да ме сваля в Маями и не искам пак да се случва — излъга тя.

— Мъже! — изрече Урания с оскърбителен тон.

Докато обядваха, небето бе притъмняло значително и огромни, разгневени облаци виснаха над калдерата. Силен и хладен вятър задуха по върховете на скалите, прах и пепел затанцуваха в кръг, а малкото останали навън хора се втурнаха да дирят вътре подслон срещу дъжда, който неизбежно щеше да завали.

Трейси придържаше с ръка шапката си, за да не я издуха вятърът, а слънчевите ѝ очила предпазваха очите ѝ от прахоляка. Когато приближиха мини маркета, Трейси с изненада откри, че независимо от лошото време грохналата старица все още седеше отпред на обичайното си място. Млечните очи на старата жена като че ли я откриха и се фокусираха върху нея, старицата се раздвижи силно развълнувана и от устата ѝ се изля поток от неразбираеми гръцки слова.

— О, божичко! — прошепна Урания под носа си. — Не мога да понасям тази дърта вещица.

— Здравсти, Трейс — извика женски глас.

Трейси се обърна и видя Кати на вратата на мини маркета.

— Здравей, Кати — махна тя с ръка.

— Имаш съобщения — каза Кати.

Трейси се обърна към Урания, но преди още да проговори, актрисата я подкани.

— Върви. Аз се прибирам във вилата. Не мога да гледам тази ужасна дъртофелница.

— Веднага се връщам — каза Трейси, но Урания вече бе отминала забързано.

Трейси влезе в мини маркета, опитвайки се да не обръща внимание на бръцолевенето на старицата. Ръцете ѝ отново се разтрепериха и тя бързо премина покрай нея и стигна до тезгяха.

— Какво е съобщението? — попита Трейси задъхано.

Кати ѝ подаде лист хартия.

— Обажда се няколко пъти. Последният път бе само преди няколко минути. Каза, че било много важно.

Трейси погледна бележката. На нея бе изписан номерът на Марибел.

— Безкрайни благодарности, Кати! Трябва да видя какво има.

— Имаш ли още фонокарти? — попита Кати.

— Да. По-добре да се обадя веднага, преди бурята да се разбушува.

— Хубава идея — каза Кати. — Май наистина е важно.

— Ще се видим по-късно и още веднъж благодаря.

— Няма проблеми, Трейс.

Трейси се запъти към близката телефонна кабинка, пхна картата и набра номера на Марибел. Ох, господи, дано това влечуго да не мине от тук и да ме види, мислеше си Трейси. За щастие Марибел вдигна при първото позвъняване.

— О, боже мой, колко се радвам, че се обаждаш! — възкликна Марибел.

— Какво има? — попита Трейси и направи опит да прозвучи възможно по-бодро и нехайно. Усети както вълнението, така и тревогата в гласа на Марибел, но очите ѝ кръстосваха пътя и следяха за Тед Райфенбург.

— Не получи ли съобщението ми? — попита Марибел.

— Току-що — отговори Трейси.

— Не, не! Обаждах се в жилището на Урания Викърс и помолих да ти предадат да ми се обадиш.

— Наистина ли? — учуди се Трейси. — Не знаех. — Тревогата на Трейси нарасна още повече, защото Марибел нямаше да се обади на този номер безпричинно. — Какво... какво става, Марибел?

— Ох, амига, всичко! Не искам да те безпокоя, но трябва да знаеш. Не зная как да...

— Какво, Марибел? — прекъсна я Трейси. — Просто се успокой, Марибел и ми го кажи, каквото и да е.

— Ами, първо. За едно нещо със сигурност бе права — подхвана Марибел. — Баща ти не е извършил самоубийство.

Трейси се втрещи на мига, макар и да бе сигурна в това.

— От къде... от къде знаеш това, Марибел? — попита тя, когато отново успя да проговори.

— Нали ти разправях за онова ченге, Монтаг Плезънс? Онзи тип, когото Рей познава от „Измами“. Сецаш ли се?

— Да, спомням си — отвърна Трейси. — Разбира се, че си спомням. И какво, Марибел?

— Задържали колата на баща ти и той накарал един екип да я прегледа внимателно. Оказва се, че някой е бърникал педала на газта и спирачката. Не знам как точно, но Рей разбира от тези работи. Казаха, че някой си е поиграл с колата така, че спирачките да откажат, а педалът на газта да заседне. Да се заклеци, разбираш ли? Така колата ще се движи бързо и ще е невъзможно да спре.

Трейси не отговори веднага и Марибел попита:

— Трейс, там ли си още? Какво?

Трейси преглътна с мъка.

— Тук... тук съм — произнесе на пресекулки тя. Побиха я тръпки и ѝ се повдигна. О, господи! — мислеше си. Тед Райфенбърг е убиецът и той е някъде тук. — Това... това означава, че определено е било убийство, нали?

— Точно това означава, карина — отговори Марибел.

Трейси почувства известно облекчение от факта, че баща ѝ не бе прибегнал към самоубийство, но в същото време мисълта, че е бил убит, не я успокояваше особено. Точно обратното. Особено когато знаеше, че току-що бе разговаряла с убиеца му.

— Започнаха следствие — продължи Марибел. — Официално и така нататък. Не само да задават въпроси, за да видят какво ще открият, разбираш ли?

— Разбирам. Знаех си, че... не може да се е самоубил, но това... не знам какво да кажа. Направо тръпки ме полазват. — Трейси се

опитваше да говори спокойно, за да не разтревожи прекалено Марибел.

Марибел се поколеба, преди да продължи.

— Трябва да ти кажа и още нещо, карина — подхвана тя найсетне.

Трейси се бе замислила и асимилираше информацията, която Марибел ѝ предаде — и до която тя самата току-що бе достигнала, — и изобщо не чу последните думи на Марибел.

— Трейс? Там ли си? — попита Марибел.

— Да... тук съм — отговори тя, загледана в черните облаци, извисяващи се над калдерата, след което отново претърси с поглед пътя. — Съжалявам, просто размишлявах над онова, което ми каза.

— Добре. Слушай сега! — настоя Марибел. — Моля те!

— Слушам те.

— Брайън и някакъв главорез идваха вкъщи. Не зная кое беше онова влечуго с него. Но търсеха теб.

— Мен?

— Да. Теб — натърти Марибел. — Онова влечуго почна да ме удря, за да разбере къде си, тогава Брайън намери номера ти, залепен на компютъра ми.

— Какво? — Трейси така се изуми при тази новина, че не намери думи. — Но... но...

— Слушай, Трейс — продължи Марибел. — Съжалявам, но нищо не можах да направя. Онова копеле ми изкара дъха с шамарите си и преди да се усетя какво става, Брайън намери номера ти.

— О, божичко! — възкликна Трейси и едва не изтърва слушалката. Ръцете ѝ се разтрепериха неудържимо. — Ти нямаш вина. Не се притеснявай за това, Марибел. Внимавай за себе си и не се притеснявай за мен. Искам да кажа, какво въобще може да ми стори някакъв главорез? Та аз съм толкова далеч, трябва да прекоси почти половината свят.

— Знам, знам — каза Марибел. — Но все пак...

— Не се притеснявай за мен — повтори Трейси. — Тук съм в пълна безопасност. — Не искаше да лъже Марибел, но чувстваше, че трябва. — Освен това имението е толкова безопасно, че не можеш и да си представиш даже. — Трейси се опитваше да убеди и себе си в

истинността на думите, които изричаше, но знаеше, че това бяха лъжи. Той вече е бил в имението, каза си тя.

— Сигурна ли си? — попита Марибел. — Наистина съм разтревожена. Този тип пипа грубо, разбираш ли?

— Марибел, няма нужда да се притесняваш за мен. Много съжалявам, че те замесих в тази... тази каша.

— Ти си ми като сестра, карина — отговори Марибел. — Не го забравяй.

— Няма — въздъхна Трейси и очите ѝ се напълниха със сълзи. Отново погледна към пътя. Трябва да се махна от тук, каза си тя, и да се върна във вилата. — Слушай, трябва да тръгвам. Задава се лоша буря и ще ме хване, ако не побързам да се прибера вкъщи.

— Добре. Но обещавай, че ще внимаваш.

— Ще внимавам. Обещавам. А сега наистина трябва да тръгвам. Ще ти звънна скоро.

— Обичам те — каза Марибел. — Моля те, обади ми се скоро.

— Ще се обадя — обеща Трейси. — Знаеш, че и аз те обичам. Чао.

— Чао, карина!

Трейси затвори и извади фонокартата. Огледа се набързо, но не видя Тед Райфенбърг. Мушна фонокартата в чантата си, извади ключа и забърза към портата на имението. Отключи и затича, доколкото можеше, надолу по стълбите, като през цялото време се оглеждаше за някакви следи от Тед.

Вятърът бе толкова силен, че едва не я събори. Когато стигна до вилата, не видя никого. Погледна към терасата с басейна, но не зърна Тед. Искеше да претърси цялата вила, но не смееше да тревожи Урания. Качи се до мелницата и облече топъл анцуг, като през цялото време се опитваше да асимилира съобщението на Марибел и присъствието на Тед Райфенбърг на острова. Погледна часовника си и видя, че остава малко време до вечеря.

Чудя се дали Урания ще ме покани да ядем заедно тази вечер? Съмняваше се, тъй като Урания не беше в добро настроение, когато тръгнаха от кафенето. Трябва да поговоря с някого за това, каза си Трейси. Но знаеше, че не е много удачно да го обсъжда с Урания. Тя щеше да побеснее, задето Трейси е застрашила имението.

Помисли си да се обади на мобилния телефон на Марк, но реши да не го притеснява. Не сега. Щяха да го обсъдят, когато се върнеше.

Изведнъж осъзна, че действията ѝ се забавят и че клепачите ѝ натежават. Ух! Целият този обяд, каза си тя. Обядът и тази топла стая след хладния вятър навън. Трейси се приближи до вратата и я откряна да влезе малко чист въздух, но после размисли.

Какви ги мисля! Някъде навън се разхожда убиец, а аз искам да му отворя вратата!

Забеляза, че Ставрос бе смъкнал чадърите на терасата с басейна, но не видя нищо нередно. Обърна се и погледна към примамливото легло.

Една лека дрямка, каза си тя. Мога да свърша още малко работа преди вечеря. Освен ако... Марк не се върне. Тя се усмихна щастливо при тази мисъл, а сетне се излегна с брой на Интернешънъл херълд трибюн в ръка. Очите ѝ се затвориха, преди да успее да прочете и един параграф.

Когато отвори очи, видя само непрогледен мрак и веднага усети влажния хлад, който бе пропил в стаята. Тръпки полазиха по ръцете ѝ и можеше да се закълне, че космите на врата ѝ се изправиха под прав ъгъл. Стомахът ѝ се сви на топка и сълзи се появиха в ъгълчетата на очите ѝ.

Писькът, каза си тя нещастно. Този писък. Отново. Само че този път той звучеше по-безнадеждно, по-болезнено и по-страховито от всякога.

За миг тя остана да лежи неподвижно, парализирана от сърцераздирателния звук, носен от силния вятър. Когато най-накрая си наложи да се размърда, Трейси се претърколи, светна лампата на нощната масичка и погледна часовника.

О, господи! — изненада се тя. Минава полунощ. Проспала съм вечерята. Измъкна се от леглото, приближи се до вратата на балкона и я отвори. Драпериите се издуха като платна при силен вятър. Навън е станало доста хладно, каза си тя, и веднага затвори.

Тогава го чу отново, този ужасен писък, още по-силен и по-страховит от преди. Трейси се присви и застина пред вратата, а в главата ѝ се завъртяха противоречиви емоции. В крайна сметка се

осмели да излезе на балкона. Отвори вратата, пристъпи предпазливо и погледна към кулата отвъд стената. Зад прозореца с железни решетки нямаше нито движение, нито светлина.

Трейси насочи поглед към долната тераса в очакване да види Мария Стефану да излиза от вилата, следвана от мъжа с лекарската чанта. Зачака, загледана към терасата, но никой не се появи.

Тогава ужасното стенание отново прозвуча и се извиси над воя на вятъра и шумоленето на листата. Сърцето ѝ се ускори бясно, а пулсът ѝ затуптя в ушите със силата на гръм. Искаше да избяга от този вопъл, но в същото време противоположна сила я подтикваше да предложи разтуха на онзи, който страдеше в такава агония.

Трейси неистово претърси с поглед долната тераса, но все още нямаше и следа от Мария Стефану и доктора. Не се долавяше никакво движение, освен от образуваните от вятъра вълнички в басейна и от декоративните растения, които се бореха да останат прави в саксиите си.

Ужасният звук отново се понесе и в очите на Трейси се появиха сълзи. Тя ги изтри с пръсти и погледна към кулата. Все още беше тъмно и не се забелязваше никакво движение — нито там, нито долу на терасата.

Трябва да направя нещо, каза си тя, изпълнена с решение. След като няма никой друг, трябва аз да се заема.

С тази мисъл, забравила за личната си безопасност, тя изправи рамене и се върна в стаята си. Все още бе с анцуга си, но трябваше да сложи някакви обувки. Гуменките, каза си тя. Отиде до гардероба, извади ги и седна да ги завърже.

Внезапно силен гръм, какъвто никога преди не бе чувала, разцепи небето и Трейси неволно подскочи. Стаята за миг се освети от невиджана до тогава светкавица и Трейси изтръпна при вида на злокобните сенки, които се отразиха наоколо.

Бързо завърза връзките на гуменките, излезе и се втурна надолу по стъпалата. Откъде да започна? — попита се. Как да се справя? Спря за миг в антрето да обмисли алтернативите и бързо реши. От върха на хранителната верига, разбира се, каза си тя. А тук това означава Урания. Макар и да отрече странностите, които се случват в съседите, тя излъга. Така че започвам от нея.

Трейси се запъти към покоите на Урания и почука на вратата. Не получи отговор и почука по-силно. Пак никакъв отговор. Сега не му е времето да се съобразявам с формалности, помисли си тя. Трейси отвори широко вратата и влезе в стаята. Застланото с разкошни завивки легло на Урания бе празно. Влезе във всекидневната, но и там не я намери. Банята също се оказа празна. Сигурно е излязла. Вероятно е у сър Хю.

Добре тогава, разсъди Трейси. Следващият по ранг. Мария Стефану. Трейси изкриви лице в гримаса само при мисълта да се обърне към тази жена, но нямаше избор. Излезе от покоите на Урания, прекоси антрето и се озова на терасата.

Разтърсваща земята гръмотевица прозвуча като че ли точно над имението и Трейси се закова на място. Стори ѝ се, че земята буквално се раздвижи под краката ѝ. Последвалата светкавица се плъзна над калдерата и протегна ослепителните си ужасяващи пипала, осветявайки нощната тъма с нездрава дневна светлина. Тогава Трейси отново тръгна с бърза крачка.

Тя се стрелна към помещенията за прислугата, обезпокоена от неприятното време и факта дали щеше да успее да открие Мария Стефану. Когато стигна, не си направи труда да почука на външната врата, а направо влезе. Знаеше, че госпожа Стефану и майка ѝ, Ставрос и Илики имаха отделни стаи в помещението, но не бе запозната с разположението им.

Озова се в малко антре, което водеше право напред, а от двете страни имаше врати. Застана пред първата отляво и почука. Никой не отговори. Тя бутна вратата и влезе. Мария Стефану лежеше в леглото просната по гръб, напълно облечена. В другия ъгъл на стаята майка ѝ лежеше в леглото си в подобно положение, също с дрехите. Трейси отново погледна към Мария Стефану.

С дрехите си ли е заспала? — зачуди се тя. Или... Трейси пристъпи леко към леглото. Видя, че жената лежеше в странна поза.

— Госпожа Стефану? — извика тя тихичко.

Не последва нито отговор, нито пък се забеляза някакво движение.

Трейси прочисти гърлото си:

— Госпожа Стефану! — повтори тя с по-висок глас.

Отново нямаше нито отговор, нито раздвижване.

Трейси пое дълбоко дъх, приближи се до ръба на леглото и погледна. Какво? — едва не извика тя, но машинално закри уста с ръце, за да не издаде звук. Ръцете и краката на Мария Стефану бяха здраво вързани за таблите на леглото. О, Исусе! — възкликна Трейси наум. Тя прилича на... мъртва!

Насили се да се наведе и да погледне неподвижното лице на Мария Стефану, за да открие признаци на живот. Не видя такива, но с крайчеца на окото си долови движение. Да! Диафрагмата на жената се движеше ритмично, вдигаше се и се спускаше, сякаш беше дълбоко заспала.

Трейси изпъшка на глас и едва не извика. О, господи, благодаря ти! — произнесе наум. Наведе се и започна да я разтърсва за рамото.

— Госпожа Стефану! Госпожа Стефану! Госпожа Стефану!

Жената не отговори. Дори клепките ѝ не помръднаха, нито пък издаде звук. Движеше се само при разтърсването. Трейси се изправи, без да сваля поглед от жената, облекчена, че наистина диша. Диша, увери се тя. Тогава какво не е наред? В този момент се досети. Приспивателно. Това трябва да е. Някой, който и да го е сторил, я е упоил с нещо. Погледна я още веднъж. Нищо чудно, че не реагира на писъците отвън. Но защо го е направил? — зачуди се тя.

И кой? Трейси неволно изохка. Тед Райфенбърг.

Тя бързо надникна към майката на Мария Стефану и видя, че положението при нея е същото.

Изведнъж ѝ мина мисълта, че извършителят, който и да бе той, навярно е все още в къщата. О, божичко, имай милост, помоли се Трейси и усети как стомахът ѝ се свива — за момент помисли, че ще повърне. Обърна се и погледна към коридора, но не чу и не видя никого.

Отново погледна към госпожа Стефану и се зачуди как въобще щеше да успее да развърже експертно вързаните възли. Бяха изключително добре стегнати и веднага ѝ стана ясно, че никога няма да успее да ги развърже с голи ръце. Ще трябва да донесе нож от кухнята, но по-добре да потърся първо Ставрос. Мария Стефану и майка ѝ не усещаха неприятното състояние, а Трейси можеше само да се надява, че междувременно ще са в безопасност.

Тя забърза към коридора и се приближи към следващата врата, пое дълбоко дъх и отвори. Ставрос лежеше в леглото си, овързан по

същия начин като госпожа Стефану и майка ѝ. Трейси се приближи до леглото, увери се че и той диша, но засъхнала кръв от ноздрите му, стекла се надолу по бузите свидетелстваше за кратка борба.

При вида на кръвта Трейси усети към гърлото ѝ да се навдига стомашен сок, но го преглътна, решена да запази самообладание. Бързо се обърна, излезе от стаята и продължи по коридора до следващата врата. Стаята на Илики, предположи Трейси, и натисна бравата без колебание. Вътре я посрещна гледка, подобна на предните. Илики бе привързана към леглото, цялата изстинала, но дишаше.

Трейси се обърна, излезе, прекоси коридора и се запъти към външната врата. Постепенно осъзна, че най-вероятно е сама в имението и изпадна в неописуем ужас. Кожата по ръцете и врата ѝ настръхна, а на челото ѝ изби студена пот. Цялата се разтрепери и усети, че този път надали ще успее да се пребори с повдигането. Няколко пъти пое дълбоко дъх, твърдо решена да не повръща.

Трябва да се обадя на полицията, каза си тя. Веднага. Да, ще се обадя на полицията.

Трейси се втурна в стаята на госпожа Стефану и вдигна телефона. В момента, в който допря слушалката до ухото си разбра, че линията е прекъсната. Въпреки това тя продължи да натиска бутоните с надеждата, че по някакъв начин апаратът ще проработи. Напрасно. Отново се запъти към входната врата и се зачуди какво да прави.

Трейси застина за миг като парализирана при поредния гръмотевичен трясък. После отвори вратата на терасата и се огледа. Светкавица прониза небето и пред очите ѝ красивата преди калдера се преобрази в пъклен врящ казан.

Рязка канонада от капки тутакси привлече вниманието ѝ — безжалостни дъждовни завеси се развяваха от вятъра и я намокриха, макар да бе застанала на прага.

И сред оглушителния рев на вятъра и дъжда, сред тътена на гръмотевиците Трейси отново чу ужасяващия писък, долитащ от съседното имение.

О, господи, какво да правя сега? — запита се Трейси и се присви при злокобния звук. Погледна нагоре към прозореца на кулата, но не видя нищо. Едва успя да различи самата кула през проливния дъжд, но усети, че трябва някак да стигне до там, да отиде при онзи, който се нуждае от нея.

Тя си спомни за таблото с ключове в кухнята, на което Мария Стефану бе закачила големия старомоден ключ, и за който Трейси бе почти сигурна, че щеше да отвори портата в стената. Затича се към терасата и се запъти направо към вратата на антрето. Премръзнала и измокрена до кости, тя бързо влезе в кухнята.

Ключът си стоеше точно там, където си спомняше, че го бе окачила Мария Стефану — на таблото, заедно с още няколко други. Тя го грабна, обърна се и се затича към входната врата, където спря за миг преди отново да излезе в проливния дъжд. Пое си дъх и прикова очи в тежката стара дървена врата, използвана за порта между двете имения.

Чудно какво ли ще открия отвъд?

В този момент антрето потъна в мрак. Токът спря. Трейси се сепна. О, не! Обърна се и се огледа, но не видя нищо в притъмнялата къща. Дали е бурята, зачуди се тя, или пък... онзи, който е упоил прислугата?

Започна да прехвърля различни възможности през ума си и тогава се сети за безбройните ниши в стените, където стояха стари фенери със свещи. Знаеше също така, че във всеки външен коридор имаше множество прожектори. Трейси с мъка различи формите на гигантската амфора, която стоеше в антрето близо до външната врата, клекна на колене и лакти и започна да опипва край нея.

Ето го! Тя напипа голям, почти квадратен прожектор. Стисна го с две ръце, измъкна го от скривалището му, застана пред амфората и се изправи. Натисна копчето и светъл лъч светлина се насочи право в лицето ѝ. Само това ми липсваше! Да се заслепя в тъмното! Тя насочи лъча навън към терасата и реши да не губи нито миг. Приведе глава и се отправи към портата през шибация дъжд.

Застанал на балкона на мелницата, той я наблюдаваше как тича. На лицето му бе изписана усмивка и едва се сдържаше да не се разсмее на глас. Не че имаше вероятност да го чуе от плисъка на дъжда и грохота на гръмотевиците. Но не му се щеше да рискува. Не, искаше да я изненада. Да я шокира. Нещо повече от гледката на двете стари жени, по-младата и товарното муле, овързани и вкочанени в помещенията на слугите.

Какво, по дяволите, прави тя? — учуди се той. Бяга към стената? Вероятно в уплахата си мисли, че се е насочила към портата на имението. Той отново се усмихна. Когато се ориентираше, щеше да открие малка изненада при външната порта. Нямаше да успее да прекара картата през ключалката. И нямаше да успее да махне лепилото, което я блокираше.

Той видя, че се опитва да отключи портата, водеща към съседното имение. Онова с малката кула. Усмивката веднага се стопи от лицето му, когато видя да я отваря.

Проклятие! — изруга и се втурна към вратата. Къде си мисли, че отива?

Малкият самолет на Олимпик еървейс АТР-72 политаше от една въздушна яма в друга. Вятърът и дъждът го подмятаха така, сякаш бе просто детска играчка. Няколко пътника крещяха истерично при всяка светкавица, гръмотевичен гръм или внезапно пропадане на летателния апарат.

Марк седеше тихо на седалката, но така я бе стиснал, че пръстите му бяха посинели. В Атина посрещна с въодушевление разрешението за полета до Санторини въпреки задаващата се буря, но сега сериозно се съмняваше в мъдростта на въздушната компания. Разстоянието бе кратко, но не бе ясно дали ще успеят.

Пилотът съобщи по говорителите, че приближават летището в Санторини. Марк отпусна за миг подлакътниците на седалката, но ги стисна още по-здраво, когато самолетът внезапно загуби височина и се наклони силно настрани.

Господи, каза си той, надявам се да не завърша по този начин. Искам още веднъж да видя Трейси, преди да си отида.

35.

Косата ѝ се сплъсти от дъжда, а дрехите ѝ залепнаха за тялото. Тежката дървена врата се отвори изненадващо лесно и Трейси прекрачи от другата страна на дебелия стени, която разделяше имененията. Блъсна вратата зад себе си, но не я заключи. Сега, когато беше преминала границата, тя спря да си поеме дъх. В светлината на прожектора Трейси забеляза, че пътеката до кулата бе от същия бял мрамор на сребърни ивици, каквито бе виждала в цяла Гърция.

Трябва да внимавам, каза си тя, или ще се пребия. Знаеше, че камъкът е много хлъзгав дори и без да е мокър от дъжда.

Трейси освети кулата с лъча — за първи път я виждаше от този ъгъл. И сякаш за да ѝ помогне, друга светкавица освети за кратко околността. От двете страни на пътеката към синята врата земята бе застлана с дебел килим от листа, които се гонеха безредно и покриваха мраморния камък, завземайки го почти напълно. Самата кула буквално се скриваше от погледа зад огромните бугенвиллии и други увивни растения, които растяха наоколо и по нея, и които препречваха ниската част на извитите решетки на прозорците.

Вътре беше тъмно. Трейси пое дълбоко дъх и изкачи няколкото стъпала до вратата с надеждата, че тя ще е отворена, или че ключът за портата ще пасне и на тази врата. Трейси отметна от очите си измокрената от дъжда коса и напъна вратата.

По дяволите, заключена е, каза си. Извади големия ключ от джоба си и го пробва. Той пасна идеално в ключалката и вратата мигновено подаде.

Трейси отвори и влезе в кулата, затаила треперливо дъх. Сърцето ѝ бясно се мяташе в гърдите и Трейси буквално почувства как адреналинът се качва по вените ѝ. Тя освети с прожектора тъмата и откри, че се намира в голяма стая с бели стени с хоросанова мазилка и няколко местни дървени мебели. На стените бяха окачени снимки в рамки, а басмени завеси прикриваха ниши, които служеха като килери. Малка кухничка бе вградена в едната стена.

Внезапно пронизителният писък отново се разнесе. Трейси почувства, че сърцето ѝ замира — толкова близък и смразяващ бе звукът. Светлината на прожектора затрептя от треперенето на ръката ѝ, но Трейси успя да забележи тесните виещи се каменни стълби в отдалечения край на стаята, които се губеха някъде нагоре.

Тя тутакси се насочи към тях, преди да загуби смелост, и тръгна нагоре. Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-силен ставаше ужасният писък. Стъпалата бяха изключително стръмни и тя осветяваше с прожектора само онези, непосредствено пред нея. Когато се изкачи до края, Трейси разходи лъча из стаята. Намираше се в малко фойе, или антре, с характерните стени с бял хоросан и плочки на пода, досущ като онези на долния етаж. Право пред себе си Трейси съзря дървена врата в стената.

Писъците, още по-смразяващи поради близостта им, преминаваха през дебелилото дърво като през въздух. Трейси се приближи до вратата, постави ръка на бравата и си пое дълбоко дъх. Натисна.

Заклучена! Дявол да го вземе! Тя отново извади ключа от джоба си с надеждата, че ще отключи и тази врата. Опита да овладее треперещата си ръка и го пхна в ключалката. Той се завъртя гладко и вратата веднага се откряна.

Трейси се отдръпна назад и се стегна. Нямам представа кой или какво е от другата страна, каза си тя. Знам само, че трябва да помогна. С тази мисъл тя изгаси прожектора, за да не стресне обитателя на стаята, бутна вратата и пристъпи.

Трейси остана неподвижна, а очите ѝ привикнаха към тъмнината дотолкова, че различаха прозорците в дебелите стени на кулата, макар и тъмнината там да бе с един оттенък по-светла. Зловещите звуци внезапно се снишиха до ниски, жалостиви стонове като на ранено животно. Трейси не искаше да включва прожектора, но нямаше друг избор. Насочи го към пода и натисна копчето.

Моля те, господи, помоли се тя, ако те има и ме чуваш, дай ми сили в този момент.

Трейси бавно вдигна лъча на прожектора от пода. С плавно и равномерно движение тя го разходи из стаята. Подобно на първия етаж, и тук стените бяха измазани с бял хоросан и на тях висяха снимки и картини в рамки. В един от ъглите на стаята светлината

улови блясъка на няколко мъждукащи кадилници и свещници, провесени от тавана. Приличаха на онези, използвани в гръцките православни църкви, а златни или сребърни кръстове заменяха кристалните висулки. Зад тях Трейси различи няколко икони, някои от които в проблясващи сребърни рамки. Притаи дъх, когато съзря печална Дева Мария, която като че ли гледаше право в нея. Прожекторът освети изключително мрачно разпятие и тя бързо отдръпна лъча от изобразяваната сцена на страдание.

С рязко движение Трейси премести светлинния сноп от ъгъла, но после се усети и си напомни, че трябва да го придвижи бавно, за да не причини повече неудобство, отколкото бе необходимо. Стоновете утихнаха почти напълно и вече наподобяваха пъшкане или хриптене. Тя бавно насочи светлината наляво, после надясно, после...

Там! Едно легло с басмени завивки.

Тя бавно запристъпва към него и отново насочи светлината към пода. Когато се приближи, първото нещо, което привлече вниманието ѝ, бе едно огромно разпятие над средата на таблата. Трейси отмести поглед към леглото и видя в него очертанията на фигура. Сега пъшканията и стоновете звучаха в ушите ѝ почти толкова силно, колкото ужасните писъци по-рано.

Трейси вдигна лъча и го насочи така, че само крайчеца му да осветява легналата по гръб фигура.

— Оооооооооо нееееееее — изстена Трейси и се отдръпна от леглото с подскок.

Закри бързо лице с ръце, сякаш да предпази очите си от онова, което видя. Прожекторът падна и се приземи шумно на плочките. Усети, че ще повърне и запуши уста с ръце. Хладна пот изби по челото ѝ, тръпки полазиха по гърба ѝ. Помисли, че всеки момент ще припадне, но се хвана за таблата на леглото и се овладя, насилвайки се да диша, за да спре повдигането в стомаха си и виенето на свят.

Когато най-сетне се овладя, тя се наведе да вземе прожектора. Потърси го пипнешком и накрая го откри. Вдигна го и насочи центъра на лъча далеч от жената в леглото, както и преди, така че само външният кръг на светлината да я осветява.

Това е... Урания, каза си Трейси с ужас и се насили да погледне към жената, но... не е Урания.

Докато я гледаше, очите на жената сновяха из стаята и накрая изцяло се съсредоточиха върху Трейси. Тя разпозна почти еднаквата, изящна структура на кокала, същите красиви очи, съвършения нос и чувствени устни. Дори и косата, доколкото виждаше, някога е била абсолютно същата, макар сега да бе с посивели кичури. Изражението ѝ — изражението на Урания, но не, не точно Урания — бе умолително. Тънка като върлина ръка се вдигна от леглото с умоляващ жест и Трейси почувства как неканени сълзи се появиха по лицето ѝ.

О, боже мой, какво става? Коя е тази жена, какво се е случило с нея и какво да правя сега?

Жената стоеше с протегнатата и леко трепереща ръка — тънки пръсти, толкова елегантни и така подобни на тези на Урания. Трейси я пое внимателно. Беше хладна, но нежна и деликатна, а когато погледна надолу видя, че е бледа като платно, сякаш недокосвана от слънцето.

Трейси седна предпазливо на крайчеца на леглото и се вгледа в умоляващите очи на жената — същите като на Урания, само че изпълнени с болка и скръб.

— Всичко... всичко... ще е наред — прошепна Трейси утешително като че ли успокояваше дете. — Аз съм... аз съм тук и всичко ще е наред.

Очите на жената — огромни и проблясващи в светлината на прожектора, се съсредоточиха върху Трейси и започнаха да изучават лицето ѝ. Внезапно тя почувства необяснимо притеснение и леко се смути, сякаш поради неизвестна причина бе особено уязвима за проникващия поглед на тази жена. Стори ѝ се, че забеляза бледа усмивка на устните ѝ, а нежен поглед замени скръбта и болката в очите ѝ.

Трейси се усмихна и леко потупа крехката ѝ ръка, но усмивката ѝ бързо изчезна, когато видя, че очите на жената се фокусираха върху нещо зад нея и се уголемиха от ужас. Трейси проследи погледа ѝ, обърна се и зърна фигура — мъж — която се приближаваше отзад в мрака.

— Какво... кой... — започна тя.

— Здравей, Трейс — проговори той и в същото време бедрата му докоснаха леко гърба ѝ, а той се изправи зад нея.

— Тед! — промълви тя задъхано. — Какво... какво правиш тук? Откъде дойде?

В този момент забеляза, че от облечената му в ръкавица ръка виси дълга тънка тел, в двата си края навита и вързана на възел около малки дървени трупчета. Усети как ръката на жената се вкопчи в нейната, а след това се отскубна. Трейси се обърна да я погледне и видя, че се протяга към масата откъм далечния край на леглото.

Тед рязко отскочи от Трейси и се втурна към другия край на леглото.

— Аз не бих направил това! — изръмжа той.

Жената се разпищя и за миг голям месингов свещник проблесна в светлината на прожектора и се стовари към рамото на Тед.

— Какво правиш? — извика Трейси към него, скочи и изтича към леглото. — Какво пра...

Той замахна с мощната си ръка, удари я в гърдите и я блъсна на пода.

— Оууу! — изохка Трейси и падна на твърдите плочки на пода.

Останала без въздух, тя се подпря на ръце и предпази главата си от удар. Изтърва прожектора, но виждаше светлината му — вече приглушено блещукаща, на пода недалеч от нея.

Письците на жената бяха преминали в задавени хрипове и този ужасен звук накара Трейси да се надигне и да пропълзи към прожектора. Сграбчи го и се изправи, след това изтича до леглото, където приведеният Тед извиваше с ръце краищата на телта и душеше жената.

Трейси забеляза, че ужасеният блясък в очите на старата жена угасна в същото време, в което крехките ѝ ръце престанаха да се борят. Дългите ѝ слаби ръце потрепнаха за миг като пърхане на птиче и се отпуснаха в леглото. Трейси вдигна големия квадратен прожектор над главата си и с все сила го стовари върху черепа на Тед. Тя усети удара с ръцете си и стомахът ѝ се сви, когато чу тъпия звук. Тед изстена и се строполи върху тялото на жената, където остана да лежи неподвижно, но Трейси не видя лицето му. Прожекторът изгасна.

О, божичко, не! — завайка се тя наум.

Трейси го разтърси с ръце, натисна няколко пъти копчето за включване, но прожекторът не проработи. Обезумяла, тя го захвърли на леглото. О, господи, какво да правя сега?

Знаеше, че трябва незабавно да помогне на жената, стига да не беше вече късно, и да извика полицията. Трябва да се махна оттук,

реши тя. Да ида някъде, откъдето мога да повикам полицията. Ако телефоните все още бяха прекъснати поради бурята, все някой щеше да знае как да извикат помощ. И линейка.

Силен гръм отекна в стаята, а последвалите светкавици осветиха страховитата жива картина на леглото. Изпълнените с ужас очи на жената като че ли се бяха втренчили в нея над рамото на Тед. Тя е мъртва, помисли си Трейси нещастно. Със сигурност. Трейси бързо извърна поглед и зърна една ниша в стената, близо до коридора към антрето. Както в повечето ниши в имението на Урания, и в тази имаше старомоден фенер. Може би ще намеря и прожектор, каза си тя.

Трейси забърза натам с надеждата, че във фенера ще намери свещ, а отстрани — кибрит. След замирането на светкавицата стаята отново потъна в мрак, но тя вече бе напипала фенера. Със свободната си ръка потърси кибрит. Ето го! Намерих го!

Върна фенера обратно, запали клечка и я вдигна да огледа положението. Нямаше прожектор, но във фенера имаше свещ. Трейси веднага я запали и пхна кибрита в джоба си. Вдигна високо фенера, обърна се и реши да погледне отново в стаята, но размисли и излезе в антрето.

Вдигнала фенера пред себе си, Трейси огледа стълбите, които се извиваха и изчезваха от погледа в незнайните дълбини надолу. О, господи, помогни ми, помоли се тя и пое по първото стъпало. Опря с разтуптяно сърце и пулсът ѝ се ускори. Насили се да слезе още едно стъпало, после още едно. Спря отново и почувства как студена пот изби по челото и врата ѝ.

Тогава чу стъпки. Или ѝ се причуха?

Трейси замръзна на място и се послуша, а тялото ѝ се разтрепери неконтролируемо. Чу ги отново. Да, още една стъпка! Беше сигурна. Идваха от спалнята.

Искаше ѝ се да изпищи силно и да избяга с все сили, но се опасяваше да не издаде звук и Тед да я чуе. И сега какво? — каза си тя. Той трябва да слезе оттук. По тези стъпала.

С желязно самообладание Трейси направи още една крачка надолу, а когато отново чу стъпките, този път по-близо, се опита да се съсредоточи само върху стъпалата, по които стъпваше, без да мисли какво има далеч напред, на дъното, нито пък за онова, което я следваше по петите.

Когато най-накрая видя плочки вместо дървените стъпала, Трейси разбра, че се е справила и едва не извика облекчено. Успя да различи в другия край на стаята външния коридор и чу трополенето на дъжда по вратата. Втурна се натам, вдигнала фенера пред себе си и почти я стигна, когато една ръка — неговата ръка — притисна рамото ѝ като в менгеме.

Таксито влезе в някаква дупка по пътя и така силно се раздруса, че Марк отхвъркна към предната седалка.

— Добре ли сте? — попита загрижено шофьорът.

— Нищо ми няма. Не се притеснявайте за мен, а карайте както можете.

Марк разбираше, че шофьорът няма вина. Поройният дъжд намаляваше видимостта до минимум. Чистачките не издържаха на съревнованието с разбеснелия се дъжд, а вятърът бе толкова силен, че буквално изблъскаше малкото такси настрани.

Дяволски късмет изкарах, че успях да го навия да ме откара до Оя, помисли си Марк. Повечето таксиджии бяха зарязали поста си пред летището, подирили подслон от бурята. Освен това подозираха, че малко самолети ще кацнат по това време — ако въобще кацнеха, така че нямаше да загубят особено.

Марк избърса запотеното странично стъкло и се загледа навън. От малкото, което виждаше, предположи, че вече са на последната отсечка към Оя, по пътя с острите завои, врязани в скалата. Обхвана го вълнение, че скоро ще види Трейси, макар и помрачено от притесненията за онова, което чу по телефона. Припомняйки си разговора им, Марк заподозря, че тя омаловажава сериозността на положението, за да не го тревожи и още повече му се прииска да пристигне възможно най-бързо.

Господи, надявам се всичко да е наред, каза си той обезпокоено. Че Трейси е добре. Въпреки че беше изморен и мокър, Марк искаше още с пристигането си да изясни всичко, което се случваше във вилата. Знаеше, че навярно в имението е тъмно поради прекъсването на тока в целия остров, но искаше да се увери, че Трейси е в безопасност. И то възможно по-бързо.

Трейси изпищя силно и се извъртя без дори да се огледа, замахна с все сила и го удари по главата с фенера.

— Кучка! — изрева той, но ръката му пусна рамото ѝ.

Тя чу тъп звук и предположи, че е паднал, но вече не виждаше къде се намира. Свещта бе изгаснала.

Загубила ориентация в тъмното, тя се втурна към онова, което смяташе, че е вратата, и изписка, когато тежка тъкан се изпречи на пътя ѝ в тъмното, удари се в тялото ѝ и обви лицето ѝ в мъхнатата си топлина.

Ох, божичко! Къде съм?

Обхваната от паника, Трейси започна да се бори с материята и опита да я отмахне, но внезапно падна на колене и охлузи лакти в хоросановата мазилка на стената.

Макар и да не виждаше нищо, очевидно бе в тясно, затворено пространство, което бе много по-тъмно от голямата отворена стая. Протегна ръка и затърси пипнешком дългата басма, която служеше за врата на килера. Когато я усети, Трейси се извъртя така, че да е с лице към тази посока.

Внимателно дръпна пердето настрани и се опита да различи нещо в голямата стая. Успя да види само очертаванията на Тед, легнал на пода до входната врата на кулата. Никога не ще успее да мина покрай него и да се измъкна. Освен ако...

Трейси знаеше, че пещерите под имението водят към тази кула, както и към нейната мелница и съседните места. Нали Прометей ѝ ги бе показал. Той всъщност ѝ показа пещерата, която водеше към същата тази кула. Но къде? — зачуди се тя. Откъде ли се слизаше в пещерата? Тя бе видяла само другия край — откъдето се влизаше в кулата.

Мисли! — нареди си тя. Естествено, трябва да е някъде тук, долу, а не беше виждала друго, освен входа и единствената голяма стая с владената в стената кухничка. И килерът. Трейси едва не извика от радост. Сигурно съм точно над пещерата, каза си тя. Навярно седя там, където трябва да е капакът към нея. Може би.

Тя пусна фенера и започна да опипва плочките на пода, като търсеше ключалка или халка, или нещо, за което да издърпа капака, който със сигурност трябваше да е тук. Трейси се раздвижи във всички посоки, за да обхване всеки инч от тясното пространство.

Тогава я напипа. Не беше ключалка или халка, а миниатюрен процеп между плочките, откъдето пръстите ѝ ясно усетиха подухването на хладен въздух. Тя проследи с пръсти ръба и стигна до един ъгъл, премести се и опипа ъгъла и около него. Метал! Беше сигурна. Тежка халка, циментирана в плочката.

Трейси прокара пръст през халката и дръпна с все сила. Нищо. Тогава осъзна, че капакът не се помръдваше заради нея. Тялото ѝ го притискаше надолу. Премести цялата си тежест на пръстите, клекна и опита отново, като задърпа колкото можеше. Капакът започна да се отваря със силен звук на остъргващо се дърво в плочка.

По дяволите, колко е тежък! — изруга Трейси.

Нещо се раздвижи в голямата стая и Трейси така се сепна, че едва не изгърва капака обратно. Трябва да побързам! Бързо!

Пое дълбоко дъх и дръпна с все сила, при което капакът се отвори изцяло със скърцащ звук, оглушителен в собствените ѝ уши. Изведнъж пердето пред входа на килера се раздвижи и Трейси вдигна поглед. Едва успя да различи очертанията на Тед, който стоеше на входа и я гледаше.

Без да се замисли, Трейси засили капака към него и грабна фенера.

— Шибана кучка! — изруга той.

Трейси не спря, за да се огледа. Скочи в непроницаемия мрак на пещерата. Нямаше никаква представа какво точно имаше отдолу, нито колко беше високо, но това нямаше значение. Трябваше да избяга от този... този убиец.

Едва когато бързо тупна върху камъните и пръстта, Трейси разбра, че не беше много високо.

— Дявол да го вземе — изруга тя задъхано. Остри болки в десния ѝ глезен пропълзяха нагоре по тялото ѝ, а дясната ѝ ръка бе одраскана по дължина и кървеше. Трейси не се замисли ни за миг за болките си, изправи се на крака и се отдръпна от отвора за килера.

С моя късмет, каза си тя, този маниак като нищо ще скочи отгоре ми.

Трейси застана с гръб към стената на пещерата, прехвърли тежестта си на левия крак и потърси кибрита в джоба си. Къде е? — паникьоса се тя, когато не успя веднага да го намери. Но после го напипа с пръсти и го извади от джоба си с въздишка на облекчение.

Слава богу, че са водонепромокаеми! Дрехите ѝ все още бяха мокри от дъжда, но още първата клечка, която драсна, се запали. Тя вдигна фенера и постави свещта обратно на поставката, откъдето се бе разместила. Част от стъклото бе счупено и искрено се надяваше това да е станало в лицето на Тед. Трейси запали свещта, вдигна високо фенера и се опита да се ориентира.

Наляво или надясно, зачуди се тя. Опита се да си спомни в коя посока е входът. Ляво или дясно? Онзи, който ѝ бе показал Прометей и който излизаше на камъните близо до старата цистерна. Ляво или дясно? Защо не обърнах повече внимание? — смъмри се тя.

Нещо горе тресна и Трейси погледна наляво. Той все още не бе там, но тя ясно усещаше, че съвсем скоро ще се появи. Най-вероятно отместваше капака, за да мине. Това решава всичко, каза си тя и без да се бави нито миг повече потегли надясно.

Трейси вдигна фенера пред себе си и се опита да види нещо познато, но пътят не ѝ говореше нищо. Камъни, почва и пак камъни и почва. На места трябваше да се привежда — така ли беше, когато влизаха с Прометей? — а на други вървеше изправена. Следваха завой и извивки, за които нямаше никакви спомени. Но това нямаше значение. Важното беше да избяга. Трейси ускори крачка.

Дочу се друг трясък. Тя се забърза и едва не извика, когато лицето и косата ѝ се оплетоха в паяжина, изплетена напреки на коридора. Трейси бясно замаха със свободната си ръка и затърка лицето и врата си, опитвайки се да отмахне полепналите нишки.

Продължи напред още по-бързо с надеждата, че е избрала вярната посока. Знаеше, че има и други изходи от пещерата, но не беше сигурна къде са, нито пък към какво водеха. Трябваше да намери онзи, през който влязоха с Прометей.

Недалеч зад себе си тя чу трополене на камъни и силно тупване, последвано от сумтене, навярно ругатни. Не можеше да каже със сигурност. Спънал се е и е паднал, помисли си тя и ускори крачка. Трябва да запазя преднината си.

Тя тръгна още по-бързо и достигна до един завой в галерията, а когато отминаваше, подритна с десния си крак някакъв камък и едва не падна, но със свободната си ръка се подпря на скалата и запази равновесие. Искаше ѝ се едновременно да изстене, да изругае и да се

разплаче, но се насили да запази мълчание и да изтърпи ужасните болки в крака си — глезенът, а сега и пръстът.

Трейси закуцука въпреки измъчващата я болка и се чудеше дали изобщо ще успее да стигне до изхода, който ѝ бе показал — Прометей — вече бе почти убедена, че върви в грешна посока. Последва друг завой и когато го отмина ѝ се стори, че пред нея мракът не е толкова гъст. Със сигурност дочу дъждовната буря и хладният, застоял въздух в пещерата стана изведнъж по-топъл и малко по-влажен.

В този миг, освен трополенето на дъжда тя дочу и нещо друго: стъпките на мъжа, който я преследваше. Чуваше го да ритам камъни и пръст, както и да ругае и да сипе заплахи.

Тя закрачи бързо, забравила за болката и страха. Петдесет фута, четиридесет, тридесет, двадесет. Затича се — към избавлението и свободата, към светлината и живота.

Ето я! Дупката между камъните, която ѝ показа Прометей. Тя бе точно пред нея, малко нагоре, но Трейси знаеше, че лесно може да се изкатери по ронливия чакъл. Тя се втурна, буквално се хвърли към каменистия сипей, залови се за голите камъни над себе си и запълзя нагоре, нагоре, нагоре, нагоре към изхода.

Стигна върха, показа глава навън в дъжда и внезапно усети, че нещо сграбчи крака ѝ. *Божичко! Не! Не сега!*

Марк остави багажа си в антрето. Намери прожектор и се втурна в къщата да търси Трейси. Установи, че във вилата няма никой и закрачи към помещенията на прислугата. Мария Стефану със сигурност знаеше къде са всички. Когато видя ужасяващата картина, Марк неистово се втурна да претърсва цялото имение.

— Трейси! — викаше той безспирно. — Трейси!

Но никой не отговаряше на настойчивите му призови. Обезумял, Марк изтича към терасата с басейна, без да обръща внимание на шибация дъжд — вече измокрен до кости, и освети с прожектора двора и имението, претърсвайки всеки милиметър за следи от нея.

Сърцето му бясно се мяташе в гърдите, а потта от страха му се смеси с дъжда по тялото.

— Трейси! — реवेशе той с пълно гърло срещу вятъра. — Трейси!

Тя опита да се освободи от ръката му, която я стискаше в здрава хватка и зарита с все сила. Сълзи се появиха в очите ѝ и се смесиха с дъжда, измокрил лицето ѝ. Трейси усети, че все още стиска в ръка фенера, но не знаеше дали щеше да ѝ бъде от полза. Извъртя се и го запрати надолу в дупката. Усети, че кракът ѝ тутакси се освободи и тя с мъка се покатери навън, ожулвайки до кръв коленете си.

Трейси се изправи и веднага разбра, че се намира над огромна бездна към калдерата, която бе на около хиляда фута под нея. Мигом ѝ се зави свят и напълно загуби ориентация. Трябва да се махна оттук, каза си тя. Трябва!

Знаеше, че се намира точно зад стените на имението, почти вкъщи, но трябваше внимателно да преодолее камъните и да внимава за старата цистерна. В този миг го чу да изпълзява от пещерата, обърна се и погледна.

— Ще те хвана, Трейс! — надвика той дъжда. — Ще те хвана!

Тя се обърна, приведе се и пое по хлъзгавите камъни в посока към стената на имението. Когато достигна до старата цистерна, скрита в камънака, тя изведнъж разбра какво трябва да направи. Клекна и с цялата си сила започна да бутва капака. Учудващо, той се отмести много лесно, Трейси загуби равновесие и едва не се катурна, но се подпря на ръце и приклезна.

Той я следваше на не повече от десет фута и Трейси го видя съвсем ясно. Дъждът брулеше окървавеното му лице, но той напредваше с лекота.

— Ще те убия! — изрева той. — Няма да ми се изплъзнеш!

Трейси заобиколи пълзешком и застана от другия край на цистерната. Когато стигна, изправи се в цял ръст и се обърна с лице към него да го подразни.

Той видя, че Трейси се спря и се загледа в него, направи две сигурни крачки, а после се хвърли напред. Трейси чуваше задъханото му дишане и можеше да се закълне, че усети топлия му дъх върху кожата си. Тогава кракът му загуби почва, той изпищя и изчезна в старата цистерна.

Трейси внимателно се приближи и надникна. В този миг ръката му се протегна и сграбчи навехнатия ѝ глезен и Трейси усети как

тялото ѝ започва да се плъзга по камъните към цистерната. Видя едната му ръка върху крака си, а другата бе стиснала капака на цистерната.

Трейси зарита ръката му със свободния си крак, но той беше по-силен от нея. Преди да се усети, той я притегли към отворената цистерна. Ръката му се премести към коляното ѝ и я стисна като желязно менгеме. Трейси продължаваше да ритя, но той внезапно сграбчи свободния ѝ крак с ръката, с която стискаше капака. Сега се държеше за нея с две ръце, а тя неумолимо се плъзгаше към цистерната заедно с него.

Ох, господи! — мислеше си тя с ужас. Той ще повлече и мен!

И двата ѝ крака вече висяха над отворената цистерна, а тя се бореше с все сила срещу него. Ръцете му стискаха толкова силно, че Трейси имаше усещането, че ще смачкат краката ѝ. Тя се хвана за хлъзгавите от дъжда камъни и опита да се задържи, за да не полети с него към непознатите дълбини на цистерната.

Изведнъж усети, че тазът ѝ скоро ще премине ръба.

— Не! Не! Не! — изпищя тя и в същото време зарита с крака, стиснала още по-здраво камъните. Разпери ръце с надеждата да се задържи по-стабилно, но те се влачеха по камъните към дупката, както и цялото ѝ тяло.

Трейси започна да се плъзга към ръба и, мигом забравила за усилията си да се задържи за камъните, замята крака с цялата си останала сила. Хватката на единия ѝ крак се отслаби и тя започна да ритя като бясна. Успя да го удари по главата, макар че остра болка прониза стъпалото ѝ и чу виковете му, когато той рязко пусна крака ѝ и полетя към дъното на цистерната.

Сега краката ѝ бяха свободни и тя опита да се вкопчи в камъните. Но усещаше как милиметър по милиметър се плъзгаше надолу.

Трябва ли да свърша така? Тя стисна още по-здраво ръба на цистерната, но надали щеше да се задържи за повече от няколко секунди. Напразни бяха опитите ѝ да се изтегли.

Точно когато загуби всякаква надежда, нечий силни ръце я хванаха за китките и я задърпаха. Какво... какво, по дяволите, каза си тя. Беше сигурна, че е мъртва или че сънуваше. Още миг и Трейси бе извън цистерната, легнала на една страна и едва поемаща си дъх.

Силни ръце я погалиха и я притеглиха.

— Трейси — чу сякаш отдалече. — Ох, Трейси!

Марк! — каза си тя, сигурна, че е мъртва в рая.

Но толкова истински чувстваше тези ръце, и толкова истински звучеше гласът му. Тя с мъка вдигна поглед и видя лицето му. Това в очите му сълзи ли са? — зачуди се тя. Сълзи в рая?

Миг преди да припадне, Трейси осъзна реалността. Тя беше жива и Марк най-сетне се бе върнал.

36.

Маями, Флорида

Слънцето се спускаше на запад и небето се оцвети в драматични краски на виолетово, розово и оранжево. Марибел се чувстваше пощастлива от всякога — в ноздрите си усещаше острия мирис на солена вода, вятърът развяваше лъскавата ѝ черна коса, а Рамон бе седнал от едната ѝ страна. Дългият, сигнално червен катер, който управляваше, се носеше като торнадо по водите на залива.

Когато Рамон ѝ се обади и се уговориха да се срещнат на кея в Саут Бийч, тя не зададе никакви въпроси. Вече го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че имаше предвид нещо специално. Хванал кормилото с една ръка, той я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

— Знаеш ли къде отиваме? — провикна се той над свистенето на вятъра и рева на мощните мотори на катера.

— Нямам ни най-малката представа! — поклати глава Марибел, — Пък и това, всъщност, няма значение, Рей, нали съм с теб? — усмихна се тя провокиращо.

Той се наведе и я целуна страстно, а сетне отново съсредоточи вниманието си върху водата.

— Виждаш ли онзи остров?

— Естествено. Това е остров Стар.

— Отиваме на малко тържество там — поясни Рамон.

— На остров Стар? — Марибел вдигна учудено вежди над очилата си с розови стъкла.

— Монтаг ми се обади — кимна той. — Покани и двама ни. Каза, че трябва да сме там около... — Той погледна часовника си. — Точно сега.

— Какво става? — попита Марибел, но още преди да чуе отговора, се досети. Ще арестуват Брайън Бигс, каза си.

— Ще приберат господин Брайън Бигс на топло — отговори Рамон с широка усмивка. — Той е в къщата на родителите си на

голямо благотворително джамборе. Ще присъстват всички важни клечки на Маями. — Отново я целуна. — Какво ще кажеш за това?

Марибел вдигна ръце във въздуха.

— Да! — извика тя. — Да, да, да! Това е един от най-щастливите дни в живота ми! — Тя се обърна към Рамон и силно притисна устни към неговите.

— Така си и мислех.

Той намали скоростта, когато приближиха бреговата ивица на аристократичното имение на Бигс, след това даде на бавен ход и приближи катера възможно по-близо до стената.

Няколко други по-малки плавателни съда се бяха скупчили около огромната яхта на Бигс, закотвена на частния им пристан. Марибел се изправи, за да вижда по-добре. Забеляза, че на лодките има фотографии.

— Ох, ай, ай, ай, Рамон! — извика тя доволно.

— Виждам, че пресата е в бойна готовност.

— О, да! Шегуваш ли се? Утре снимката на този мошеник ще се появи на първите страници на всички вестници във Флорида. Заели са позицията тук и пред предните порти. Но реших, че от това място ще виждаме по-добре, защото най-вероятно той ще е навън, когато го арестуват.

— Обзалагам се, че според Бигс фотографите искат да снимат тържеството — каза Марибел. — Например за списание Оушън драйв.

— Да. Така им се пада — кимна Рамон.

От удобното им място Марибел забеляза, че в двора на имението бе разпънат голям бял сенник. Под него малък ансамбъл свиреше Моцарт и музиката долиташе над включените на празен ход мотори на лодките. Под сянката маси с бели покривки бяха отрупани с храна и напитки, а десетки елегантно облечени мъже и жени стояха на групички или се разхождаха по красивата морава с чаши за коктейл или шампанско в ръка. Сред тях сновяха сервитьори в бели смокинги, носещи табли с ордьоври и питиета.

— Каква забава! — каза Марибел насмешливо. — От онези тържества, които с удоволствие бих пропуснала.

— Даа, още не са започнали фойерверките — отбеляза Рамон. Той протегна ръка към жабката под таблото на катера и извади два бинокъла. — Ще ни трябват — каза и подаде единия на Марибел.

Марибел вдигна бинокъла към очите си и го насочи към тържеството.

— Уха! — възкликна тя, огледа нагоре и надолу, наляво и надясно и изведнъж спря. — Виждам Брайън и Джорджина. Едно лайно и една заблудена жена, които се държат така, сякаш притежават целия свят. Тя е облечена с къса рокля Валентино, каквато съм виждала в Бал Харбър. Много скучна. Навярно и тя е такава.

— Хей! — възкликна Рамон развълнувано. — Марибел, погледни! Виждаш ли двойните врати на терасата? Онези, към къщата?

Марибел премести бинокъла от моравата към терасата.

— Това е Монтаг! — извика тя. — И Стенли е с него!

— Да — потвърди Рамон. — Монти и Стенли ще получат почестите. Заслужават го. Онзи тип с тях е от „Убийства“.

— С кого разговарят? — попита Марибел, без да сваля очи от бинокъла.

— Това е старецът. Папа Бигс.

— Брайън и Джорджина дори не подозират какво става — разсмя се Марибел. — Дърдорят със сополивите си приятелчета.

Рамон и Марибел продължаваха да наблюдават, а бащата на Брайън поведе полицията, слязоха по стъпалата на терасата, прекосиха моравата и се насочиха към сина му и Джорджина. Хората започнаха да се извърщат към тях, любопитни към новодошлите с ежедневни дрехи.

— О, рог Dios! — възкликна Марибел. — Виж! — посочи тя и стисна свободната ръка на Рамон. — Монтаг изважда белезници. Сега всички гледат!

В същия миг дочуха бръмченето на моторчетата на фотографските фотоапарати. Светкавиците им пронизаха приглушената вече светлина на ранната вечер.

— Сега му стягат белезниците — отбеляза Рамон. — Чак от тук виждам как копеленцето се поти.

Марибел заподскача.

— Ха така! — извика тя. — Ето ги, тръгват. Стенли е от едната му страна, а Монтаг — от другата!

— Даа. Изглежда е загубил цялата си борбеност.

— Не мисля, че някога е имал такава — заяви саркастично Марибел. — О, а сега старецът води Джорджина в къщата. Дори не

придружава сина си. Извежда я встрани.

В този момент Брайън потъна в къщата със Стенли, Монтаг и полицаия от отдел „Убийства“. Моторите на лодките край Марибел и Рамон заръмжаха и водата се раздвижи от образуваните вълни — фотографите тръгваха по други ангажименти.

— Е, купонът свърши — вметна Рамон. — Поне тук.

— Обзалагам се, че отпред са разположени телевизионните станции — каза Марибел.

— Там са — отвърна Рамон, смъкна бинокъла и се обърна към Марибел.

Тя го погледна.

— Откъде... — започна тя въпроса си, но думите ѝ заглъхнаха и тя се разсмя. — Ти си се обадил, нали? По дяволите! Ти си направо чудесен! — Тя го прегърна и го целуна.

— Всичко за моята любима — отговори Рамон — и нейните приятели!

— Нямам търпение да разкажа на Трейси — каза Марибел ликуващо. — Ох, Рамон! За това нещо тя ще те заобича, колкото аз те обичам!

— Мислиш ли? — попита той с усмивка.

— Е... — усмихна се Марибел закачливо — може би не толкова, колкото аз те обичам. — Тя прокара ръце по раменете му и ги смъкна надолу към мускулестото му дупе. — И може би не по същия начин.

— Какво ще кажеш да се измъкваме от тук? — предложи Рамон. — Да се поразходим до някое закътано местенце?

— Хммм — кимна Марибел и добави тихо: — Звучи ми чудесно.

Малкото скалисто заливче, обградено от борове, ги скриваше от светлините на яхтите, плаващи към Джимбо — популярната хижа, известна със сушената си риба и разположена недалеч от ръкава. Рамон загаси мотора и хвърли котва, след това отвори бутилка шампанско Дом Периньон, което бе поставил в хладилна чанта. За изненада на Марибел, той се бе погрижил и за две кристални чаши, внимателно опаковани и скрити в една от жабките на катера.

— Толкова си предвидлив, Рамон! — каза му Марибел. — Наистина го мисля. Предвидлив и щедър.

Седнаха на тапицирания диван към кърмата. Рамон я прегърна през раменете и я притисна леко.

— Какво друго? — попита той. — Кажи ми още.

— Умен, красив и сексапилен — засмя се тихо Марибел.

Той остави чашата си и се обърна към нея, пое я в обятията си и я целуна нежно.

— За теб бих направил всичко, Марибел — прошепна той. — Всичко!

Прокара ръка под блузката ѝ с гол гръб и загали гърдите ѝ.

— Хммм — изстена Марибел, доволна, че не носеше сутиен. — Караш ме да се чувствам толкова добре.

— Я да съблечем това — каза той, докато устните му се спускаха по шията ѝ към деколтето над розовата блуза.

— Да — отвърна тя. — Да направим точно това. Вечерта е много гореща.

Рамон се изправи и ѝ помогна да изхлузи дрехата, след това съблече ризата си.

— Наистина е много горещо — съгласи се той.

Марибел прокара ръка по мощните му рамене и мускулестите гърди, след това я смъкна надолу към издутите му шорти.

— Аххх — изгука тя. — Какво имаме тук?

— Подарък лично за теб — отвърна той и прокара ръка под минижупа ѝ.

Рамон пое рязко дъх, когато осъзна, че не носеше бикини, а тя разтвори крака, без да спира да милва през шортите възбуждения му член.

Мисля, че съм умряла и съм в рая, помисли си Марибел и се задвижи в такт с него. О, да, това е раят...

37.

Санторини, Гърция

Трейси се рееше на границата на съня и в съзнанието ѝ проникна тиха, отдалечена музика в стил ню ейдж. Повтарящите се акорди и ритъм наподобяваха успокояващото, ритмично плискане на морските вълни. Тя отново потъна в лека дрямка и се усмихна, когато си спомни колко странен ѝ се бе сторил фактът, че тази клубна музика звучеше толкова често от уредбата на Урания. Скоро разбра, че Урания не се опитваше да се прави на млада. Просто тази музика успокояваше нервите ѝ. Трейси откри, че и на нея ѝ действа по същия начин.

Музиката отново достигна до съзнанието ѝ, когато усети хладна кърпа леко да докосва челото ѝ. Същата студенина се понесе и по бузите ѝ, носа и брадичката. Трейси с мъка отвори клепачи и през премрежения си поглед зърна Марк, седнал до нея на леглото.

Леко извърна глава и видя Урания, удобно изтегната на един стол, вдигнала босите си крака с алено червени нокти на пръстите, на чисто белите чаршафи на леглото. Тя пушеше и наблюдаваше Марк, който се грижеше за Трейси, а на силно начервените ѝ алени устни бе изписана блага усмивка.

— О, ти се събуди, скъпа! — изгука Урания тихо.

— Да. Сигурно съм задрямала след вечеря.

Марк отмести кърпата от лицето ѝ.

— Да, така е — каза той. — Добре дошла отново. — Той се наведе и нежно я целуна по устните.

— Здравсти — каза Трейси и отвърна на целувката му.

— Как се чувстваш, скъпа? — попита Урания и загаси цигарата в пепелника.

— Много по-добре.

Тя се опита да се надигне в леглото, а Марк нагласи възглавницата така, че да подпира гърба ѝ.

— Сигурна ли си? — попита я.

— Абсолютно — усмихна се Трейси. Нагласи се така, че седна почти изправена и се облегна на пухкавите възглавници, примигвайки с очи при множеството болки.

Нямаше нито една сериозна рана, но почти цялото ѝ тяло бе покрито с драскотини и всеки мускул бе пренапрегнат. Еластична превръзка пристягаше изкълчения ѝ глезен. Драскотините не бяха превързани, но се почистваха с кислородна вода и се мажеха с мехлем с антибиотици два пъти на ден. Марк настояваше да изпълнява този ритуал всяка сутрин и вечер.

Когато шокът ѝ отмина, тя осъзна какъв късмет е извадила, че оцеля при това нападение. Психическите травми щяха да зарастват много по-дълго, но дори и техният ефект намаля благодарение на присъствието на Марк и на факта, че я бе спасил.

Трейси все още се будеше посред нощ, цялата обляна в пот, и се тресеше от ужасяващите сънища, които я преследваха. Писъкът в нощта; лицето на Гая — майка ѝ, близначката на Урания, когато умираше; мъжът, Тед — но не Тед — който я преследваше, преследваше, преследваше и в крайна сметка я дърпаше надолу, надолу, надолу в цистерната. За щастие Марк беше до нея, когато Трейси се събуждаше, омотана в чаршафите, и я прегръщаше успокоително, при което тя отново заспиваше.

— Можеш ли да хапнеш още нещо? — попита я той. — На вечеря не яде много.

— Не — поклати глава Трейси, — но ако не ви затруднявам, може би нещо за пиене.

— Аз ще донеса — каза Урания бодро. — Какво искаш, скъпа? Сок, вода, сода? Каквото и да е. Просто кажи.

— Само малко вода, Урания — отговори Трейси.

— Газирана?

— Идеално.

Урания нахлузи сандалите си и припряно излезе от стаята.

Марк се наведе, целуна Трейси по челото и взе ръката ѝ.

— Най-сетне сами — прошепна той.

— Тя е като загрижена квачка — усмихна се Трейси и погледна Марк в очите. — И двамата сте като загрижени квачки.

— Защото и двамата те обичаме. По различен начин.

— И аз те обичам — каза Трейси и стисна ръката му. За миг се унесе в мисли, след което се прокашля. — Урания реши ли кога ще е погребението?

— Изчаква, докато се оправиш достатъчно — отговори Марк.

— Вече съм добре.

— Сигурна ли си?

— Да. Абсолютно. Сигурно щях да се оправя и по-рано, ако не бяха тези болкоуспокояващи и успокоителни, които ми дава докторът. Мисля, че за това не съм гладна. Толкова са силни, че ме превърнаха в зомби.

— Може би точно от това се нуждаеш. Искам да кажа, след всичко онова, което преживя. И всичко наведнъж.

— Може би — промърмори Трейси, — но толкова е хубаво да се върна към нормалното. Да се пречистя от тях. Макар че се случиха много ужасни неща, струва ми се, че щях да се справя много по-добре, без да гледам на света през замъглена завеса. Освен това ми омръзна да се отнасят с мен като с инвалид.

— Ето, Трейси — каза Урания, когато се върна в стаята. — Сложих резенче лимон. Искаш ли да пиеш сега?

— Да, моля. — Трейси пое чашата и отпи голяма глътка, след което я постави на нощното шкафче. — Благодаря, Урания.

— Няма защо — отвърна Урания, изу сандалите си и отново вдигна крака на леглото.

Трейси се загледа в очарователното създание, на което като че ли му доставяше удоволствие да й прислугва.

— Готова съм за погребението — съобщи Трейси с равен глас. — Марк ми каза, че изчакваш да се оправя и аз оценявам жеста ти.

— Това е най-малкото, което мога да сторя — сви рамене Урания. — Ако наистина мислиш, че си се оправила, тогава ще го уредя. Отец Апостолу е съгласен да каже няколко думи в малко католическо гробище недалеч оттук. Гая... майка ти... — продължи Урания със сподавен глас, а в очите ѝ бликнаха сълзи. — Съжалявам, скъпа. Още не мога да го преодоля. — Тя изтри сълзите си с ръка, изчака няколко минути да се успокои и продължи: — Гая беше вярваща, поне преди. Така че отец Апостолу ще каже няколко думи на гробището, ако нямаш нищо против, след което ще дойдем тук за вечеря. Какво ще кажеш за утре?

— Мисля, че е добре и наистина оценявам грижите ти към мен, Урания.

В интерес на истината, Трейси наистина оценяваше усилията на Урания спрямо нея, но чувстваше нещо странно в цялата тази история. Това, че се допитваха до нея относно приготвянията по погребението, само засилваше факта, че тя въобще не бе познавала тази жена. Ако не беше чувала измъчените ѝ писъци през нощта и ако не беше свидетелка на отвратителното ѝ убийство, Трейси съвсем откровено си мислеше, че нямаше да има изобщо никакви чувства към жената.

— Ще отида да се обадя на отец Апостолу и да уточним часа — каза Урания и се изправи. — Веднага ще се върна.

Те загледаха подире ѝ докато напускаше стаята, след което Марк се наведе и отново целуна Трейси. Тя обви с ръце врата му, придърпа го към себе си и отвърна на целувката му.

— О, толкова се радвам, че си тук — прошепна тя пламенно. — Освен факта, че нямаше да съм жива, ти си и превъзходен лекар... и още по-добър любовник.

— Стига да не повредя стоката — усмихна се Марк.

— Няма никакви изгледи за това — каза Трейси. — Караш ме да се чувствам все по-добре. Всъщност, толкова добре, че когато Урания се върне, няма да е зле да ѝ кажем, че смятаме да си лягаме рано.

— Мислиш ли, че старата ти леля Урания ще повярва?

— Ни най-малко — засмя се Трейси. — Но ще се заеме с нещо някъде другаде.

— Докато ние се заемем със себе си тук, нали?

— Да — каза тя и кимна с глава. — Ще сме много заети.

— Тогава ще ида да я пресрещна в коридора и да ѝ кажа, че сме заети с превързване на раните ти.

— Не е нужно да го правиш, но ще ми доставиш голямо удоволствие.

— Веднага се връщам.

Той я целуна, изправи се и излезе да търси Урания. Трейси се загледа в него докато излизаше, все още зашеметена донякъде от богоподобната му красота и от любовта му към нея. През последната година късметът ми е ужасен, каза си тя, но след запознанството ми с Марк... влюбването ми в Марк... нещата изглеждат доста по-добре.

Той се върна скоро в стаята.

— Мисията изпълнена — докладва късо.

— Толкова лесно ли беше? — попита тя.

— Забележително, нали? След цялата тази история, легендарната Урания Викърс е кротка като агънце. И се обзалагам, че ще е такава още няколко дена.

— Палавник такъв — усмихна се Трейси. — Да говориш така за бедната ми стара леля. Ела тук. Ще трябва да ме целунеш, за да ми се извиниш.

— С удоволствие — каза той, настани се на леглото до нея и я целуна по устата.

Небето бе покрито с облаци, хладен вятър брулеше мрачния пейзаж. Бяла пяна украсяваше бурното море, докъдето стигаше погледът. Погребението се извършваше в старо католическо гробище недалеч от имението на Урания, а малкият параклис, зад който се намираше, бе досущ като множеството други в Санторини: покрив с лазурен купол, завършващ на върха си с кръст, варосани хоросанови стени и стара дървена врата. Проповедникът, отец Апостолу, се бе изправил пред простия ковчег, покрит с бели рози, и четеше откъси от погребалната литургия, но вятърът отвяваше думите му, така, че не се разбираше нищо от онова, което казваше.

Урания, Трейси и Марк стояха един до друг, а зад тях се бяха наредили помощниците в домакинството. В далечината фотографи с телескопични фотообективи правеха снимки, а моторчетата на апаратите им непрекъснато бръмчаха. Слуховете за убийството неизбежно се разпространиха и фотографите се спуснаха към острова на тълпи, но местната полиция, винаги защитаваща уединението на Урания, бе впрегнала всичките си сили, за да не допусне нито един от тях близо до гробището или имението.

Трейси виждаше мърдането на устните на проповедника, чуваше далечния му монотонен говор, но мислите ѝ бяха другаде. С крайчеца на око си зърна сълзите, които се стичаха по лицето на Урания, виждаше ги дори зад тежкото черно було, което падаше от голямата ѝ черна шапка. Те ѝ напомниха за нощта на убийството — нощта, когато

Трейси за първи път видя Урания без маска — и последвалите разкрития.

Когато Марк я издърпа от цистерната, той я понесе на ръце към брулената от вятъра и дъжда тераса край басейна, където тя настоя да я пусне. Урания се появи по пътеката откъм входната порта, преметнала палтото си над главата, за да се предпази от поройния дъжд.

— Марк! — извика тя — Какво, за бога... — При което видя изцапаните, изпокъсани дрехи на Трейси и ивиците пръст и кръв, примесени с дъжда, по лицето, ръцете и краката ѝ. — Господи, какво се е случило тук, Трейси? — Закова се тя на терасата, втренчена в двамата, без да обръща внимание на дъжда.

— По-бързо — каза Марк. — Да влезем вътре. Трябва да извикаме лекар и полицията.

— Полицията? — повтори Урания и ги поведе към вратата; всички влязоха в коридора. — Но... но аз току-що идвам от съседа сър Хю. Какво, по дяволите, става тук?

Когато влязоха и запалиха фенерите, Трейси изля водопад от думи в опити да разкаже случилото се. Урания се ужаси при този разказ и едва не припадна, когато чу за смъртта в кулата. Марк извади мобилния телефон на Урания от вечерната ѝ чанта с мъниста, включи го и набра номера, който само Урания и шепа други важни обитатели на острова знаеха в случай на нужда.

Измина над един час преди най-сетне да пристигнат полицията и бърза помощ. Персоналът в имението — Ставрос, госпожа Стефану, майка ѝ и Илики — бе откаран във Фира за преглед в тамошната клиника. Бързо установиха, че са били упоени, но нямаха други увреждания. Следователят изнесе тялото от кулата, но оставиха Тед там, където беше паднал, в старата цистерна — решиха, че цистерната на практика е бездънна. Претърсиха всяко ъгълче на имението с прожекторите си и накрая си тръгнаха, след като взеха показания и заключиха, че вече няма никаква опасност.

По-късно откриха, че истинското име на мъжа е Фредерико Паоло Салерно и че е роден в Ню Йорк. Живеел в Маями Бийч, Флорида. Фредерико е имал връзки с тамошната организирана престъпност, или поне това научиха от Интерпол.

Местната полиция заключи, че мотивът за влизането му в имението, обездвижването на прислугата и убийството на старата

жена, която се е изпречила на пътя му, е бил желанието му да изнасили Трейси. Тя е била единственият човек в имението, когото познавал, с изключение на Урания — но на нея е бил представен съвсем наскоро и според експертното им мнение той бил завладян от желание към Трейси. Тя нямаше желание да обсъжда с тях възможните причини за онова, което се бе случило, и остана безмълвна.

Лекарят се погрижи за раните на Трейси. Макар и да бяха предимно повърхностни, много от тях трябваше да се третират против възможна инфекция. Превърза глезена ѝ с ластичен бинт, даде ѝ успокоителни и болкоуспокояващи и остави шишенца с хапчета със заръките, поне за сега всеки ден да взема по три от всяко.

В хола фенерите хвърляха светлина, която при нормални условия би била романтична, но в тази ужасна нощ само подсилваше гротескните събития. Трейси лежеше на един диван, загърната с одеяло, а Марк седеше до нея, прегърнал я през раменете. Урания придърпа един стол към тях и седна с чаша бренди в едната си ръка и цигара в другата. Косата ѝ, заплетена като на Медуза, се спускаше в безпорядък по лицето ѝ, изкривено от силна болка, а гримът ѝ се стичаше зацапан от сълзите. Изведнъж на Трейси ѝ се стори, че тя изглежда много по-стара и дори красивата вечерна рокля с мъниста, която бе облякла за вечерята със сър Хю, изглеждаше някак лепкава, а блясъкът ѝ — приглушен от събитията през нощта.

— Предполагам — бе казала Урания през цигарения дим, — че поне за едно чудо трябва да сме благодарни. — На тъжните ѝ устни се появи усмивка, когато погледна към Марк. — И това е, че самолетът ти е успял да кацне в бурята. Иначе Трейси щеше да загине.

— Когато тръгнахме от Атина, всичко беше нормално — каза Марк. — Надали щяхме да излетим, ако знаеха какво предстои — не очакваха толкова силна буря.

Урания отпи от брендите и остави чашата на масата.

— Трейси, сигурна ли си, че не искаш малко бренди, скъпа?

— Не мисля — поклати глава тя. — Вече усещам действието на успокоителното.

— И аз усещам действието на моето успокоително — промълви Урания. — Но все пак имам нужда и от бренди. Марк?

— Мисля, че и аз имам нужда — отговори той. Потупа леко Трейси по рамото, приближи се до масичката с питиета, наля си щедра

доза и се върна при Трейси на дивана.

Урания се загледа в маникюра си, потънала в мисли, но накрая вдигна поглед към Трейси. В очите ѝ се четеше безкрайна тъга. Тя се прокашля и подхвана:

— Аз... аз... предполагам, че ти дължа обяснение, а това... няма да е лесно и за двете ни.

Трейси кимна. Тя реши да остави Урания да приказва и да я изслуша, без да ѝ задава въпроси, макар в главата ѝ да се въртяха множество питання въпреки унесеното ѝ състояние.

— Не е нужно да говориш за това сега, Урания — предложи Марк. — Няма да е зле да се опиташ първо да си починеш.

— Не, Марк — поклати тя глава. — Сега едва ли бих могла да си почина, а освен това искам да се освободя от тези неща.

Тя смачка цигарата си, запали друга и се изправи. Закрачи бавно из стаята и нервно дръпна от цигарата. Накрая седна отново на стола, отпи от брендито и пак погледна към Трейси.

— Гая... жената в кулата, беше моята сестра близначка. Сигурна съм, че вече си се досетила, ако си успяла да я видиш ясно. Бяхме еднояйчни близначки, имахме дори същите бенки на лявата ябълчна кост. Всички ни казваха, че можем спокойно да се представяме една за друга и ние понякога го правехме, така, на игра. Израснахме заедно и бяхме неразделни. Надали други сестри са били така близки, както бяхме ние... поне за известно време.

Любопитството на Трейси надделя над решението ѝ да слуша мълчаливо.

— Това промени ли се? — попита тя. — Имам предвид близостта ви. Отдалечихте ли се една от друга?

— Когато... когато започнах да се прочувам — отговори Урания, — се виждахме много по-малко. Не че не исках, но аз работех непрекъснато, обикновено бяхме някъде далеч, а освен това Гая презираше светлините на прожекторите и вниманието, което ѝ се обръщаше само заради мен. Или поне аз така си мислех.

Урания всмукна от цигарата и изпусна облаче дим към тавана.

— Както и да е, тя се омъжи и живя в Европа няколко години по време на първия си брак.

— Повече от един път ли се е омъжвала? — попита Трейси, а любопитството ѝ нарастваше с всяка минута.

— Да — кимна Урания. — Първият път беше много нещастна. Той бе англичанин, богат и красив, и пияница, и комарджия. Тя го знаеше, но мислеше, че ще успее да го промени. Като глупачка смяташе, че бракът ще се окаже нужното лекарство. Той превърна живота ѝ в ад, така че в крайна сметка тя се разведе и се прибра обратно вкъщи.

Урания загаси цигарата си в пепелника и въздъхна.

— И омъжи ли се отново? — попита тихо Трейси.

Урания помълча известно време, загледана в маникюра си. След това пое дълбоко дъх и вдигна поглед.

— Да — промълви тя и издиша. — Омъжи се отново, скоро след това. — В гласа ѝ се долови нотка на раздразнение.

— А този брак? — попита Трейси. — Успешен ли се оказа?

— Ох... той изглеждаше идеален — отговори Урания. — На пръв поглед. Но имаше... проблеми.

Преди Трейси да успее да зададе друг въпрос, Марк я изпревари.

— Каква беше причината за нейното... състояние? — попита той, внимателно подбирайки думите си, така, че да не я засегне. — Защо я държахте в кулата?

Урания запали друга цигара.

— Тя не беше луда, ако това имаш предвид — отвърна остро и зае отбранителна позиция.

— Не — изрече меко Марк. — Нямах това предвид. Но трябва да признаеш, че е странно, задето сте държали тази жена — твоята близначка — там, без никой да знае за това.

— Аз знаех — извика Урания. — Ох, и още как! — В очите ѝ се появиха сълзи и тя ги изтри с пръсти.

— Съжалявам, Урания — отрони Марк. — Не исках да те разстройвам.

Урания отмахна извинението му с бързо движение на ръката.

— Мария Стефану, разбира се, също знаеше, а и местният доктор. Ние се грижехме за нея години наред. — Тя направи кратка пауза и отпи от брендито. — Толкова е трудно да говоря за това — продължи, като остави чашата. — Толкова дълго го държах в себе си. — Спря и пое дълбоко дъх. — Та така. Гая и Виктор, първият ѝ съпруг, се прибирали към къщата си извън града след тържество в Лондон. Виктор, естествено, е бил пиян и карал с превишена скорост.

Претърпели ужасна катастрофа. Ланд роувърът им бил изцяло смачкан. Виктор се отървал без нито една драскотина, но Гая изхвъркнала от колата с тежки наранявания по главата.

— Значи за това... са й били нужни грижи? — попита Марк.

— Да. След катастрофата тя се разведе и се прибра в Щатите. Най-накрая се отказа от него. Известно време лежа в болница в Лондон и там са направили всичко по силите си. Имала нараняване на фронталния лоб. Известно време след като се прибра, изглеждаше и се държеше точно както и преди. Красива, нежна и мила.

В очите на Урания отново бликнаха сълзи. Марк стана, взе няколко книжни кърпички и й ги подаде. Урания попи сълзите си.

— Благодаря ти, скъпи — каза и изгаси цигарата си.

Марк се върна на дивана до Трейси и я прегърна през раменете.

— Съжалявам — промърмори Урания. — Предполагам, че изобщо не съм преодоляла случилото се с Гая. Винаги съм го смятала за толкова несправедливо. — Тя отпи още глътка от брeндитo и продължи: — Лекарите ме предупредиха за онова, което най-вероятно ще последва, но аз не им повярвах. Както казах, след катастрофата Гая приличаше на себе си и определено изглеждаше красива както винаги. Но не мина много време и започнах да забелязвам малки промени, промени в личността.

— Например? — попита Марк.

— О, в началото бяха едва забележими. Стана малко по-затворена, не беше така... жизнена, или жива, ако мога така да се изразя. А после установих, че започна да послъгва, нещо абсолютно нехарактерно за нея. С определени хора се преструваше, че съм аз и като че ли не изпитваше никакви угризения. Държеше се като дете, когато искаше да постигне нещо. Всъщност, дете е точната дума за онова, в което се превръщаше.

— Трябва да е било ужасно — вметна Трейси. — Да наблюдаваш този процес.

— Беше ужасяващо и тъжно, но не можех да направя нищо, освен да я наглеждам. Всички лекари казваха едно и също. Безнадеждно. Заради увреждането във фронталния лоб умствените й способности се влошаваха и щяха да продължат да се влошават. По това време няха работа. Нито в киното, нито в телевизията. Нищо. Работех още от шестнадесетгодишна възраст, а когато наближих

тридесетте, работата спря. Сякаш бях изтрита от лицето на земята. Поне можех да прекарвам повече време с Гая, отколкото в миналото. — Тя отново въздъхна тежко, сякаш се изтощи от усилията, които полагаше за този разказ, но продължи.

— За останалото, предполагам, се досещате. Тя се влошаваше все повече и повече и в крайна сметка я доведох тук, където да е под наблюдение и денем, и нощем, без да е необходимо да я затварят в някоя ужасна институция. Знам, че не изглежда много приятна, но Мария Стефану се отнасяше чудесно с Гая и ако някой от островитяните знаеше за нея — а съм сигурна, че са знаели, те бяха достатъчно любезни никога да не отварят думичка за това.

— Ами вторият ѝ съпруг? — попита Трейси. — Какво стана с него?

Урания я погледна и сви рамене.

— Не знам — каза тя.

— Те имаха ли деца? — попита Трейси.

Урания я погледна изненадано, но замълча за миг.

— Защо задаваш този въпрос? — поиска да разбере тя.

— Просто ми е любопитно.

— След като искаш да знаеш — каза Урания и изпусна цигарен дим, — Гая наистина имаше дете.

— И какво стана с него? — попита Трейси, решена да разбере възможно повече. Вече знаеше, че още от самото начало с Марибел бяха попаднали на следа.

Урания като че ли се смути и сбърчи вежди.

— И това не знам — призна тя.

— Но... но как е възможно? — изуми се Трейси. — Сестра ти е имала мъж и дете, а ти не знаеш какво се е случило с тях?

Марк нежно я потупа по рамото, за да я предупреди, че прекалено притиска Урания, но Трейси не му обърна внимание.

— Трейси, скъпа — поде Урания с язвителен тон, — аз не съм виновна, че те изчезнаха, нали? Той взе бебето и се изпари яко дим. Направих всичко възможно да ги намеря — все пак при него беше малкото момиченце на Гая, но не открих и следа от тях.

Момиченце! — помисли си Трейси. Тя се отскубна от успокояващата прегръдка на Марк, отметна одеялото, с което все още бе загърната, и се изправи на крака.

— Имаш ли нещо против да ти покажа нещо — попита тя Урания.

Урания я погледна с любопитство.

— Какво? — попита. — Какво си си наумила, Трейси?

— Веднага се връщам — каза тя. — Искам да ти покажа нещо.

Преди Урания или Марк да успеят да възразят, тя се затича направо към стаята си, взе албума и се върна долу.

Урания и Марк тихо разговаряха и вдигнаха погледи към нея, когато влезе в хола.

— Какво е това? — попита Марк.

— Ще ти покажа — отговори Трейси. Седна на дивана и погледна към Урания. — Разказах ти за смъртта на баща си, но не ти разказах за някои негови лични вещи, които намерих скрити след смъртта му.

— Какво общо има това с мен? — повдигна вежди Урания и загаси цигарата си.

— Може и да греша, но ще разбереш. — Тя постави албума на масичката, откъдето и тримата можеха да виждат, след това отвори на снимката, на която бяха баща ѝ и жената, за която Трейси предполагаше, че ѝ е майка.

Урания хвърли незаинтересован поглед към снимката, но внезапно стана от стола, коленичи и извъртя албума така, че да вижда ясно.

— О... боже... мой! — изохка тя. Очите ѝ отново се навлажниха, докато разглеждаше старата снимка. — Това са Гая и Том. По времето, когато се ожениха.

Тя вдигна поглед към Трейси.

— Откъде намери това? — попита тя с обвинителен тон.

— Беше в албума на баща ми, както виждаш. Урания — отвърна Трейси.

— Но... но какво... — Думите на Урания заглъхнаха и тя замлъкна, загледана в Трейси.

Трейси извади някакви документи от папката в албума и ги подаде на Урания.

— Би ли ги погледнала и да ми кажеш разбираш ли нещо?

Урания ги взе и ги погледна.

— Ох, Трейси. Не виждам... — В този миг прочете имената на един от документите. — Къде намери това? — настоя тя и вдигна свидетелството за брак.

— Всичко беше скрито в албума на баща ми — отговори Трейси.

Урания отново погледна документа, а след това Трейси, а брачното свидетелство затрепери в ръката ѝ.

— Тук... тук е написано моето име. Виктория Уре. Истинското ми име. Преди в студиото да го променят.

За миг Трейси се обърка. Тя беше убедена, че баща ѝ се е оженил за Гая, но на брачното свидетелство бе името на Урания. Не можеше да го разбере и съвсем се обърка.

Урания поклати глава и обясни.

— Това е брачното свидетелство на Гая — проговори тя с треперлив глас. — Когато се омъжи за Том, тя използва моето име. Нали ти разказах, че бе започнала да се преструва на мен след катастрофата. Спомняш ли си?

Трейси кимна.

— Открих, че е откраднала паспорта и акта ми за раждане и ги е използвала да се омъжи за Том. В началото не подозирах за това. Не зная защо го е направила. Не го разбирам напълно, но това бе част от промяната в личността ѝ, влошаването на умственото ѝ състояние след катастрофата.

— Погледни... погледни документите за промяна на имената — каза ѝ Трейси. — Мисля, че ще са ти интересни.

Сега вече Трейси знаеше истината без ни най-малка сянка от съмнение. Главата ѝ се замая от тези разкрития, но положи огромни усилия да запази спокойствие.

Урания отново погледна документите, които държеше, и ги разгледа по-внимателно. На лицето ѝ бе изписано тотално учудване.

— Ти... ти си моя... племенничка, нали? — проговори тя най-сетне.

— Така мисля — отговори Трейси.

Марк, който до този момент ги слушаше мълчаливо и изумено, изведнъж скочи.

— Какво? — възкликна той. — Трейси, ти знаеше ли за това?

Трейси поклати глава.

— Нищо не знаех — отговори тя. — Когато татко почина, намерих тези неща. Съвсем скоро след това дойдох тук. Не знаех на какво да вярвам, но приятелката ми Марибел смяташе, че жената на снимката прилича на Урания Викърс, кинозвездата.

— Невероятно — промълви Марк, загледан в Трейси.

— Знам — отвърна Трейси и отново се обърна към Урания: — Дори не знаех коя си, когато намерих тези неща, Урания. Дори не знаех, че моето име и името на баща ми са били сменени.

— Името ти е било сменено? — попита Марк.

Трейси кимна.

Урания вдигна документа.

— Името на Трейси беше Анна Мелинда Рейнълдс — каза тя и погледна към Трейси. — Беше кръстена на майка ни. Анна. — Гласът ѝ се сподави и тя отново погледна към друг документ, след което вдигна глава. — Баща ти беше Томас Люк Рейнълдс. Том, който се влюби в Гая. Само дето си мислеше, че това съм аз.

— Искаш да кажеш, че той всъщност си е мислел, че се жени за Урания Викърс? — каза Марк невярващо.

— Да — кимна Урания. — Но когато се влюби в Гая, той изобщо не знаеше коя е Урания Викърс. Нямахте си и най-малката представа. Спомням си, че се почувствах малко обидена, когато разбрах, но Том беше... различен. Не се интересуваше от киното и телевизията и други такива, но обичаше Гая с цялото си сърце.

— Тогава защо е променил името си? — попита Трейси. — И моето. И ако е обичал Гая толкова много, защо ти е позволил да я отведеш?

Урания пое дълбоко дъх.

— Ох, Трейси — каза тя раздражено. — Толкова е трудно да се обясни, но ще опитам. Знаех, че Том дори не подозираше за състоянието на Гая, когато се ожени за нея. След това се роди ти. Междувременно състоянието на Гая започна да се влошава и Том го виждаше, но не го разбираше, докато не му казах. Разбра, че в крайна сметка ще трябва да я затворят в някое заведение и беше направо съкрушен.

— Все още не разбирам защо ти е позволил да я отведеш? — каза Трейси.

— Том се страхуваше от мен. Страхуваше се малко и от Гая. Разбираш ли, мислеше си, че ще се опитаме да те отнемем.

— Но защо бихте направили това? — попита Трейси.

— Много е просто. За да удовлетвори Гая. Аз бих направила почти всичко, за да я направя щастлива, а баща ти се страхуваше, че понеже бях известна и имах пари, можех да те отнема. С моето име съдът можеше да реши да останеш при Гая. Както и да е, той не бе много щастлив, но беше склонен да остави Гая, за нейно собствено добро. Знаеше, че аз ще се погрижа за нея, така че да не се налага да я затварят в някое заведение. Но не беше съгласен да остави теб.

— Значи заради това... — започна Трейси.

— Затова той изчезна заедно с теб — довърши Урания. — Страхуваше се, че ще се опитаме да те вземем от него. Не можахме да открием никакви следи. Но трябва да призная, че не търсих много усилено. Том беше изключително независим и предположих, че иска свой собствен живот... живот с теб. Така че... го оставих. — Урания отпи от брндито и върна чашата на масата. — Трябва да призная също, че не исках цялата работа да се разчува. Не смятах, че ще е добре за кариерата ми, ако се развихреше съдебна битка и всички разберяха за състоянието на Гая. Както ти казах, работата и без това беше намаляла и не исках да рискувам, по какъвто и да било начин бъдещето си. По това време ми беше изключително трудно. Както и на всички нас.

Трейси се загледа в тази жена, без да знае какво точно да мисли. Прекалено много неща се събраха наведнъж и я обхванаха противоречиви емоции. От една страна, разбираше любовта на баща ѝ към нея, но не можеше да не се разгневи, че през цялото време е мълчал. Да не се е страхувал, че тя ще пожелае да иде при майка си? Да я види най-сетне? Или просто се опитваше да я предпази от болката да я види в това състояние? И Урания. Тя признаваше, че не ги е търсила много усилено. Въобще ли не се интересуваше от дъщерята на близначката си? Собствената ѝ плът и кръв?

Сякаш прочела мислите ѝ, Урания я погледна. На изражението на лицето ѝ бе изписано колебание.

— Трейси — подхвана тя с тих глас, — аз... не знам как да го кажа, но... аз... наистина съм развълнувана, че се появи. Предполагам, че и за двете ни е такъв шок, че не знаем какво да направим или да

кажем, но аз... аз те обичах тогава. Ти беше... си... дъщерята на Гая. Мисля, че отново мога да те обичам.

Сълзи се появиха в очите на Трейси и тя тихо зариде. Марк я прегърна. Урания също заплака и сълзи се стекоха по бузите ѝ. Тя стана, седна на дивана до Трейси и я прегърна през кръста.

— Можем... можем да се справим с това — изхълца Урания. — Заедно можем да се справим и отново да бъдем едно семейство.

38.

Погребалната служба край гробището беше кратка, последвана от ранна вечеря в имението на Урания. Свещеникът си тръгна, а помощният персонал се зае със задачите си. Трейси, Марк и Урания седяха в хола, където Урания разгръщаше албума за пореден път, откакто Трейси го бе свалила долу.

Телефонът звънна, но никой не го вдигна. Мария Стефану се появи на прага на стаята.

— За теб е, Трейси — обяви тя с новопоявило се уважение в гласа ѝ. — Марибел от Маями. Да ѝ кажа ли да звънне по-късно?

— Не. Ще се обадя.

Мария Стефану натисна бутона за задържане на разговора.

— Един момент — каза тя и подаде слушалката на Трейси.

Трейси излезе на терасата, чудейки се защо ли Марибел звънеше отново. Вече ѝ бе разказала за случилото се в Маями. Трейси се надяваше, че се обажда само да си побъбрят. Известно време можеше да мине и без повече драматични събития.

— Марибел?

— О, какви новини имам за теб, карина! — подхвана Марибел развълнувано. — Нали се сещаш за Селия Дун, дамата от агенцията за недвижими имоти в Коконат Гроув?

— Да? — каза Трейси с облекчение, че става въпрос просто за недвижимото имущество.

— Обади ми се и каза, че ти е пратила писмо по електронната поща, но не е получила отговор.

— Въобще не съм си проверявала пощата.

— Както и да е. Някой е направил предложение за къщата.

— И? — запита Трейси, без да се изненадва на съобщението, защото знаеше, че къщата ще се продаде незабавно.

— Предложили са един милион долара!

При тази сума Трейси замълча известно време.

— Там ли си или припадна? — попита Марибел ликуващо.

— Обади се на Селия и ѝ кажи, че искам три — заръча Трейси.

— Три милиона долара? — попита Марибел изумено.

— Да, и нито пени по-малко. И, Марибел?

— Да?

— Благодаря ти много... за всичко... но трябва да затварям.

Обичам те и ще се видим скоро.

— Добре — отговори Марибел.

Трейси натисна бутона за прекратяване на разговора. Това са Бигс, каза си тя. Независимо от чие име правят предложението, това са Бигс. Синът им навярно никога няма да излезе от затвора. Това е прекалено висока цена за такъв имот.

Тя се върна в хола.

— Всичко наред ли е? — попита Марк.

— Да. Направили са предложение за къщата.

— О! — възкликна Урания. — Купища и купища пари, надявам се.

— Разумно предложение — отговори Трейси.

— Не трябва да приемаш каквото ти се предложи, Трейси, скъпа — каза Урания поучително. — Може би няма да е зле, ако оставиш аз да говоря с онези хора. Нали знаеш, че много добре се пазаря, макар и сама да го казвам за себе си. Всичките тези години в развлекателната индустрия не са отишли напразно.

— Вече се погрижих за това — отговори Трейси, — но много благодаря за предложението. — Почувства потупването на Марк по бедрото си.

— Както искаш — погледна я начумерено Урания, — но послушай съвета на експерта. Тези от недвижимите имоти са крадливи кучета, точно както и продуцентите, а нали ми разказа как ония строителни предприемачи отчаяно искали да купят къщата на Том... на баща ти. Ще се възползват от това, че си млада и неопитна и ще се опитат да те ограбят.

— Ох, което ми напомня — обърна се Марк към Трейси, за да я спаси от затягащия се обръч на Урания. — Изпратих на Джулия Маркоф завършения ръкопис по електронната поща. И тя направо полудя по него.

— Не е ли вълнуващо! — прекъсна го Урания развълнувано. — Тя харесва написаното от мен, скъпа. Възхвалява го до небесата!

Толкова се радвам, че работих така усилено да преработвам всички онези малки нещица, с които се опита да ми помогнеш. Знам, че го направи с добри намерения, но стана така, както и очаквах. Въобще нямах нужда от тебе. Джулия казва, че навсякъде усеща моя глас. Непогрешимо.

Трейси едва не се разсмя на глас и усети как Марк нежно стисна рамото ѝ. Реакцията на Урания при тази новина бе... типична за Урания, каза си тя. Трейси знаеше, както и Марк, че Джулия Маркоф нямаше да хареса нищо, ако тя не се бе трудила така усилено да пренапише и пренареди сценария на целия роман, като през всичкото време спореше със звездата.

Тя се усмихна на Урания.

— Чудесно! Знаех си, че ще се справиш, Урания.

— Благодаря ти, скъпа — изгука Урания. — Наистина беше голяма борба, но мисля... може би ще започна нещо друго, щом толкова много харесват този роман. Може да напиша още една автобиография... — Думите ѝ заглъхнаха и тя потъна в мисли.

— Но ти вече написа една автобиография — изтъкна Марк.

Урания го погледна със силно гримираните си очи.

— Разбира се, скъпи — произнесе тя властно, сякаш се обръщаше към безпомощен идиот, — но сега се прибавя цяла нова глава. Дори глави! Не разбираш ли? Убийството и всичко останало. — Тя присви очи. — И да не сте посмели да кажете и думичка пред пресата за онова, което се случи тук — предупреди ги тя. — Светът ще чуе историята направо от мен и ще трябва да плати цяло състояние за това.

Урания рязко се изправи.

— Мисля да се прибера в стаята си и да нахвърлям някои бележки — оповести тя. — Ще се видим по-късно, скъпи мои. — Тя им изпрати въздушни целувки. — И помнете. Нито думичка! — След кост излезе величествено.

Трейси и Марк стояха на портата, готови да се изкачат по стъпалата към улицата. Марк имаше само една чанта, която бе праметнал през рамо, а Ставрос бе занесъл багажа на Трейси в миниатюрната кола Смарт.

Урания напусна сенчестата маса, където работеше, и закрачи към портата. Беше заръчала на Мария Стефану да донесе няколко тефтера и наострени молива и драскаше нещо с нечетливия си почерк.

— С удоволствие бих ви изпратила на летището — произнесе тя ефирно, — но нали знаете, че съм само едно бедно работещо момиче. Трябва да плащам толкова скъпи заплати. — Тя погледна към Трейси. — И толкова много ужасяващи комисионни на агенти. — Извърна стоманените си очи към Марк.

— Ще поддържаме връзка, Урания — усмихна се Трейси, — и наистина се надявам много скоро отново да се съберем.

След минутка острият поглед на Урания се смекчи, а очите ѝ се натъжиха и се изпълниха със сълзи. Тя протегна ръце, прегърна Трейси и я целуна по двете бузи. Отдръпна се и я погледна.

— Толкова се вълнувам, че отново се завърна в живота ми — изрече тя, останала без дъх. — И наистина го мислех, когато казах, че се надявам да станем близки приятелки, Трейси. Като истинско семейство.

— И аз се надявам — отвърна Трейси. — Очаквам го с нетърпение.

— Е, хайде, тръгвайте! И се надявам този младеж да се грижи добре за теб, въпреки че аз съм изоставена.

— Никога няма да те изоставим, Урания — засмя се Марк. — Скоро ще се видим. А ти междувременно не спирай да работиш и се обаждай винаги, когато почувстваш нужда. — Той се наведе и я целуна леко.

— Да — отговори тя. — Ще намеря време. Хю ще се отбие довечера, а вдругиден двамата сме канени за няколко дни на парти в Патмос.

Ставрос им отвори портата и Трейси и Марк изкачиха няколкото стъпала към улицата, следвайки го. По средата се обърнаха и погледнаха надолу към имението. Урания им изпрати въздушни целувки, след което се обърна и затвори вратата.

— Можеше да бъде много по-трудно — промълви тихо Трейси. — Надявам се да не се почувства самотна, след като привикна към нашата компания.

— Не бих се притеснявал за това. Има да работи върху автобиографията си, стига да може да се заседи достатъчно дълго на

едно място. Освен това нещо ми подсказва, че вече е впила зъбите си в сър Хю.

— Наистина ли смяташ така? — попита Трейси.

Марк кимна.

— Вечеря, парти в Патмос. А освен това той е доста по-млад, много красив и богат като Крез. Бих казал, че отговаря напълно на условията.

— Така изглежда — сви рамене Трейси, — за което наистина се радвам. По този начин се чувствам по-малко виновна, че скрихме от нея плановете си.

— Ако ѝ бяхме съобщили, че ще се женим — каза Марк като спря и се обърна към нея, — нищо нямаше да я спре да се залови да планира всички приготовления.

Трейси го целуна по носа.

— Харесва ми идеята да избягаме в Лас Вегас и да се оженим там, след като приключим в Маями.

— Подозирам, че в тебе има нещо от леля ти — засмя се Марк. — Тя го е правила най-малко два пъти, струва ми се.

Изкачиха хълма и спряха да си поемат дъх, а Ставрос продължи към колата. Изведнъж от мини маркета от лявата им страна долетя водопад от гръцки думи, които пронизаха въздуха като гръм. Те се обърнаха да погледнат.

Грохналата старица с мръсните си черни дрехи седеше на обичайното си място пред магазина. Тя бе извърнала млечните си очи към тях и жестикулираше бясно със съсухрените си и набръчкани ръце. Кати излезе от минимаркета и се заслуша в думите ѝ с усмивка на лицето.

— Какво казва? — попита Трейси.

— Искане да ѝ върнеш амулета — обясни Кати и завъртя очи. — Казва, че сега някой друг може да се нуждае от него. Че те е предпазил от злите сили и е изпълнил задачата си. — Тя сви рамене снизходително.

Въпреки странната молба, или тъкмо поради нея, Трейси почувства как тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Можеш ли да разкопчеш огърлицата ми? — помоли тя Марк с тих глас.

— Разбира се.

Трейси вдигна косата от тила си, а Марк разкопча огърлицата и ѝ я подаде. Трейси извади малкия амулет.

— Ще я сложиш ли обратно? — попита го тя. — Прометей ми я подари и не искам да се разделям с нея.

Марк я взе и я закопча на врата ѝ.

— Готово — каза той.

— Благодаря.

Трейси се приближи до старата жена, наведе се, взе едната ѝ ръка и тържествено постави амулета в дланта ѝ.

Старицата го притисна силно с пръсти и започна да мърмори тихо, кимайки с глава към Трейси, която се изправи и се усмихна на Кати.

— Тя ти благодари — преведе Кати. — Казва, че ѝ помагаш да запази живота на някой друг.

— Благодаря ти, Кати! Надявам се пак да се видим. И то скоро.

Старицата започна да мърмори по-силно и леко се залюля на стола си, а думите ѝ ставаха все по-силни.

— Няма да мине много време — продължи Кати. — Тя казва, че това е първото от много следващи посещения. Че те очаква нов живот.

— Надявам се да е така — грейна Трейси, обърна се и се приближи към Марк. Махна с ръка към Кати и двамата се запътиха към малката кола, която ги очакваше.

— Вярваш ли на онова, което казва? — попита Марк.

— Бих искала — отговори Трейси.

— И аз — кимна Марк. Спря и я прегърна, след това я целуна по устата. — Особено онова, за новия живот, който те очаква...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.